VAMPIRUL DIN CORSICA

Volumul 4/5
Paginile: 1601-2200

Femeia aceasta avu grijă să-i dea o supă întăritoare, apoi îi aşternu un pat moale, îi prepară un medicament şi toate cele de trebuinţă, căci se părea că nefericita fată îndurase foamea şi lipsurile vreme îndelungată.

După vreun ceas, ea căzu într'un somn adânc, semn sigur al vindecării apropiate.

Intr'acestea, Esquillio fu scos afară din chilia prinţesei, care fu înculată la loc, cu grijă. Nimeni din mănăstire nu aflase ceva despre întâmplările din noaptea aceasta.

Căci, desi se petrecuse o adevărată tragedie, tăcerea de care am ştiut să mă înconjur făcuse ca atât starețul, cât şi călugăriţele să nu afle de dânsa.

Dar acuma se punea chestia pedepsirei trădătorului şi a starețului, care fusese, fără nicio îndoială, în înţelegere cu prinţesa şi luase parte la conspiraţia împotriva vieţei regelui.

Fără să stau mult pe gânduri dădui ordin dragonilor să mă urmeze şi împreună ne îndreptarăm spre chilia starețului, pusei să se spargă uşa, pătrunsei înăuntru şi-l scoaserăm pe acesta din pat.

El încercă să-l facă pe nevinovatul, mă întrebă de ce-l trezisem din somn în chip atât de barbar, şi dacă nu cumva prinţesa fugise din chilia ei.

Dar eu nu mă lăsai înşelat de jocul lui, ci-i spusei că aveam în mână toate dovezile că el împreună cu Isabella, pusese la cale un atentat împotriva Regelui şi-l declarai arestat în numele Majestăţii-Sale..

Starețul nega cu încăpăţânare, dar eu dădui ordin să fie târât afară şi pus la loc sigur. Apoi adunai pe toţi călugării în refectoriu şi le comunicai că niciunul din ei nu avea dreptul să părăsească mănăstirea în cursul zilelor următoare. Pe de altă parte se vor face cercetări, dacă nu cumva sunt în legătură cu conspiratorii. Dar nimeni nu va avea ceva de suferit pentru moment. Pedeapsă

aspră, însă, îi aşteaptă pe aceia cari vor încerca să comunice cu lumea de afară.

Călugării începură să tremure când le făcui cunoscut aceasta şi fără să scoată o vorbă se retraseră în chiliile lor.

Apoi îl luai în primire pe Esquillio.

Vinovăţia lui era complect dovedită şi, nu mai putea exista nicio îndoială în privinţa aceasta. El devenise trădător faţă de mine, procedase în chip ruşinos ca soldat şi ca om şi după legile militare i se cuvenea moartea

Aşi fi putut să pun să-l spânzure, dar vroiam să-l scutesc de aceasta şi de aceea am hotărât împuşcarea lui.

Soarele răsărise de-acum când Esquillio fu adus în grădină între doi soldaţi. Acolo îl aşteptam eu, împreună cu restul dragonilor mei. I-am comunicat cu solemnitatea de rigoare că i-a sunat ceasul din urmă şi să se pregătească de moarte.

Mizerabilul îmi căzu la genunchi şi imploră să-i dăruiesc viaţa. Printre lacrimi îmi spuse că prinţesa îl vrăjise prin frumuseţea ei, îl strânse la pieptul ei şi-i jurase cu patimă că nu-l va părăsi niciodată dacă-i va îndeplini dorinţele, lăsând-o în libertate în timpul nopţii.

Banii pe cari îi oferise la început îi refuzase, dar îmbrăţişărilor ei pătimaşe nu putuse rezista. Il crezui, căci ştiam din proprie experienţă cât era de greu să te împotriveşti sărutărilor acestei femei perfide.

Dar nu puteam face nimic pentru el în situaţia de faţă. Dânsul era un trădător şi pedepsirea lui trebuia să fie o pildă pentru ceilalţi.

Cereţi mâine fascicola 113 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare K. HERTZ, Bucureşti 4, Calea Victoriei 3.

— Trebuie să mori, îi spusei, dar vreau să port de grijă bătrânei tale mame și niciodată nu va afla dânsa în ce fel ți-ai dat viața. I se va comunica cum că ai murit ca un viteaz pe câmpul de onoare.

Asigurarea aceasta părea să-l liniștească, căci el îmi mulțumi și-mi spuse că e gata să moară.

Îi poruncii să se așeze lângă un copac, apoi patru dragoni se apropiară de dânsul cu pușile încărcate și-și îndreptară țevile spre pieptul său. Le făcui un semn cu batista, gloanțele porniră și bietul Esquillio se prăbuși.

Se sprijini cu mâna de pământ, trupul lui tresălta încă de viață, dar eu mă apropiai în grabă de el, îi lipii pistolul de tâmplă și trăsei... Căzu fulgerat la picioarele mele.

Dădui poruncă să fie îngropat chiar pe locul unde-și dăduse sufletul și nicio movilită, nicio cruce, nu arată locul unde își găsise moartea trădătorul.

Făgăduiala pe care i-o făcusem înainte de execuție, o îndeplinii cu sfințenie. Am îngrijit de mama lui până la sfârșitul vieții și dânsa nu aflase niciodată de unde-i veneau banii pe cari îi primea în fiecare lună. Biata femeie păstrase credința că fiul ei murise de moarte cinstită și ea îi supraviețui zece ani de zile.

Cu aceasta lucrul cel mai de seamă era aranjat și acuma mă puteam dedica Carmencittei mele, la al cărei căpătâi lăsasem pe bătrâna femeie și pe Cristofor.

Ea dormi liniștită toată noaptea. De-abia când soarele se afla sus pe cer, trimițându-și razele de aur în odaie, Carmencitta deschise ochii.

— Așa dar, nu e un vis? exclamă ea, văzându-mă lângă patul ei.

Apoi îmi întinse brațele plină de fericire și-mi spuse cu glas iubitor:

— Acuma sunt a ta, și tu ești al meu.

Tinereţea ei învinse repede toate suferinţele îndurate în ultima vreme, şi după şapte zile ea fu în stare să se ridice şi atunci începu să-mi povestească câte îndurase din clipa când o văzusem pentru ultima oară.

După cum bănuisem eu, Isabella pu ese pe oamenii ei să atace trăsura în care călătorea dânsa, împreună cu mătuşa ei. Vizitiul fusese omorât, mătuşa se speriă atât de tare, încât muri în urma unui atac de inimă. Carmencitta fu smulsă din trăsură, târâtă prin pădure şi adusă în pivniţa mânăstirii unde fu ţinută prizonieră.

Disperarea puse stăpânire pe dânsa din ce în ce mai mult, şi în fiecare zi implora Cerul, s'o izbăvească de suferinţe printr'o moarte grabnică. Dar adevăratul ei martiriu începu de-abia din clipa când Isabella îşi făcu apariţia la mânăstire.

Mizerabila o maltrata în fiecare zi, vrând s'o silească să semneze o scrisoare, în care ea-însăşi spunea despre dânsa lucrurile cele mai ruşinoase. Perfida femeie urmărea să-mi trimită mie această scrisoare, nădăjduind, în felul acesta, să-şi câştige dragostea mea. Probabil că dânsa îşi făcea iluzii că va izbuti să mă convertească, stingând din inima mea flacăra iubirii pentru Carmencitta. Eu i-am năruit însă planurile, prin aceea că am intervenit la timp, salvând-o pe biata fată.

Peste trei zile se hotărî şi soarta întregei conspiraţii care fusese plănuită împotriva Regelui.

CAP. 113

Castelul Miramare

Acuma nu-mi mai rămânea decât să pun mâna pe conspiratori, căci trebuia neapărat să-i fac regelui acest serviciu. La comunicarea ce o făcui la Madrid, nu primii niciun răspuns. Mă aşteptasem să fiu în-

ştiinţat că o trupă de întărire era pe drum, dar nici a doua zi, nici a treia nu sosise nimeni şi atacul era plănuit pentru ziua a patra, la miezul nopţii. Nu-mi rămânea altceva, decât să mă bizui pe puterea mea şi a dragonilor de cari dispuneam.

După împuşcarea lui Esquillio îmi mai rămăseseră unsprezece oameni, pe Cristofor nu-l puteam socoti atunci când ar fi fost vorba de o luptă, aşa că eram în total o duzină de bărbaţi, cari trebuiau să ţie piept la cincizeci. Dar nu disperam.

Când se făcu seară îmi ascunsei oamenii în refectoriul mânăstirii, îndărătul perdelelor cari acopereau ferestrele, după ce-i prevăzusem din belşug cu muniţiuni. Apoi trimisei să-l aducă pe stareţ, din închisoarea lui.

Ii spusei pe şleau că viaţa lui e pierdută dacă nu va lucra acuma după poruncile mele, şi-i cerui să-i întâmpine pe conspiratori la uşă şi să-i aducă în refectoriu, fără să le spuie vreo vorbă sau să le facă vreun semn.

In tot timpul acesta eu voiu fi în apropierea lui şi dacă voiu observa ceva suspect la dânsul, îi voiu slobozi un glonte în cap.

Stareţul tremură din tot corpul când auzi această ameninţare, şi-mi făgădui supunere deplină.

Portarului îi luasem cheile şi pe dânsul îl închisei într'o chilie.

Mă îmbrăcai apoi cu o rasă de călugăr — fără să trec cu vederea a pune un revolver într'unul din buzunare — şi împreună cu stareţul aşteptai evenimentele, într'o încăpere mică din apropierea porţii.

Până la ora douăsprezece noaptea nu se produse nimic deosebit, dar apoi auzirăm trei lovituri uşoare în poartă şi-mi dădui seama imediat că afară se aflau mai multe persoane.

Deschisei poarta şi cinci persoane intrară înăuntru; ei strânseră mâna stareţului, — ceeace era desigur, vreun semn convenţional, — apoi, la o in-

dicație a bătrânului intrară în sălița de așteptare, căci aveam de gând să-i duc în refectoriu de-abia atunci când se vor fi adunat cu toții.

Nu trecu mult timp și se auziră alte bătăi în poartă, și de data asta intrară zece bărbați.

Toți erau îmbrăcați cu mantile și pălăriile le purtau trase pe ochi. iar unii se travestiseră în vânători, păstori, lucrători de fabrică și chiar țărani, ca să nu atragă prea mult atenția locuitorilor din regiune. Dar eu știam prea bine că aparțineau în cea mai mare parte nobilimei, acelei nobilimi nemulțumite care este o adevărată povară pentru oricare suveran, căci nu poate fi niciodată satisfăcută și necontenit cere tot mai mult. Un sfert de ceas după miezul nopții erau cu toții adunați și atunci șoptii la urechea starețului cuvântul hotărâtor:

— Înainte, spre refectoriu!

— Urmați-mă fraților! le spuse cucernicul părinte și o coloană lungă porni în sus pe scara de piatră. Curând ajunseră în sala mare, numită refectoriu.

Ea era luminată de trei lămpi. Eu intrai cel din urmă, întorsei cheia de două ori pe dinăuntru și o pusei în buzunar.

Acuma avem prada în capcană. Cu pricotal alături, pășii încetișor spre altar. Țineam mână bătrânului care tremura și nu-l pierdeam o clipă din ochi. Urcarăm treptele altarului... Conspiratorii așteptau probabil, ca starețul să ție o cuvântare, căci de îndată ce atinserăm ultima treaptă, se făcu o liniște de mormânt în sală.

Atunci îmi potrivii glasul și strigai:

— Toți cari vă aflați în această sală, aruncați armele la pământ! Conspiratori împotriva Regelui vostru și a legilor în ființă, vă declar arestați, în numele Majestății Sale Regelui Spaniei!

Și în clipa în care ieși ultimul cuvânt de pe bu-

zele mele, draperiile se dădură înlături, dragonii mei răsăriră ca din pământ și îndreptară armele în spre conspiratorii îngroziți.

— La cea dintâi împușcătură, la cea dintâi încercare de rezistență — urmai eu, cu voce tunătoare — voiu da ordin să se tragă și niciunul din voi nu va rămâne în viață. Nu vă osteniți să înfrângeți destinul, căci mănăstirea este ocupată de cinci

sute de dragoni, și asta înseamnă că sunteți pierduți.

Ei deveniră palizi, un murmur înăbușit se auzi în mulțime, apoi armele căzură cu zgomot la pământ. Unul își aruncă revolverul, altul spada, al treilea pumnalul și nimeni nu avu-sese curajul să-și păstreze arma.

Asupra starețului însă, se îndreptară priviri pline de ură, căci toți vedeau într'însul pe trădător și credeau că-i vânduse Regelui.

Poruncii apoi la patru dragoni să se apropie şi adresându-mă conspiratorului, le cerui să păşească în faţa mea, unul câte unul. Mă îngrijisem la timp de lanţuri şi ele se aflau într'o ladă, pe altar; toţi 49 fură ferecaţi, cu mâinile la spate şi împinşi spre capătul scării. Mai lipsea unul singur, un bătrân nobil castilian, pe care-l văzui venind încet şi şovăind.

Dragonii îl înhăţară şi vrură să-i lege şi lui mâinile la spate. Dar castilianul îi zvârli îndărăt cu o putere pe care nu i-ai fi bănuit-o. In clipa următoare un pumnal fulgeră în mâna sa şi cu vorbele: „Mori, trădătorule, ia-ţi răsplata de Iudă!", îl înfipse până în plăsele în inima stareţului.

Şi cu aceeaşi repeziciune cu care făptuise crima aceasta, trase pumnalul din rană şi şi-l înfipse în trupul său. Doi muribunzi se zbăteau acum la picioarele altarului..

Castilianul îşi dădu sufletul ca un erou, dar stareţul se văietă sfâşietor, ţipând după ajutor. Mi-aşi fi dat toată osteneala ca să-l scap, dar ucigaşul ţintise prea bine şi după câteva minute nefericitul stareţ îşi dădu ultima suflare.

Astfel, prinderea conspiratorilor nu fu lipsită de vărsare de sânge, dar eu mă puteam declara mulţumit cu rezultatele obţinute. Cu ansprezece dragoni făcusem prizonieri patruzeci şi nouă de bărbaţi înarmaţi până în dinţi. Ii dusei pe toţi la loc sigur, căci, din fericire, mânăstirea era destul de spaţioasă, pentru ca fiecare să capete o celulă separată.

Tocmai când treaba fu terminată, sosi din Madrid ajutorul aşteptat. Regele îmi trimisese un regiment întreg de dragoni, sub comanda unui maior.

Când ofiţerul auzi de isprava ce făcusem, rămase mut de uimire. Mă încărcă de laude, încredinţându-mă că Regele mă va răsplăti cum nu fusese răsplătit încă vreun muritor. Apoi scoase din bu-

zunar o scrisoare pecetluită. pe care mi-o înmână. Era scrisă personal de suveran.

El își manifesta uimirea față de noua nelegiuire a Infantei Isabella, dar îmi atrase atențiunea în acelaș timp că aveam de a face cu o prințesă de sânge regal, s'o țin sub strictă supraveghere, dar în condițiuni corespunzătoare rangului ei.

Beciul mânăstirei nu prea era corespunzător rangului ei, ce-i dreptul, — subterana aceasta sinistră în care prințesa o ținuse vreme atât de îndelungată pe biata mea Carmencitta, și în care ea însăși era acuma închisă.

Dar eu nu stătui o clipă la îndoială să comunic maiorului, cari au fost motivele severității mele față de prințesă. El mă sfătui, însă, s'o readuc deocamdată pe Isabella în chillia pe care o locuise înainte.

Însoțiți de câțiva dragoni cari țineau felinare ca să ne lumineze drumul, am coborât în pivniță pentru a scoate de acolo pe prințesă, dar o surpriză grozavă ne aștepta când deschiserăm ușa carcerei.

O găsirăm pe Isabella, — dar ea era un cadavru. Se spânzurase de un cârlig din perete, cu ajutorul cordonului de mătase dela rochie.

Groaznică trebuie să fi fost lupta ce se dăduse în sufletul acestei femei, dar desigur că ceeace o îndemnase la pasul hotărâtor fuseseră mustrările de conștiință și probabil gândul că regele n'o va ierta niciodată pentru cele ce făcuse.

Maiorul se înspăimântă de moarte și-și exprimă părerea că regele își va ieși din sărite când va afla de sfârșitul verișoarei sale. Dar acum nu mai era nimic de făcut și ducând cadavrul sus, îl predarăm călugărilor mânăstirii ca să-l depuie în capelă și să se roage pentru moartă.

Maiorul întocmi un raport amănunțit asupra ce-

lor întâmplate la mânăstire, și-l expediă la Madrid printr'o ștafetă.

Misiunea mea era terminată acuma. Carmencitta se restabilise complect între timp și se făcuse parcă și mai fermecătoare și mai vrednică de iubit ca niciodată. Însoțiți de Cristofor pornirăm spre Madrid, unde vroiam să mai fac o vizită Regelui, apoi aveam de gând să mă întorc în patrie, împreună cu Carmencitta.

Călătoria decurse mai mult decât mulțumitor, într'o trăsură pe care am rechiziționat-o dela mânăstire. Cristofor îl făcea pe vizitiul, iar eu și Carmencitta ne petrecurăm timpul în sărutări și mângâieri și ajunserăm la Madrid, fără să ne dăm seama aproape.

Nici nu se poate descrie bucuria bătrânului Perez, când ne văzu. Bunul vizitiu plângea și râdea în acelaș timp și ne binecuvântă din toată inima, după ce auzi că și Regele își dăduse încuviințarea lui la căsătoria noastră.

Dar nici el, nici Carmencitta nu bănuiau sub ce condiții grozave se întâmplase asta; nu avusesem încă curajul să-i mărturisesc Carmencittei că nu aveam dreptul să ne așteptăm la fericirea aceea care constituie adevărata bucurie a tuturor părinților, — și anume, să purtăm copii pe brațe, să-i creștem și printr'înșii să reîntinerim cândva.

Nu puteam să-i spun aceasta, căci deocamdată eram încă amândoi tineri și viața ne rezerva fericire și bucurie din belșug.

Dar mă aștepta de acuma o desamăgire crudă chiar la Madrid. Imi făcusem speranțe că Regele mă va întâmpina cu brațele deschise și mă va încărca de recompense și distincțiuni. Ba, în sinea mea socotisem că acuma, când îi salvasem pentru a doua oară viața și coroana chiar, se va declară dispus să renunțe la condiția aceea grozavă, deslegându-mă de jurământul care mă apăsa atât de

greu pe suflet.

Dar regele nici nu mă primi.. El mi-l trimise pe bătrânul sfetnic Camillo Montez, care-mi dădu să înțeleg că tragicul sfârșit al prințesei îl întristase mult pe suveran, care arunca asupra mea vina că Isabella își făcuse singură scama.

Durere de iezuit!

Eram ferm convins că în sinea lui Regele era cât se poate de mulțumit că scăpase de vecinicul pericol care-l constituia pentru dânsul. Isabella, cu lăcomia ei pentru Coroană.

Dar față de țară trebuia să joace rolul rudei îndoliate și de aceea vărsă lacrimi de conveniență.

Pe de altă parte, însă, Camillo Montez îmi spuse că Majestatea Sa aflase cu multă satisfacție despre acțiunea mea hotărâtă, care avu drept rezultat capturarea conspiratorilor, și-și exprimă înalta-i recunoștință pentru aceasta.

Regele îmi lăsă apoi sfatul să părăsesc cât mai repede posibil țara, împreună cu Carmencitta, căci rudele și prietenii celor arestați la mânăstire mă vor urmări cu înverșunare, în așa fel că viața mea pe pământul Spaniei nu mai era sigură.

Imi mai dorea multă fericire în căsnicia mea cu Carmencitta, reamintindu-mi însă de jurământul pe care-l făcusem și care sub niciun cuvânt nu putea fi călcat, fără a mă expune la neplăceri grave.

Ca încheiere, Camillo Montez scoase din buzunar o cutie elegantă, pe care mi-o înmână: ea conținea un colier minunat din briliante de preț, — cadoul de nuntă al Regelui pentru Carmencitta. Ași fi vrut să înapoiez darul acesta suveranului dar mă răzgândii, căci îmi dădui seama că el avea dreptate.

Atâta timp cât mă aflam încă în Spania, nu eram sigur cu viața, și în cele din urmă i-ar fi putut da în gând Majestății-Sale că are îndatorirea să

pedepsească moartea prințesei, și cine altul ar fi putut servi mai bine ca țap ispășitor, ca mine?

Transmisei Regelui, prin sfetnicul său, mulțumirile mele cele mai călduroase, încredințându-l în acelaș timp că peste trei zile voiu părăsi Madridul.

Dar chiar în aceeași seară o pornii la drum cu Carmencitta. Despărțirea de bătrânul Perez o făcu să verse multe lacrimi, dar ea găsi o mângâiere în faptul că se unește pe vecie cu mine. Cu inima ușoară părăsi Madridul și patria, ca să mă urmeze pe mine, alesul inimei sale.

* *

Prințul Raymond tăcu.

El își trecu mâna peste ochi, ca-și-cum ar fi vrut să alunge o imagine întunecată, care-i revenea în memorie.

Doctorul Wolfgang Schulze se aplecă atunci plin de compătimire spre dânsul și-i spuse:

— Alteță, s'a făcut târziu de acum și oricât aș vrea de mult să aud sfârșitul povestirei d-voastre, mă tem, totuși, că reîmprospătarea acestor amintiri, cari se redeșteaptă cu atâta tărie în clipa de față, ar putea avea o înrâurire dăunătoare asupra sănătății dv. Aș fi de părere, Alteță, să întrerupeți povestirea astăzi, iar mâine îmi veți istorisi cum ați adus-o pe Carmencitta în palatul prinților de Paris, și cum ați izbutit s'o faceți fericită pe ființa scumpă.

Prințul Raymond dădu cu energie din cap, apoi exclamă:

— Nu, vreau să urmez cu povestirea până la sfârșit. Nu oricând mi-ar fi cu putință să redeștept amintirea acelor zile, nu oricând deschid mormântul în care sunt îngropate, nu oricând deschid capacul sicriului în care zac scumpele mele aduceri-aminte.

Mă simt încă destul de viguros și e o adevărată

trebuință pentru mine să-ți povestesc înainte. Ascultă-mă, deci, doctore Schulze.

— Ascult, răspunse medicul, în vreme ce Raymond bău un pahar cu apă, ca să-și umezească gâtlejul....

. . . . . .

— Cu cât mă apropiam mai mult de Bastia, cu atât mai grea mi se făcea inima.... Posedam acuma ceea-de dorisem cu atâta patimă, alături de mine se afla fata iubită, care-mi încredințase cu totul soarta ei, — o duceam pe Carmencitta cu mine în patrie, unde trebuia să-mi devie soție. Toate întâmplările grozave, toate nenorocirile de cari fuseserăm loviți în Spania, erau acuma în urma noastră. Dar ce ne aștepta la Bastia?

Acesta era punctul negru care-mi turbura liniștea sufletului, aceasta era chestiunea care mă chinuia necontenit, și pe care o discutasem adesea cu bătrânul meu Cristofor.

Ce va spune tata când i-o voiu aduce în casă pe Carmencitta?

Desigur, farmecul acestei fete îl va cuceri și pe dânsul, căci cum ar fi putut exista un om pe care minunata făptură să nu-l îmbete cu vioiciunea, cu frumusețea, cu simpatia ei? Dar eu îl cunoșteam pe tatăl meu, pe prințul de Paris, și știam că el făcea parte din categoria acelora cari întreabă în primul rând: „Cine este omul acesta?" și mai târziu de abia: „Cum este dânsul?"

Și ce voiu putea eu să-i răspund, când el va vroi să afle dela mine cine este Carmencitta, din ce familie se trage, ce moșii posedă, ce este tatăl ei, ce sunt frații, rudele?

In mod fatal va trebui să rămân dator cu răspunsul asupra tuturor acestor întrebări.

Am fost nevoit să jur Regelui Spaniei că voi păstra cu strictețe secretul referitor la nașterea

Carmencittei, şi asta fără nicio excepţie! Eram nevoit, deci, să nu spun tatălui meu că biata Carmencitta era fiica naturală a unui fost Rege al Spaniei şi a unei doamne de onoare. Va trebui să-i spun scurt şi cuprinzător că dânsa e fiica vizitiului de Curte, Perez.

Şi apoi.... cum va întâmpina tata această destăinuire?

Ah! nici nu vroiam să mă gândesc la asta, prin destule nevoi şi suferinţe am trecut în Spania, vroiam să fiu odată liber, vroiam să găsi fericirea fără să simt în spate fantoma grijilor.

De aceea, în timpul călătoriei privii în adâncul ochilor iubitei mele şi fericirea pe care o găsii într'înşii împrăştiă încetul cu încetul toate îngrijorările mele.

O, cât de minunată a fost călătoria aceea dela Madrid la Bastia! Stăteam amândoi în trăsură, mână în mână, şi priveam pe fereastră spre peisagiul fermecător care defila prin faţa noastră ca într'un film de cinematograf... Şi când ne săturam pentru o clipă de a admira opera măiastră a lui Dumnezeu, căzeam unul în braţele celuilalt şi ne vorbeam cu sărutări, şi fiecare sărutare pe care o depuneam pe buzele Carmencittei mele, era un imn de slavă înălţat Domnului, a cărui cea mai frumoasă, cea mai curată şi desăvârşită creaţie se afla în braţele mele.

Firește că această călătorie, ca logodnic şi logodnică, îşi avea şi micile ei neplăceri, cu deosebire când era vorba să găzduim la vreun han.

Atunci Carmencitta se retrăgea în odaia ei, dar eu nu-mi găseam astâmpăr şi tremuram necontenit pentru scumpa mea iubită. Şi în unele nopţi nici nu mă culcam, ci făceam de pază la uşa ei.

Invelit în mantilă, mă ghemuiam dinaintea acesteia şi moţăiam până dimineaţa.

Când ne apropiarăm de Bastia îl trimesei pe Cristofor înainte, cu o scrisoare pentru tata.

Îi scriam că-i aduc o logodnică în casă, — firește, nu aceia pentru a cărei cucerire plecasem în străinătate. Dar îi descriam caracterul Isabellei și tragicul ei sfârșit, și eram încredințat că se va bucura împreună cu noi, că nu căzusem în mâinile acestei femei fatale.

Asupra Carmencittei nu-i comunicasem deocamdată nimic, și-i lăsasem lui Cristofor sarcina să-i dea lămuririle necesare. Știam doar că voiu avea

cel mai bun apărător în credincioasa mea slugă.

Și, veni clipa când trăsura noastră intră în curtea palatului părintesc și opri în fața portalului mic prin care intram deobiceiu, căci portalul cel mare se deschide numai în împrejurări solemne.

Rămăsei în trăsură, așteptând să vie un servitor care să deschidă portiera, un al doilea ca să ne ajute la coborâre, un al treilea care să ne în-

tâmpine cu o plecăciune adâncă în faţa portalului, un al patrulea care s'o ia înaintea noastră pe scara de onoare.

Dar nu se arătă nimeni, liniște adâncă domnea în jur, şi atunci deschisei singur portiera şi mă dădui jos.

— Probabil că n'au auzit trăsura intrând în curte, spusei ei. Ciudat lucru! Nici măcar un lacheu la uşă nu se vede.

Spunând acestea îi ajutai Carmencittei să coboare din trăsură, îi dădui apoi braţul şi o condusei spre portal.

— Păşeşti acuma în casa strămoşilor mei, scumpa mea copilă, îi spusei. Fie pasul acesta binecuvântat! O ştiu bine că va fi, căci acolo unde intră un înger, vine şi binecuvântarea Celui de sus.

Ea îmi mulţumi pentru aceste cuvinte, cu una din privirile ei dulci. În mod mecanic pusei atunci mâna pe portal, ca să-l deschid, dar în clipa următoare o trăsei speriat îndărăt, căci.... era încuiat.

— Ciudat, foarte ciudat! spusei, ca pentru mine. Portalul acesta e doar întotdeauna deschis... Haide, Carmencitta, urmează-mă în grădină, acolo e o uşiţă care duce în palat. Nu-mi rămâne altceva de făcut şi va trebui să ne furişăm în propria noastră casă prin uşa de serviciu.

Şi o condusei pe iubită în grădină, iar după câteva clipe ajunserăm la uşiţa despre care pomenisem.

Dar, spre nespusa mea surprindere, şi aceasta era închisă.

— Ce însemnează asta! exclamai cu glasul agitat, căci în mintea mea începuse să-şi facă loc o

Cereţi mâine fascicola 116 tuturor chioşcurilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

bănuială! Ah! n'a fost o simplă întâmplare — nu, nu, nu-i cu putință.... asta nu se poate.... ah! când s'a mai întâmplat ca un tată să închidă ușa fiului său iubit, când acesta se întoarce dintr'o călătorie lungă, după ce a scăpat cu bine din primejdiile cari l-au amenințat în țară străină?

— Ei, deschideți! Deschideți, vă spun! Fiul stăpânuiui acestei case bate la ușă! — Deschideți, nătărăilor, mișcați-vă odată, prințul Raymond de Paris vă cere să-i dați drumul înăuntru.

Tremurând de mânie mă năpustii la ușă și-mi lăsai pumnul cu atâta putere pe dânsa, încât loviturile trebuie să fi fost auzite dela mari depărtări.

Atunci se deschise o fereastră, deasupra capetelor noastre. O mână își făcu apariția, aruncă jos o scrisoare, apoi dispăru repede.

Când ridicai scrisoarea, văzui că purta pecetea princiară a tătălui meu și era adresată mie. Bănuielile mele grozave păreau să se împlinească.

O deschisei și citii repede conținutul:

„Nu vei călca pragul casei strămoșilor tăi, cu o fată care ar putea cel mult să capete o slujbă de servitoare în palatul acesta. Du-o în vreun han și vino apoi singur înapoi, pentru a-mi da socoteală asupra procedării tale.

Tatăl tău

Prinț Raymond de Paris"

In primul moment, un val de sânge mi se urcă la creer și mă cuprinse o furie vecină cu nebunia.

Nu vroiam să-l mai văd pe acest tată nedrept și crud, care judeca lucrurile în necunoștință de cauză, care-mi insulta logodnica, fără să aibă vreun drept pentru aceasta. Dar îmi înăbușii furia și luai hotărârea să dau ochii cu acela care-mi era tată.

In câteva cuvinte o pusei în cunoștință pe Carmencitta cu cele întâmplate, ea își aplecă frumosu-i

cap pe piept și în vreme ce începu să plângă încetișor, îmi șopti:

— O, mai bine aș fi murit în pivnița mânăstirii, — mai bine nu m'ai fi regăsit niciodată — căci atunci ai fi fost scutit de multe suferințe..... Eu nu-ți aduc fericire, Raymond.

— Tu ești fericirea întruchipată, iubito, îi răspunsei eu, și decât să renunț la tine, mai curând voiu renunța la tot ce mi-a fost scump până acuma, la averea și la titlul meu de prinț. Căci tu, Carmencitta mea, ești totul pentru mine, nădăjdea și viitorul meu și de tine nu mă pot despărți cu niciun chip, iubito.

La marginea imensei grădini care aparținea palatului familiei de Paris, se afla o căsuță idilică, în care locuia grădinarul. Acesta fusese întotdeauna prietenul meu, căci era cam de vârsta mea și preluase slujba tatălui său de abia de câțiva ani..

De vrei doi ani era căsătorit cu o femeiușcă tânără și frumoasă, care aparținea unei familii burgheze din Bastia. La acești oameni de treabă o condusei acuma pe Carmencitta și-i rugai s'o primească la dânșii pentru câteva zile.

Acceptară cu dragă inimă, iar eu îi încredințai că tata nu va afla nimic despre asta, ca nu cumva să caute să se răzbune pe dânșii..

O strânsei pe iubită înc'odată în brațe, o sărutai cu toată ardoarea inimei mele, apoi mă îndreptai spre palat, semeț și neînfricat, ca un luptător gata să intre în foc.

De data asta portalul era deschis, pe scări stăteau doi lachei carî se înclinară respectuos în fața mea, camerîstul bătrânuluî prînț pași înainte-mî, numai pe credinciosul meu Cristofor nu-l vedeam nicăieri.

Când intrai în odaia de lucru a tatei, îl găsii stând la birou și mi se păreа mult îmbătrânit. Părul era mai alb ca atunci când îl părăsisem pentru

a pleca în Spania, şi pe faţa lui se puteau observa zbârcituri adânci.

— Tată, exclamai plin de emoţie, mi-ai pregătit o primire destul de neobişnuită, dar e atâta vreme de când nu ne-am văzut.... îngăduie-mi să-ţi sărut mâna.

El îmi întinse dreapta şi-mi lipii buzele de dânsa, cu smerenie.

— Mă bucur — spuse atunci tata, în vreme ce mă strângea în braţe — că ai venit cu gânduri pacinice, sau mai bine zis, că am izbutit să te abat dela o mare nebunie.

Aşa, dar, te-ai cotorosit de fata aceia, — probabil că ai dus-o la vre-un hotel? — Acuma nu te mai îngriji de dânsa, ai avut o tovarăşă de călătorie plăcută şi pentru oboseala ei o vom despăgubi.

Mă gândesc să-i trimitem 10.000 de franci şi să se întoarcă îndărăt în Spania. In felul acesta va fi şi ea câştigată, căci a avut prilejul să vadă Corsica şi să rămână cu o amintire plăcută.

Eu stăteam ca împietrit în faţa bătrânului.

Vorbele acestea uşuratece ieşeau oare într'adevăr din gura tatălui meu, pe care-l priviseм întotdeauna ca pe un sfânt?

Omul acesta, despre care ştiam în chip neîndoielnic că purta în suflet cel mai desăvârşit spirit de dreptate şi ale cărui noţiuni despre onoare erau mai presus de orice bănuială, îmi sugera să-mi bat joc de femeia visurilor mele.

Să mă „scap" de Carmencitta cu ajutorul unei sume de bani, asta-mi cerea. Ah! în starea în care mă aflam aşi fi vrut să mă năpustesc asupra tatălui meu, să-l apuc de umeri şi, sgâlţâindu-l cu putere, să-i strig:

— Vino-ţi în fire, omule, şi gândeşte-te că eşti un prinţ de Paris!

Dar n'am făcut-o. Şi astăzi îmi dau seama că el

nu putea să gândească altfel, căci crescuse în prejudecățile castei sale, și asta o viață întreagă.

Nobilii aceștia, cari în ceeace privește onoarea lor proprie sunt atât de sensibili încât obicinuiesc să răspundă cu sabia unei priviri piezișe și cu focuri de revolver la un zâmbet nelalocul lui, — oamenii aceștia, zic, pierd orice noțiune, când e vorba de onoarea unui simplu burghez. Și cu deosebire în ceeace privește femeile și fetele din clasa aceasta.

Li se înfățișează ca niște cavaleri fără prihană, primesc iubirea ce li se oferă, îngăduie acestor femei să-și părăsească bărbații, de dragul lor, să-și înșele logodnicii, să-și distrugă tot viitorul, — dar când o asemenea fată le pășește în față și le strigă: „Ție ți-am jertfit cinstea mea, și-ți cer acuma să mi-o dai înapoi, luându-mă de soție!", — ei o privesc țintă pe nenorocita femeie, căci nu pot pricepe cum de poate ea bănui numai, că așa ceva ar fi cu putință.

Dânsa fusese doar o burgheză, poate fi iubită, dar nu luată de nevastă, — e răsplătită, dar nu cu inelul de logodnă, — ci e răscumpărată cu aur.

— Tată! strigai eu, pentru numele lui Dumnezeu, i-ați înapoi cuvântul acesta. Tu n'o cunoști pe fata pe care o iubesc, și care este logodnica mea. — tu nu știi...

— Logodnica ta! izbucni bătrânul, cu glasul tremurător de mânie. Nădăjduiesc că n'ai mers atât de departe încât să faci din fata unui vizitiu, logodnica ta, căci altfel ar trebui să-ți reamintesc că ești un prinț de Paris. Chiar dacă fata aceasta ar fi frumoasă ca Venus și virtuoasă ca Lucreția, ea nu va trebui niciodată să calce pragul palatului nostru, cu intenția de a deveni stăpână aici.

Ah! vără-ți mintea în cap, Raymond, am fost și eu tânăr odată și nu ți-o iau în nume de rău, dacă o iubești pe această fată.

N'ai decât s'o lași să rămâie la Bastia, închiriază-i o locuință elegantă, îmbrac-o în mătăsuri, dă-i

posibilitatea să se plimbe în caleşti aurite, împodobeşte-o cu diamante şi perle, iar bani vei avea cât pofteşti de la mine... numai un singur lucru să-ţi iese din cap, fiul meu, numai de un singur lucru să nu-mi mai vorbeşti, şi anume: de căsătoria ta cu această spaniolă. Orice altceva, dar asta nu!

După cuvintele tatălui meu lăsai să se scurgă câteva clipe, apoi îmi luai îndrăzneala să-i răspund:

— Pricep foarte bine propunerea ce mi-o faci, tată, căci printre tinerii nobili din Corsica există obiceiul să se joace cu inimile fetelor burgheze şi să nu vadă în ele altceva decât un mijloc de distracţie.

Modul acesta de a vedea e atât de înrădăcinat în clasa noastră, încât chiar un om ca tine îl consideră drept onorabil. Eu, însă, nu împărtăşesc această credinţă, tată, eu mi-am dat cuvântul acestei fete s'o iau de soţie şi-mi voiu ţine acest cuvânt, orice s'ar întâmpla.

— Îţi vei ţine cuvântul? izbucni tatăl meu. Atunci vei trebui şi să ştii, însă, că nu vei ocupa niciodată locul meu, că nu vei putea deveni niciodată şeful familiei de Paris.

— Te înşeli, tată, îi răspunsei, — în nici o lege nu stă scris asta, atât în cele publice, cât şi în cele private.

In ceeace mă priveşte pe mine-însumi pot revendica oricând titlul de prinţ de Paris, şi nici nu voiu renunţa vreodată la el, — numai fiul care s'ar naşte din această căsătorie nu va putea purta numele familiei noastre.

Tata îşi lăsă capul în jos, un tremur îi străbătu corpul şi se vedea bine că-şi dădea seama cum că aveam dreptate cu ultima mea observaţie, şi că planul său de a mă despărţi de Carmencitta dăduse greş.

— Acesta e ultimul tău cuvânt? îmi strigă el deodată, privindu-mă ţintă.

Mă dădui un pas îndărăt, înspăimântat de ex-

presia figurei sale. Trăsăturile-i erau încordate, o roşeaţă vie îi acoperea faţa, ochii lui păreau injectaţi de sânge..

— Da, tată, e ultimul meu cuvânt. Dar te rog, te implor, încearcă s'o cunoşti pe Carmencitta mea! Există o noblețe, tată, care stă cu mult deasupra aceleia din naştere, şi aceasta e noblețea sufletului, — acea noblețe pe care Creatorul a săpat-o pe figură, ca o pecete şi prin care vrea să dea de înțeles oame-

nilor: „aceasta e făptura mea şi ea poartă trăsăturile mele divine".

Pecetea aceasta, tată, o vei găsi pe figura Carmencittei mele şi dacă-ţi vei da puţină osteneală să-ţi adânceşti privirile în sufletul curat şi nobil al iubitei mele, nu mă îndoiesc deloc că o vei îndrăgi şi d-ta, că vei aproba alegerea pe care am făcut-o. Şi sunt ferm convins că vei binecuvânta odată ziua

și ceasul când Carmencitta va fi păsit pentru prima oară în palatul familiei de Paris.

— Niciodată nu mă voiu umili să fac cunoștința iubitei tale! răspunse prințul, cu vocea aproape amenințătoare. N'am nici-un interes să cunosc o tiroloasă...

— Tată!

Numai cuvântul acesta ieși depe buzele mele, și în aceiași clipă mă năpusti înainte, cu mâna întinsă gata să lovesc, — dar îngrozit de pornirea de care mă lăsasem stăpânit, mi-o retrăsei în ultimul moment, în vreme ce, cu glasul înecat în lacrimi, rostii:

— O, tată, ce-ai făcut, — ai insultat-o pe aceea, care va deveni fiica ta, — ai făptuit o nedreptate față de cea mai curată făptură de pe pământ, — o nedreptate pe care n'o vei putea repara niciodată. Da, acuma sunt nevoit să recunosc că rămânerea mea în această casă nu mai este posibilă, — d-ta ai fost acela care ai rupt legătura dintre noi doi. Bine. tată, plec, — dar plec cu inima sfâșiată, căci te-am iubit, și deplâng miopia ta, care te-a făcut să alungi de lângă tine doi copii, și să rămâi singur la această vârstă înaintată.

Dea Domnul să nu regreți ceeace ai făcut, dar dacă aceasta se va întâmpla, totuși, atunci un singur cuvânt va fi deajuns ca să mă readuci alături de tine. Dar nu voiu veni singur, firește, căci sau mă vei revedea împreună cu Carmencitta mea, — sau deloc.

Mă îndreptai spre ușă, dar mă oprii deodată locului, căci mă așteptam să mă cheme îndărăt.

Zadarnic, însă, el nu mai avea nici-un cuvânt pentru mine, și auzeam doar răsuflarea grea care-i mișca pieptul.

Și după câteva clipe închideam ușa în urma mea.

Avusesem de ales între iubirea tatălui și aceia a femeiei — și cea din urmă învinsese.

De câte ori un bărbat este pus în fața acestei

dileme grozave, rezultatul este acelaș. — femeia învinge. Dar de cele mai multe ori nenorocitul regretă că s'a hotărât pentru femeie, sacrificându-și părintele.

La mine, însă, nu era cazul.

Nu, niciodată nu mi-a părut rău că mi-am urmat steaua dragostei mele, că mi-am ales drept tovarășă de viață pe dulcea Carmencitta. Ea a îndreptățit întotdeauna încrederea pe care mi-o pusesem într'însa, ea mi-a înlocuit totul ce am pierdut, și prin iubirea ei m'a despăgubit de zilele acelea pline de tristețe,

griji și lipsuri cari au dat peste noi.

M'am înapoiat în grabă la Carmencitta pe care am găsit-o în tovărășia grădinarului și a soției sale, cărora le câștigase pe deplin sufletele în câteva minute.

Acuma se punea pentru mine chestia să mă cunun cu iubita mea, și asta cât mai repede cu pu-

tință. Din fericire, grădinarul avea un frate, care era preot. Acesta trebuia să oficieze căsătoria chiar în aceiași zi, într'o capelă mică, și grădinarul se duse la el să-l înștiințeze pentru a face toate pregătirile.

Intr'acestea, credinciosul meu Cristofor veni la mine. Cu lacrimi în ochi el îmi istorisi că fusese primit cât se poate de prost de tatăl meu, când îi adusese la cunoștință din timp despre legătura mea cu Carmencitta, — apoi îl batjocori și-l dădu afară din slujbă.

Il îmbrățișai pe bătrânul meu servitor și-i dădui făgăduiala că va rămâne la mine până în cea din urmă clipă a vieței sale.

In aceiași seară avu loc cununia mea cu Carmencitta.

Intr'o capelă micuță de la marginea orașului, ne dădurăm mâinile, legându-ne pe vecie unul de altul. Pastorul ne binecuvântă și ne sfătui să ne iubim cu credință. Căci iubirea vine de la Dumnezeu și Dumnezeu este iubirea, — cine iubește, are pe Dumnezeu într'însul.

Ca martori ai acestei cununii îi avurăm pe Cristofor și pe grădinar cu soția sa, și aceștia își scriseră numele în registrul bisericii.

Și astfel, cu toată împotrivirea tatălui meu, Carmencitta deveni soția mea legală, și de-acum încolo avea să poarte numele de Prințesă de Paris.

Aveam în Corsica un castel de vânătoare, moștenit de la scumpa mea mamă, un castel micuț și încântător înconjurat de stejari falnici și care purta numele de Miramare.

Este castelul în care ne aflăm în clipa de față, scumpul meu doctor.

Pe când eram copil încă, îmi petreceam cu plăcere timpul aici, cu deosebire în lunile călduroase de vară. Fusese întotdeauna pentru mine un vis frumos să locuiesc aici, pentru a vâna în pădurea

întunecoasă, sau să rătăcesc prin încăperile castelului, cari ascund multe amintiri într'însele.

In acest castel o dusei pe scumpa mea soție, imediat după cununia noastră.

Nu ne însoți nimeni afară de Cristofor, dar hotărâsem ca grădinarul să părăsească slujba pe care o avea la tatăl' meu și să vie împreună cu nevasta sa la mine. Și 'ntr'adevăr, după patru săptămâni ei veniră la Miramare și nu mi-a părut rău niciodată de a-i fi legat de mine. Imi erau credincioși și supuși, dar din nefericire au murit prea de timpuriu: o epidemie care pustiise toată Corsica îi luă și pe dânșii într'o bună zi. Odihnească în pace!

O! scumpul meu, ce-așĭ putea să-ți povestesc despre zilele de fericire ce-au urmat, despre timpul acela pe care nu-l voiu uita niciodată!

Carmencitta era soția mea, eu o posedam, trebuia s'o iubesc, trebuia să mă dau cu totul ei și dânsa îmi aparținea în întregime.

O! care poiet a cântat vreodată un asemenea vis de dragoste, fără ca să fi rămas cu mult mai prejos de realitate, — care compozitor muzical a fost în stare să redea în tonuri bucuria aceasta, — care pictor a zugrăvit vre-odată în culori nespusa fericire a doi tineri îndrăgostiți, — cu acea putere care să ne străbată sufletele de fiorul realității!

Nu, dragul meu, asta nu poate fi pus în versuri, nu poate fi scris pe note, nu poate fi zugrăvit pe pânză... Trebuie s'o trăești, și aceia cari au trăit-o, n'o exprimă niciodată, ei păstrează taina pentru dânșii.

Nici eu, scumpe doctore Schulze, nu-s în stare să-ți zugrăvesc fericirea de care am fost învredniciți în castelul acesta, unde o dusesem pe Carmencitta mea.

Deabia acuma, când devenise soția mea, când îmi aparținea cu totul, aveam posibilitatea să-i cunosc sufletul nobil, — de-abia acuma, când eram

legaţi atât de strâns unul de altul, îmi dădeam seama ce perlă găsisem în femeia aceasta, ce comoară nepreţuită posedam. Şi păzeam cu lăcomie comoara şi eram nespus de fericit că nu trebuia să locuiesc cu Carmencitta la Bastia sau în alt oraş mare, căci acolo aşi fi tremurat la gândul că frumuseţea ei i-ar putea orbi pe bărbaţi şi s'ar fi putut găsi unul care să încerce să mi-o dispute.

Dar în pacea pădurii, în mijlocul căreia ne găseam, înconjuraţi de brazi şi stejari bătrâni, cari fremătau melancolic ziua şi noaptea, nu mă puteam teme de aceasta.

Aici îmi aparţinea mie, — numai mie cu fiecare bătaie a inimei, cu fiecare tresăltare a pieptului ei, cu fiecare privire a ochilor ei minunaţi, cu fiecare sărut apăsat pe buze... O, ce fericire, ce voluptate negrăită, — Carmencitta era a mea!

Numai un singur lucru, un singur gând cădea ca o umbră asupra fericirii mele.... Şi, dacă în primele luni avui puterea să mă împotrivesc cu tărie acestui gând, a venit vremea, totuşi, când el mi se înfipse ca un spin în inimă, şi-i simţeam povara zi şi noapte, cu toate încercările de a-l îndepărta.

Eram nevoit să-mi reamintesc de acel jurământ grozav pe care-l făcusem Regelui Spaniei.

Nu avusesem curajul încă să-i împărtăşesc Carmencittei taina aceasta şi dânsa nici nu bănuia ce preţ grozav plătisem pentru dobândirea ei. Uneori eram hotărât să-i mărturisesc totul, dar când priveam apoi în ochii ei limpezi, în ochii aceia veşnic înseniţi, mă simţeam slab şi nu mă lăsa inima să-i produc această durere fără margini.

Şi într'o zi avui prilejul să trec un adevărat examen al puterei mele de rezistenţă.

Carmencitta mă cuprinse cu braţele ei moi şi pline şi lipindu-şi capul de pieptul meu îmi spuse:

— Iubitule, nu-i aşa că suntem fericiţi?

— O, atât de fericiți, atât de fericiți! murmurai eu, strângând-o cu dragoste.

— Și totuși, fericirea noastră nu e încă deplină, continuă ea și roșeața pudoarei îi acoperi obrajii. Nu știi oare că ne mai lipsește o fericire?

O, scumpul meu Raymond, cu cât mai fericiți vom fi noi, atunci când voiu purta un copil pe brațele mele, — un copil care să aibă trăsăturile tale iubite, — un copil pe care ni-l va dărui bunul Dumnezeu, — un copil care să însemneze legătura de unire dintre dragostea ta și a mea! Nu-i așa că de-abia atunci vom cunoaște adevărata fericire?

Fui străbătut de un fior și de-abia îmi putui reține un strigăt.

Un copil! O, atunci nenorocirea s'ar abate asupra noastră, căci aș fi silit să-i mărturisesc totul. Un copil! Asta însemna îndeplinirea jurământului făcut Regelui Spaniei, asta însemna renegarea propriei noastre progenituri. Nu, nu! Cerul nu putea să fie atât de neîndurător, — îmi spuneam în sinea mea, — el nu ne va dărui nici-un copil.

Și de atunci încolo când o strângeam cu patimă în brațele mele și gustam cea mai deplină fericire la pieptul ei, — gândul acesta întunecat se ivea lângă patul nostru și cu mâini de fier punea stăpânire pe inima mea, încât fericirea nu mai era fericire, bucuriă nu mai era bucurie și Cerul nu mai era Cer. O! cât eram de nefericit, că nu puteam să fiu pe deplin fericit!

Intr'o zi, — n'o voiu uita niciodată — luam deiunul împreună cu Carmencitta.

Ea intrase în odaie, plutitoare, îmbrăcată într'un capot de mătase albastră, care-i scotea în evidență tot farmecul făpturei, mă sărută și eu o priveam, bucurându-mă la vederea obrajilor ei împurpurați cari respirau sănătate, și a ochilor ei limpezi și strălucitori, ca stelele Cerului.

O trăsei lângă mine, așezând-o pe scaun, și

aşteptam să-mi toarne cafeaua, ca de obiceiu, — dar în loc de asta ea mă cuprinse în braţe şi-şi ascunse capul în pieptul meu.

— Dar ce-i cu tine, scumpa mea Carmencitta? o întrebai.

— Nimic.... O, nimic... şi totuşi... trebuie s'o afli, iubitule... fericirea a venit!

— Care fericire?

— Fericirea.... despre care am vorbit de curând, singura care ne mai lipsea... Da, scumpul meu Raymond, Dumnezeu s'a îndurat de noi... port un copil în pântece.

In clipa aceasta căzui pe spate, o paloare de cadavru îmi acoperi faţa, închisei ochii şi eram aproape să-mi pierd cunoştinţa.

Mă reculesei repede, de fapt, dar Carmencitta scoase un ţipăt şi se aruncă asupra mea, mă sărută printre lacrimi şi mă conjură să-i spun ce am, dacă nu mă simt cumva bolnav.

Şi nici atunci nu găsisem în mine curajul să-i mărturisesc totul, şi chiar dacă ar fi trebuit să mă coste viaţa, ea nu trebuia să afle taina grozavă decât atunci când i ar fi fost absolut necesar.

Deocamdată, copilul nu venise încă pe lume, şi poate.... poate va muri la naştere...

Da, de asemenea gânduri groaznice te laşi purtat, atunci când trebuie să ascunzi o taină, şi eu, care aşi fi fost cel mai fericit dintre muritori dac'aşi fi putut ţine un copil în braţe, un copil de la Carmencitta mea, — eu doream aproape ca această fiinţă nefericită să vie mai curând pe lume.

O doream, şi totuşi mă temeam de asta, oscilam între speranţă şi nelinişte, şi în tot timpul cât copilul nostru se afla în pântecele mamei, eram asemenea unui bolnav, nepăsător la tot ce mă înconjura.

Mă simţeam mai bine numai atunci când mă aflam singur în pădure, — acolo mă aşezam la rădăcina unui copac şi-mi frământam mintea cum pu-

team să înlătur nenorocirea care plutea deasupra noastră.

Scrisei Regelui, implorându-l să mă deslege de jurământul făcut, dar după ce stătui o noapte întreagă ca să compun scrisoarea, alegând cuvintele cu scrupulozitate, o rupsei cu furie și-mi spusei:

— E o prostie să-l înștiințez de pe acuma pe Rege că vom fi binecuvântați cu un copil. Asta ar însemna ca totul să fie pierdut, căci Suveranul îmi va reaminti imediat de jurământ. Nu, voiu păstra taina asupra acestui copil și până aici la Miramare nu pătrund privirile nepoftiților. In felul acesta Regele Spaniei nu va afla niiodată că ni s'a născut un fiu sau o fiică.

Dar ce chinuri de neînchipuit am îndurat în timpul acesta. Carmencitta nu vorbea de nimic altă decât despre ființa scumpă pe care o așteptam, și degetele ei harnice se îndeletniceau cu pregătirea trusoului micuțului. Iar eu stăteam lângă dânsa și vedeam lacrimile de bucurie ce șiruiau din ochii ei, și știam, totuși, că ființa căreia îi erau hărăzite toate lucrușoarele acestea, nu va putea deveni fericită niciodată.

Trebuie s'o mărturisesc că adeseori eram hotărât să-mi pun capăt vieții, și numai gândul că biata mea Carmencitta va rămâne singură pe lume, mă opri dela acest gest.

Sosi și ceasul greu pentru Carmencitta.

O, cât am suferit atunci! Când auzeam țipătul ei de durere alergam până în cea mai îndepărtată odaie a castelului, dar mă întorceam repede, pentru a o ține în brațele mele, pentru a o mângâia, — și dânsa... dânsa se alipea de mine, tremurătoare, în-

Cereți mâine fascicola 117 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I. Calea Victoriei 5.

grozită, cu fața înecată în sudoare. Și cu toate chinurile ce le îndura, găsea răgazul să-mi șoptească:

— Raymond, sufăr pentru copilul nostru, — sufăr cu dragă inimă.

Două zile și o noapte se chinui altfel, apoi dădu naștere unei fete.

După câteva săptămâni îmi dădui seama că era o făptură drăgălașe, și semăna de minune cu scumpa mea Carmencitta.

Evenimentul acesta mă făcea să uit câteva clipe pe zi de grija mea cea mare. Mă apleeam asupra copilului și-l sărutam, îl binecuvântam, apoi îl dădeam mamei în brațe și ea îl strângea la piept, și plângeam împreună: ea de bucurie, — eu de durere.

I-am dat numele Letiția.

Crescurăm copilul în cea mai deplină singurătate și Carmencitta nu putea pricepe uneori de ce eram atât de mizantrop.

Eu, însă, luasem hotărârea ca să nu se afle deloc despre nașterea copilului, căci vroiam să înlătur dintru început orice posibilitate ca faptul acesta să ajungă la cunoștința Regelui Spaniei.

De fapt, nici Carmencitta nu dorea să iese în lume, fericirea ei era în mine și copilul nostru. Veni apoi și vremea când o duserăm pe micuță afară, în pădure, și ședeam cu dânsa pe iarbă, la umbra copacilor. Cât eram de fericiți văzând-o cum își întinde mâmuțele ca să apuce o floare, — cât eram de fericiți văzând-o că ne zâmbește, cu zâmbetul acela nevinovat de copil.

Aveam servitori, firește, căci castelul era prea mare pentru ca bătrânul Cristofor singur să poată îngriji de dânsul, — dar ne-am mărginit la strictul necesar.

Toată servitorimea noastră se compunea dintr'un vizitiu și un rândaș, o bucătăreasă bătrână și două

fete corsicane pe cari Carmencitta le instrui si făcu din ele servitoare bune.

Şi toţi oamenii aceştia duceau împreună cu noi o existenţă pacinică, liniştită şi retrasă în castelul Miramare şi nici dânşii nu părăseau niciodată castelul, aşa că nici din partea lor n'aveam să ne temem de vre-o trădare.

Nădăjduiam s'o pot creşte pe Letiţia în felul acesta, fără ca la Madrid să se afle de existenţa ei. Şi odată ce va fi mare, Regele Spaniei, va închide poate ochii şi atunci nu va mai trebui să-mi împlinesc jurământul.

CAP. 114

Jurământul e sfânt

Trecură patru ani şi pe zi ce trecea, Letiţia ne devenea tot mai scumpă şi chipul ei era aidoma acel al mamei sale.

Acuma nici nu mă mai gândeam să-mi ţin jurământul, şi ori-de-câte-ori îmi făceam imputări în taină, numindu-mă om fără onoare, îi luam drept martori pe toţi părinţii din lumea aceasta şi-i întrebam dacă s'ar fi putut să mă ţin de un jurământ care cerea dela mine să renunţ la scumpul meu copil, să-mi răpesc singur progenitura pe care mi-o dăruise Cerul.

In tot timpul acesta nu primisem nici-un rând scris dela tatăl meu. Dar căpătam regulat ştiri despre dânsul, şi acestea erau foarte triste.

Despărţirea de mine îl îndurerase mult pe bătrân, mai mult decât mi-aşi fi putut închipui.

El era bolnav şi în vremea din urmă boala se agravase tot mai mult. Suferea de o paralizie a picioarelor, astfel că p[illegible]ţul trebuia să fie plimbat cu căruţul şi medicul se temea că paralizia se va întinde peste tot corpul.

Şi cu toate acestea el nu mă chema lângă sine, supărarea lui era mai puternică decât dorul după fiul său.

Şi ar fi avut doar toate motivele să ne cheme, pe mine şi pe Carmencitta, în casa lui. Căci noi i-am fi înveselit ultimele zile şi l-am fi îngrijit cum numai copiii ştiu să-şi îngrijească părinţii.

Căci de fratele meu Robert avea toate motivele să se plângă, el purta prea puţină dragoste tatălui său. Dânsul era pe atunci tânăr şi se deda tuturor plăcerilor vieţii.

Treceau zile întregi, săptămâni chiar, fără ca Robert să vie lângă patul de suferinţă al bătrânului.

Într'o dimineaţă, un curier veni la castel şi-mi aduse o telegramă. Era din partea medicului curant al tatălui meu.

Acesta îmi comunica faptul că zilele prinţului sunt numărate şi că bolnavul nu mai are decât o singură dorinţă: aceea de a mă revedea. Îmi cerea s'o aduc şi pe Carmencitta, căci voia să se împace cu dânsa.

Medicul îmi spunea să mă grăbesc, căci se putea ca desnodământul fatal să survie, din clipă în clipă.

Hotărârea mea era luată. Mă voiu duce imediat la tata şi o voiu lua cu mine nu numai pe Carmencitta, dar şi pe mica Letiţia. Mâinile bătrânului să binecuvânteze pe copilul iubit, ochii săi stinşi să vadă pe urmaşa familiei, — apoi putea să moară în linişte.

Cu grabă înfrigurată făcurăm pregătirile de plecare, şi după trei ceasuri porneam în goana cailor spre cea mai apropiată staţie de cale ferată.

În afară de Carmencitta şi Letiţia se afla cu mine bătrânul Cristofor. Castelul rămăsese în paza celorlalţi servitori.

Ah! cât de bine ne-am simţit când am ajuns la palat împreună cu Carmencitta şi copilul nostru, şi servitorii ne-au ieşit înainte plecându-se cu respect!

De data aceasta nu mai erau uşile închise... Totul se deschidea înaintea noastră până când, în cele din urmă, cameristul ne deschise, cu un zâmbet îndurerat, uşa odăiei în care zăcea bolnavul.

Acuma stăteam în faţa tatălui....

Trebue s'o recunosc că dacă n'aşi fi ştiut că e dânsul, nu l-aşi fi recunoscut. Prinţul mândru de altădată căpătase o înfăţişare groaznică.

Stătea în fotoliu, cu picioarele înfăşurate în pături şi faţa-i slăbită, încadrată de o barbă de zăpadă, ieşea la iveală dintre pernele albe. Şi capul împodobit odinioară de bucle albe, era acuma complect pleşuv.

Pe cuvertura de mătase stăteau întinse două mâini osoase, pe degetele cărora luceau inelele de preţ pe cari tăta le purtase întotdeauna cu atâta plăcere.

O durere cumplită îmi sfâşia inima şi mă aruncai la picioarele bătrânului. Carmencitta îngenunchiă şi dânsa, dar Letiţia îşi întinse mânuţele spre el, şi strigă veselă:

— Bunicule, bunicuţule, dă-mi o sărutare!

Două lacrimi mari picurară din ochii bătrânului şi se prelinseră pe obrajii scofâlciţi, şi deodată începu să plângă cu hohote şi spuse printre sughiţuri:

— O! cât am fost de nedrept! Am alungat fericirea aceasta dela uşa casei mele, — patru ani aşi fi putut să gust dintr'însa şi n'am făcut-o, — patru ani de dragoste şi credinţă am disprețuit! Da, am procedat nedrept, o recunosc pe deplin!

Carmencitta îl îmbrăţişă atunci pe bătrân, şi printre lacrimi îl rugă să nu-şi facă imputări şi-i spuse că bunul Dumnezeu îl va ţine în viaţă spre bucuria copiilor săi, cari se vor aduna în juru-i şi-l vor îngriji cu toată dragostea.

Dar prinţul clătină capul, îndurerat:

— Nu, copiii mei, spuse dânsul ca glas slab,

știu prea bine că moartea mă pândește de aproape. Dar mor liniștit, căci Dumnezeu mi-a dat mulțumirea să vă revăd, și vă rog din adâncul inimii să mă iertați că v'am ținut atâta vreme departe de mine.

Dă-mi mâna ta, Carmencitța, repede, fiica mea, te salut ca viitoarea prințesă Carmencitta de Paris și pe mititica asta.... pe această copiliță dulce, ca viitoare prințesă Letiția de Paris.

El își puse mâinile pe buclele blonde ale copilului, care-l privea cu ochii mari și nu putea pricepe de ce plângea bătrânul necontenit.

Tata își scoase apoi inelele din degete și le dădu Carmencittei, spunând:

— Acestea să le porți tu, ele îți aparțin! Ficcare din aceste inele le-a purtat un de Paris și anume din cei mai vestiți. Faptul că-ți încredințez aceste bijuterii să-ți fie o dovadă că te primesc din toată inima în sânul familiei noastre străvechi. Sărută-mă, fiica mea!

Plângând de fericire, Carmencitta depuse o sărutare pe fruntea bolnavului.

Acesta căzu apoi în somnolență, și cum stătea așa, cu capul plecat pe piept, cu ochii închiși, făcea de acum impresia unui cadavru, și eu nu-mi puteam ierta că venisem numai să-l văd pentru ultima oară pe scumpul meu tată.

Medicul făcu tot posibilul să-l salveze, îi făcu o injecție și izbuti să-l mai ție în viață încă o zi, dar puterile bolnavului erau complect sleite.

In noaptea următoare el intră în agonie și eu împreună cu Carmencitta stăteam lângă patul său și-i țineam mâinile. Fratele meu Robert petrecea la un bal mascat, căci era în epoca Carnavalului.

De jos se auzeau chiote de veselie, răsunau sunetele instrumentelor muzicale și râsetele ajungeau până la ferestrele palatului prinților de Paris, unde, în odaia mare și întunecoasă, își dădea su-

fletul capul familiei, pentru a-mi face loc mie.

La ora două din spre ziuă, medicul îi închise ochii, apoi se înclină spre mine:

— Prinţul de Paris a murit, — rosti el, cu voce solemnă — trăiască prinţul de Paris!

Cât de puţin m'ar fi bucurat titlul acesta, dacă privirile mele nu s'ar fi oprit asupra copilului meu care, după dorinţa muribundului, fusese adus cu pătuţ în camera sa.

Da, pentru copilul acesta vroiam [redacted] mă împodobesc cu numele străvechiu al prinţilor de Paris, pentru copilul acesta vroiam să-mi iau reşedinţa în palatul somptuos, pentru dânsul vroiam să lupt şi să înving. Prinţesa Letiţia va trebui să fie sărbătorită cândva ca prinţesă de Paris.

Dar în vreme ce gândurile acestea îmi treceau prin minte, mi se păreă că o mână de gheaţă mă apasă pe umăr şi o voce sinistră îmi şoptea: „Adu-ţi aminte de jurământul făcut"!

*

După trei zile tata fu înmormântat cu o pompă deosebită, cum se şi cuvenea unui nobil ca dânsul.

Toată Italia şi Franţa îşi trimisese nobilimea la Bastia, pentru a-l conduce la locul de veci pe prinţul de Paris, iar eu şi Carmencitta — căci în împrejurările speciale de atunci trebuia să mă pun pe mine întâi — eram centrul intereselor generale.

Toţi o priveau cu uimire, toţi erau fermecaţi de drăgălăşenia prinţesei de Paris, a cărei frumuseţe o întrecea pe a tuturor femeilor din întreaga Franţă.

Spre norocul meu, tristul eveniment familiar îi împiedică pe prietenii casei noastre să-mi pună întrebări asupra originei Carmencittei.

Dealtfel eram ferm hotărât să nu dau nicio informaţie precisă în privinţa aceasta, căci nimeni n'avea dreptul să ceară aşa ceva dela mine.

Aşi fi răspuns doar că e o spaniolă dintr'o familie nobilă, şi prin asta nici n'aşi fi mâniţit de altfel.

Tata fu înmormântat în cavoul familiei. Şi cu asta luară sfârşit funeraliile.

Pentru mine, ele ţinuseră prea mult, căci doream să fiu de acuma acasă singur cu soţia şi copilul meu. De altfel, nu vroiam să rămân la Bastia, pentru moment, cel puţin, vroiam să mă întorc, împreună cu Carmencitta şi Letiţia, la castelul nostru din pădure, unde ne-am simţit atât de fericiţi. Numai câteva luni pe an vom locui la Bastia, pentru a rezolva afacerile curente, restul timpului dincolo, în atmosfera liniştită a codrului.

Dădui poruncă să se pregătească totul pentru plecare şi cu un ceas înainte de a porni la drum, rătăceam singur prin parc, îndreptându-mă spre cavou, unde vroiam să fac o ultimă rugăciune la mormântul aceluia care mi-a fost tată.

Se întunecase deacum când ajunsei în faţa uşii cavoului, pe care o deschisei cu smerenie. Intrai înăuntru şi un miros greu de mucigai mă întâmpină.

Unul peste altul stăteau aci sicriile celor din familia de Paris.

In mijlocul încăperii, însă, pe un catafalc, împodobit cu flori, se înălţa sicriul părintelui meu. Acesta fusese adus de abia cu o zi în urmă.

Ingenunchiai şi începui să mă rog fierbinte. Rugam pe Atotputernic să-mi călăuzească paşii în viaţă şi să-mi ierte păcatele pe cari le făcusem.

Când rostii „Amin"; simţii deodată o mână rece apăsându-mi capul, o mână rece ca ghiaţa.

Cu un strigăt mă ridicai repede în picioare şi pentru câteva clipe îmi pierdui mintile, văzând în faţa mea o formă întunecată, un bărbat înfăşurat într'o mantie şi cu o mască neagră pe ochi.

— Cine eşti d-ta, şi ce cauţi în cavoul acesta, unde n'ai niciun drept să intri? întrebai cu vocea tremurătoare.

Apariţia fantomatică ridică atunci mâna în chip

amenințător și mi se adresă cu un glas ce părea că vine dintr'unul din sicriile îngrămădite aci.

— Prințe Raymond de Paris, viu să-ți amintesc de jurământul pe care l-ai făcut! Vrei să devii un sperjur?

Jurământul meu! Sfinte Dumnezeule, despre care jurământ vorbea omul acesta?

Dar nu rămăsei multă vreme în nedumerire, căci omul cu mască urmă îndată:

— Sunt trimisul Regelui Spaniei, a aceluia în fața căruia ai jurat. El îți reamintește acuma prin gura mea, și aceasta pentru ultima oară.

Dacă până în opt zile, începând de astăzi, nu-ți vei îndeplini jurământul, alungând-o din casă pe fiica ta Letiția și luându-i numele, — atunci toată lumea va afla că prințul Raymond de Paris și-a călcat jurământul și se va depune plângere împotriva ta la Sfântul Părinte, pentru ca să te afurisească.

Deaceea, prințe Raymond de Paris, ia în seamă cele ce ți-am spus și îndeplinește-ți jurământul.

Auzind aceste cuvinte grozave, m'am prăbușit la pământ, fără cunoștință.

Nu știu cât am rămas leșinat în criptă, dar când deschisei ochii, eram singur, — singur cu morții familiei mele.

Apariția aceea grozavă, crainicul sinistru, care se ivise pe neașteptate în fața mea, dispăruse fără urmă.

M'am ridicat repede în picioare și când am ieșit afară, când aerul rece al nopții îmi răcori fruntea, mi-am revenit întru-câtva în fire, și am început să-mi rânduiesc gândurile.

O! dar mai bine nu mi-aș fi revenit niciodată în fire, căci acuma îmi dădeam prea bine seama de realitate, acuma știam că va trebui s'o pierd pentru totdeauna pe scumpa mea copilă, pe dulcea mea Letiția..

Se aflase, deci, în Spania, că Carmencitta îmi dăruise un copil, și Regele se ținea destul de dârz, cerându-mi îndeplinirea jurământului.

Ba mă și amenințase prin trimisul său, și toată lumea trebuia să afle că sunt un sperjur dacă voiu șovăi să-mi împlinesc datoria, eu, prințul Raymond de Paris, pe al cărui nume nu era nicio pată până în clipa de față.

Față de o asemenea amenințare grozavă nu mă puteam răzvrăti. Trebuia să-mi țiu jurământul, asta era limpede pentru mine, dar simțeam în acelaș

timp că odată cu Letiția va apune și soarele din casa mea, norocul va pleca împreună cu dânsa.

Și totuși, așa trebuia să fie. Jurământul e sfânt.

Ca un om beat o luai la goană prin parc, apoi prin străzile orașului.

Mi se părea că nu mai trebuie să calc prin palat, nu mai trebuie s'o văd pe Carmencitta.

Dar în cele din urmă am izbutit să mă stăpânesc şi am luat-o înapoi spre casă.

Faţă de Carmencitta mi am ascuns durerea ce-mi năpădea sufletul. Ea mă aşteptase cu nerăbdare, căci totul era pregătit pentru plecarea noastră.

Şi am ajuns din nou la Miramare, la castelul meu din pădure, unde fusesem atât de fericit cu soţia şi copilul meu.

Din nou îmi fremătau duios copacii încărcaţi de ani, din nou răsuna glasul dulce al Letiţiei prin încăperile castelului, din nou o vedeam pe Carmencitta plimbându-se visătoare prin aleile înflorite ale grădinii. Totul era aşa cum fusese mai înainte, numai eu devenisem un altul..

Opt zile îmi dăduse răgaz crainicul Regelui Spaniei, ca să-mi îndeplinesc jurământul, şi de acum două zile, fără ca eu să fi găsit curajul trebuitor, ca s'o pregătesc pe Carmencitta pentru lovitura grozavă ce o aştepta.

Liniştea îmi pierise cu desăvârşire, mă frământam noaptea în pat cuprins de friguri, apoi mă lăsam jos, puneam pe mine o pijama şi începeam să rătăcesc prin încăperile tăcute ale castelului, sau mă îmbrăcam şi porneam în pădure, alergând ţintă, ca un zănatec, până ce mă prăbuşeam într'un lac de sudoare.

De-abia dacă mă atingeam de mâncarea ce se aducea la masă şi răspundeam într'o doară la întrebările ce mi se adresau.

Eram distrat şi spectrul nebuniei îşi întindea ghiarele spre mine, — era aproape, tot mai aproape şi eu nu puteam face nimic, eram complect dezarmat.

Bătrânul Cristofor observă cel dintâi turburarea mea, căci Carmencitta credea că e vorba doar de o indispoziţie trecătoare.

In seara zilei a cincea am rămas surprins văzând o trăsură oprindu-se în faţa castelului şi de

abia îmi venea să cred ochilor, când am zărit coborând dintr'însa pe bătrânul medic al tatălui meu, acela care-i închisese ochii....

Uimit peste măsură vroiam să-i ies în întâmpinare, când am simțit deodată două brațe moi cuprinzându-mă pe la spate și glasul scump al Carmencittei mele spunându-mi:

— Nu fii supărat pe mine, Raymond, eu l-am chemat pe doctor aici, căci te văd bolnav.

Intr'acestea doctorul intrase de-acum în odaie și se înspăimântă văzând schimbarea ce se petrecuse în mine.

Firește, lnasem hotărârea să nu-i încredințez taina mea, dar m'am lăsat examinat de dânsul și pentru ca s'o liniștesc pe Carmencitta susțineam într'una că mă simt cât se poate de bine și că nu-i nimic grav în starea sănătății mele.

Doctorul dădu din cap.

— Trebuie să mărturisesc — se adresă el Carmencittei — că nu găsesc niciun simptom îngrijorător. Toate organele sunt sănătoase, doar puțină febră se constată. In ceeace privește trupul, totul e în deplină ordine..

In schimb, pare să existe o durere sufletească, ascunsă, care influențează în chip defavorabil asupra trupului... Prințul a rămas foarte îndurerat de pe urma morții tatălui său, mâhnirea după cel dispărut sălășluiește încă în sufletul lui. Dar pentru asta nu există medicamente. Aerul de munte, — pe care-l aveți — distracția prin lectură bună, asta-i totul ce pot ordona în cazul de față.

Doctorul luă cina la noi, se urcă apoi în trăsură și porni la gară.

CAP. 115

O mărturisire grozavă

După ce plecă doctorul am rămas tăcut, cufundat în mine-însumi. Carmencitta îmi ținea tovărășie dar n'am schimbat niciun cuvânt împreună.

Ferestrele erau deschise, aerul dulce de vară pătrunse în salon, freamătul frunzelor se auzea ca un concert în surdină, și numai din când în când he

ajungea la ureche țipătul sfâșietor al unei păsări de pradă, în căutarea victimei. Sărmană păsărică asupra căreia se vor înfige ghiarele sale, — cântecul tău va amuți, nu vei mai revedea pădurea înverzită, ești pierdută, moartea te așt ptă.

Sărmană, micuță Letiția, s'a dus copilăria ta fericită, zâmbetul voios de pe buzele tale va pieri, ești pierdută, pierdută pentru totdeauna.

Lacrimile îmi năpădiră ochii, nu mai puteam să le reţin şi deodată începui să plâng cu hohote

Carmencitta se aruncă atunci la picioarele mele şi nu voiu uita niciodată expresia mişcătoare a chipului ei, când privi în sus la mine şi mă imploră să-i mărturisesc ce durere îmi apasă sufletul.

— O, iubitule, îmi spuse ea, cu glasul înecat de lacrimi, când ne-am unit la altar în faţa lui Dumnezeu, ne-am jurat unul altuia să împărţim durerea şi bucuria.

Bucuria am împărţit-o într'adevăr, acuma lasă-mă să iau parte şi la durerea ta.

— Carmencitta, scumpa mea soţie, am exclamat eu, nu întreba, nu căuta să afli..... Doctorul a avut multă dreptate spunând că nu o durere trupească este aceia care mă apasă atât de greu, — ci sufletul meu e bolnav şi niciodată nu se va însănătoşi.

— Ba se va însănătoşi, strigă Carmencitta, căci dragostea îl va vindeca.

— Dar care este durerea ce te apasă atât de grozav, atâta vreme cât o ai pe Carmencitta şi pe Letiţia ta? Spune-mi scumpul meu Raymond, ce suferinţă te copleşeşte?

— Atâta vreme cât vă am pe voi — răspunsei plin de mâhnire — voiu fi fericit, e adevărat. Dar când nu vă voiu mai avea — sau numai pe una din voi, atunci... atunci?

— Cerul ne va ocroti! exclamă Carmencitta.. Nu, nu, bunul Dumnezeu nu ne va despărţi, căci el ne-a împreunat şi tot el ne va ţine laolaltă..

— Nu, Carmencitta! şoptirăi buzele mele, fericirea noastră ar fi prea mare, atâta fericire nu poate exista pe pământ. Ingerii Domnului au zburat în jurul nostru şi au aruncat deasupră-ne toate florile pe cari le-au cules în Ceruri pentru noi. Şi din pricina asta Satana şi ucenicii să-i ne-au pizmuit şi au uneltit ceva împotriva noastră. Cerul nu mai poate împiedica uneltirea lor josnică, căci fericirea noastră

a fost prea mare, ea a întrecut măsura la care au dreptul muritorii și atunci Dumnezeu a întrebat:

— „Care parte din fericirea lor o cereți?"

Și corul necuraților a răspuns:

— „Vrem copilul!"

— Copilul! izbucni Carmencitta, Dumnezeule Atotputernic, copilul! Cum îți poți închipui ceva atât de grozav, Raymond? Privește-o doar pe Letiția noastră, — nu vezi cât e de frumoasă, nu vezi ce plină de sănătate este? Nu, nu, ea nu ne va fi răpită!

— Ea ne-a fost răpită de-acum, — o, soția mea, scumpa mea soție, a sunat ceasul când trebuie să afli totul.. Pregătește-te să auzi cea mai mare grozăvie, — trebuie s'o alungăm pe biata noastră Letiția.

Carmencitta se uită la mine, ca-și-cum s'ar îndoi dacă sunt în toate mințile. Ea tremura din tot trupul și nu putea să scoată o vorbă din cauza lacrimilor ce-i înecau glasul.

I-am apucat mâna, am tras-o spre mine și așezând-o pe genunchii mei, i-am povestit totul.

Am făcut asta cu multă cruțare, am ales fiecare cuvânt, dar adevărul trebuia scos la iveală și așa i-am desvăluit taina cea grozavă, pe care de patru ani de zile o purtam în suflet.

Dragul meu Schulze, nu-mi cere să-ți descriu noaptea aceia, căci nu trebuie să reînviez amintirea aceia dacă țiu să nu-mi pierd mințile.

Până la răsăritul soarelui am stat împreună cu scumpa mea Carmencitta în odaia aceia și ne-am sfătuit cum am putea s'o salvăm pe biata Letiția

Cereți mâine fascicola 118 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Libraria Editoare IG. HERTZ, București I. Calea Victoriei 5.

şi ajungeam necontenit la convingerea că un jurământ este lucru sfânt, care trebuie ţinut, chiar cu riscul de a pierde fericirea proprie pentru totdeauna!

Carmencitta era aproape să-şi piardă minţile de durere. Mă implora s'o ucid pe dânsa şi copilul, apoi pe mine-însumi, dar eu i-am răspuns că sinuciderea e un păcat şi mai mare decât ruperea unui jurământ.

Mă rugă apoi să fug cu dânsa şi cu Letiţia, să părăsim totul şi să emigrăm în America!

— Mai bine să trăim acolo ca simplii lucrători, împreună cu copila noastră, decât s'o alungăm pe aceasta şi să purtăm titlul prinţilor de Paris.

— De fugit am putea fugi, i-am răspuns eu, dar destinul ne va urmări şi peste Ocean, şi cine ştie dacă puterea Regelui Spaniei nu se întinde până acolo.

Scumpa mea, vreau să fac totul pentru tine, vreau să jertfesc totul pentru Letiţia, dar numai numele meu cinstit nu-l pot jertfi, şi datoria aceasta o am faţă de morţii aceia cari odihnesc în cripta familiei de Paris.

— Vreĭ deci s'o alungi pe Letiţia?

— Trebuie!

— Şi unde, — unde vrei s'o duci?

— Intrebarea aceasta mi-am pus-o timp de patru ani încheiaţi. Il voiu trimite pe Cristofor cu dânsa, el o va lăsa la uşa unor oameni de treabă, şi aceştia vor avea milă de un biet copilaş.

Cine ar putea fi atât de crud la suflet să refuze adăpost unui copil nevinovat? Pe de altă parte voiu umple cu aur buzunarul Letiţiei şi astfel se va bucura de o primire prietenoasă.

— Şi nu vom avea dreptul s'o revedem?

— Niciodată, astfel am jurat regelui.

Carmencitta mă privi aiurită şi-mi spuse cu vocea înecată în lacrimi:

— Atunci... atunci n'o vei vedea nici tu multă vreme pe Carmencitta ta, căci nu voiu putea supravieţui pierderei Letiţiei mele.

Ah! prietene, toată noaptea ne-am rotit în jurul aceluiaş punct, şi ajungeam mereu la acelaş rezultat: trebuia s'o jertfim pe Letiţia. Sleită de puteri, Carmencitta adormi în cele din urmă, şi eu o dusei pe braţe în camera ei.

Când se trezi, văzui într'însa o fiinţă cu totul schimbată. O tristeţe adâncă să aşternuse pe faţa ei, dar era mai liniştită şi mai stăpână pe sine decum m'aşi fi aşteptat.

Mă rugă numai un singur lucru: să fac un tablou al ei şi cu Letiţia, şi ca să-i împlinesc această dorinţă l-am trimis imediat pe Cristofor la un meşter cunoscut, rugându-l să vie la castel..

Era un pictor german, un anume Wilhelm Müller. Acesta veni şi în două zile schiţă un tablou minunat al mamei şi copilului.

Firește că nu-l putuse termina într'un timp atât de scurt, de-aceea luă pânza cu sine acasă.

Tabloul acesta nu l-am văzut niciodată, căci ani de zile n'am cutezat să cer să mi-l aducă, şi când mai târziu am cercetat să dau de urmele lui Müller, am aflat că murise, iar copiii săi părăsiseră oraşul.

Am pus să se scotocească toată casa unde locuise, dar nu s'a găsit nici-o urmă de tabloul cu pricina.

Sosi şi noaptea grozavă, când trebuia să ne despărţim de Letiţia.

Nici despre asta nu-ţi voiu povesti, scumpul meu prieten, căci sunt doar un om şi n'aşi putea reînvia amintirea acelei nopţi, căci asta m'ar omorî.

Vroiam s'o trimit pe Letiţia cu bunul meu Cris-

tofor, în vreme ce Carmencitta, care zăcea la pat bolnavă de friguri, părea că doarme.

Dar tocmai în clipa când bătrânul meu servitor o ridică din pătuț pe copilă, Carmencitta dădu buzna în odaie ca o leoaică ce vrea să-și apere puii, se aruncă asupra Letiției și vru s'o smulgă din brațele lui Cristofor. Dar eu m'am așezat între dânșii, o cuprinsei în brațe pe nefericita mamă și o trăsei înapoi cu forța, ducând-o leșinată de acolo. In timpul acesta Cristofor dispăru cu copila și de-atunci... am revăzut-o de-abia în ziua, în care am regăsit-o după ani îndelungați.

Glasul prințului suna ciudat când rostise aceste cuvinte, — nu era o susținere fermă, ci mai mult o întrebare, o îndoială care pornea din adâncul sufletului său.

Prințul Raymond urmă, cu un zâmbet dureros pe buze:

— Poate că a fost un adevărat noroc că în clipa următoare nu mai trebuia să mă gândesc la nenorocita copilă, căci acuma era vorba de viața Carmencittei mele.

Niște friguri grozave o cuprinseră pe nefericita mea soție în noaptea aceea, și a fost o adevărată minune că medicii au scăpat-o atunci de la moarte, — dar era numai o amânare pe care Cerul ne-a îngăduit-o.

Când Carmencitta se însănătoși — o însănătoșire aparentă, numai — s'a pus chestiunea să părăsim castelul de vânătoare. Lucrul acesta apărea ca o necesitate de neînlăturat, căci cum am fi putut rămâne mai departe la Miramare unde fiecare odaie, fiecare mobilă, ne aducea aminte de Letiția, — unde vedeam în grădină locurile ei de joacă și în pădure copacii sub care se odihnise micuța de atâtea ori?

Da, trebuia să părăsim locul acela de groază, și de-aceea am predat castelul unui servitor de încredere, iar pe bătrânul Cristofor l-am trimis la Bastia, dându-i titlul de castelan al palatului familiei de Paris. Căci nici credinciosul meu servitor nu mai vroia să rămâie la Miramare, unde totul îi aducea aminte de nefericita copiliță.

De când se ridicase de pe patu-i de suferință, de pe urma boalei grozave, Carmencitta nu rostise niciodată numele Letiției. Ea făcea sforțări să zâmbească, dar surâsul care se desena pe buzele ei era trist, nespus de trist. Ea vroia să-mi dovedească dragoste și se alipea de mine cu și mai multă duioșie ca odinioară, dar când căutam s'o strâng cu foc în brațele mele, când vroiam s'o iubesc ca în vremurile dinainte, dânsa se dădea înapoi îngrozită aproape, în ochii ei frumoși lucea o sclipire ciudată și-mi spunea cu o voce tremurândă:

— Nu, Raymond, s'a dus cu dragostea noastră, cu fericirea noastră, — nu mai avem dreptul să dăm viață unei ființe, deoarece știm că va trebui s'o dăm pierzaniei.

Cuvintele acestea ale Carmencittei mi se implântau în piept ca un pumnal. Lăsam capul în piept și mă îndepărtam repede de dânsa, ca un criminal.

Am luat hotărârea să întreprind călătorii cu dânsa, în nădejdea că impresiile felurite vor îndepărta melancolia de care era stăpânită biata femeie. Ea nu cunoștea încă lumea și de-aceea speram să obțin succese de pe urma voiajurilor.

Am plecat cu ea în Elveția, dar munții uriași ai frumoasei țărișoare o întristară și mai mult, căci erau acoperiți cu zăpadă veșnică, atât de asemănătoare cu un lințoliu... Am dus-o în Germania, i-am arătat Berlinul, apoi ne-am îndreptat spre Paris, spre Londra, spre Bruxelles... Dar în sgomotul orașelor mari, îi revenea boala.

M'am aventurat apoi cu dânsa pe mare și întinsul albastru al apei părea să-i liniștească nervii, dar mai târziu îmi mărturisi că în fiecare noapte furtunoasă implora Cerul să scufunde vaporul, pentru ca să fim odată izbăviți de suferință.

Am străbătut America, am trecut în Japonia, apoi am pornit spre Africa. am trăit o vreme în Egipt, — dar nimic, nimic nu putea să vindece tristețea ei adâncă.

La Paris se produse pe negândite o emoragie. Medicii erau foarte îngrijorați și dădeau din umeri când îi întrebam dacă se va mai însănătoși.

Vigoarea ei tinerească învinse însă și acest acces, dar de atunci începu să lâncezească și slăbea din ce în ce mai mult. Un medic bătrân mă sfătui să plec cu ea la Madeira. Clima minunată a acestei insule, care s'ar putea numi cu drept cuvânt „paradisul lumii", este cât se poate de eficace pentru bolnavii de piept și unii din acești năpăstuiți ating acolo vârste respectabile.

Am închiriat acolo o căsuță fermecătoare pe malul mării și de pe balconul ei priveam departe pe marea albastră, care se pierdea la orizont. Braț la braț rătăceam sub bolțile de viță, ne odihneam sub arborii de migdale și portocale sau plecam cu gondola pe mare. Și se părea, într'adevăr, că biata mea Carmencitta își revine la viață.

Au trecut cinci ani și Carmencitta înflorise din nou în toată frumusețea ei, fața îi era îmbujorată. ochii strălucitori; dar exista o zi pe an care însemna primejdie pentru dânsa. Aceasta era ziua de naștere a Letiției. Atunci trupul ei se încovoia ca al unei bătrâne, plângea neîncetat și orice încercare de a o mângâia era zadarnică.

Și într'o dimineață a zilei aceleia grozave, am găsit-o înecată în lacrimi, și pe când mă aplecam spre ea s'o consolez, îmi spuse:

— Astăzi a împlinit zece ani!

De-abia rostise aceste cuvinte că se făcu palidă, scoase un țipăt ușor, apoi o podidi sângele pe gură și de data aceasta știam că moartea o pândește de aproape.

Sărmana mea Carmencitta nu se mai însănătoși! Patru luni încheiate a luptat împotriva boalei care o distrugea, și timpul acesta și-l petrecea în pat, sau pe fotoliul pe care-l așezam afară, la țărmul mării, sub platanul ei iubit. Din ce în ce mai mult se prăpădea biata ființă și dintr'însa nu mai rămăsese decât umbra Carmencittei pe care o cunoscusem odinioară.

Apoi... veni sfârșitul.

Era o noapte minunată, în care Dumnezeu aprinsese toate stelele pe cer, iar luna lumina ca un glob uriaș, răsfrângându-se în apa mării.

Ea mă rugă s'o mai duc odată afară, pe balcon.

I-am îndeplinit dorința și am așezat-o pe un divan care-și avea locul acolo.

Palidă și respirând din greu, privea visătoare spre stele.

— Dă-mi mâna, Raymond, îmi spuse cu vocea înceată, — așează-te lângă mine, vreau să te simt aproape...

Mă lăsai în genunchi lângă divan, și eram nevoit să fac sforțări disperate ca să nu izbucnesc în lacrimi, căci altfel i-aș fi dat a înțelege că i se apropia sfârșitul.

— Nu, nu te sili, îmi spuse ea, zâmbind dureros, văd doar prea bine că vrei să plângi, să plângi pentru mine. Ah! scumpul meu Raymond, va trebui să plângi toată viața, căci eu nu voiu mai fi cu tine.

Rămase tăcută, din cer căzu o stea, străbătu spațiul, se stinse și pieri...

— Spune-mi, Raymond, e adevărat că atunci când cade o stea trebuie să-ți exprimi o dorință și această dorință se îndeplinește apoi?

— Așa se spune, scumpa mea soțioară.

Ea tăcu o clipă, apoi își întoarse capul spre mine și-mi șopti:

— Știi tu ce mi-am dorit, iubitule? — Mi-am dorit s'o regăsesc colo sus pe scumpa mea Letiția.

Pentru prima oară din noaptea aceea grozavă, buzele ei rostiră numele Letiției.

— Cât de frumoase, cât de fermecătoare sunt stelele! — exclamă dânsa, — și-mi face impresia că toate sunt ochi de copii și privesc jos, spre mine.

Și ochii Letiției sunt printre ele, da, acolo... acolo îi văd... Ea poartă un vestmânt alb și cosițele ei negre se revarsă pe umeri... O! scumpă Letiția, copila mea... viu... viu... nu vei mai rămâne multă vreme fără mămițica ta.

Mi se rupea inima de durere, vroiam s'o cuprind în brațe și s'o implor să mă ia cu dânsa, acolo unde ne aștepta copila noastră, — și totuși, nu era dovedit cu nimic că Letiția nu se mai afla printre cei vii.

Dar în privința aceasta nu puteam nădăjdui mult. Pe când mă aflam la Madeira l-am însărcinat pe avocatul meu din Bastia să întreprindă cercetări pentru a afla locul unde se găsea mititica, dar cu toate că dânsul făcuse tot ce-i stătuse în putință și n'a cruțat banii, n'a putut da de urma ei. Mai mult ca sigur că nu mai era în viață, — poate că în noaptea când am alungat-o, vre-un animal sălbatec o atacase, sau pe când mergea singură-singurică înainte, căzuse în apă și se înecase.

— Raymond! — exclamă deodată Carmencitta, strângându-mi mâna cu degetele ei de ghiață, — Raymond, eu nu-l voiu vedea pe Dumnezeu!

— Ba îl vei vedea, scumpa mea soțioară, de ce să-ți fie interzisă vederea chipului său sfânt, când toată viața ta ai fost bună și credincioasă?

— Nu, nu, eu nu-l voiu vedea, căci sunt o mamă care și-a alungat copilul de la sine. N'așĭ fi trebuit să ingădui să se întâmple aceasta, și în noaptea

când mi-ai dezvăluit taina grozavă, aşi fi trebuit să fug împreună cu dânsa, să mă ascund în vre-un colţ retras de lume, unde aşi fi putut trăi neştiută de nimeni. Dar n'am putut să mă hotărăsc la asta, căci te iubeam prea mult, Raymond.

Dragostea noastră a fost un mare păcat, şi de-aceea voiu... ah! dece nu mai văd stelele? dece se întunecă în jurul meu? dece au pierit toate, stelele frumoase, steluţele... şi luna... unde e?... Raymond, dă-mi mâna... e atât de întuneric... ascultă... marea vuieşte... ce vuiet sinistru... parc'ar rosti numele ei... Letiţia!

Şi cu numele copilului ei pe buze îşi dădu sfârşitul...

A murit liniştită, fără suferinţe şi sufletul ei părăsi trupul pe nesimţite.

Şi se înalţă spre lumina veşnică, acolo unde luceau stelele voioase, unde o aştepta Letiţia.

D-ta îmi vei pricepe durerea, doctore, d-ta vei înţelege că odată cu Carmencitta am pierdut tot ce aveam mai de preţ în această lume.

In primele zile eram aproape să-mi pierd minţile, căci deşi văzusem apropiindu-se catastrofa, n'am putut niciodată să mă împac cu gândul că voiu rămâne singur, fără femeia iubită.

Când, în cele din urmă, m'am liniştit întrucâtva — pe dinafară numai, scumpe prietene, căci în sufletul meu Carmencitta trăieşte şi astăzi încă şi durerea pentru pierderea ei tremură încă in mine — când am fost în stare să judec mai limpede, am scris la Bastia, comandând un monument funerar cum nu s'a aşezat încă nici pe mormântul unei Regine.

E lucrat din marmoră neagră şi reprezintă un mic templu, al cărui acoperiş e susţinut de şaisprezece coloane.

Şi templul acesta e împodobit de trei figuri

cari simbolizează însușirile de seamă ale Carmencitei: Dragostea, Credința, Frumusețea.

Monumentul privește spre întinsul mării și orice străin care vizitează Madeira e condus în apropierea lui și când întreabă: „Cine odihnește aici?", i se răspunde: „Aici odihnește Carmencitta cea credincioasă".

Căci astfel glăsuiește inscripția săpată pe o placă

de marmoră, susținută de cele trei figuri simbolice.

Și valurile salută monumentul, trimițându-și freamătul lor ca un imn de tristețe, iar cerul veșnic albastru străjuiește deasupra lăcașului de veci al Carmencittei, pe care florile minunate ale Madeirei îl înconjoară din toate părțile.

N'am rămas multă vreme în paradisul acela,

căci prea erau triste amintirile cari mă legau de dânsul.

Am început să călătoresc dealungul și de a latul pământului, încercând să-mi înăbuș durerea ce-mi copleșea sufletul.

Dar n'am izbutit, și m'am întors la mormântul ei, unde zile întregi priveam spre cele trei statui, — ale Dragostei, Credinței și Frumuseții. Și se părea că ele prind viață și fiecare capătă înfățișarea scumpei mele dispărute.

Și astfel trecu vremea, părul îmi încărunțea și lumea mă invidia că eram prințul de Paris, șeful familiei cu acelaș nume.

O! dac'ar fi putut bănui cât eram de nenorocit!

Multă vreme nu m'am reîntors în Corsica, căci nu vroiam să mai revăd țara de care mă legau atâtea suferințe. Dar în cele din urmă n'am putut evita aceasta, căci afacerile reclamau prezența mea și astfel am revenit, după vreme îndelungată, pe pământul strămoșesc.

O! scumpul meu prieten, nu prea am avut multe bucurii de când m'am reîntors aci.

E drept. am regăsit-o pe Letiția, dar... doctore, nu căuta să cercetezi, nu căuta să pătrunzi în sufletul meu... durerea cea mai mare a vieței mele, nu pot, nu vreau să ți-o dezvălui... Compătimește-mă, deplânge-mă, căci sunt un om nenorocit.

O îndoială grozavă sălășluiește în sufletul meu, care mă va face să-mi pierd mințile, dacă nu voiu izbuti s'o limpezesc, căci...

In clipa aceasta răsunară în curtea castelului sunete de corniuri de vânătoare, și pătrunseră până în bibliotecă, unde prințul Raymond desvăluise doctorului Schulze taina vieței sale.

— Ce însemnează asta? strigă prințul și se apropiă de fereastră. Ce-mi văd ochii? Facle.. lumini... vânători... cine pornește la vânătoare?

Cristofor intră în odaie și se apropie de stăpânul său.

— Alteță, spuse bătrânul, am să vă fac o comunicare importantă... Pot vorbi?

— Vorbește, prietene, știi doar foarte bine că n'am nici-o taină față de doctor.

— Ați auzit cornurile de vânătoare?

— Da, le-am auzit.

— Și știți ce însemnează asta?

— Ce întrebare? Insemnează pornirea în vânătoare.

— Da, însă la care vânătoare? întrebă bătrânul cu un surâs ciudat.

— Vorbești în enigme, spuse prințul. Nu-mi ațâța curiozitatea, ci spune-mi ceeace știi. In primul rând, cine pornește la vânătoare?

— Fratele dv. Robert, și Alteța Sa Prințesa.

— Cum, fiica mea? Nu mi-a spus nimic despre asta! Dar când s'a hotărât vânătoarea aceasta?

— Deabia acum un sfert de ceas au primit poruncă vânătorii să fie gata de drum.

— Dar sunt adunați hăitașii, — ce altă vânătoare se poate face noaptea, decât o hăituială?

— Așa e, și pentru vânătoarea aceasta e deajuns dacă contele Robert are la dispoziție zece bărbați hotărâți... E vorba de un vânat de preț, — un singur exemplar, — și știți dv., Alteță, cum se numește vânatul acesta?

Prințul privi cercetător la Cristofor, iar doctorul Schulze se ridică în picioare și privirile lui încordate se fixară pe fața bătrânului servitor.

— Vânatul pe care contele Robert și prințesa Gilda nădăjduiesc să-l răpue în noaptea aceasta, se numește... Egizio Ettore.

Prințul se dădu un pas îndărăt, și privirile sale scăpărau de mânie.

— Egizio Ettore! exclamă el. Oare și-a pierdut

mințile fratele meu că vrea să se ia după brigand? Cine i-a dat gândul acesta?

Bătrânul Cristofor dădu din umeri, apoi spuse:

— Contele Robert este de multă vreme dușmanul de moarte al lui Egizio Ettore, și acuma a sosit prilejul favorabil. O femeie din satul Viola l-a trădat pe brigand, una de-i spune Pia Santini, și despre care nu se prea vorbește bine.

— Și femeia aceasta l-a trădat pe Ettore fratelui meu? spuse prințul, gânditor. Ce a îndemnat-o să se adreseze fratelui meu Robert?

— Asta n'o mai știu, răspunse Cristofor. Atâta vă pot spune doar, că fratele dv. Robert i-a făgăduit femeiei douăzeci de mii de franci în cazul când Ettore va fi făcut prizonier în casa ei.

— Și casa aceasta se află în satul Viola?

— Întocmai, Alteță, în satul Viola.

— Bine! spuse prințul. Doresc și eu să iau parte

la vânătoare. Mă vei însoți. Cristofor, și d-ta deasemeni, doctore Schulze.

— Mă iertați Alteță, dar v'așĭ rugă să mă dispensați de această vânătoare. Nu voiu participa niciodată la vânătoarea după un om, cu atât mai mult când e vorba de Egizio Ettore, căci am salvat cândva viața acestui brigand, și n'am dreptul să întind acuma mâna, pentru a i-o lua înapoi.

— Scumpul meu prieten, spuse prințul Raymond, ai putea oare crede că am de gând să fac vreun rău lui Egizio Ettore?

Nu, — în nici un caz. Insoțește-mă, și vei vedea în ce chip vreau să vânez astăzi.

In clipa aceasta se auziră din nou de jos cornurile de vânătoare, apoi faclele și luminile se pierdură în depărtare, și se auzi tropotul cailor. Contele Robert de Paris părăsise castelul Miramare.

CAP. 116

Păcatul lui Abdallah

Ce zile fericite au venit pentru Egizio Ettore. In sfârșit, soarta părea să-i dăruiască o mică răsplată, pentru toate suferințele îndurate, pentru încercările fără seamăn prin cari trecuse.

De când Letiția trăia alături de brigand sus pe piscul Fontanellei, se părea că o familie își săllășluise cuibul în inima muntelui uriaș.

Pretutindeni întâmpinai râsete și voie-bună și însuși Egizio Ettore, a cărui figură exprima întotdeauna numai seriozitate, pe care-l vedeai numai rare-ori zâmbind, nu se mai putea reține acum să împărtășească veselia celorlalți.

De fapt era o plăcere deosebită s'o privești pe Letiția cum robotea de zor în gospodăria ei micuță și cum se ostenea să facă din ascunzătoarea bandi-

ţilor un adevărat cuib de familie, unde fiecare să se simtă ca la el acasă.

Pe câtă vreme înainte se lăsase totul la voia întâmplării, fiecare luând masa când se nimerea, plecând şi venind când îi poftea inima, — acuma domnea pe creştetul Fontanellei ordine desăvârşită, legată de o curăţenie exemplară.

Masa frumos pregătită pe care o găseau briganzii când se 'ntorceau acasă din incursiunile lor, ar fi putut face cinste oricărei gospodării de oameni aşezaţi şi mâncarea pe care o gătea Letiţia pentru Ettore şi oamenii săi, nu lăsa nimic de dorit.

Firesţe, buna gospodină avea şi un ajutor harnic, care aştepta doar un semn, ca să îndeplinească tot ceeace i se poruncea. Acesta era mucalitul Tric-Trac, care asculta de Letiţia ca de o adevărată stăpână şi o întâmpina cu respectul cu care era obişnuit odinioară, în casele nobile unde servise.

In ruptul capului nu vroia să renunţe s'o numească pe Letiţia „Doamnă", deşi dânsa îl oprise în repetate rânduri, căci nu-i plăcea deloc să fie numită altfel decât pe numele ei de fată.

Când Ettore împreună cu cei trei francezi şi Hector Gardane lipseau de acasă, ducându-se la vânătoare sau la treburile lor de briganzi, atunci Tric-Trac îi ţinea tovărăşie Letiţiei, lucrau împreună, făceau ordine în casă şi Tric-Trac se pricepea să spuie glume pline cu miez, cari o făceau pe Letiţia să râdă cu hohote.

Vorbeau despre Paris, pe care şi Letiţia îl văzuse, şi Tric-Trac nu obosea niciodată povestind lucruri interesante din capitala lumii, pe care o cunoştea ca nimeni altul.

Cereţi mâine fascicola 119 tuturor cititorilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5,

In schimb, Letiția îi cânta cântece corsicane, pe cari dânsul le asculta cu nespusă plăcere.

Când ceilalți se 'ntorceau acasă găseau masa pusă și Tric-Trac servea cu multă grație mâncărurile, pe cari briganzii le înfulecau cu mare poftă. Proviziile nu lipseau de loc, căci pădurea era plină de vânat și din satele apropiate aduceau tot de ce era nevoie pentru bucătărie și pivniță.

In vremea din urmă, Egizio Ettore nu observase niciodată vre-un urmăritor în regiune, nimeni nu-l urmărise în ascunzătoarea sa și se părea că autoritățile franceze pot lua cele mai straşnice măsuri, căci de prins tot nu-l vor prinde. El se temea numai de un singur lucru și acesta era trădarea din partea vreunui prieten.

Dar Ettore se gândea în fel și chip cine ar putea fi acela, dintre oamenii cu cari venise în atingere, care l-ar putea vinde, — însă nu găsea pe niciunul în stare de o asemenea faptă.

Nu, de o asemenea mârșăvie nu socotea pe nimeni în stare. El nu se putea gândi numai la aceia cari trăiau în imediat lui apropiere, ci și la locuitorii satelor învecinate, prin care trebuia să treacă atunci când pornea în vre-o incursiune.

Păstorii îl iubeau ca pe un frate, ar fi dat pentru dânsul tot ce aveau și n'ar fi pregetat nici-când să-i dea de veste dacă-l amenința vre-o primejdie de undeva.

Printre țăranii din satele învecinate s'ar fi găsit vre-unul care să fie ispitit de premiul mare pus pe capul brigandului Corsicei, dar nici-unul n'avea poftă să-și dea viața în schimbul acesta, căci toți știau prea bine că, chiar în clipa din urmă, când i s'ar pune cătușele în jurul mâinilor, Egizio Ettore îl va ucide fără milă pe acela care s'ar fi făcut trădătorul lui.

Dar trădarea lucrează pe ascuns, ea poartă vest-

mântul nopții întunecoase, în așa fel că nu poate fi observată, și e un fapt constatat de mult, că de cele mai adeseori trădătorii se recrutează din rândurile acelora cari stau mai aproape de inima unui om, cari par să fie cei mai buni prieteni ai săi.

Împăratul Juliu Caesar a căzut sub pământul lui Brutus, care fusese pe vremuri cel mai bun prieten al său, — Wallenstein și-a dat viața pentru că se încrezuse prea mult în bătrânul Piccolmini, — Varus a fost distrus cu legiunile sale în pădurea din Teutoborg, căci Hermann, Cheruscul, care fusese până atunci aliatul său, l-a atras în mlaștini, pregătindu-i mormântul acolo. Și istoria e plină de asemenea pilde despre trădarea prietenilor.

Și de ce n'ar cădea și Egizio Ettore, de pe urma uneltirilor unui om care era scump inimei sale, căruia îi dăduse toată încrederea sa?

Pe piscul Fontanellei domnea liniște desăvârșită. Cei trei francezi se aflau într'o escapadă, iar în ruină nu se aflau decât Egizio Ettore, frumoasa lui soție, Letiția, și bunul Tric-Trac.

Ei se duseră la culcare și Letiția își puse capul pe pieptul brigandului, adormind astfel, strâns lipită de el.

Deodată se auziră de afară bătăi puternice în ușă, iar o voce striga cât putea de tare:

— Letiția, ei Letiția, deschide-mi!

Egizio Ettore avea un somn foarte ușor, căci viața aventuroasă pe care o dusese îl făcuse să fie vecinic cu urechea la pândă.

Cum auzi bătăile, el fu pe picioare și se îmbrăcă la repezeală. Prima lui grijă fu să-și arunce privirile la pușca pe care o avea întotdeauna pregătită lângă pat, și într'adevăr, de data aceasta el era aproape sigur că va fi nevoie să se apere.

Letiția se trezise și ea și când chemarea de afară se repetă și numele ei răsună din nou în li-

niştea muntelui, dânsa sări din aşternut şi exclamă cu voce înceată:

— Dumnezeule A-tot-puternic, ce să însemneze oare strigătele acestea? Au venit oare să ne atace?

In clipa aceasta Tric-Trac dădu buzna în odaia în care se aflau cei doi soţi; el îşi trăsese în grabă numai o pereche de pantaloni şi ţinând mâinile împreunate, exclamă:

— Vino repede, căpitane, s'a întâmplat un lucru ciudat: una din stâncile uriaşe de pe Fontanella s'a preschimbat într'o făptură omenească şi pare să aibă de gând să ne facă o vizită. Afară se află un monstru, de care nu poţi şti lămurit dacă e cu adevărat om din carne şi oase, sau numai o arătare din alte lumi, — şi uriaşul acesta loveşte în uşă cu o mână, care e cel puţin tot atât de mare ca o furcă şi cu un glas care aminteşte pe acela al unui tigru înfuriat, cere să-i dăm drumul în peşteră.

— Acesta nu poate fi decât Abdallah şi nimeni altul! exclamă Letiţia. Il cunoşti şi tu, Egizio, deşi numai din cele ce ţi-am istorisit eu despre dânsul, — dar ştii bine că nu avem un prieten mai credincios ca dânsul. Probabil că e vorba de ceva foarte serios, de a cutezat să vie până aici. Ştii doar că mi-a fost un prieten şi sfătuitor credincios şi că de mult aveam dorinţa să-ţi fac cunoştinţă cu el.

— Vreţi să-l lăsaţi înăuntru, căpitane? întrebă Tric-Trac, oare-cum îngrozit. Ingăduiţi-mi să vă spun că, în cazul acesta, va trebui să ridicaţi puţintel tavanul încăperii, căci altfel nu văd cum ar putea intra aici uriaşul acesta.

Prevăzător cum era, Ettore luă puşca cu dânsul şi se duse să deschidă poarta.

Şi într'adevăr, Letiţia nu greşise: Abdallah era vizitatorul neaşteptat.

— D-ta eşti Egizio Ettore! spuse uriaşul şi glasul său tremura în vreme ce rostise aceste cuvinte. Nu mă cunoşti, dar eu te cunosc pe d-ta,

căci o ființă la care ții mult, mi-a istorisit atâtea despre brigandul Corsicei, încât chipul lui trăiește în sufletul meu. Da, d-ta ești Egizio Ettore.

— Și d-ta... D-ta ești Abdallah-uriașul, răspunse brigandul, apucând mâna vizitatorului și strângând-o cu putere într'a sa. Nu poți fi un altul, căci formele neobicinuite ale trupului d-tale mi-o dovedesc cu prisosință. Vino înăuntru și consideră casa mea ca a d-tale proprie.

Abdallah păși pragul.

Și în clipa aceea el își spuse că e un laș și un ticălos, căci știa prea bine că nu venise în această casă pentru a aduce fericirea, și nu prietenia îi mânase pașii aici, ci un gând criminal.

Acuma începea să-i pară nespus de rău că ascultase spovedania pe care i-o făcuse Pia, căci îi

venea peste mână să-l trădeze pe acela care-l primea cu atâta tragere de inimă în casa lui.

Şi acuma trebuia să joace teatru, acuma trebuia să se folosească de minciuni, lucru pe care-l dispreţuise întotdeauna la alţi oameni. Şi se cutremura la gândul că va da ochi cu Letiţia.

I se părea că intenţiile sale îi erau scrise pe frunte şi că frumoasa madonnă îşi va da seama îndată că e un mincinos, un înşelător.

Dar Ettore îl apucase de-acum de mână şi-l trase în odaia în care Letiţia aştepta cu înfrigurare.

— Tu eşti, într'adevăr! îl întâmpină ea pe musafir. Oricare ar fi gândul care te-a adus aci, binecuvântată fie intrarea ta în această casă.

Abdallah se înroşi ca o fată mare, lăsă ochii în jos şi privi în pământ.

— Aşa e dânsul ,spuse Letiţia, se înroşeşte îndată, apleacă ochii, dar asta e mărturia sufletului său cinstit, scumpul meu Egizio.

Şi acuma. ia loc, Abdallah şi fii bine-venit în casa noastră.

După cum vezi, trăim într'un castel aerian, care se ridică deasupra capetelor oamenilor, şi când ne vine pofta putem privi în jos la toţi. Dar nu suntem atât de trufaşi, suntem mult prea fericiţi pentru a pizmui norocul altora. Nu-i aşa, Ettore?

Şi frumoasa femeie se lipi cu duioşie de iubitul ei şi cu ochi visători privea la dânsul.

— Da, suntem fericiţi, Abdallah, urmă ea, atât de fericiţi cât pot fi oamenii pe acest pământ şi nădăjduiesc că şi tu eşti fericit, nu-i aşa? Vorbeşte, cum o mai duci colo jos, în Viola? Te-ai căsătorit cu aleasa inimei tale? Am auzit că vroiaţi să faceţi nunta?

Cu dragă inimă aşi fi venit şi eu cu Ettore, dar ştii, Abdallah, Egizio spunea că n'ar prea fi în siguranţă acolo şi apoi el nu poate suferi satul ăsta.

Dar de ce nu vorbești nimic, Abdallah? Parcă ți-ar fi teamă să mă privești! Ce-i cu tine, Abdallah, — nu cumva te-a lovit vreo nenorocire?

— Da, o nenorocire, murmurară buzele uriașului, și din pricina asta am și venit aici.

— Ca să găsești sprijin la noi, se grăbi să intervie Ettore. Atunci îți doresc bun-venit din toată inima. Dacă vrei să intri în banda mea, te primesc din toată inima, căci am nevoie de un bărbat ca d-ta, deși nu se poate spune întotdeauna că într'un trup mare sălășluește și un suflet de viteaz, — dar Letiția mi-a vorbit atât de bine de d-ta, mi-a istorisit cu câtă dragoste ai îngrijit de ea în timpul călătoriei dela Paris până aici, încât sunt perfect încredințat de cinstea d-tale.

Dar sunt de părere ca înainte de a intra în vorbă, și înainte de a ne spune motivul care te-a adus aici la o oră atât de neobicinuită, — să îmbucăm câte ceva, căci mâncarea face bine în toate împrejurările vieții. Hei, Tric-Trac, ia scotocește puțin prin pivniță și adă musafirului nostru tot ce găsești mai bun acolo.

Tric-Trac apăru în pervazul ușii și măsură cu privirea statura uriașă a lui Abdallah, în vreme ce trăsăturile sale exprimau o anumită turburare.

— Iertați, căpitane, dar n'avem în bucătărie decât un sfert de viței și o pulpă de căprioară... Mă tem că asta nu va fi deajuns să stâmpere cât de puțin foamea prea-cinstitului nostru musafir... și cele câteva sticle de vin cari se mai găsesc în pivniță nu vor schimba prea mult [illegible]ația...

Egizio Ettore și Letiția izbucniră în râs și-i spuseră să nu-l considere pe Abdallah ca pe un mâncăcios prea mare.

— Nu voiu mânca nimic, se împotrivi uriașul, numai un păhărel cu vin v'aș ruga să-mi dați, căci urcușul pe munte mi-a făcut sete. Cum aș putea

să mă bucur de plăcerea unei mese, când sunt atât de nenorocit!

Şi uriaşul se prăbuşi în scaun, cuprinzându-şi capul cu mâinile-i enorme.

— Ei, dar ce ţi s'a întâmplat, Abdallah, strigă Letiţa, aplecându-se asupra lui, plină de compătimire. Orice ar fi, mărturiseşte-ne fără teamă şi fii încredinţat că Ettore te va ajuta.

— Bine, izbucni uriaşul, vă voiu spune... am fost înşelat... înşelat în chip ruşinos... şi tocmai de aceea în care m'am încrezut mai mult.

— Ah! asta el exclamă Ettore, întunecându-se la faţă. Când am auzit dela Letiţia că eşti îndrăgostit de Pia Santini şi că ţi-ai pus în gând să te însori cu ea, am vrut să viu la d-ta ca să te împiedic de la pasul acesta, să te sfătuiesc şi nu te încrezi în femeia asta vicleană. Dar... pe de o parte era de-acum prea târziu, căci aţi luat-o cam prea repede cu nunta voastră, iar pe altă parte ştiu mai bine ca oricare altul că e mai uşor să convingi un tigru să-şi lase prada din labe şi un vultur să dea drumul mielului pe care-l ţine în cioc, decât să împiedici un îndrăgostit de la prostia pe care e pe punctul s'o facă.

Acuma ştiu dincotro bate vântul, urmă Ettore, clătinând din cap. Probabil că ţi-ai dat seama de caracterul adevărat al Piei?

Văd că dai din cap, ceeace înseamnă că am grăit adevărul. Bine, dă-i drumul, prietene, vorbeşte, spune fără şovăială ce durere ţi-a pricinuit şi fii încredinţat că te voiu răzbuna cum se cuvine, dacă nu eşti în stare s'o faci singur. Mai am o socoteală veche cu nevasta pădurarului şi Egizio Ettore îşi plăteşte întotdeauna datoriile.

— Da, ai dreptate, Ettore, spuse Abdallah, cu glasul trist. Mai bine n'aşi fi cunoscut-o niciodată pe Pia, — dar proverbul spune că atunci când Dum-

nezeu vrea să-l piardă pe om, îi trimite în cale o femeie frumoasă.

Şi aşa mi s'a întâmplat şi mie! Ah! aşi fi putut pune mâna în foc pentru Pia, — credeam atât de mult într'însa, şi acum...

Uriaşul îşi îngroapă faţa în palme, ascunzându-şi-o sub degetele-i enorme.

Ettore şi Letiţia credeau că în felul acesta vroia să-şi ascundă durerea, — dar adevărul era că Abdallah căuta să împiedice ca ei să vadă roşeaţa trădătoare ce-i acoperea obrajii.

— Linişteşte-te, Abdallah! spuse Letiţia apropiindu-se de uriaş şi punându-i mâna pe umăr. Istoriseşte-ne ce ţi-a făcut Pia şi fii încredinţat că dacă va fi nevoie de răzbunare, Egizio al meu va

şti s'o aducă la îndeplinire, cu vârf şi îndesat. Haide, nu ne mai lăsa în nedumerire!

După o pauză scurtă Abdallah luă cuvântul, evitând cu grijă să privească în ochii Letiţiei sau ai lui Ettore:

— Printr'un om de încredere mi-aţi trimis de curând trei mii de franci, cu cari să-mi cumpăr o căsuţă şi o bucată de pământ. Şi de fapt, acesta era visul meu, visul unui om care o viaţă întreagă a vagabondat prin lume, fără să aibă o patrie, fără căpătâiu.

Dar vroiam s'o fac fericită şi pe Pia, căci şi dânsa era fără adăpost, după ce casa pădurarului Santini fusese distrusă de foc.

Am cumpărat, deci, o căsuţă şi ceva pământ, plătind pentru asta cei trei mii de franci pe cari îi aveam, rămânând dator încă două mii.

— Asta n'ar fi trebuit să faci, Abdallah, interveni Letiţia. Nu trebuia să cumperi mai mult decât îţi îngăduiau mijloacele.

— Aşa m'am gândit şi eu, dar Pia a izbutit să mă convingă, spunându-mi că nu face s'o luăm prea de la început, şi era mai bine s'avem ceva ca lumea.

Şi în definitiv, ce era să fac? Când îţi cumperi de-acum o casă, vrei să fie şi pe placul nevestii.

— Ei, dar asta nu-i cine-ştie ce lucru grozav, în definitiv — interveni Ettore — vei munci cu silinţă şi cu timpul îţi vei achita datoria, până ce vei ajunge stăpân deplin pe căsuţă şi pământ.

— Şi asta mi-am spus-o! exclamă uriaşul. Dar ce-o să ziceţi când veţi afla că toată proprietatea aceia, cu grădină şi pământ cu tot, a costat numai o mie cinci sute de franci... căci, eri, pe când mă aflam întâmplător în grădină, am auzit şoapte în tufiş, şi apropiindu-mă, am văzut-o pe nevastă-mea, Pia, stând în faţa unui bărbat, şi acesta îi pusese pe masa care se găsea acolo, câteva fişicuri cu bani.

Şi pe bărbatul acela l-am recunoscut îndată: era fierarul care-mi vânduse proprietatea.

M'am ascuns repede şi am izbutit să ascult ce vorbeau. In felul acesta am aflat că mizerabila se înţelesese cu fierarul dinainte, ca să-mi ceară mie — dobitocului care nu se pricepe în afaceri — preţul întreit.

Aşa a şi făcut şi diferenţa o plătea acuma Piei.

— Ticălosul! exclamă Letiţia, dar Ettore îşi încreţi fruntea şi în ochii lui se aprinse un foc ciudat.

— Şi ce-ai făcut atunci? întrebă brigandul. Ai silit-o să vorbească?

Trebuia să-i smulgi banii cu forţa, eşti doar un bărbat puternic, care poate învinge uşor o femeie.

— Şi crezi că n'am încercat? Dar s'o fi auzit cum mă ameninţa să mă alunge din casă, căci scrisoarea de vânzare era pe numele ei.

— Cum, ai făcut asta? strigă Ettore. Probabil că ţi-ai pierdut minţile, Abdallah.

— Când eşti îndrăgostit, făptuieşti cele mai mari prostii, răspunse uriaşul, cu un oftat adânc. Acumă îmi dau seama că n'am făcut bine.

— Ai făptuit o crimă împotriva ta-însuţi! spuse Ettore. Ai fi trebuit s'o sileşti îndată pe nevastă-ta să transcrie proprietatea pe numele tău.

— Asta am şi vrut, dar dânsa se ţinea dârză, spunând că totul este al ei, şi dacă nu-mi convine, pot pleca.

Apoi a început să-şi bată şi joc de mine, îmi râse în faţă spunându-mi că nu m'a luat de bărbat pentru-că mă iubea, ci pentru-că sunt un prostănac simpatic, şi nu va lăsa să i se răpească libertatea. Iar dacă nu voiu munci cu silinţă, atunci... — O! nu vă pot spune mai mult, căci îmi sângerează inima.

— Fii liniştit, Abdallah, strigă Egizio Ettore. Ai făcut o prostie legându-te de femeia aceasta, dar e vina ta. Vei fi însă răzbunat, în ce priveşte partea

cealaltă și proprietatea va fi transcrisă pe numele tău, fii fără grijă.

— Da, Ettore, ultima mea nădejde e la tine. Există un singur om în fața căruia tremură dânsa, — și omul acesta ești tu. O cuprind fiorii când aude numele tău și groaza i se întipărește pe figură.

— Cred și eu, spuse Ettore. Ea știe bine că mai am o mică socoteală de aranjat cu dânsa, și asta o voiu face chiar în noaptea aceasta.

— Cum, vrei să-mi îndeplinești dorința? strigă Abdallah. Vrei să cobori cu mine în sat ca să stai de vorbă cu Pia?

— Da, să stau de vorbă cu ea între patru ochi, răspunse brigandul. Și te asigur, Abdallah că se va învoi cu bucurie să te repuie în stăpânirea casei și a pământului. De-altfel, am și eu un drept să mă amestec puțintel în afacerea asta, căci banii vin de la mine și eu ți i-am dăruit ție, nu ei.

— Atunci să mergem, să mergem imediat, se rugă uriașul. Dovedește-mi că ești prietenul meu, vino cu mine în sat... Nu trebuie să-ți fie teamă de nimic, căci oamenii dorm și nici Pia nu bănuește că am pornit la tine să-ți cer ajutor.

— Da, merg cu tine, Abdallah, dar înainte de a porni trebue să iei ceva în gură. Vai și amar de Pia dacă va căuta să mă înfrunte sau va fi obraznică față de mine. Atunci se va putea să uit că este nevasta ta. Dar nădăjduiesc că se va împăca cu soarta și-ți va reda de bunăvoie dreptul tău.

Letiția se lipi drăgăstoasă de iubitul ei.

— Într'adevăr, vrei să cobori în sat? întrebă ea. Ah! îmi vine greu să te las să pleci, căci am presimțirea că te așteaptă o nenorocire acolo.

— Să nu-ți fie teamă, copila mea, la vremea asta sunt în deplină siguranță în Viola. Mă voiu furișa numai în casa lui Abdallah și acolo nu mi se poate întâmpla nimic rău, căci uriașul acesta va purta el de grijă pentru mine. Dar iată-l pe Tric-Trac cu

mâncarea. Nu te lăsa rugat, prietene, ai nevoie să te întăreşti, căci te aşteaptă un marş cam lung.

Tric-Trac nu examinase degeaba construcţia uriaşă a lui Abdallah, căci adusese acuma un munte întreg de carne friptă, apoi ceai, cafea, ouă, în cantitate atât de mare, încât s'ar fi putut sătura şeapte oameni, nu unul.

Dar uriaşul de-abia se atinse de mâncare, în vreme ce Ettore înfulecă cu multă poftă.

O strânse apoi în braţe pe Letiţia, o sărută şi-şi luă rămas bun dela ea.

— Erai să uiţi puşca, spuse dânsa, întinzându-i arma. E încărcată?

— Şi încă cum! răspunse brigandul. De-altfel, mai am o cartuşieră plină la mine.

— Ah! nici nu era nevoie de armă, spuse Abdallah, căci nu vom porni la luptă.

— Nu cobor niciodată de pe Fontanella fără puşcă la mine, răspunse Ettore. Şi numai gândul că sunt pregătit a primi lupta, e în măsură să mă liniştească.

— Nu vrei să-l iei cu tine şi pe Tric-Trac? întrebă Letiţia. In felul acesta veţi fi trei bărbaţi hotărâţi.

— Nu, copila mea, Tric-Trac trebuie să rămâie cu tine ca să te apere. Rămâi cu bine, Letiţia, când soarele va răsări iar pe piscul Fontanellei voiu fi înapoi.

— Mergi sănătos, mergi sănătos! spuse frumoasa femeie, îl sărută înc'odată pe brigand, strânse mâna uriaşului şi-l mângâiă cu câteva vorbe. Apoi cei doi bărbaţi părăsiră casa şi o luară pe cărarea ce şerpuia în jos.

Pe drum vorbiră puţin, căci Abdallah părea nemângâiat.

Gândurile lui Ettore se 'ndreptau însă spre soţia sa şi dorea să fie de-acum pe drumul de înapoiere.

Peste puțin văzură desenându-se în zare căsuțele Violei și pe drumuri ocolite intrară în sat.

Ettore strânse cu putere arma, dar nu avu prilejul să se folosească de dânsa, căci strada din sat era pustie și nici măcar gardianul de noapte nu se arăta.

— Colo e casa mea, spuse Abdallah, arătând spre căsuța în care o dusese în seara trecută pe scumpa lui Pia, cu fericirea în inimă, și în care acuma era pe cale să săvârșească o trădare mișelească.

— Să pășim încetișor, îi șopti apoi lui Ettore, în vreme ce deschidea ușa. Probabil că ea doarme de-acum și nu trebuie s'o trezim.

— Du-te de vezi dacă doarme, spuse brigandul. In timpul acesta eu voiu aștepta aici în săliță.

Abdallah intră în odaie, și după câteva clipe se întoarse și spuse:

— Nu e în patul ei, — pare să bănuiască ceva... Probabil că s'a ascuns pe undeva prin casă. — să mergem s'o căutăm!

Și-l conduse pe Ettore prin toate încăperile, dar nu dădură de nici-o urmă a femeiei.

— Nu ne mai rămâne decât s'o căutăm în staul, spuse Abdallah, frecându-și fruntea. Rămâi puțintel aici și eu mă duc să mă încredințez, dacă bănuiala mea e îndreptățită.

Il duse pe Ettore în curte, unde se afla, pe dreapta, un staul masiv. Acesta avea numai o ferestruică zăbrelită, prin care vitele primeau aerul necesar, iar ușa era din lemn tare și prevăzută cu un lacăt solid.

Abdallah se furișă în staul, unde rămase câtva timp, apoi reveni în curte și-i șopti lui Ettore:

— E înăuntru, și-a făcut un culcuș din paie și nici nu bănuiește că te afli aici. Intră înăuntru și vorbește cu dânsa, dar te rog să-mi făgăduiești că nu-i vei face nici-un rău.

— Dacă n'ar fi nevasta ta, aș ucide-o fără să

stau la gânduri. Dar așa, fii fără teamă căci nu-i voiu face nimic.

— Dar se poate să te lași în prada furiei și atunci... Mai bine lasă-mi mie arma și fii încredințat că o lași în mâini sigure.

Ettore predete pușca lui Adballah, sfătuindu-l să umble cu grijă cu dânsa, ca să nu se descarce singură, apoi păși cu hotărâre spre ușa staulului.

O deschise încetișor și în întunericul adânc dinăuntru nu putu să observe decât formele nelămurite a două vaci, cari se ridicară la intrarea sa și zornăiră din lanțurile cu cari erau legate.

Brigandul păși cu băgare de seamă până 'n mijlocul staulului, unde rămase în loc și strigă cu voce înceată:

— Pia, — Pia Santini, unde ești?

Nu-i răspunse nimeni.

Se pregătea să repete chemarea, dar în aceiași clipă auzi în spatele său un sgomot înăbușit: ușa staulului fusese încuiată pe dinafară.

In mintea brigandului se furișă o bănuială grea zavă.

— Trădare! răcni dânsul, ca ieșit din minți și se năpusti spre ușă. Dar era prea târziu.

Abdallah trăsese de-acum pe dinafară un zăvor solid, de fier, și afară de asta răsuci de două ori cheia în broască. Trădarea era îndeplinită.

Din pieptul lui Ettore izbucni un țipăt de fiară, apoi se opinti în ușă, încercând s'o zdrobească.

— Mizerabile! răcni dânsul. Iuda trădătorul! Mi-ai întins o cursă, — mie, lui Egizio Ettore, care te-a urmat din toată inima, ca să te ajute. — mie, care mă socoteam prietenul tău și ți-am dat ospitalitate în

Cereți mâine fascicola 120 tuturor colecționarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ. București 1, Calea Victoriei 3.

casa mea. Ticălosule, nu ți-e frică de răzbunarea mea?

— Răzbunarea ta? răspunse Abdallah de afară, cu glasul plin de enervare. Hahaha! Egizio Ettore, pentru ca să te poți răzbuna, ar trebui în primul rând să fii în stare să spargi zidul acesta, sau să ieși prin acoperiș. Dar cred că asta nu va fi deloc ușor și deaceea sunt sigur că răzbunarea ta nu mă poate ajunge.

Ettore se dădu îndărăt de la ușă și simțea că orice picătură de sânge îi pierise din obraji.

Pentru întâia oară în viață trebuia să-și mărturisească cum că se afla într'o situație desnădăjduită.

Da, Abdallah avea dreptate: dacă nu izbutea să dărâme zidurile trainice ale staulului, dacă nu-i vor crește aripi ca să se înalțe până la acoperiș și să-l spargă, — va rămâne în această închisoare din care nu va putea ieși niciodată.

In apropierea sa se aflau cele două vaci, cari erau proprietatea lui Abdallah... Ca să-și potolească mânia ar fi putut să le gâtuiască, — dar ce folos ar fi avut de pe urma asta? Bietele dobitoace nu erau vinovate de nenorocirea sa, căci nu ele l-au trădat, ci oamenii.

Ettore își dădu seama că trebuia să caute cu orice chip să-l convingă pe Abdallah, căci numai în felul acesta ar fi izbutit să-și recapete libertatea.

Ii venea greu să mai adreseze un cuvânt trădătorului, mizerabilului pe care-l disprețuia din adâncul sufletului, dar... n'avea încotro. Se gândea la Letiția, la groaza fără margini de care va fi cuprinsă când va vedea că dânsul nu se mai întoarce acasă, — se gândea la bucuria pe care o vor avea toți dușmanii săi... Nu, atâta vreme cât mai avea un mijloc la îndemână, nu vroia să îngăduie aceasta.

— Abdallah! Abdallah! ascultă-mă! strigă el în

vreme ce izbea cu pumnul în ușă. Abdallah, vreau să vorbesc ceva cu tine!

— Dar eu n'am ce vorbi cu tine, Ettore, răspunse uriașul. Află numai că fac de strajă în fața ușii închisorii tale, cu puşca ta în mână, şi fii sigur că voiu păzi bine să nu-mi scapi.

— Spune, Abdallah, se auzi vocea brigandului, ți-am făcut eu ție cândva vre-un rău?

— Mie, nu, ferească Sfântul, niciodată.

— Cu toate astea te-ai lăsat îndemnat de ticăloasa aceea de femeie şi mi-ai întins o cursă rușinoasă. Şi premiul mare pus pe capul meu te-a ispitit, desigur. Spune-mi, cât plătesc autoritățile franceze pentru prinderea mea?

— Am auzit că ar fi vorba de cincizeci de mii de franci.

— Bine, îmi iau obligația să-ți dau îndoit, dacă mă eliberezi. Iți jur pe bunul Dumnezeu că vei căpăta o sută de mii de franci. E adevărat că nu am banii acuma, dar mi-i voiu procura eu, şi peste cel mult două săptămâni îi vei avea în mână.

— Mă mulțumesc numai cu cincizeci de mii, Ettore, căci nu e bine să fii prea lacom.

— Dar de ce mă urăşti, Abdallah? Mi-ai spus singur doar, că nu ți-am făcut niciodată vreun rău!

— Firește că nu mi-ai făcut, dar în schimb alții au să se plângă de tine, răspunse uriașul.

— Alții? O crezi pe nevastă-ta, desigur, căci îi cunosc răutatea şi viclenia, ca nimeni altul. Dar cu ce se va alege dânsa, în definitiv, dacă voiu fi condamnat?

— Dacă nu-i va servi la nimic, nici de stricat n'are ce să-i strice. Dar n'am nici un chef să stau de vorbă cu tine, — deabia acuma îmi dau seama că ai o puşcă frumoasă, Ettore, şi-mi voiu îngădui s'o păstrez ca amintire. Nădăjduiesc că-mi va mai aduce servicii în viitor.

Din nou încercă Ettore să zdrobească uşa, căci

o furie fără margini îl cuprinse. Cu toată greutatea trupului său se aruncă asupra uşii, dar, din păcate, dânsa era prea trainică, şi afară de asta ferecată cu fier, şi nu era deajuns forţa unui singur om ca s'o doboare.

Şi de afară se auzeau paşii cadenţaţi ai uriaşului şi zăngănitul puştei atât de scumpe brigandului... Într'adins lovea cu dânsa în pământ trădătorul, — într'adins, ca Ettore să audă... Sângele îi năvăli la creer brigandului şi ameninţa să-i spargă vinele.

Ettore scoase un urlet de s'ar fi putut crede că un leu fusese închis în staulul acesta. Vacile carî se pitulaseră într'un ungher păreau neliniştite şi trăgeau de lanţuri, iepuraşii aflători într'un culcuş de paie săreau speriaţi încolo şi 'ncoace, găina îşi acoperi puişorii cu aripile-i protectoare, — până şi păinjenişul dintre grinzile tavanului se puse în mişcare.

Căci brigandul umbla ca un ieşit din minţi prin staul, îşi lipise pumnul de frunte, ochii îi ieşeau aproape din orbite şi trăsăturile chipului i se încordaseră groaznic. Un nebun furios închis într'o celulă n'ar fi zbierat mai groaznic, — un puşcăriaş azvârlit în temniţă pentru toată viaţa, şi care se simte nevinovat, n'ar fi fost cuprins de o disperare mai cumplită.

Dar nu avea dreptate brigandul să urască în clipa aceasta nu numai pe trădătorul care-l păzea afară, ci pe toată lumea?

Aceasta era răsplata pentru mărinimia de care dăduse dovadă lui Abdallah, deşi nu-l văzuse niciodată până atunci la faţă!

Dar ceeace-i istorisise Letiţia i-a fost deajuns ca să vadă un prieten în Abdallah, şi el dăduse din toată inima banii cu care acesta să-şi cumpere casa. — casa al cărei staul devenise acuma temniţa bine

făcătorului! Hahaha! ce preț să mai pui pe recunoștința oamenilor!

Da, fii mărinimos față de semenii tăi, și pentru fiecare faptă bună, vei căpăta o lovitură! Jertfește-te pentru alții și vei vedea că jertfa ta nu va folosi la nimic.

Cu riscul propriei sale vieți Ettore își însușise banii pe cari îi dăruise apoi lui Abdallah, ca acesta să-și poată întemeia fericirea... Iar drept mulțumire stătea acuma în capcană și însuși Abdallah

fusese acela care o închisese în urma sa.

Brigandul se năpusti la ferestruică, cuprinse cu amândouă mâini zăbrelele și încercă să le smulgă din zid, dar după câteva minute trebui să-și dea seama de nebunia tentativei sale, căci degetele începură să-i sângereze, fără ca măcar să fi izbutit să miște din loc ceva.

Dar chiar dacă ar fi izbutit să slăbească zăbrelele și apoi să le smulgă din zid, sau să rupă fierul numai, (Ettore ar fi trebuit în cazul acesta să aibă puterea legendarului Samson), tot n'ar fi însemnat salvarea sa.

Căci deschizătura ferestrei era doar atât de mare, cât ar fi putut trece printr'însa un copil de cinci ani. Pentru Ettore, însă, cu trupul lui voinic nici nu era de gândit să poată ieși.

Brigandul se îndepărtă dela ferestruică și cuprins de o furie fără margini, se lăsă pe un butuc gros care se afla în staul, și care servea, probabil, la despicat lemne.

Butucul acesta îi insuflă nădejdi noui lui Ettore, căci se gândea că va găsi, poate, toporul corespunzător. Începu să caute peste tot, scotoci toate ungherele staulului, dar totul fu în zadar. Probabil că Pia și Abdallah scoseseră dinainte tot ce ar fi putut servi prizonierului ca instrument de scăpare.

Și afară Abdallah continua să umble cu pas cadențat, iar Ettore era înțesnițat!

— Sărmană Letiția! murmură brigandul, și o lacrimă îi picură pe gene. Mă vei aștepta zadarnic, nu mă vei mai vedea niciodată, niciodată, căci bănuiesc eu unde va duce drumul meu de aici.

Femeia aceasta demonică, perfidă, care m'a ales ca jertfă a răzbunării sale, nu se va mulțumi să-mi ia viața numai, o, nu! ci va căuta să pună mâna și pe prețul trădării sale.

Ea mă va preda autorităților și va primi pentru aceasta cincizeci de mii de franci, și apoi... apoi vor putea trăi după pofta inimii, frumoasa Pia, cu Abdallah al ei. Pe mormântul meu vor putea dănțui și cânta, iar cântecul trădării va pătrunde în groapa mea tăcută și chiar mort mă va cuprinde furia și trupul meu se va ridica împotriva mizerabililor cari mi-au otrăvit viața pentru a și-o îndulci pe a lor

Sărmană Letiția, cine te va apăra pe tine, când eu nu voiu mai fi, — cine îți va purta de grijă, soție credincioasă? — Dar nu, tu nu vei supraviețui morții mele, durerea te va ucide — ah! de ce m'am coborrât de pe înălțimea pe care eram atât de fericit și în deplină siguranță?

Pentruce!? strigă Ettore și-și împreună mâinile în dreptul feței, — pentru că m'am încrezut într'un trădător, pentru că m'am încrezut într'un om.

Blestemat să fii, Abdallah, vai ție! de trei ori vai! dacă-mi vei mai cădea odată în mână. Te voiu sfâșia în bucăți, îți voiu zdrobi capul, îți voiu... dar nu, de ce mă înfurii împotriva ta, câtă vreme tu nu ești decât o biată unealtă! Pe femeie vreau s'o am, pe mizerabila aceia, — oh! Pia Santini, ferește-te, căci va bate cândva și ceasul tău, și dacă un cuvânt al lui Ettore mai poate ajunge până sus pe piscul Fontanellei, atunci voiu lega tovarășilor mei răzbunarea împotriva ta, și aceasta va fi atât de grozavă, cum niciun om n'a îndurat-o vreodată.

Dar plânsetul lui Ettore nu ajuta la nimic, toate lacrimile pe cari le vărsa nu-i puteau aduce eliberarea, și în cele din urmă îl cuprinse o moleșeală atât de mare, încât capul îi căzu pe piept, ochii i se închiseră și adormi.

CAP. 117

Desvăluiri

— Intr'acestea, Abdallah, uriașul, stătea de santinelă, dar cititorii s'ar înșela amarnic dacă ar credo cumva că se simțea bine în situația aceasta. Dimpotrivă, el se afla într'o dispoziție cât se poate de proastă.

Gândul că e chemat să devie răzbunătorul Piei se născuse într'însul ca o amețeală, — ca un om

beat se urcase pe piscul Fontanellei ca să-l atragă în cursă pe Egizio Ettore.

Şi avusese noroc, îi izbutise ceva cu care niciun om nu se putea lăuda până atunci, — îl capturase pe marele Ettore şi-l ţinea acuma închis într'un staul mizerabil, aşteptând doar să vie sbirii ca să-l ia în primire.

Şi cât de recunoscătoare îi va fi Pia pentru aceasta!

Frumoasa femeie îl va cuprinde în braţele ei, îl va strânge la piept, îl va înăbuşi aproape cu sărutările şi mângâierile ei... Ochii lui Abdallah străluceau, un tremur de fericire îi străbătea tot trupul şi simţea o voluptate negrăită.

Dar în clipa următoare un fior rece îi trecu prin spate şi un glas ascuns îi şopti:

— Ticălosule, ţi-ai cumpărat fericirea printr'o crimă.

Dar este oare o crimă să atragi în cursă pe un proscris, să-l faci nevătămător şi să-l predai autorităţilor cari îl caută de atâta amar de vreme?

Nu, asta e mai curând o faptă bună, şi în niciun caz o crimă.

— Dar — şopti din nou vocea tainică, devenind din ce în ce mai pătrunzătoare — tu l-ai considerat prieten pe omul acesta, el a fost binefăcătorul tău şi ţi-a ajutat să-ţi întemeiezi o gospodărie. Ca cerşetor ai venit în ţinutul acesta şi el ţi-a dăruit o sumă însemnată de bani.... Ştii tu ce înseamnă să-l duci pe binefăcătorul tău la ghilotină sau în temniţă pe toată viaţa, ticălosule?

Răsuflând din greu, Abdallah se sprijini de arma pe care i-o luase lui Ettore.

— Şi ce va spune Letiţia acum? auzi el din nou glasul, care-l înspăimântă atât de mult, încât începu să meargă cu paşi mari încolo şi încoace. Nu va exclama oare dânsa?: „Blestem, de trei ori blestem pe capul lui Abdallah, care mi-a răpit tot ce

aveam mai scump pe pământ! Și acesta e omul pe care l-am considerat drept prieten... Hahaha! Nici-când n'a existat un asemenea mizerabil, un înșelător ca Abdallah, uriașul!

Abdallah își arunca arma de pe un umăr pe celălalt, cu o furie sălbatică. Probabil că urmărea ca prin zăngănitul armei să înăbușe glasul tainic, — dar acesta răsuna din ce în ce mai tare și lui i se părea că nu-i atinge numai urechea, ci și inima, creerul. Avea impresia că „vedea" glasul acesta înaintea sa, sub înfățișarea Letiției.

Dar dânsa nu mai era acuma blândă și dulce ca înainte, ci stătea în fața lui cu pumnii încleștați, cu ochii scânteietori, cu părul despletit, și-i striga:

— Fii blestemat, Abdallah, în vecii-vecilor! Blestemul Cerului cadă asupra ta și dacă vei avea copii, să fie și ei blestemați, ca și tine!

„Fără liniște să fii ca Ahasverus, niciodată să nu-ți găsești, adăpost pentru odihna trupului și dacă te bucuri de dragostea femeiei fără inimă, să te înfricoșeze gândul că și dânsa te va trăda cândva, cum l-ai trădat tu acuma pe Egizio Ettore.

„Și când vei fi pe patul de moarte, între tine și liniștea veșnică se va ridica figura palidă a lui Ettore, alături de aceea a Letiției sale, — a acelor din oameni cărora le-ai răpit fericirea pe acest pământ!"

Răsuflând din greu, Abdallah se sprijini de zidul casei, tremurând ca apucat de friguri se sprijinea de armă... Acuma se trezise din ameteală și vedea prăpastia în fața căreia se afla.

Începea s'o urască pe Pia, care-l îndemnase la această faptă.

— Și ce-ar fi — îi trecu deodată prin minte — dacă tot ce ți-a istorisit Pia ar fi minciună — dacă Ettore n'a insultat-o niciodată? În cazul acesta nu vei fi fost decât o unealtă mizerabilă în mâinile acestei femei perfide!

— Vreau să am certitudinea — izbucni deodată uriașul — da, vreau să-l întreb chiar pe Ettore! Nu-i nimic pierdut încă!

Dar mai era timp oare?

Nu se putea ca în clipa următoare Pia să dea năvală cu zbirii? Abdallah știa bine că ea se dusese să-i aducă și când jandarmii vor fi acolo. Ettore va fi pierdut, și dânsul nu va mai avea niciodată prilejul să-și repare greșeala. Căci odată transportat la închisoarea din Bonifacio, nu mai exista nicio putere pământească — după credința lui Abdallah — care să-l poată elibera pe brigand, și atunci acesta era pierdut, Letiția deasemeni și el... el împreună cu dânșii.

Abdallah își sprijini pușca de ușa staulului, apoi se îndreptă cu pași grăbiți spre poartă, o deschise și privi în drum.

Nu se vedea încă nimeni în depărtare, nimic nu dădea de bănuit sosirea zbirilor și a Piei.

Uriașul alergă înapoi spre grajd și izbi de trei ori cu pumnul în ușă.

— Egizio Ettore, ascultă, eu sunt... Abdallah!

Nu-i răspunse nimeni.

— Egizio Ettore, ascultă-mă!

Aceiași liniște adâncă.

Uriașul își duse mâinile tremurânde la tâmplă, căci îi trecu prin minte gândul groaznic că Ettore și-ar fi putut face seama în disperarea sa.

Ah! atunci ar fi fost de acum prea târziu, — atunci ar fi însemnat că devenise de-acum un criminal.

Și din nou izbi cu pumnii săi de fier în ușă, strigând:

— Egizio Ettore, ascultă-mă, e vorba de viața ta, de libertatea ta!

Atunci se auzi un zgomot ușor în grajd, — Ettore se trezise din toropeală.

— Cine mă chiamă? întrebă brigandul. Ah! tu

eşti, trădătorule! Ce vrei dela mine, ticălosule, de ce nu mă laşi cel puţin să-mi uit durerea în somn?

— Ascultă-mă, Ettore, spuse uriaşul, cu vocea înăbuşită, ar fi cu putinţă ca să-ţi... Sfinte Dumnezeule! cum să exprim în cuvinte ceeace vreau să-ţi spun acuma? Te conjur, pe dragostea ta pentru Letiţia, pe libertatea ta, spune-mi, e adevărat că te-ai năpustit cândva la Pia mea, ca să-i smulgi o sărutare? Răspunde-mi, căci nici nu bănuieşti ce atârnă de acest răspuns!

— Ah! acuma pricep totul! strigă Ettore dinăuntru, — aceasta e, deci, otrava pe care mizerabila a turnat-o în sufletul tău, naivul de tine! Aceasta e minciuna prin care te-a ispitit să devii un trădător!

Eu nu m'aş fi folosit niciodată de forţă, eu, Egizio Ettore, care n'a iubit decât o singură femeie, a cărei inimă îi aparţine, şi această femeie e Letiţia.

Nu, Abdallah, prostule ce eşti, îţi jur pe dragostea mea pentru scumpa mea soţie, că am disprețuit-o întotdeauna pe mizerabila de Pia Santini, — şi acuma... acuma îţi voi destăinui ceeace ştiu, şi destăinuirea mea te va pierde şi pe tine, precum m'ai dat tu pierzanici, — ea te va lovi ca şi când te-aşi ţinti cu puşca mea, pe care mi-ai furat-o.

Abdallah nu cuteza să rostească niciun cuvânt. Tremurând ca apucat de friguri stătea în faţa uşii. Bănuia că va afla acuma ceva groaznic din gura brigandului; dar nu-şi putea da seama ce-ar putea fi asta.

— Spune-mi, Abdallah, se auzi din nou vocea brigandului, o iubeşti pe Pia, care a fost înainte nevasta pădurarului Santini?

— O iubesc, răspunse Abdallah, cu un oftat adânc. Dacă n'aşi iubi-o, Ettore, atunci nu te-ai afla acuma, acolo unde eşti.

— Atunci de ce nu iubeşti mai bine noroiul în care te-ai afundat? întrebă Ettore; de ce nu iubeşti mai bine cioara cu penele-i negre, pe care oamenii

o numesc „pasărea morții?" de ce nu iubești hiena care se hrănește cu cadavre? Sau de ce nu iubești șarpele care se târăște în nisip?

Zău, Abdallah, cu mult mai bine ți-ar fi dac'ai iubi toate acestea, și nu pe femeia cu părul negru, căci ea se aseamănă cu noroiul și sufletul ei e atât de nămolos încât orice gând bun se afundă și se înăbușă într'însul.

Ea e asemenea cioarei, căci e o pasăre a morții pentru orice bărbat de treabă care se apropie de dânsa; e mai cumplită decât hiena, căci nu se dă în lături să-l sfâșie nici pe acela care zace la pământ în spasmurile morții; e de o mie de ori mai primejdioasă decât șarpele, căci ea se târăște în praf și pândește prilejul să-și otrăvească victima.

Și nu-i așa, prostul meu Abdallah, tu îți închipui că Pia ta e mai curată decât chipul Sfintei Fecioare?

Nu ți-a povestit oare că n'a iubit de fapt pe nicium bărbat, deși a fost căsătorită câțiva ani cu văduvarul Santini?

Acuma, vreau să-ți istorisesc cine e nevasta ta, — vreau să ți-o zugrăvesc pe această văduvă neprihănită — vreau să însufletesc în fața ta acest bust de marmoră ,— vreau să-ți deschid această statuie de alabastru, pentru ca să poți privi într'însa și să-ți dai seama de goliciunea ei.

Goliciune! — O fi ea într'adevăr goală, dar înăuntrul ei viețuiesc păianjenii otrăviți, și salamandra cea oarbă.

Pia ta este curată, tot atât de curată ca femeile acelea din piața San Marco din Veneția, cari aruncă priviri pline de foc trecătorilor, pentru a-i atrage. Da, la fel de curată e și dânsa, dar și tot atât de păcătoasă.

Dacă aș trebui să aleg între aceea care-și vinde iubirea pentru bani sunători, și Pia ta, care-și vinde

sufletul, fii încredințat că aşi alege-o pe cea dintâi, căci dânsa e o sfântă pe lângă Pia ta.

In faţa uşii staulului, Abdallah se clătină şi de pe buzele sale ieşi un sunet nearticulat.

Era ca-şi-cum un taur care sângera din o sută de răni, se pregătea să se năpustească asupra matadorului pentru a-i înfige coarnele în trup.

Dar Egizio Ettore era un matador îndemânatec. El se dădu înlături, şi înainte ca Abdallah să-i fi putut tăia vorba, strigă:

— Şi acuma ascultă povestea scumpei tale Pia.

Pe pădurarul Santini l-a înşelat şi bietul om n'a avut nici un ceas de fericire în căsătoria lui. El-însuşi mi-a spus-o, colo în pădure, — copacii au auzit şi frunzele au fremătat pline de compătimire. Florile ascultau şi ele şi din potirele lor am văzut căzând picături mari de rouă în iarbă. Au auzit şi stelele Ceruluy şi ele au apus pe firmament. Dacă mi-ar fi cu putinţă să-l reînviez pe Santini din mormântul lui, ţi-ar povesti cine a fost Pia. Dar să-ţi dau o pildă dintre multe, o dovadă pentru toate:

In satul acesta trăieşte o biată femeie care are de hrănit şeapte copilaşi; femeia flămânzeşte şi copiii deasemenea. Şi cu toate acestea, ei ar fi putut fi fericiţi...

Asta e văduva jandarmului Tarasco.

Bărbatul ei fusese cândva slujbaş conştiincios, un soţ bun — dar asta numai până în clipa când a cunoscut-o pe Pia.

De atunci a devenit sclavul ei. Şi pe când pădurarul îşi petrecea nopţile în codru, jandarmul se ducea la dânsa.

El intra pe fereastră, ca hoţii, şi amândoi benchetuiau împreună, bătându-şi joc de bărbatul încrezător.

Dar într'o zi soarta ne-a adus pe acelaş drum;

am cunoscut-o pe Pia Santini. Şi am observat legăturile ei cu Tarasco.

Ea ştie asta şi mă urăşte, pentrucă i-am răpit amantul. Căci trebuie s'o ştii, Abdallah, că eu, Egizio Ettore, am fost acela care am pus foc casei pădurarului, cu gândul s'o prăpădesc pe femeia plină de păcate, s'o dau pradă flăcărilor mistuitoare.

Dar numai Tarasco şi pădurarul au căzut jertfă focului. Pia a fost salvată de un om, pe care nenorocul, steaua lui rea, l-a condus în noaptea aceia spre satul Viola.

Tu ai fost acest bărbat, Abdallah. Tu eşti cea mai proaspătă jertfă a Piei Santini, şi tot aşa precum i-a înşelat pe toţi, te va înşela şi pe tine, — şi dacă ţi-a dat însărcinarea să mă trădezi, să mă aduci în mâinile ei, te-a folosit numai pentru a se răzbuna pe mine.

Căci dânsa ştie bine că, mai curând sau mai târziu, mă voiu socoti cu dânsa, şi atâta vreme cât Egizio Ettore trăieşte, ea nu poate avea linişte, nu poate fi fericită.

Şi acuma — urmă brigandul, după o pauză scurtă, în timpul căreia aşteptase zadarnic un răspuns din partea lui Abdallah — acuma, demonul cu chip de femeie şi-a atins ţinta, şi copilul acela mare, idiotul de Abdallah, s'a oferit de bună-voie să-i slujească.

Cât ţi-a fost de uşor să mă atragi de pe piscul Fontanellei, Abdallah, căci eu te socoteam prieten şi aveai cea mai bună apărătoare în Letiţia mea.

Ceeace ai făcut tu, Abdallah, n'a fost cine ştie ce faptă însemnată şi când Egizio Ettore va lâncezi în temniţă, sute şi mii de oameni din Corsica vor arăta cu degetul spre tine şi pretutindeni se va spune:

„— Uite-l pe Iuda din Corsica, trădătorul lui

Egizio Ettore, — omul care s'a lăsat amețit de nevastă-sa și l-a vârât pe brigand în temniță.

„Dar nenorocitul ăsta n'a căpătat nici-o răsplată pentru fapta-i mărșavă" — vor urma să spuie oamenii, fugind de tine, ca de ciumă — „căci în clipa când nevastă-sa a pus mâna pe cei 50.000 franci, drept premiu pentru prinderea lui Ettore, i-a dat cu piciorul dobitocului de Abdallah și i-a râs în față când dânsul a început să-i vorbească despre dragoste și recunoștință".

Și atunci, Abdallah, când se vor întâmpla toate astea, când Pia te va plăti cu moneda nerecunoștinței, — în celula mea de temniță mă voiu simți nespus de bine și nu voiu mai fi nefericit.

Egizio Ettore tăcu.

Uriașul izbucni în lacrimi și se bătea cu pumnii în cap de disperare. Și gemea ca un om pe patul de moarte. Animalele din staul se neliniștiră din nou.

— Plângi, Abdallah? spuse Ettore. Da, poți să plângi, căci ai motive pentru aceasta.

— Nu, nu vreau să plâng! strigă uriașul cu voce tunătoare. Cunosc ceva mai bun decât plânsul, — mă voiu pune pe lucru. Te voiu elibera, Egizio Ettore, — voiu deschide ușa aceasta și apoi... apoi mă vei pedepsi.

— Să te pedepsesc? — Nu, Abdallah, asta n'o voiu face. căci acela care își recunoaște greșeala și caută s'o repare, nu trebuie pedepsit.

— Dar eu vreau să mă pedepsești! strigă Abdallah. Asculți? Trebuie să-mi făgăduiești, înainte de a te elibera, că nu mă vei cruța, că îmi vei da pedeapsa pe care o merit.

Cereți mâine fascicola 12 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 1, Calea Victoriei 5.

O, dobitocul de mine, cum de am avut vederea atât de scurtă? Eu.... eu l-am trădat pe Egizio Ettore! Şi de dragul cui am făcut asta? De dragul unei mincinoase, a unei femei perfide... Asta merită pedeapsă, o pedeapsă aspră.

— Las'că ne vom înţelege noi de-acuma asupra acestei chestiuni, prietene Abdallah, răspunse Ettore. Ca pedeapsă pentru faptă-ţi necugetată vei veni cu mine pe piscul Fontanellei şi vei intra în banda mea. Şi sunt sigur că a doua oară nu-l vei mai trăda pe Egizio Ettore. Dar acuma, fii bun de trage zăvorul şi deschide uşa, căci ar fi cu putinţă să sosească zbirii şi atunci.... atunci va fi prea târziu.

— Zăvorul, da... uite, e tras de-acum, spuse Abdallah.

Mai trebuie doar să răsucesc de două ori cheia în broască şi vei fi liber, Ettore, liber ca pasărea în aer; şi cheia aceasta o am la mine.

Abdallah amuţi deodată.

— Ei, Abdallah, de ce nu descui? întrebă brigandul, după câteva clipe de aşteptare chinuitoare.

— Fiindcă... fiind... că nu găsesc cheia! băigui uriaşul. Şi totuşi, îmi amintesc foarte bine că am pus-o în buzunar cu puţin înainte. Tre... trebuie s'o fi pierdut. Ah! trăsnete şi fulgere, e o gaură cât toate zilele în buzunarul meu... Acuma văd de-abia.

— Atunci caut-o repede, Abdallah. Grăbeşte-te, căci mă tem că Pia nu va întârzia să sosească cu zbirii.

— N'au decât să vie, urlă Abdallah, îi voiu alunga eu cum mă pricep mai bine.

Acuma... Acuma, Egizio Ettore, eşti salvat — acuma nu vei mai intra în temniţă ci te vei întoarce în braţele scumpei tale Letiţia. Abdallah te-a trădat, dar tot Abdallah te va salva acuma.

Intr'acestea uriaşul continua să-şi scotocească buzunarele, dar când văzu că cheia nu e de găsit,

totuşi, începu să umble ca un zănatec prin toată curtea.

Era însă întuneric şi de aceea trebui să intre în casă pentru a aduce o lanternă, ceeace îl făcu să mai piardă cinci minute.

Când se întoarse, în sfârşit, cu lanterna şi începu să lumineze toată curtea, trebui să constate, totuşi, ca cheia nu poate fi găsită.

— Grăbeşte-te, Abdallah! îi strigă Ettore din grajd. Grăbeşte-te, căci minutele sunt preţioase.

— Da, viu... voiu... Sfinte Dumnezeule! unde este cheia? Ştiu doar că am avut-o... trebuie să fie aici... — s'a pierdut, n'o mai pot găsi.

Uriaşul începu să urle şi umbla zăpăcit prin curte.

— Lasă cheia — îi strigă Ettore — şi adu un topor ca să spargi uşa. Ce dracu, un voinic ca tine, va putea doar să zdrobească o jucărie ca asta.

— Un topor! exclamă Abdallah. Da, Egizio Ettore, asta e o ideie minunată, mă duc să iau un topor din şopronul care e la câteva minute depărtare de aici.

— Unde se află şopronul ăsta?

— La capătul grădinii.

— Atunci aleargă cât te ţin picioarele şi dea Domnul să nu vii prea târziu.

Abdallah o luă la fugă de parcă i s'ar fi aprins călcâiele, dar îi trebui, totuşi, trei minute până să ajungă la şopron.

Şi când se află, în cele din urmă, în faţa uşii acestuia, îşi aduse de-abia aminte că avea nevoie de cheie pentru a o deschide... şi cheia era în casă.

Trebui să facă drumul înapoi şi când, în sfârşit, se reîntoarse cu cheia, făcu tragica descoperire că... o schimbase cu alta.

Uriaşul credea că-şi va pierde minţile de enervare.

Alergă pentru a doua oară înapoi şi de data aceasta ghinionul îl părăsise, căci aduse cu sine

cheia potrivită şi deschise cu ea uşa şopronului.

In interiorul acestuia erau feluritele unelte pe cari le cumpărase Abdallah când îşi întemeiase gospodăria. Printre acestea se afla şi un topor greu, care avea un tăiş foarte ascuţit.

Toporul acesta fusese fabricat la Saint Etienne de către un cuţitar şi era destinat unei expoziţii a micilor meseriaşi. Era atât de greu, încât deabia dacă-l puteau ridica doi oameni, dar tocmai pentru motivul acesta îl cumpărase Abdallah. Pentru el se potrivea de minune, şi negustorul i-l dăduse ieftin, căci n'avea ce face cu dânsul.

Acuma, uriaşul avea ceeace-i trebuia şi plin de bucurie el ridică unealta pe umăr şi o porni fuga prin grădină.

Dar din cauza întunericului nu observase un trunchiu retezat de copac şi de-odată se împiedică de el, se întinse cât era de lung, şi scăpă şi toporul din mână.

Când se ridică, sângele începu să-i curgă dintr'o rană ce-o căpătase la frunte şi afară de asta îşi zdrobise puţintel şi nasul.

Dar partea proastă era că toporul se înfipse cu tăişu-i ascuţit în trunchiul unui copac, şi numai cu mare greu izbuti să-l scoată afară.

Acuma îl avea iar în mână, porni în goană înainte, deschise portiţa care dădea în curte şi....

Sângele îi îngheţă în vine, părul i se făcu măciucă în cap, căci o lumină orbitoare inunda curtea, care era plină de oameni.

CAP. 118

Vânătoarea de oameni

Erau vre-o doisprezece vânători, având fiecare o puşcă în mână, — şi ei veniseră călare, căci caii fuseseră înghesuiţi cu toţii în fundul curţii.

Dar privirile nefericitului Abdallah căzură asupra unei femei tinere şi de o frumuseţe rară, care stătea alături de un bărbat chipeş, cu barbă neagră şi care purta un costum elegant de vânător.

Şi apoi... apoi mai văzu încă o femeie... Pia lui, care vorbea cu cele două persoane distinse. El observă cum nevasta sa arăta cu mâna spre uşa grajdului, şi o auzi spunând:

— Acolo trebuie să fie, — Abdallah al meu şi-a îndeplinit misiunea. Eu, domnule, vi l-am dat în mână pe Egizio Ettore, — şi acuma este rolul dv., Conte Robert de Paris, să-l faceţi nevătămător pentru totdeauna.

— Aşa va fi! strigă Robert. Ei, vânători, veniţi încoa! Aşezaţi-vă pe trei rânduri în faţa acestei uşi, duceţi armele la ochi, apoi vom deschide uşa şi în clipa când Egizio Ettore va păşi afară şi nu se va culca îndată la pământ, pentru a se preda în mâinile noastre, — veţi trage cu toţi deodată.

— Admirabil, nobile domn! o auzi Abdallah pe Pia exclamând. In felul acesta mizerabilul nu ne va putea scăpa. Ah! ţara întreagă vă va sărbători, numindu-vă salvatorul ei, pentrucă aţi izbutit în ceeace nimeni până acum n'a izbutit: să-l faceţi nevătămător pe Egizio Ettore.

In clipa în care Pia terminase de rostit aceste cuvinte, ea scoase un ţipăt de groază şi se dădu un pas îndărăt.

Işi întinse braţele spre apărare, — dar nimeni nu vedea în faţa cui tremura, nimeni nu-şi dădea seama ce i se întâmplase şi de ce îi pierise deodată cuvântul pe buze.

Ea însă vedea bine primejdia de care era ameninţată. — vedea la capătul celălalt al curţii făptura uriaşă a lui Abdallah, ţinând deasupra capului toporul grozav.

Şi acestei femei rafinate nu-i trebui să arunce decât o singură privire pe figura nefericitului ei soţ,

pentru a-şi da seama că se întâmplase ceva, care-l făcuse pe Abdallah să devie duşmanul ei neîmpăcat.

Dar ea nu mai avu timpul să scoată o singură vorbă, căci în clipa când se pregătea să strige după ajutor, uriaşul se năpusti înainte cu un urlet sălbatec.

Făcu doar trei sărituri — adevărate sărituri de tigru încolţit — şi ajunse în faţa Pici

— In iad să te duci, femeie trădătoare! tună uriaşul. Ţi-ai câştigat aceasta, ţi-ai câştigat-o cu vârf şi îndesat, pentru mine, pentru Egizio Ettore, pentru jandarmul Tarasco, pentru Santini, bărbatul tău, pe care l-ai înşelat. Mori, nemernico, nu am nici-un pic de milă pentru tine!

Vânătorii se dădură îndărăt îngroziţi, când zăriră făptura enormă a lui Abdallah, care în clipele a-

cestea părea mai uriaşă ca ori-când.

Robert de Paris o cuprinse pe Gilda şi o trase înapoi şi astfel Pia rămase singură în faţa uşii grajdului, tremurând din tot trupul şi în neputinţă să facă un singur pas.

Era ca înlemnită. Văzuse apropiindu-se de dânsa fantoma grozavă a răzbunării şi nu era în stare nici măcar să încerce a se furişa în casă.

Şi acuma îl vedea pe Abdallah în faţa ei, vedea lucirea toporului deasupra capului său, dar nu găsea puterea să scoată un singur ţipăt.

In clipa aceasta hotărâtoare toată arta vicleniei ei o părăsise; ea, care se pricepuse să-i supuie pe bărbaţi cu o singură privire, nu mai avea acum nici-o putere asupra unuia singur, asupra aceluia pe care-l cunoscuse drept un copil blând.

— Lasă-te în genunchi! tună Abdallah şi în acelaşi clipă femeia blestemată se supuse în mod mecanic poruncei sale.

Şi, lucru ciudat: nici-unul din vânătorii nu cuteza să se mişte, deşi toţi aveau arme în mâini, cu cari ar fi putut trage la repezeală.

— Ai făcut din mine trădătorul lui Egizio Ettore! răcni Abdallah, şi m'am lăsat în voia ta pentrucă te-am crezut şi te-am iubit. Acuma, însă, ştiu că eşti o mincinoasă mizerabilă şi de aceea nu voiu cunoaşte nici-un fel de milă.

Hahaha! Frumuseţea ta nu va mai aneţi pe bărbaţi, femeie cu inimă de fiară.

O lovitură surdă — un ţipăt scos din mai multe piepturi — şi Pia se prăbuşi la pământ, neînsufleţită.

Cu o mişcare repede Abdallah scoase toporul înapoi, căci mai avea nevoie de dânsul. Acuma era vorba, doar de propria sa viaţă.

Era limpede pentru dânsul că va trebui să şi-o apere. Dar nu de viaţa lui se îngrijea, — nu-i păsa dacă va putea scăpa din mâinile zbirilor. O, nu!

Abdallah avea cu totul altă preocupare, — el voia să îndrepte ceeace greşise, — vroia să-l scape pe Egizio Ettore.

Acesta era motivul care-l îndemna să rotească din nou toporul deasupra capului.

Pia se prăbuşise într'un lac de sânge, trupul ei frumos se zvârcoli o singură clipă, apoi rămase nemişcat. Abdallah nu o mai învrednici nici cu o singură privire măcar pe aceia, pentru care, cu câteva ceasuri mai înainte, şi-ar fi dat totul, chiar şi cinstea sa.

— Impuşcaţi-l pe loc pe omul acesta! porunci Robert de Paris. Nu trebue să ne scape cu nici un chip. El este sau un nebun, sau un tovarăş al lui Egizio Ettore.

— Da, sunt un tovarăş al lui Egizio Ettore! urlă uriaşul, cu un glas care-i făcu să tremure pe vânători. Aflaţi din gura mea că sunt cel mai credincios om pe care-l are Egizio Ettore pe acest pământ, — şi vai de acela care va îndrăzni să se atingă de dânsul.

Pe voi, însă, vă voiu goni la toţi dracii! Apropiaţi-vă numai cu puştile voastre, căci nu mă tem de ele.

Deabia rosti aceste cuvinte şi se năpusti la vânătorul care se afla mai aproape de dânsul şi lovi cu toporul în cap, încât omul se prăbuşi fără să scoată un vaiet.

Robert de Paris fu cuprins de groază. O trase pe Gilda după dânsul şi pătrunseră în gangul casei, lângă poarta care dădea în şoseaua satului.

Vânătorii l-ar fi urmat cu plăcere pe stăpânul lor, dar le era ruşine, şi de aceea sloboziră în grabă câteva gloanţe asupra lui Abdallah.

Acestuia însă, prea puţin îi păsa de gloanţele cari plouau în jurul lui. Doborî un al doilea vânător care se apropiă de el, apoi se năpusti îndărăt la uşa grajdului şi izbi cu atâta furie într'însa, încât

în mai puțin de un minut aceasta se făcu țăndări.

Și atunci își făcu apariția Egizio Ettore.

— Bravo, camarade, strigă brigandul.

Și uriașul îi zâmbi fericit, ca un copil care primește o bucățică de zahăr din mâna unui om mare, când auzi cuvântul „camarad".

— Și acuma — urmă brigandul — vom lupta alături și cred că vom sfârși repede cu adunătura asta de lachei.

Cu o mișcare repede Ettore puse mâna pe pușca sa, care se afla încă sprijinită de ușa grajdului. Și în clipa următoare un glonte zbură dintr'însa și nimeri pe unul din vânători, care se prăbuși ca lovit de trăsnet.

Dar atunci scoase și Abdallah un țipăt, căci fusese nimerit de două gloanțe: unul îi pătrunsese în umărul stâng, iar celălalt în pântece, pricinuindu-i o rană foarte gravă.

Uriașul trebuie să fi îndurat dureri grozave, căci trăsăturile i se schimonosiră în chip fioros, — dar după ce luptă câteva clipe cu durerea se năpusti ca o fiară asupra vânătorilor și începu să lovească tot ce-i ieșea în cale.

Oamenii lui Robert de Paris fură cuprinși de groază și o luară repede la fugă pe același drum pe care apucase stăpânul lor, și Dumnezeu știe în care casă din sat se aciuiră, căci nici-unul din ei nu mai ieși la iveală.

Deodată, Ettore își dădu seama că se afla singur-singurel în toată curtea, căci și camaradul său se prăbușise și zăcea întins la pământ nu departe de dânsul.

Uriașul continua să ție dreapta încleștată pe topor, dar cealaltă mână și-o apăsa pe pântece, în dreptul rănii ce i-o pricinuise glontele.

Ettore se aplecă asupra rănitului și-i strigă:

— Ce ți s'a întâmplat, camarade? Te-au nimerit rău?

— Cred că s'a sfârşit cu mine, gemu Abdallah, şi voiu apuca pe acelaş drum pe care am trimis-o înainte pe Pia. Ea se va bucura văzând c'o urmez atât de repede.

Dar vom merge numai o bucată de drum împreună, prietene, şi apoi va trebui să ne despărţim, căci nădăjduiesc că nu vom ajunge în acelaş loc amândoi.

— Ea s'a dus în iad, îi răspunse Ettore, pe tine. însă, Abdallah, Dumnezeu te-a iertat, şi nu vei muri.

Prietene, adună-ţi toate puterile cari ţi-au mai rămas, căci trebuie să părăsim satul acesta cât mai repede cu putinţă.

Cred că nu mă înşel când spun că Robert de Paris a sculat pe toţi locuitorii împotriva noastră, — şi când un sat întreg porneşte în urmărirea a doi oameni, nu mai e nădejde de scăpare.

— Nu mă pot ridica dela pământ — răspunse Abdallah — sângele izbucneşte năvalnic... Rana dela umăr e neînsemnată, dar aici... în pântece... mă arde grozav.

— Vei avea ajutor, prietene, când vom ajunge pe Fontanella, şi mijloacele de a ajunge acolo ni le-au dat chiar duşmanii noştri. Uite colo caii lor! Ne vom alege pe cei mai buni şi apoi o vom porni cât mai repede.

Zis şi făcut.

Egizio Ettore se apropiă de caii cari fuseseră înghesuiţi la marginea curţii şi alese doi din cei mai buni, pe cari călăriseră Robert de Paris şi Gilda. Acuma rămânea să-l urce pe Abdallah în şea.

Dar acesta era lucrul cel mai greu.

Căci uriaşul nu putea să se ridice singur şi Ettore trebuia să-l pue el pe picioare, ceeace chiar pentru dânsul era treabă destul de grea.

In sfârşit, Abdallah fu aşezat în şea şi din fericire animalul era destul de viguros ca să-l susţie pe uriaş.

— Să te leg, sau te vei putea ţine singur? întrebă brigandul.

— Atâta vreme cât nu-mi voiu pierde cunoştinţa, răspunse Abdallah, voiu călări cum voiu putea.... Dar când nu te voiu mai putea urma, te rog să-mi făgăduieşti că nu vei mai ţine seamă de mine şi-ţi vei continua drumul singur.

Ce importanţă va avea dacă voiu muri în drum?

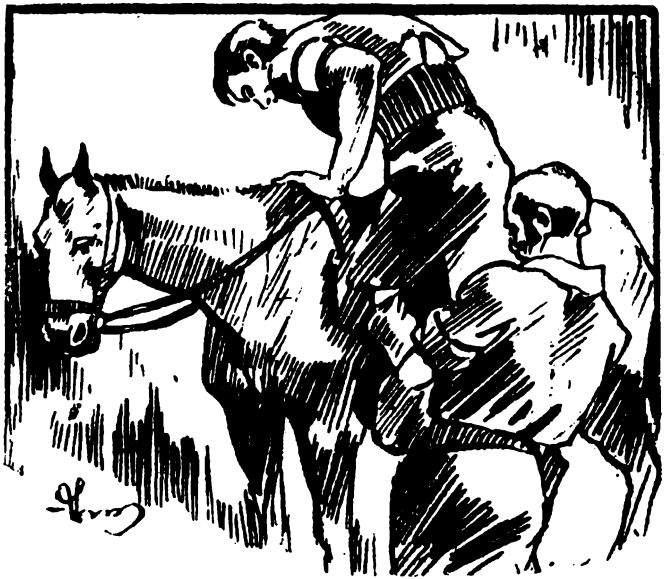

Mi-am câştigat asta... o! idiotul de mine! M'am lăsat dus de nas de o muiere!

— Nu te mai gândi acuma la asta! îi spuse Ettore, în vreme ce-şi făcu vânt pe spinarea calului. I-ai plătit Piei după cum merita şi trădarea ei i-a adus ea singură moartea.

Şi acuma, înainte, prietene!

Vom călări prin grădină, trecând pe dinaintea

șopronului, apoi vom ajunge în șosea și în felul acesta tăiem mult din drum.

Cu o mână Ettore ținea hățurile calului său, iar cu cealaltă pușca. Abdallah, însă, trebuia să-și încleștezе ampele mâini pe hățuri, căci de abia se putea ține. Sângele curgea neîncetat din rană. Un altul și-ar fi pierdut de mult cunoștința — uriașul acesta, însă era stăpân pe sine.

Caii galopau de zor și după puțin timp, cei doi călăreți lăsară în urmă grădina și ajunseră pe șosea.

In clipa când intrară pe șosea, auziră în spatele lor un strigăt scos din sute de piepturi și în acelaș timp clopotul din turnul bisericii începu să răsune prelung. Făclii nenumărate luminau noaptea și Egizio Ettore, privind îndărăt, zări o armată întreagă de oameni înarmați, cari fuseseră porniți în urmărirea lui, și i se păru că recunoaște printre aceștia și pe Robert de Paris.

— Ți-am spus eu — se adresă brigandul către tovarășul său — că ticălosul acela nu va renunța la noi; a întărâtat tot satul împotriva noastră... Și acuma vom vedea cine știe să călărească mai bine, — noi sau..... slugile.

O lovitură pe gâtul calului încheiă aceste cuvinte și animalul porni ca o săgeată.

Armăsarul pe care-l încălecase Abdallah urmă pilda camaradului său și astfel cei doi călăreți galopau înainte, scoțând scântei din copite.

Dar și urmăritorii călăreau de zor și după puțină vreme erau atât de aproape încât glontele dușmane, îi împresurau din toate părțile pe cei doi fugari.

— Curaj, Abdallah! strigă Ettore către uriaș. Privește colo, unde se văd munții întunecați! Când vom fi ajuns în apropierea lor, vă înceta orice urmărire, căci nu vor îndrăzni să se ia după noi prin sălbătăciunea Fontanellei.

Abdallah nu-i răspunse. Din ce în ce mai mult capul uriașului se apleca pe grumazul calului.

— Ei, Abdallah, ce-i cu tine? strigă deodată Ettore.

Dar nu primi niciun răspuns.

Uriașul se clătina pe cal încolo și încoace și se părea că se prăbușește din clipă în clipă.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă Ettore. — și-a pierdut cunoștința. O! acuma totul e pierdut!

Căci cum putea să alerge cu un om căzut în nesimțire, când urmăritorii se aflau doar la o depărtare de o sută cincizeci de pași?

Trebuia să-l lege acum pe propriul său cal, căci altfel era primejdie să se prăbușească.

Dar Ettore nu putea pierde nicio clipă. Deocamdată, cel puțin, nu putea să-l urce pe uriaș pe calul său. Se apropia însă de dânsul, îi apucă brațul, îl ținu drept în șea și goni astfel mai departe alături de el.

Dar în felul cum călărea acuma, nu putea înainta decât foarte încet și distanța dintre el și urmăritorii săi se micșora din clipă în clipă.

In afară de aceasta, în graba cu care pornise și de teamă de a nu fi ajuns, Ettore nu observase bine drumul și nu apucase pe șoseaua mare care ducea din Viola spre munte, ci pe o cărare lăturalnică, pe care avea să întâmpine o piedică foarte însemnată.

Această cărare ducea într'un tufiș și în spatele acestuia se afla un râu, care era mult prea lat ca să poată sări peste el cu calul. In plus, era cu totul imposibil ca Abdallah, grav rănit și leșinat, să facă o asemenea săritură.

Ettore fu cuprins de groază dându-și seama de această situație, când se află numai la o depărtare de câțiva metri de tufiș. Ce putea să facă?

Să se întoarcă, nici nu era de gândit, căci ar fi însemnat să cadă în mâinile urmăritorilor. Iar

dacă s'ar fi avântat în tufiș, îl aștepta o soartă tot atât de grozavă. Căci ar fi trebuit să intre în apă cu caii și aceștia, istoviți cum erau, n'ar fi putut suporta o astfel de baie rece, fără să se expuie morții.

Brigandul își întoarse capul și privi în urma lui.

Erau peste o sută de bărbați cari îl urmăreau. Toți erau înarmați și în fruntea lor îl zări pe dușmanul său de moarte, Robert de Paris.

Dar și Gilda cea blondă lua parte la vânătoarea aceasta pe viață și pe moarte.

Frumoasă ca o statuie antică, ea stătea pe cal, ținând în mână o pușcă mică, din care nu s'ar fi dat în lături, probabil, să slobozească un glonte ucigător asupra brigandului Corsicei.

— Predă-te! răcni la el Robert de Paris. Oprește, sau te împușcăm.

— Prindeți-mă, dacă vă stă în putere, răspunse Egizio Ettore. Viu nu voiu cădea în mâinile voastre, asta s'o știți bine!

Și cuprins de disperare el înfipse genunchii în coapsele calului, iar acesta, cuprins de nebunie par'că, o zbughi înainte, târând după sine și pe bietul Abdallah.

Cei doi călăreți pătrunseră în tufișul din fața lor.

— Nu-mi mai rămâne altceva de făcut — murmură Ettore — decât să trec înnot râul. Dar pe nenorocitul acesta de Abdallah nu-l voiu părăsi, totuși, chiar dac'ar trebui să-l iau în spinare. Oricât ar fi păcătuit el împotriva mea, și-a ispășit păcatul și a luptat pentru mine. Asta mă leagă de dânsul pentru vecie.

Dar de-abia rosti aceste cuvinte și de pe buzele sale scăpă un țipăt de groază.

Pe malul râului unde tocmai ajunsese, văzu o cavalcadă formată din zece călăreți cari erau și mai bine înarmați decât aceia cari se aflau în spatele său.

— Acuma totul e pierdut! exclamă Egizio Ettore, crezându-se împresurat din două părți. Nu-mi

mai rămâne decât să mor, înainte de a mă lăsa prins.

— Nu, Egizio Ettore, nu trebuie să mori! îi strigă deodată un glas limpede. Vino repede lângă mine și-ți jur că n'am niciun gând rău față de tine și camaradul care te însoțește.

Ah! glasul acesta! Unde-l mai auzise el odată, — în ce moment însemnat al vieței sale?

Ah! acuma știa, — da, era vocea bărbatului pe care-l rănise cu un glonte, în pădure, — a acelui om căruia vroia să-i ia viața, într'o clipă de rătăcire. Era prințul Raymond de Paris, care se oprise în fața lui, călare pe un animal de rasă.

Alături de dânsul era doctorul Wolfgang Schulze pe un armăsar neastâmpărat și în spatele celor doi bărbați erau opt călăreți, cari păreau să formeze suita nobilului bătrân.

Prințul se apropie de brigand și cu aceeași voce limpede i se adresă:

— După cum văd, sunteți urmăriți. Ei bine salvați-vă, căci nu vreau să cădeți în mâna fratelui meu, care conduce urmărirea.

Aveți aici o plută pe apă, care ne-a trecut și pe noi, unul după altul. Serviți-vă de ea, și Domnul să vă aibă în pază!

— Tovarășul meu e leșinat, domnule! răspunse Egizio Ettore. A fost grav rănit și mă tem că-și va da sufletul.

— Asta nu trebuie să se întâmple, răspunse doctorul Schulze. Mă voiu îngriji eu să-l vindec. Așa dar, Egizio Ettore, vă însoțesc.

Peste câteva clipe, doctorul și Ettore se îmbarcară pe plută, în vreme ce suita prințului ajută lui

Cereți mâine fascicola 122 [illegible] chioșcari-lor și vânzătorilor de ziare. [illegible] lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 1, Calea Victoriei 2

Abdallah să facă acelaş lucru. Caii fură şi ei îmbarcaţi, şi în momentul următor brigandul aştepta cu *lopata* în mână să se îndepărteze de ţărm.

Dar înainte de a face aceasta, el întinse mâna bătrânului prinţ Raymond şi-i spuse:

— Domnule, n'am fost vrednic de bunătatea pe care mi-aţi arătat-o. Dar Egizio Ettore nu e obicinuit să rămâie dator şi va veni vremea când voiu putea să mă recompensez pentru ceeace aţi făcut pentru mine.

Şi dintr'o singură împinsătură duse barca până în mijlocul apei.

In acelaşi clipă tufişul se deschise şi Robert de Paris apăru, în fruntea oamenilor săi.

— Unde este? strigă Vampirul din Corsica. Ce s'a întâmplat cu el? — Ah! fratele meu! Tu eşti aici, Raymond?

— Cum, tu, Robert? Nu te aşteptam aici la timpul ăsta! răspunse prinţul, în vreme ce făcu un semn oamenilor săi, ca să se aşeze în aşa fel, încât să-i acopere pe fugari.

— Ai părăsit castelul, tată? strigă Gilda, cu îngrijorare prefăcută, apropiindu-se cu calul ei de acela al prinţului. Aerul rece al nopţii îţi va face rău, căci mai eşti încă în convalescenţă. Sănătatea d-tale nu e pe deplin restabilită.

— Dimpotrivă, aerul nopţii îmi face cât se poate de bine. In afară de asta, tocmai am avut prilejul să fac o faptă bună şi asta mă întăreşte ca cel mai eficace medicament.

— O faptă bună? întrebă Robert de Paris, neliniştit. Şi ce anume, scumpul meu frate?

— Am întâlnit în drumul nostru doi călăreţi — răspunse prinţul, liniştit. — Unul din ei s'a rănit probabil la vânătoare şi atunci l-am ajutat pe celălalt să-şi îmbarce tovarăşul pe plută şi acuma....

Ah! priviți, tocmai debarcă pe malul celălalt al râului.

Prințul făcu din nou un semn, oamenii se dădură la o parte și Robert de Paris putu să privească spre mal.

Da, colo, pe țărmul celălalt, Egizio Ettore debarca tocmai de pe plută, împreună cu doctorul Schulze și Abdallah. Ei încălecară caii și dispărură repede în crâng, mai înainte ca Robert de Paris să poată rosti un singur cuvânt.

Dar apoi, chipul său se schimonosi de mânie, căci își dădu seama că dușmanul îi scăpase din mână.

— Ce-ai făcut, Raymond? exclamă dânsul. Știi tu cine este omul a cărui fugă ai înlesnit-o?

Știi tu pe cine ai ajutat? Acela a fost Egizio Ettore, și numai prin tine a izbutit să ne scape, căci altfel ar fi fost de acum în fiare.

Prințul făcu o mutră foarte surprinsă, dar nu izbuti să-și ascundă cu totul zâmbetul răutăcios care trecu pe fața lui.

— Adevărat să fie? strigă el. Egizio Ettore era acela?

O! dac'așî fi știut asta, firește că m'așî fi ferit să-i viu în ajutor. — Și rănitul cine era?

— Un complice de-al său, un om care a făptuit tocmai o crimă. Abdallah-uriașul, e numele său.

O! Raymond, mi-ai încurcat rău socotelile, prin aceea că l-ai ajutat pe Ettore să-mi scape.

— Imi pare cât se poate de rău, scumpul meu frate, răspunse prințul. Dar te asigur că dacă acest Egizio Ettore mi-ar cădea pentru a doua oară în mână, nu numai că nu-i voiu înlesni fuga, dar te voiu înștiința imediat pe tine ca să-l iei în primire.

Robert de Paris era un prea bun cunoscător de oameni, ca să nu priceapă batjocura din cuvintele fratelui său.

El își dădu seama că Raymond îi jucase cu

intenție festa aceasta, și la gândul acesta își mușcă buzele până la sânge.

— Și acuma aș fi de părere să călărim împreună spre casă — spuse prințul — sau poate că mai aveți de gând să porniți la vânătoare? Cum vreți! Nu vreau să vă doresc noroc la aceasta, căci s'ar putea să vă meargă la fel ca și cu aceea împotriva lui Ettore și în cazul acesta mă tem că nu vom avea mâine la masă prepeliță sau iepuri.

Noapte bună, dragii mei, noapte bună!

Își înfipse călcâiele în coastele calului, oamenii săi îl urmară și peste câteva clipe se făcu nevăzut.

Intr'acestea, Ettore și doctorul Schulze urcau pe stâncile Fontanellei și nu era deloc lucru ușor pentru ei să-l ducă sus pe Abdallah, care continua să fie leșinat.

Au fost nevoiți să-l așeze pe spinările a doi cai, deoarece animalul pe care călărise nu-l mai putea duce. Și în vreme ce Ettore ducea un cal dintr'o parte, doctorul îl ducea pe celălalt. Și în felul acesta, cei doi bărbați, izbutiră să urce povârnișul.

In cele din urmă cotiră după ultimul colț de stâncă și în fața lor se ivi ruina învăluită în lumina lunii.

— Egizio! strigă un glas voios, Egizio, Egizio, tu ești, iubitule?

— Da, eu sunt, scumpa mea soțioară! răspunse brigandul și se grăbi spre Letiția, care-i ieșise în întâmpinare cu brațele întinse și cu ochii înecați în lacrimi.

— De ce plângi, soțioara mea? întrebă Ettore, strângând-o la piept cu dragoste.

— Ah! am tremurat pentru tine, iubitule, răspunse fermecătoarea Madonnă, lipindu-se de brațul lui. Eram cuprinsă de presimțiri triste și când tocmai am ațipit puțin,, am fost trezită de un vis groaznic. Te-am văzut stând lângă un copac și un șarpe

uriaș se încolăcise în jurul tău, iar tu nu puteai să te eliberezi.

— Visul tău s'a împlinit, scumpa mea. Am avut de furcă cu un șarpe veninos, care s'a încolăcit în jurul meu, dar din strânsoarea căruia am izbutit să scap.

Dar nu mai plânge, Letiția mea, căci acuma te afli în brațele mele, acuma simți inima mea cum bate alături de a ta, acuma s'a sfârșit cu primejdia care m'a amenințat.

— Sfinte Dumnezeule, ce însemnează asta? — strigă Letiția, zărind de abia în clipa aceasta cei doi cai, peste cari zăcea întins trupul leapăn al uriașului. — Pe cine aduci cu tine, Egizio?

Atunci ieșiră din ruină și cei trei francezi, împreună cu Hector Gardane și Tric-Trac, îndreptându-și privirile întrebătoare asupra căpitanului lor.

— Veți afla totul! le spuse Ettore, dar înainte de toate ajutați-mi să-l duc pe uriaș în casă și strângeți mâna doctorului, căci el s'a dovedit a fi un om de inimă, oferindu-se să îngrijească pe rănit și să-l salveze, dacă va fi posibil.

— Ah! acesta-i doctorul Schulze! exclamă Neuville. Am avut de acum plăcerea să vă cunoaștem, nu-i așa domnule doctor?

Vă aduceți aminte cred de noaptea când am avut îndrăzneala să vă scoatem din casă cu forța? Dar cred că nu mai sunteți supărat pe noi din cauza aceasta, domnule doctor?

— Să nădăjduim cel puțin, râse Lamotier.

Și strânseră mâna medicului ca niște vechi cunoscuți.

Intr'acestea, Tric-Trac și Hector Gardane îl ajutară pe Ettore să-l ridice pe Abdallah de pe cai și încetișor îl transportară în interiorul ruinei.

Doctorul Schulze îl examină apoi pe bolnav, îl pansă, și spuse apoi cu deplină convingere că uriașul nu va muri de pe urma rănei.

In timpul călăritului glontele ieşise singur din rană şi din fericire nu atinsese nici un organ de seamă.

Cu toate acestea, doctorul făgădui să rămâie pe Fontanella până dimineaţă, căci nu vroia să se îndepărteze de lângă bolnav decât atunci când îl va şti în afară de orice primejdie.

Intr'acestea, Ettore povesti Letiţiei şi prietenilor săi tot ce se întâmplase — cum se lăsase înduplecat uriaşul să devie trădător de dragul femeiei perfide, şi cum, în cele din urmă, chinuit de remuş-

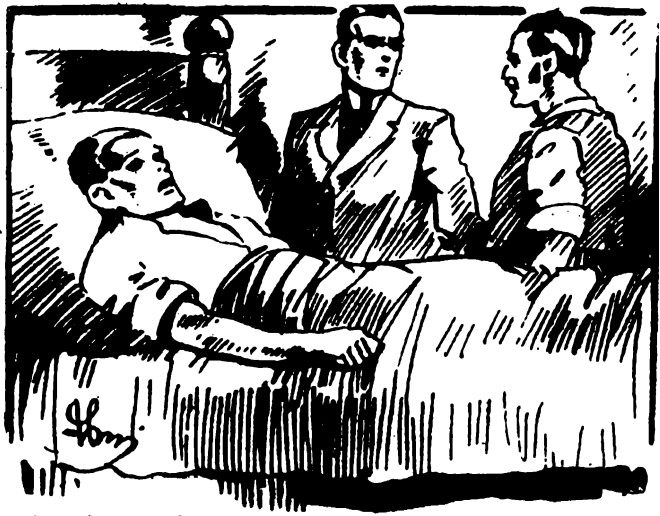

cări, îşi îndeplinise răzbunarea împotriva Piei şi-l eliberase pe dânsul, pe Ettore. — Letiţia vărsa lacrimi fierbinţi, închipuindu-şi chinurile prin cari trecuse soţul ei şi se mânia pe Abdallah, deşi îl ruga pe Ettore să-i ierte totul.

— Atât de repede nu-l voiu putea ierta — spuse dânsa — căci te-a făcut să trăieşti câteva ceasuri grele, ceasuri de disperare şi groază.

Va trece multă vreme până-l voiu ierta şi va

trebui să fie față de tine foarte credincios și supus, ca să mai pot avea pentru dânsul sentimentele pe cari le-am avut odinioară.

Și când Ettore îi istorisi acuma că-și datora salvarea prințului Raymond de Paris, lacrimi de bucurie și recunoștință străluciră în ochii frumoasei femei.

— O! dânsul e un bărbat nobil! exclamă Letiția. Știam încă de atunci, când m'a întovărășit prin pădure, că e un om cu totul deosebit, cu inimă mare, cum trebuie să fie un prinț adevărat.

Cei trei francezi se întrecură și dânșii în laude la adresa prințului Raymond și se legară să fie alături de el, dacă va avea nevoie cândva de serviciile lor.

Tric-Trac, însă, ascultase toată povestea numai cu o singură ureche, căci se afla iar în bucătărie, și în vreme ce cu o ureche băga de seamă la mâncărurile de pe mașina de gătit, cu cealaltă era atent la cele ce spunea Ettore. Bunul francez era ocupat să pregătească dejunul pentru toți, căci soarele tocmai răsărise, și-și dădea toată osteneala să facă ceva de soiu, cum se cuvine într'o zi de sărbătoare ca aceasta.

Și deoarece doctorul aducea vești bune cu privire la starea lui Abdallah, briganzii se așezară mulțumiți la masă. Se mâncă și se bău, și paharele fură ciocnite în sănătatea căpitanului, care scăpase din primejdie.

De abia pe la amiazi doctorul Schulze se hotărî să părăsească Fontanella, unde-și îndeplinise de acum pentru a doua oară datoria de vindecător. După ce-și luă rămas bun dela Ettore și tovarășii săi, încredințându-i înc'odată că Abdallah se va însănătoși cât de curând, el se întoarse spre Letiția și-i întinse mâna plin de curtoazie.

— Ne părăsești, doctore? întrebă frumoasa fe-

meîe. Şi încotro te îndrepţi? Te înforci la Saint Etienne?

— Nu, Madonna, mi-am părăsit cabinetul din Saint Etienne, şi sunt cu totul în slujba prinţului Raymond de Paris, care m'a numit medic al casei.

— Şi slujba aceasta îţi aduce destul? întrebă Letiţia.

— Şi chiar dacă nu mi-ar aduce destul, răspunse doctorul Schulze, o voiu prefera ori-cărei-alte activităţi; căci e un adevărat noroc pentru un om să poată sta în apropierea prinţului Raymond; prietenia acestui om superior îmi procură mii de satisfacţii, el e un izvor de fericire, care nu secătuieşte niciodată.

— Ştiu bine că ai dreptate, doctore, spuse Letiţia.

— Cum, o ştiţi? L-aţi întâlnit vreodată pe prinţul Raymond, Madonna?

— Firește că l-am întâlnit, în pădurea care duce spre Fontanella. M'am rătăcit şi deodată ieşi dintr'un tufiş un câine uriaş, care sări asupra mea.

Din fericire, tocmai atunci a sosit şi prinţul, îmblânzi câinele şi apoi pornirăm alături prin pădure, vorbind de una şi de alta. Cu prilejul acesta mi-am dat seama că dânsul e un om ce trebuie iubit şi respectat, un om cum nu se găsesc mulţi.

— Care-va-să-zică d-ta eşti frumoasa zână a pădurii! exclamă doctorul, plin de uimire, dându-se un pas îndărăt. D-ta eşti aceea despre care prinţul a pomenit până şi în accesele sale de friguri şi pe care nici azi n'a uitat-o!

O! atunci îi voiu putea duce o veste bună prinţului de Paris, când voiu ajunge acasă.

— Ba să-i mai duci şi altceva — spuse Letiţia — dacă bineînţeles, vrei să ai bunătatea să preiei un mic comision.

— Vă stau cu plăcere la dispoziţie, Madonna! răspunse doctorul.

Letiția intră repede în odăița ei și când se întoarse ținea în mână un coșuleț minunat împletit, umplut cu fragi proaspeți, cari se găsesc din belșug pe Fontanella.

Ea înmână medicului obiectul și-i spuse:

— Predă prințului aceste fructe ale pădurii, și spune-i: tot așa de frumos și curat ca aroma acestor fragi m'a fermecat ființa sa; și mai spune-i că-i

doresc tot atâția ani fericiți, câte poame sunt în coșulețul acesta.

— Atunci prințul va atinge vârsta lui Matusalem, spuse doctorul, râzând. Dar îi voiu spune încă și mai mult și mai bine, Madonna, și deocamdată îngăduiți-mi să vă mulțumesc din inimă, în numele prințului Raymond de Paris.

După câteva clipe doctorul părăsi Fontanella și, însoțit de Hector Gardane porni pe drumul ce ducea spre sat.

De-abia acolo unde începea şoseaua, Gardane îl părăsi pe medic, după ce-i descrise încodată cu exactitate drumul ce ducea spre castelul de vânătoare.

Şi spre seară el ajunse la castel şi se îndreptă imediat spre odaia de lucru a prinţului, pe care-l găsi la masa de scris.

— Ei, te-ai întors cu bine? îl întâmpină bătrânul nobil. Ce face rănitul?

— E în afară de orice pericol, Alteţă. Garantez pentru viaţa lui.

— Dar ce ţii în mână? întrebă apoi prinţul, ridicându-şi privirea spre coşuleţul, pe care doctorul îl ţinea într'adins ridicat. Imi vine să cred că te-ai apucat să culegi fragi prin pădure!

— Nu eu am cules fructele acestea minunate, ci alta. Şi ea vi le trimite, încredinţându-vă de tot respectul şi recunoştiinţa ei.

— O alta, ai spus? exclamă prinţul, plin de uimire. O alta?

— Da, Alteţă, şi puteţi mânca fără teamă fragii aceştia, căci ele vă sunt trimise de acea fată încântătoare pe care a-ţi întâlnit-o odinioară în pădure, cu puţin înainte de a vă lovi glontele necunoscut.

— Dela dânsa? strigă prinţul Raymond, şi o paloare cadaverică îi acoperi faţa. Dela dânsa, dela Carmencitta?

— Nu, Alteţă, fata aceea nu se numeşte Carmencitta, ci Letiţia.

— Letiţia! izbucni prinţul şi sări în picioare. Şi unde.... unde se află fata aceia, cu care m'am întâlnit în chip atât de ciudat?

— Sus, pe piscul Fontanellei, Alteţă, — căci zâna aceea fermecătoare, este soţia mult iubită a lui Egizio Ettore.

CAP. 119

Inginerul din Londra

Spre cea mai mare disperare a sa, Robert de Paris nu putuse izbuti încă să obţie consimţimântul fratelui său, prinţul Raymond, pentru a se căsători cu fiica acestuia, Gilda.

Prinţul motiva acest refuz cu faptul că era încă foarte slab şi n'ar putea să-şi impuie oboseala care e în mod fatal legată de serbările unei nunţi.

Robert îşi dădea bine seama că fratele său avea un interes să amâie căsătoria, dar nu izbutea să pătrundă motivul care-l îndemna la aceasta.

Căci Robert habar n'avea de bănuielile cari încolţiseră în sufletul prinţului Raymond, împotriva fratelui său, şi tot aşa de puţin de ceeace simţea Gilda, şi anume că tatăl ei nu se mai uita la dânsa cu ochii de altădată, n'o mai învăluia cu acea dragoste fierbinte dela început.

Ah! cât de greu îi venea bătrânului nobil să se arate faţă de aceşti doi oameni iubitor şi darnic, de câte ori nu fusese pe punctul să le strige în faţă:

— Pieriţi din ochii mei, nu vreau să vă mai văd, ştiu bine că aţi aşteptat numai moartea mea, ştiu poate chiar mai mult.

Dar Raymond de Paris se stăpânea, căci recolta nu era încă gata de seceriş.

Prinţul nu numai că se străduia să se stăpânească nedând prilej lui Robert şi Letiţiei să-i afle gândurile, — dar căuta necontenit să destrame reţeaua de minciuni pe care aceşti doi oameni o ţesuseră în jurul lui.

Vom vedea în curând ce făcuse prinţul, pentru a se lămuri dacă fusese înşelat atunci când o luase pe Gilda drept fiica sa.

Totuşi, trebuia să lucreze cu cea mai mare bă-

gare de seamă, căci tremura la gândul că ar putea-o nedreptăți pe Gilda. Dacă într'adevăr ar fi fiica lui, aceea pe care i-o născuse scumpa lui Carmencitta?

Ea nu avea nici-o asemănare cu mama ei, — asta era limpede, — nu avea nici-una din acele trăsături minunate, cari făceau farmecul nefericitei sale soții, — și glasului ei îi lipsea acel sunet melodios, dulce, atât de caracteristic bunei Carmencitta.

Cel mult silueta era oare-cum asemănătoare, dar ce dovedea asta?

Se aseamănă oare întotdeauna copiii cu mamele lor? Nu, natura n'a fost atât de darnică, ea n'a pus întotdeauna aceeași pecete pe fruntea mamei și a copilului.

Dar Gilda nu avea nici caracterul mamei sale, și tot atât de puțin acela al tatălui ei, prințul Raymond.

Oare părinții cei mai de treabă, nu au, adesea, copiii cei mai stricați, și nu se 'ntâmplă ca un tată bețiv și pervertit până 'n măduva oaselor să aibă fiu care se impune întregei lumi prin inteligența și capacitatea sa?

Nu, în privința aceasta nu există ereditate, nu există moștenire înăscută.

Și totuși, în cazul Gildei nu exista o explicație că nu se asemăna cu părinții ei?

Fusese oare dânsa crescută în casa prințului, — fusese oare înconjurată de iubirea și îngrijirea părintească, — putuse oare dânsul, tatăl ei, să-i dea educația pe care ar fi vrut-o?

Ca o păsărică alungată din cuib, așa fusese îndepărtată Gilda din casa părintească, — dusă printre străini, lăsată în voia soartei... Și era oare de mirare dacă inima și sufletul ei nu se desvoltaseră astfel, cum s'ar fi întâmplat dacă ar fi fost sub înrâurirea bunului ei tată?

Nu, toate astea nu erau dovezi cari să-l poată

încredința pe prinț că Gilda nu era copila Carmencittei.

In privința aceasta, o voce îi șoptea necontenit lui Raymond: „Nu, fiica aceasta fără pic de dragoste pentru tine, nu poate fi carne din carnea ta, sânge din sângele tău, — ea nu e copilul Carmencittei, ci cu totul alta, o străină, care s'a furișat în casa ta".

Dar pe simple sentimente nu poți alunga un copil, — și pe temeiul unei bănuieli, prințul nu putea să pășească în fața Gildei și să-i arunce în față:

— M'ai înșelat, tu nu ești aceea drept care te-ai dat față de mine!

De ce nu observase de mai înainte înșelătoria, — de ce se simțise atunci atât de bine în apropierea Gildei, văzând într'însa pe copila lui, fără să se îndoiască o clipă măcar că n'ar putea fi aceea pe care i-o dăruise Carmencitta?

Simțimintele acestea ciudate nu-i năpădiseră oare sufletul de-abia în clipa când întâlnise în pădure fata aceea fermecătoare?

Da, aici era buba, — străina aceea îi însămânțase gândurile chinuitoare. Drăgălășenia ei, asemănarea izbitoare cu Carmencitta, nu-i mai ieșeau din cap, și zi și noapte prințul Raymond se gândea la făptura minunată. Dar asta putea să fie numai dorința tatălui, ca și fiica lui să fie la fel cu cealaltă, cu aceea pe care o întâlnise în pădure.

Era în dimineața a doua, după noaptea când Egizio Ettore fusese cât pe ce să cadă în mâinile lui Robert de Paris, grație uneltirilor criminale ale Piei Santini.

Prințul ședea în sufragerie și-și sorbea tacticos șocolata.

Deși nu închisese ochii toată noaptea, ochiul

privea limpede, totuşi, şi pe trăsăturile sale se citea o anumită mulţumire de sine-însuşi.

Da, prinţul avea impresia că făcuse o faptă bună în noaptea trecută. Îl salvase pe Egizio Ettore, trăsese o linie peste socotelile fratelui său, ceeace, desigur, nu-i plăcuse deloc acestuia.

De ce îl ura cu atâta patimă Robert pe Egizio Ettore, — de ce îl urmărea cu atâta înverşunare pe brigand, care nu-i făcuse doar nimic?

Şi de ce împărtăşea şi Gilda această ură, care o dusese până acolo încât luase parte alături de

Robert la vânătoarea împotriva căpitanului de banditi?

— Urât lucru! îşi spuse prinţul Raymond, împingând ceaşca din faţa sa. Asta n'a fost deloc demn de o inimă de fată.

O inimă de fată trebuie să fie miloasă, ea trebuie să resimtă compătimire chiar şi pentru cel mai păcătos om. Dar în loc de asta, Gilda a pornit în toiul nopţii călare, cu chip că se duce să vâneze.

Vânătoarea aceasta era, însă, împotriva unui om, pe care voia să-l piardă cu tot dinadinsul.

Nu, nu, asta nu-i o faptă demnă de o inimă de femeie!

In clipa aceasta ușa se deschise și Cristofor anunță pe doctorul Wolfgang Schulze.

— Ah! minunat! rosti prințul, condu-l pe doctor imediat la mine, vom lua dejunul împreună.

Am istorisit de-acum cititorilor cum se prezentase medicul german în fața prințului, cum îi predase coșulețul cu fragi și-i spuse că fructele acestea aromate îi fuseseră trimise de Letiția, soția scumpă a brigandului Egizio Ettore.

Auzind acestea, prințul era cât pe ce să scape din mână coșulețul. Cu mâna tremurândă el îl puse pe masă. Apoi se ridică de pe scaun și-l privi pe doctorul Schulze cu ochii țintă și fără să rostească un cuvânt.

Cu uimire adâncă observă acesta că în trăsăturile prințului se oglindea o agitație lăuntrică și aproape îi părea rău că-i reamintise de fata aceea care lăsase asupra lui o impresie atât de statornică.

— Ce aveți, Alteță? Oh! ce-am făcut — n'așî fi trebuit să vă amintesc de fata aceea... Ați închis în sufletul dv. pe minunata făptură și acuma sunteți îndurerat, probabil, că dânsa este iubita unui om disprețuit de întreaga lume. Dar, Alteță, n'o condamnați pe Letiția, —o! dac'ați fi văzut-o, după cum am văzut-o eu, ca o gospodină mulțumită, colo sus pe piscul Fontanellei! Atâta vă pot spune doar că în nici-o casă de oameni de treabă de pe acest pământ nu poate exista o ființă mai fericită, — în

Cereți mâine fascicolul No. 123 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureșci 1, Calea Victoriei 3.

nici-un palat nu s'ar putea vedea o făptură a cărei drăgălăşenie să se asemene cu aceea a Letiţiei.

Am putut observa de aproape cum se pricepe să citească fiecare dorinţă în ochii bărbatului ei, cu câtă credinţă îngrijeşte de el şi de aceia cari sunt tovarăşii lui.

Când o vezi colo sus, în cuibul de stâncă al lui Egizio Ettore, uiţi cu desăvârşire că te afli în tabăra unui om prigonit de legi; te crezi într'o casă de oameni cumsecade, care numai printr'un capriciu se află colo sus pe piscul pleşuv al Fontanellei, de unde priveşte spre locuinţele celorlalţi oameni ca ochiul unui vultur.

— Te înşeli, scumpul meu prieten! răspunse prinţul Raymond, cu vocea schimbată. Te înşeli când crezi că m'am îngrozit aflând că fiinţa aceea fermecătoare, — la care mă gândesc atât de des şi cu atâta plăcere — este soţia lui Egizio Ettore.

Nu, nu din cauza aceasta m'am cutremurat când mi-ai adus vestea — ci din pricină că în mintea mea s'a născut pe neaşteptate o ciudată împletire de gânduri.

Cuvintele d-tale au căzut ca un fulger şi o lumină vie se întinde acum peste anumite fapte şi împrejurări, cari înainte zăceau în întuneric.

Dar te rog să-mi răspunzi la unele întrebări pe cari ţi le voiu pune, doctore. Dar înainte de asta vreau să mă încredinţez dacă nu cumva ne aude cineva.

Ah! cu totul altfel era înainte vreme, când Carmencitta locuia încă cu mine. Pe atunci nu existau spioni la Miramare.

Spunând acestea prinţul se 'ndreptă spre uşă, o deschise şi se încredinţă că nimeni nu asculta în spatele ei. Apoi se întoarse lângă doctorul Schulze şi întrebă cu glas tremurător de emoţie:

— Zîceaĭ că numele fetei pe care am întâlnit-o atunci în pădure este Letiția?

— Da, Letiția, așa o numea Egizio Ettore, așa o numeau ceilalți și chiar și ea-însăși.

— Este dânsa soția legitimă a lui Egizio Ettore?

— Asta n'o mai știu, Alteță, dar nu cred, căci mă 'ntreb unde vor fi găsit ei un preot care să-i fi unit. Dar stai! Mi se pare că așĭ fi auzit ceva în treacăt, colo sus, pe Fontanella, — o observație după care am dedus că, totuși, Egizio Ettore și Letiția au primit binecuvântarea unui părinte al Bisericii.

— In privința asta mă voĭu lămuri eu, doctore. Fontanella nu e doar atât de departe și cred că vei avea bunătatea să mă însoțești mâine acolo, călare.

Prințul Raymond începu să umble cu pași mari prin odaie. Se părea că nu-și poate stăpâni gândurile cari se ingrămădeau în creerul său înfierbântat.

Deodată rămase locului în fața doctorului Schulze și spuse cu vocea înceată:

— Doctore, spune-mi te rog, ai aflat pe Fontanella dacă Egizio Ettore și Letiția s'au iubit și înainte de a se retrage în cuibul lor dintre stânci?

Vreau să cred prin asta, dacă a existat între ei o legătură de inimă de durată mai lungă.

— Am auzit vorbindu-se despre asta, răspunse tânărul medic. Dar chiar dacă nu mi-ar fi ajuns la ureche, — este fapt cunoscut că, în ziua aceea atât de grozavă pentru Ettore, în care fusese condamnat de jurații din Bonifacio, Letiția a apărut în fața Curții și a azvârlit în fața judecătorilor cuvintele:

— „Ați condamnat un nevinovat!"

— Ah! foarte adevărat! exclamă prințul Raymond adânc mișcat. Egizio Ettore trebuia să fi fost încă de pe atunci în dragoste cu Letiția.

— Fără nici-o îndoială, Alteță!

— Şi nu cumva ai auzit dacă avusese mai înainte legături intime cu vre-o altă fată?

— In privinţa asta n'am auzit nimic, Alteţă. Dar nu există nici o îndoială pentru mine, ca Letiţia este cea dintâi şi singura dragoste a lui Ettore. Asta se poate observa cu uşurinţă. Ca dânşii se iubesc numai doi oameni cari îşi poartă dragoste curată unul altuia, şi asupra cărora nu apasă amintirea vre-unei iubiri trecute.

— Şi cum îţi explici — cercetă mai departe prinţul Raymond — ca o făptură atât de fermecătoare ca Letiţia, să aibă o înclinaţie aşa de puternică pentru un Egizio Ettore?

Căci deşi i-am luat apărarea, e, totuşi, fapt neîndoelnic, că dânsul e un criminal. Să ne gândim numai la sfârşitul tragic al preşedintelui tribunalului din Bonifacio, să ne gândim...

— Opriţi-vă, Alteţă! strigă doctorul Wolfgang Schulze. Ridicaţi acuzări grozave împotriva lui Egizio Ettore şi eu nu le-aşi putea îndreptăţi. Adevărat este că dânsul a comis unele fapte urâte, are câteva vieţi omeneşti pe conştiinţă, şi a păcătuit şi asupra bunurilor semenilor săi.

Dar nu vă puteţi închipui, Alteţă, ce l-a îndemnat să comită aceste fapte rele? Oamenii s'au făcut vinovaţi împotriva lui de o crimă grozavă; pentru aceasta se răzbună acum, nenorocitul, ducând o luptă necontenită împotriva societăţei omeneşti. Că s'a folosit în această luptă de mijloace fioroase, — cine i-ar putea-o lua în nume de rău? Nici el n'a fost tratat cu blândeţe, atunci când l-au dus în temniţa din Capul Pertusato, din care a izbutit să scape numai printr'o minune.

Şi mă întrebaţi cum e cu putinţă ca o făptură ca Letiţia să-l iubească pe Egizio Ettore?

Ah! dac'aţi vedea pe aceşti doi oameni, în casa lor de pe piscul Fontanellei, dac'aţi vedea cu câtă dragoste îşi tratează brigandul pe soţia sa, cu câtă

grijă o ocroteşte, — atunci, Alteţă, veţi fi de altă părere. Şi de ce nu s'ar simţi atrasă spre dânsul o inimă tânără de fată?

Dimpotrivă: susţin că tocmai suferinţa şi nenorocirea, de care e înconjurat un asemenea prigonit, exercită o înrâurire puternică asupra inimilor femenine.

Şi chiar dacă Letiţia s'ar fi născut într'un palat nu 'nseamnă c'ar fi fost singura care renunţă la strălucire şi bogăţie, de dragul iubitului.

Câte fete n'au părăsit în taină casa părintească renunţând la aşternutul de mătase şi la tacâmurile de argint, pentru a împărtăşi cu alesul inimii nevoia şi primejdia.

Egizio Ettore este un om alungat din societate, o recunosc; dar el e un erou şi cred că sunteţi de aceiaşi părere, Alteţă.

— O! o! Egizio Ettore şi-a găsit un apărător foarte bun în d-ta, domnul meu, spuse prinţul râzând.

— Asta pentrucă îl cunosc, cum numai puţini îl cunosc, răspunse medicul german, cu hotărâre. L-am văzut pe bărbatul acesta în durerea sa, l-am observat în dragostea lui, — şi ştiu că Egizio Ettore nu este un ticălos în adevăratul înţeles al cuvântului, ci numai un nenorocit, care a fost condus pe un drum greşit din cauza dorinţei de răzbunare.

In clipa aceasta intră în odaie bătrânul Cristofor şi spuse stăpânului său:

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, dar afară aşteaptă un domn care susţine că este inginerul nou angajat.

— Ah! mister Robert Wilson! spuse prinţul repede şi un zâmbet îi flutură pe buze. Comunică-i, te rog, că-l poftesc să intre.

— Are şi un geamantan cu dânsul; a venit pe jos dela gară. Să pregătesc o cameră pentru domnul? întrebă Cristofor.

— Deocamdată ia-i în primire numai geaman-

tanul. In privința camerei voiu da dispoziții ceva mai târziu.

Cristofor se înclină și părăsi încăperea.

— Ați adus un inginer din Anglia, Alteță? întrebă doctorul Schulze mirat. Despre asta nu mi-ați vorbit niciodată. Proiectați ceva construcțiuni la Miramare?

— Mister Wilson e inginer hidraulic (pentru construcțiuni de apă) răspunse prințul. Vei fi observat d-ta că acest castel are o lipsă mare, pe care vreau s'o înlătur. Vreau să spun că n'are canalizare și până acuma ne-am procurat apa de băut în mod cu totul primitiv, și anume dela o fântână cu cumpănă.

Aceasta, nu poate fi folosită, însă, pentru o conductă care să aducă apa în castel. Dar de curând, în timpul unei plimbări pe care am făcut-o singur în pădure, am descoperit un isvor minunat și urmând cursul lui, cred că am observat că pornește din imediata apropiere a castelului meu.

Dacă această presupunere se confirmă, atunci voiu putea conduce isvorul în castel și vom avea astfel o apă cât se poate de bună și fără să ne servim de mijloace primitive.

— Dar îngăduiți-mi o întrebare, Alteță: de ce v'ați adresat unui inginer străin? Există doar în Franța forțe destul de capabile în specialitatea aceasta.

— Pentrucă mister Robert Wilson contează ca o autoritate de primul rang în domeniul construcțiilor de acest soiu, răspunse prințul. L-am cunoscut pe acest domn cu prilejul uneia din călătoriile mele, și am văzut într'însul un specialist capabil. Dar uite-l că vine.

Ușa se deschise și inginerul Robert Wilson intră.

Era un bărbat ca de vreo treizeci și cinci de ani. Avea fața complect rasă și părul capului tuns scurt, iar pe la tâmple puțin încărunțit. Ochii cenușii,

inteligenți, luminau o figură care se remarca printr'o bărbie ascuțită, care trăda multă energie.

Imbrăcămintea inginerului era simplă, dar de o anumită distincție și felul cum se apropiă el de prinț, pentru a se înclina și a strânge mâna ce i se întindea, dovedea că era obișnuit a veni în contact cu oamenî din lumea mare.

— Fii binevenit, scumpul meu domn Wilson, îi spuse prințul, în vreme ce-i strânse mâna cu putere. Mă bucur nespus că ai urmat atât de repede chemărei mele. Dar m'ai luat prin surprindere; — de ce nu mi-ai telegrafiat sau să-mi fi anunțat sosirea prin scrisoare? Ți-aș fi trimis o trăsură la gară.

— Cum, nu v'a sosit scrisoarea mea? întrebă Wilson. O, cât îmi pare de rău.. Dar probabil că va sosi cu întârziere; am luat drumul cel mai scurt dela Londra și astfel se explică sosirea mea înaintea scrisorii.

De altfel, Alteță, plimbarea pe care am făcut-o de la gară până aici mi-a făcut cât se poate de bine; a fost un drum minunat și cu prilejul acesta, mi-am dat puțin seama și de regiunea înconjurătoare.

Vorbele acestea din urmă le spuse Wilson cu o intonație deosebită.

— Acuma, cred că știi despre ce e vorba, mister Wilson, începu prințul.

După ce te vei reface puțin cu un aperitiv care-ți va fi servit, vom face o plimbare spre isvorul cu pricina.

Ah! dar am uitat să vă recomand: doctorul Wolfgang Schulze, medicul meu de casă și prieten în acelaș timp, — mister Robert Wilson, inginer din Londra.

Cei doi bărbați se înclinară unul în fața altuia și-și strânseră mâinile.

— Nu vreau să vă deranjez, spuse doctorul. Și apoi știți, Alteță, că n'am dormit toată noaptea.

Imi veţi îngădui, deci, să mă retrag, ca să mă odihnesc puţin.

— Firește, scumpul meu prieten, spuse prinţul. Nu numai că îţi îngădui, dar o doresc chiar. Somn uşor şi visuri plăcute.

Wolfgang Schulze părăsi încăperea şi de-abia închise uşa în urma lui, că prinţul se apropiă în grabă de Wilson şi-i strânse din nou mâna.

— Fii binevenit, prietene, — îi spuse el. Te-am aşteptat cu durerea în inimă.

Ah! mister Wilson, n'am crezut ca să mai am vreodată nevoie de serviciile d-tale, — că voiu mai fi în situaţia să apelez la luminile celui mai vestit detectiv englez.

— Inainte de toate, Alteţă, aveţi bunătatea şi nu amintiţi niciodată că sunt un detectiv, îi tăie repede vorba Wilson, cu ton hotărât. Rolul pe care mi l-aţi dat dv. însuşi, este bine ales: ca inginer hidraulic voiu locui în casa dv. şi în această calitate nu va surprinde pe nimeni dacă voiu vizita toate încăperile castelului, oprindu-mă când ici, când colo. Şi acuma, Alteţă, spuneţi-mi despre ce e vorba.

— In primul rând trebuie să iei ceva în gură, — voiu da imediat ordin să fii servit.

— Mulţumesc, Alteţă, am luat de-acum ceva în restaurantul gării. Inainte de toate v'aşi ruga să-mi potoliţi curiozitatea. Ce împrejurare v'a hotărât să mă chemaţi de la Londra? Cred că nu e o chestiune dureroasă pentru dv., Alteţă?

— Din nenorocire, da! răspunse prinţul, cu glas turburat. E vorba de o împrejurare care reprezintă tot conţinutul vieţii mele.

— Putem vorbi în camera aceasta fără să fim auziţi de cineva? întrebă Wilson, aruncând o privire repede asupra uşilor şi pereţilor.

— Nădăjduiesc că nu suntem spionaţi! răspunse prinţul Raymond. Cu toate astea, dacă-ţi convine mai bine, să facem o mică plimbare. Vom putea

căuta în mod oficial — ca să zicem așa — izvorul acela de la care vreau să alimentez cu apă castelul.

— Ideia e bună, spuse Wilson; în pădure putem vorbi neturburați, căci în caz că ne spionează cineva, acesta nu se poate ascunde decât în dosul unui copac; dar deoarece vom merge necontenit, îi va fi cu neputință să asculte convorbirea noastră.

Prințul sună și porunci lui Cristofor să-i aducă pălăria, mantila și mănușile! Peste câteva minute

mergea de-acum cu Wilson pe cărarea înverzită din pădure și se îndepărtă cu dânsul din ce în ce mai mult de castel.

Atâta timp cât se aflau în apropiere de Miramare, vorbiră numai despre lucruri fără însemnătate. Dar de îndată ce erau departe de castel, Wilson spuse:

— Acuma, Alteță, fiți atât de bun și istorisiți-mi pe larg chestia cu pricina. Nu uitați nici-un amănunt,

oricât vi s'ar părea de neînsemnat; căci nu se poate şti, de unde sare iepurele...

— Pricep prea bine, răspunse prinţul. Şi acuma, ascultă-mă:

Ştii, desigur, scumpul meu Wilson, că am trăit o căsnicie fericită, şi de fapt ai cunoscut-o pe decedata mea soţie. Ceeace nu ştii, însă, este că am avut un copil fermecător, o fată, cu numele de Letiţia.

— E moartă? întrebă Wilson.

— Nu, trăieşte! Se găseşte chiar în clipa de faţă în castelul în care tocmai l-am părăsit; presupunând anume, că tânăra aceea fermecătoare, care-ţi va fi recomandată drept prinţesă de Paris, e în adevăr copilul meu, acea fiinţă cu chip de înger pe care mi-a dăruit-o Carmencitta.

— Ah, înţeleg! exclamă detectivul. Aveţi o bănuială că ea s'a furişat în casa dv. dându-se drept fiica dv.

Cazul acesta n'ar fi atât de excepţional. Dar explicaţi-mi totul cu preciziune. Vă reamintesc că trebuie să aflu totul.

— Şi vei afla chiar totul, mister Wilson, spuse prinţul. Ştiu cât se poate de bine că unui detectiv, dela care aştepţi ajutor, trebuie să-i vorbeşti la fel ca unuî spoveditor, ca unui medic! Trebuie să spui totul, chiar dac'ar fi să te învinovăţeşti.

Şi în vreme ce mergea cu Wilson încetişor, prin pădure, prinţul Raymond îi povesti tot ce povestise şi doctorului Schulze, — istoria iubirei şi a vieţei sale, cum o găsise pe Carmencitta în Spania şi cum se căsătorise cu dânsa, luându-şi obligaţia, sub jurământ, să izgonească din casă copilul pe care i l-ar fi dăruit Cerul.

Dar detectivului îi povesti şi mai mult. El îi descrise cum se reîntorsese mai târziu în Corsica, şi fratele său, Robert de Paris, îi mărturisise că Letiţia, fiica lui, devenise iubita lui Egizio Ettore.

Îi mai descrise englezului cum Robert îl aduse în Osteria lui taica Benedetto, ca să puie mâna acolo pe Egizio Ettore, — şi cum s'a întâlnit aci pentru prima dată cu acesta.

Detectivul ascultă în tăcere. In timpul povestirii, care ţinu un ceas încheiat, el nu-l întrerupse pe prinţ nici o singură dată măcar.

Deabia când Raymond sfârşi ce avea de spus, luă cuvântul Wilson:

— Şi bănuiţi, Alteţă, că Gilda n'ar fi fiica dv.? în schimb o consideraţi ca atare pe aceea pe care aţi întâlnit-o în pădure, şi care e căsătorită acuma cu Egizio Ettore şi trăieşte împreună cu dânsul pe piscul Fontanellei?

— Bănuesc asta, spuse prinţul, dar n'am nici o dovadă. Am presupuneri, credinţe, sentimente, cari mă atrag cu o putere uriaşă spre fata aceea, cu care am vorbit doar câteva minute în pădure.

Drept dovadă nu am decât îndoiala care s'a strecurat în sufletul meu, cu privire la Gilda. Dumnezeu să mă pedepsească dacă făptuiesc vreo nedreptate împotriva ei, — dar blestemul cel mai grozav să cadă pe capul ei, dacă m'a înşelat într'adevăr, dacă s'a furişat în sufletul meu, răpind Letiţiei rangul, poziţia socială şi averea.

— Nu vă va surprinde, Alteţă — luă cuvântul Wilson, după o pauză scurtă — dacă vă voiu mărturisi că stăm în faţa unor chestiuni oarecum încurcate. Dar asta nu mă sperie pe mine şi nu mă va opri din lucru. Voiu şti să descurc nodul gordian.

Numai că asta nu se va întâmpla cu o lovitură de sabie, căci noi, detectivii, nu suntem în situaţia lui Alexandru cel Mare, — noi nu ne putem folosi de sabie ca să tăiem nodul, pur şi simplu.

Trebuie să avem răbdare multă şi să descurcăm iţele încetişor, până când dăm de punctul central.

— Dar unde se află punctul central? întrebă

prințul Raymond, oprindu-se în loc sub un stejar înalt.

— Cred, spuse Wilson după o clipă de gândire, că centrul de greutate al întregei afaceri stă în nume.

— In care nume? In acel al Letiției?

— Nu, ci în acela al Gildei. Mi-ați spus că fata regăsită — să spunem, deocamdată, aceea care poartă pentru moment numele de Prințesă de Paris— v'a rugat în primele zile după revenire, să n'o numiți Letiția ci Gilda. Nu găsiți curios lucrul acesta, Alteță?

Ce motiv ar fi putut avea tânăra aceasta să nu vrea să poarte numele frumos de Letiția, cu care a fost botezată? Numele acela, despre care trebuia să știe că vă era scump, pentrucă era acela cu care ați obicinuit-o în casa părintească.

— Și ce deduceți din asta, mister Wilson?

— Din asta deduc — răspunse detectivul — că fata aceasta într'adevăr nu se numește Letiția ci Gilda, și că probabil de aceea v'a rugat s'o numiți astfel, pentrucă era obișnuită să-l audă, și pentrucă vroia să împiedice ca vreo persoană, care o cunoștea dinainte, s'o demaște în chip atât de neplăcut.

Prințul Raymond dădu din cap.

— Asta nu-mi pare însă o dovadă, spuse dânsul.

— Nici nu v'am dat-o drept dovadă, Alteță! răspunse englezul. Spuneam numai că acesta e punctul central, sau, dacă vreți să fiu mai lămurit: pârghia de care trebuie să apucăm.

Dacă fata aceasta nu este acea Letiția atât de scumpă inimei dv., atunci trebuie să aparție altei familii.

In consecință, rolul meu va fi să cercetez dacă nu cumva prin regiunea asta a dispărut fără urmă o fată cu numele de Gilda, căreia i se potrivește mai mult sau mai puțin înfățișarea prințesei de Paris.

Mai departe, va fi rolul meu să observ în ce raporturi se află Gilda cu unchiul ei Robert.

Dacă e la mijloc vre-o înșelăciune, dacă s'a făptuit vreo crimă împotriva dv., dacă ați fost cumva mințit și înșelat, atunci aș putea afirma cu hotărâre de pe acuma, că fratele dv. trebuie să fie în legături cu dânsa.

Vă rog să nu-mi luați în nume de rău această sinceritate, — dar când medicul vede că are de a-face cu o boală gravă, este dator să spuie pacientului totul pe față, să-i explice unde se află sâmburele maladiei ce-l sapă. E necesară o operație, și nu trebuie să vă sustrageți ei.

— Nu-mi comunici nicio noutate, mister Wilson! răspunse prințul Raymond. Și eu am unele bănuieli împotriva fratelui meu — și-ți mărturisesc asta, deși o fac cu multă strângere de inimă. Robert n'a fost niciodată așa cum trebuia să fie! El n'a fost niciodată față de mine un frate, în înțelesul frumos al cuvântului.

In afară de asta, a dus întotdeauna o viață desfrânată; se spune că a făcut datorii mari.

In câteva rânduri l-am ajutat eu. Dar în vremea din urmă nu mi s'a mai adresat.

— Vedeți, acum ne apropiem de fapt! spuse detectivul care vorbise tot timpul cu prințul în limba engleză, din spirit de prevedere.

Datorii! Viață dezonorată! La un om ca Robert de Paris, asta duce în mod fatal la fapte carî stau la granița crimei, sau sunt crime sadea chiar.

De-aceea, va fi rolul meu să cercetez viața fratelui dv. să stabilesc formele ei precise.

In asemenea împrejurări va trebui să rămân mai multă vreme în apropierea dv. precum și a Gildei și contelui de Paris. Și deoarece aceste două persoane se află actualmente în castelul Miramare, fabula care ați născocit-o cu conducta de apă se potrivește de minune.

Voiu fi luat drept inginer hidraulic, și în felul acesta voiu avea mișcările libere, pretutindeni.

Un lucru aşi avea să vă rog însă, şi anume: să-mi daţi dreptul de a-mi alege singur camera în care va trebui să locuiesc. In privinţa aceasta, mi-ar conveni mai bine o odaie, care să aibă comunicaţie cu apartamentele contelui de Paris.

— Nimic mai uşor ca asta! răspunse prinţul Raymond. Fratele meu locuieşte aripa stângă a castelui şi voiu aranja eu lucrurile în aşa fel, ca odaia d-tale să se învecineze cu dormitorul lui.

— Minunat! In felul acesta îl voiu ţine sub supraveghere. Apoi, v'aşi mai ruga să vă daţi aprobarea la căsătoria Gildei cu Robert.

— Asta am făcut-o de-acum! răspunse prinţul. Data nunţei am amânat-o numai, şi asta pe motivul sănătăţei mele şubrede încă.

— In cazul acesta comunicaţi logodnicilor că nu mai doriţi să amânaţi prea mult nunta şi fixaţi un termen precis.

— Şi de ce anume să fac asta? întrebă prinţul Raymond.

— Aşa trebuie! răspunse englezul. Şi apoi, cred că Robert de Paris va interprinde ceva nou, când va ştii că este ginerele dv. Dealtfel, vă rog dintr'u-început, Alteţă, să nu-mi puneţi întrebări cu privire la dorinţele pe cari le exprim: de ce asta şi de ce nu asta? Aveţi bunătatea să faceţi totul ce vă cer şi fiţi încredinţat că nu vă voiu sfătui niciodată rău.

— Despre asta sunt convins dinainte! răspunse prinţul Raymond, strângând cu căldură mâna detectivului.

— In cazul acesta, totul e în cea mai deplină ordine. Am aflat destul ca să-mi fac o ideie asupra întregei chestiuni şi acuma vă rog să mă prezentaţi fratelui dv.

— Asta se va întâmpla la dineul pe care-l vom lua la ora şase. Mai e o jumătate de oră până atunci. E timpul, mister Wilson, să ne întoarcem la castel.

Şi cei doi bărbaţi luară drumul spre casă.

CAP. 120

Lady Mignon

La dineul care fu servit în sufrageria elegantă a castelului, prințul Raymond prezentă pe noul mosafir din Miramare. Robert de Paris dădu din cap cu aroganță când auzi că Robert Wilson e inginer hidraulic, însărcinat să construiască conducta de apă a castelului, iar Gilda nici nu se uită măcar la străin, — pentru dânsa el nici nu exista.

In schimb, cu atât mai stăruitor se întreținu doctorul Schulze cu Wilson și prințul era uimit în sinea lui față de prezența de spirit cu care răspundea englezul la întrebările medicului, privitoare la conducta proiectată.

Fără îndoială că înainte de a sosi la Miramare, Wilson își studiase bine rolul ce-l avea de îndeplinit și făcuse chiar studii de specialitate.

La sfârșitul mesei, prințul dădu dispoziție ca inginerul să fie condus în camera ce-i era destinată.

Aceasta se afla în aripa stângă a castelului, și bătrânul Cristofor comunică lui Wilson că alături este dormitorul contelui de Paris.

— Ești de multă vreme în serviciul Alteței-Sale? îl întrebă Wilson pe bătrân, în vreme ce-și așeză geamantanul într'un ungher al odăii.

— Ah! Doamne sfinte! făcu moșneagul, eu l-am ținut pe genunchi pe când era copil încă.

— Atunci îl iubești mult pe prinț?

— Cine ar putea să nu-l iubească? răspunse Cristofor. El este doar omul cel mai vrednic de a fi iubit de pe tot pământul. Din păcate, însă,

Cereți mâine fascicola 124 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Tip. Editoare I.G. HERIZ, București I, Calea Victoriei 5.

există oameni cari nu-s de părerea asta..... Dar nu vreau să vorbesc prea mult.... Un servitor bătrân trebuie să audă și să vadă toate, dar să știe să tacă!

— Ascultă-mă, moșule, spuse Wilson, aprinzându-și o țigară, — prințesa e de o frumusețe răpitoare și cred că o iubești mult și pe dânsa?

Bătrânul Cristofor făcu o mutră de parc'ar fi dat pe gât un litru de oțet.

— Hm!... da... se înțelege... asta înseamnă... fi-

rește că-i sunt credincios, ea e doar fiica princiarului meu stăpân.

— Ei, prea multă vreme n'o veți mai avea la castel pe prințesă — continuă Wilson — căci după cum am auzit, ea se va căsători cu contele de Paris.

— Cu toate astea, Alteța-Sa n'a fixat încă data nunții și se pare că nu se prea grăbește.

— Dar nu văd de ce n'ar fi mulțumit prințul că fiica lui se mărită cu fratele său? Căci în felul a-

cesta averea imensă a familiei de Paris, va rămâne oarecum în patrimoniul casei.

— Dacă va mai rămâne ceva! răspunse Cristofor. Căci contele de Paris..... însfârșit... nu vreau să spun nimic rău pe seama vreunui membru al familiei, — dar, veți afla desigur dv. la Bastia sau la Ajaccio.... vreau să spun că domnul conte e un bărbat foarte vesel și azvârle banii cu mâna plină.

— Asta nu-i nici-o pagubă pentru oamenii săraci! râse Wilson. Dacă domnul conte e risipitor, atunci profită și ei de pe urma păcatului său.

Cristofor își duse amândouă mâinile la inimă și făcu o mutră aproape speriată:

— Pe mine să mă ferească Cel de sus să primesc măcar un singur franc dela contele Robert, — noi doi nu prea ne avem bine unul cu altul, — el nu mă poate suferi și eu.. eu nu vreau să știu nimic despre dânsul.

— Ah! dacă lucrurile stau în felul acesta — spuse Wilson — probabil că d-ta, ca om bătrân, ai motive puternice când nu-l poți suferi pe conte. Deci, el e vecinul meu de cameră acum. Ia spune, dormitorul lui se află la peretele meu din stânga?

— Nu, domnule, la cel din dreapta.

— Castelul pare să fie o construcție solidă — continuă inginerul — probabil că pereții sunt de piatră. M'ar interesa să aflu ceva precis în privința aceasta, deoarece va trebui să sparg câteva ziduri pentru a trece prin ele conductele.

— In ce privește temelia și zidurile de afară — răspunse Cristofor — vă veți lovi, desigur, de greutăți, căci ele sunt de granit tare, în schimb, constructorul castelului a făcut pereții interiori foarte subțiri. Miramare a fost destinat numai ca locuință de vară și dacă nu mă înșel, în etajul acesta pereții despărțitori sunt numai din lemn.

— Bine, îți mulțumesc pentru informațiile acestea. Cred că-mi vor fi de folos mai târziu. Și

când veĭ mai avea vre-un sfert de ceas liber, vino la mine să mai stăm de vorbă niţeluş, căci eşti un bătrânel foarte simpatic.

— Un servitor credincios al stăpânului meu, — altceva nimic! răspunse Cristofor.

— Doreşti o ţigară englezească? E foarte bună!

— Nu, domnule, vă mulţumesc. Inainte vreme fumam, dar acuma am fost nevoit să mă las, căci sănătatea nu-mi mai îngăduie. Când îmbătrâneşti, trebuie să-ţi iei rămas-bun dela toate plăcerile, una după alta.

Inginerul strânse mâna servitorului, apoi acesta se retrase.

Cum părăsi Cristofor încăperea, inginerul trase zăvorul, dela uşă iar în clipa următoare se apropiă de geamantan şi-l deschise.

Acesta conţinea îmbrăcăminte, rufărie şi o mulţime de unelte, cari n'ar putea da loc la nicio bănuială când se află în posesia unui inginer.

Wilson scoase un sfredel, se apropie cu el de peretele din dreapta şi-l puse în funcţiune.

Nu trecu mult şi făcuse o gaură în perete de lemn, o gaură destul de mare ca să poată privi în camera alăturată.

— Aşa! îşi spuse Wilson, încetişor, acesta e primul lucru ce trebuie să-l faci, când vrei să-ţi dai seama de terenul inamic.

Lipi apoi gaura cu o bucată de ceară şi puse sfredelul înapoi în geamantan, pe care-l închise cu grijă.

Işi reaprinse ţigara stinsă, şi începu să umble prin odaie încolo şi încoace, vorbind cu sine-însuşi:

— Gilda asta e frumoasă, o blondină minunată, şi manierele ei sunt ale unei adevărate prinţese.

In ce-l priveşte pe Robert de Paris, el este un ticălos nărăvit! Figura lui nu-mi place deloc, ochii sunt neastâmpăraţi, pe buzele sale fluturâ necontenit un zâmbet, care caută probabil, să tăinuiască o

altă expresie a figurei.... Eu cred că dânsul este pârghia de care trebuie să ne apucăm.... Face datorii peste datorii... şi acuma va trebui să stabilesc dacă el o ia pe Gilda drept fiică a prinţului, sau îi cunoaşte taina, presupunând, firesc, că o asemenea taină există, ceeace nu e încă deloc dovedit.

Doctorul Schulze acesta, nu poate fi pus sub bănuială, deşi mi se pare că am observat că se uită laprinţesă cu priviri ciudate... Să fie oare îndrăgostit de ea?

Ei, chiar dac'ar fi aşa, lucrul n'ar fi de mirare, şi cred că nu poate exista bărbat care, trăind sub acelaş acoperiş cu această femeie, să nu fie ameţit de farmecele ei.

Şi acuma, voiu face tot ce-mi va sta în puteri, ca să viu în ajutorul prinţului Raymond. Ar fi groaznic dacă, într'adevăr, a fost înşelat şi Gilda aceasta nu e fiica lui. Bănuiala lui se întemeiază atunci şi cealaltă e copila sa, Letiţia aceea care e soţia lui Egizio Ettore. Ce durere va fi pentru bietul prinţ! O durere dublă, căci pe de-o-parte va fi fost înşelat de o nemernică, iar pe de altă parte — şi aceasta e de o mie de ori mai dureros — va trebui să-şi dea seama că fata lui scumpă, e tovarăşa de viaţă a unui om pe care toată lumea îl blestemă.

Ori cum ar fi, Robert Wilson va ţine ochii deschişi şi adevărul va ieşi la lumină.

. . . . . .

Inginerul englez se afla de acum de o săptămână la castelul Miramare, dar nu făcuse încă nici-un pas în cercetările sale.

Lucrase cu toată râvna, făcuse tot ce era posibil ca să lămurească cătuşi de puţin cazul pentru care prinţul Raymond îl adusese dela Londra, dar în cele din urmă trebui să-şi mărturisească, că nu aflase încă nimic care ar putea îndreptăţi bănuielile nobilului castelan.

Din pricina aceasta, Wilson se afla într'o dis-

poziție foarte proastă căci era obișnuit să îzbândească mult mai repede în afacerile ce-i erau încredințate. E drept, nu nădăjduise să facă descoperirea cea mare în cursul unei singure săptămâni, dar cel puțin un punct de sprijin sperase să dobândească.

Dar nici asta nu se întâmplă.

Atât Gilda cât și Robert de Paris se comportau ca niște logodnici adevărați și nu exista niciun indiciu că între dânșii ar fi vreo taină.

Prin gaura din perete, detectivul îl observă pe conte câteva nopți dearândul, dar nu putu să descopere nimic suspect. Robert venea de obiceiu în cameră pe la miezul nopții și se culca imediat. Dormea până târziu la amiază, apoi se îmbrăca și părăsea dormitorul.

Nu scria niciun fel de scrisori suspecte, nu avea întrevederi cari ar fi putut da naștere la vreo bănuială și chiar cu cameristul său Leblanc nu vorbea decât lucruri de strictă necesitate.

Pentru a nu se trăda și a rămâne credincios rolului său, Wilson trebuia să meargă zilnic la izvorul din pădure și astfel se afla și astăzi acolo. Deoarece era o zi foarte călduroasă și drumul îl obosise, el se așeză la rădăcina unui stejar care-și apleca frunzișul deasupra pârâiașului, ca-și-cum ar fi vrut să-l umbrească.

Nu trecu mult și Wilson adormi; deoarece în pădure era o liniște mormântală, întreruptă doar de susurul izvorului, el dormi mai mult decât ar fi vrut...

In timpul acesta se petrecu la castel un fapt, care trebuia să-i fie foarte neplăcut inginerului englez.

Pe când prințul Raymond își făcea siesta, ca de-obiceiu, după dejun, fu trezit de Cristofor, care-i aduse la cunoștință că sosiseră tocmai atunci un domn foarte elegant îmbrăcat, însoțit de o doamnă.

Aveau înfățișarea de turiști, dar domnul nu vroia să-și spuie numele decât prințului în persoană.

El porunci se să-l încunoștiințeze pe prinț, spunându-i că un cunoscut vechiu dorește să-i vorbească.

— Doamna și domnul se află în salonul care dă pe terasă, preciză bătrânul servitor, și prințul se îndreptă îndată într'acolo, căci, ca toți oamenii cu adevărat nobili, el ținea mult la ospitalitate și apoi gândul că un vechiu prieten sau cunoscut îi făcea o vizită în singurătatea sa, era un îndemn mai mult pentru dânsul.

De-abia deschise ușa salonului și aruncă o privire asupra bărbatului al cărui păr și favorite erau foarte cărunte, — și care se afla în tovărășia unei tinere femei de o frumusețe răpitoare — că el se îndreptă grăbit spre cei doi vizitatori și întinzându-le mâinile le strigă plin de bucurie:

— E cu putință oare, lordul și lady Milton? Asta e o surpriză nespus de plăcută și la care nici n'aș fi visat cu câteva clipe mai înainte.

— Nici noi, răspunse lordul Milton, în vreme ce ținea strânsă mâna prințului. Și în primul rând trebuie să ne cerem scuze că am căzut așa, pe nepusă masă, la Miramare.

Uff! dar e o căldură de iad! Nădăjduiam să scăpăm nițel de cuptorul acela al Romei, venind aici în Corsica și ascunzându-ne în păduri, dar văd că e aproape tot atât de cald ca în orașul etern.

Lordul Milton își întări spusele scoțând o batistă de mătase din buzunar și ștergându-și nădușeala ce-i acoperea fruntea.

— Dacă într'adevăr căldura v'a adus în casa mea — spuse prințul Raymond, râzând — atunci voiu trimite soarelui o adresă de mulțumire, pentru faptul de a-mi fi prilejuit plăcerea vizitei dv. Nădăjduiesc că dv. mylady, vă veți simți cât se poate

de bine la Miramare, și vă pot încredința că dorința mea este să vă consider mosafirii mei cât mai mult timp.

— Ai auzit, Mignon? o întrebă lordul Milton. Nu ți-am spus eu că prințul Raymond e un vechiu prieten al meu și va fi peste măsură de mulțumit când îi vom pica pe neașteptate? Hahaha! am petrecut noi zile frumoase împreună la Londra! Ei, dar e cam multișor de atunci, nu-i așa, prințe? Îți reamintești când ne-am întâlnit pentru prima oară la „Queen-Club"... Dar cât se schimbă vremurile, Doamne! Pe atunci aveai d-ta cea mai frumoasă soție de pe acest pământ, iar acuma.... acuma o am eu!

Lady Mignon își încruntă ușor minunatele-i sprincene. Felul aspru în care soțul ei redeșteptă amintirile triste ale prințului, o lovise drept în inimă. Raymond observă cât de neplăcută îi fusese observația lordului și-i aruncă o privire de recunoștiință.....

— Da, s'au schimbat mult, spuse el apoi către nobilul englez. Dar îngăduiți-mi vă rog acum să dau dispozițiile necesare pentru a vi se pregăti un apartament, căci nu-i așa mylady, că veți sta mai multă vreme la castelul meu?

— De fapt, prezența noastră aci se datorește unui accident, dacă-mi e îngăduit să vă destăinuiesc adevărul — răspunse lady Mignon — căci la început nu avusesem intenția să ne folosim de ospitalitatea dv. prințe.. Pentru a scăpa de căldurile astea înăbușitoare, am părăsit Roma, în trăsura noastră închisă, cu gândul să străbatem toată Italie și să ne oprim câte puțin pretutindeni unde i-ar fi plăcut soțului meu, căci munca lui obositoare de ambasador al Marei Britanii l-a făcut cam nervos în ultimul timp.

Prințul Raymond observă ironia mușcătoare din cuvintele minunatei femei, cu părul roșcat.

— Până astăzi călătoria noastră a decurs cât se poate de bine — continuă englezoaica — soțul meu n'avea răbdare să stea prea mult într'un loc și astfel am locuit mai mult în landoul nostru, decât în hoteluri.

Dar astăzi ni s'a întâmplat un accident....

— Un accident? strigă lordul, spune mai curând că măgarul de vizitiu s'a îmbătat porcește.... Dar asta e din cauza vinurilor grele italienești; nici măcar un Porto ca lumea nu găsești în toată țara, cât despre șampanie, nici gând.

— In cazul acesta îți pot comunica cu mulțumire — îi răspunse Raymond — că pivnița mea îți oferă atât Porto cât și șampanie.... In felul acesta îți vei putea prepara băutura favorită a englezilor, șampanie cu Porto.

— Minunat! exclamă lordul Milton. Ascultă, Mignon, începe să-mî placă mult aici!

— Ne aflam la vre-o jumătate milă depărtare de castel — reluă Mignon povestirea întreruptă — și deoarece căldura era înăbușitoare, ațipisem nițel în trăsură. Soțul meu se ostenea, de-altfel, să mă distreze cât mai bine, ținându-mi o conferință asupra consumului cărnei de berbec în Corsica... și deodată trăsura fu zguduită puternic și nu lipsea mult să fim zvârliți afară din ea.

— Atunci l-așî fi omorât în bătăi pe vizitiu! strigă lordul Milton.

— Vizitiul n'avea nici o vină, răspunse Mignon, liniștită. El ți-a atras atenția din vreme, dar tu n'ai vrut să auzî nimic de asta, și astfel s'a întâmplat că s'a rupt o roată. Dar asta n'ar fi fost o nenorocire prea mare, — din păcate, însă, trăsura a dat într'o mlaștină și simțeam că din clipă în clipă se cufundă tot mai adânc.

Firește că n'aveam deloc poftă să așteptăm până ce nămolul ne-ar fi înghițit cu totul, și deaceea am hotărât să coborâm.

Dar încotro s'o apucăm. Cât bătea ochiul nu se zărea nici-o casă omenească şi am considerat drept o fericire mare când s'a ivit deodată în faţa noastră un vânător.

— Un vânător? exclamă prinţul Raymond, — probabil c'a fost unul din oamenii mei?

— Nu, era un bărbat care se părea că merge la vânătoare pe propria lui socoteală, — un om înalt, cu faţa energică şi plete castanii.

— Nu-mi pot aduce aminte unde am mai văzut eu figura aceasta! spuse lordul Milton. Trebuie să-l fi întâlnit eu cândva pe vânătorul ăsta, dar atunci figura lui avea cu totul altă înfăţişare.... Numai ochii, mari şi plini de foc, m'au făcut să-mi amintesc că trebuie să-l fi văzut eu undeva pe omul acesta.

— L-am întrebat pe vânător dacă nu ştie pe undeva, pe aproape, vre-un han, unde să ne adăpostim până va fi reparată trăsura.

„— Un han nu se află prin locurile astea", răspunse el.

Pentru asta era nevoia să coborâm spre Viola, făcând un drum lung prin pădure, şi în privinţa trăsurii noastre nu trebuia să ne mai facem nici-o iluzie... N'aveam s'o mai vedem niciodată, şi nici caii, căci mlaştina îi va fi înghiţit în cel mult o jumătate de ceas.

— Ascultă, prinţe! — exclamă lordul — cum poţi îngădui d-ta o mlaştină ca aceasta în apropierea castelului Miramare? Ehe! la noi în Anglia ea ar fi fost secată de multă vreme, dar în ţara dv. oamenii nu se preocupă de ceeace nu-i atinge direct.

— Mlaştina aceasta nu poate fi secată, spuse prinţul, ar fi nevoie de multe milioane pentru a se încerca asta, — şi apoi e îndoelnic dacă s'ar izbuti. Dar povestiţi mai departe, mylady!

— Deci, un han nu se afla prin apropiere, ne

spuse vânătorul, dar deoarece facem impresia de oameni nobili, ne putem îndrepta spre castelul Miramare, unde prințul de Paris ne va întâmpina cu plăcere, dându-ne în acelaș timp posibilitatea de a ne continua călătoria.

— Ei, îți poți închipui acuma, prințe Raymond — strigă lordul — că am sărit în sus auzind numele d-tale. M'am hotărât pe dată să merg la Miramare, și eram încredințat că ne vei primi cu brațele deschise.

— Dar nu cunoșteam drumul — continuă lady Mignon — astfel că a trebuit să ne folosim de bunăvoința vânătorului necunoscut, care se oferi pe dată să ne conducă la castelul dv.

Și astfel am mers împreună, urmați de vizitiul nostru, iar caii și trăsura am fost nevoiți să-i lăsăm în plata Domnului.

— E păcat de cai — se tângui lordul — m'au costat zece mii de lire; erau...

— Mie îmi pare rău numai că bietele animale își vor da viața, și în chip atât de grozav încă, — îi tăie vorba lady Mignon.

Străinul ne-a petrecut o bucată bună prin pădure, și în tot timpul acesta ne-a întreținut cât se poate de bine. Era interesant să-l asculți, — el cunoștea fiecare copac și copăcel din codru.

— Cine putea să fi fost? murmură prințul Raymond, clătinând capul.

— Când am ajuns la vre-o cinci sute de pași de castelul Miramare, călăuza noastră se opri în loc și ne spuse:

„— Acuma vă puteți lipsi de tovărășia mea; vă las cu bine și vă doresc petrecere frumoasă la castelul Miramare.

— Dar trebuie să fii tare obosit! îi răspunsei eu. Vino să bei cel puțin ceva la castel.

La care vânătorul îmi răspunse, râzând:

„— O, nu, eu nu prea sunt bine văzut acolo.

„De fapt, în ceeace-l priveşte pe prinţ însuşi, el mi-ar oferi cu plăcere un pahar, — dar locuiesc acolo alţi oameni, cari nu prea mă au la inimă".

Apoi râse tare şi în clipa următoare dispăru în tufiş.

— Dar a reapărut apoi — interveni lordul — şi ne-a dat o însărcinare cu totul ciudată:

Ne-a spus anume, că dacă ţi-au plăcut fragii, le vei putea avea mai des; în scopul acesta nu trebuie

decât să pui coşuleţul, noaptea, în faţa ferestrei camerei de dormit.

Prinţul Raymond deveni palid, căci acuma ştia cine a fost vânătorul care i-a condus pe lordul şi pe lady Milton la castelul Miramare.

Acesta trebuia să fi fost Egizio Ettore şi nimeni altul.

Dar el se feri să împărtăşească lordului cre-

dinţa sa, căci îl cunoştea pe Milton ca un om nervos şi laş şi nu vroia să-l înfricoşeze.

— Ei, principalul este — spuse prinţul — că aţi ajuns cu bine. In ce priveşte trăsura şi caii dv., nu vă pot da, din păcate, nici-o asigurare care să vă liniştească; probabil că în clipa aceasta ele au şi dispărut, înghiţite de nămolul mlaştinei. Dar deocamdată nici n'aveţi nevoie de trăsură, căci veţi rămâne la mine.

Prinţul apăsă pe o sonerie şi când Cristofor îşi făcu apariţia, îi porunci să pregătească câteva camere pentru musafiri, în aripa stângă a castelului.

Lady Milton se retrase imediat în apartamentul ei pentru a-şi face toaleta, căci din fericire îşi salvase cufărul din trăsură şi vizitiul îl dusese în spinare până la castel.

Şi iarăşi se adună la masă o societate numeroasă şi e de prisos să amintim că Robert de Păris şi Gilda se comportară cu totul altfel cu ambasadorul Angliei şi cu soţia sa, decât cu inginerul londonez. Dar când lady Milton îl privi pe Robert, se cutremură de groază, ca-şi-cum un şearpe ar fi muşcat-o de sân.

Pe buzele lui Robert flutura un zâmbet, revăzând-o pe frumoasa femeie.

— Dar unde o fi astăzi inginerul nostru? întrebă prinţul Raymond, după ce fu servit felul al treilea. E curios că a întârziat azi atât de mult, — el, care e punctualitatea întruchipată.

Dar nimeni nu-i putu da răspuns la întrebarea aceasta.

Masa fu foarte copioasă şi lordul Milton îi făcu toate onorurile; repeta de trei ori fiecare mâncare, pe care o stropea din belşug cu băutura-i favorită: Porto cu şampanie.

— De fapt — se adresă Raymond lordului — inginerul acesta e un compatriot al d-tale.

— Ah! un englez? strigă lordul. Asta-i bine,

— În sfârșit vom veni odată în contact și cu un om cu judecată.

In jurul mesei se făcu o tăcere de moarte, toți se uitară uimiți la lord, care continua să-și mănânce liniștit macaroanele cu sos, privind triumfător spre conmeseni, ca-și cum ar fi făcut cea mai bună glumă din viața sa.

Dar deodată se deschise ușa și inginerul intră în sufragerie.

— Ah! uite-l pe domnul de care v'ați îngrijat atât de mult, spuse Gilda. Dar, domnule inginer, ați cam întârziat astăzi!

— Vă cer mii de scuze, răspunse Wilson, înclinându-se, — dar lucrările mele m'au reținut până acuma.

In clipa aceasta lordul Milton sări ca ars de pe scaun, holbă niște ochi cari te băgau în sperieți, apoi izbucni într'un râs zgomotos:

— Hahaha! asta-i cea mai bună glumă pe care am auzit-o vreodată, — inginer... inginer hidraulic...

In momentul acesta Wilson făcu un pas greșit, căzu, și în cădere se acăță de lordul Milton, pe care-l trase cu sine la pământ.

Și nenorocul a făcut ca ambasadorul Angliei să aibă în mână un pahar mare cu vin, cari i se vărsă peste față.

Se produse o consternare generală, căci dură cam mult până ce lordul Milton putu să se ridice dela pământ, — și când făcu aceasta, toți îl priviră cu atâta compătimire, încât el socoti nimerit să se retragă în camera alăturată, unde fu însoțit de prințul Raymond.

— Regret din tot sufletul, scumpul meu Milton, că ți s'a întâmplat o mică nenorocire în casa mea, — îi spuse prințul. Dar inginerul n'a avut nici-o vină, a fost o întâmplare pur și simplu.

— O întâmplare! răcni lordul, ștergându-și fața plină de sos și vin. O întâmplare, ai! Dracul s'o ia

de întâmplare, că erau să-mi iese toți dinții din gură.

Dar ce Dumnezeu tot vorbești acolo de un inginer, scumpul meu prinț? Omul ăsta e doar un detectiv, — îl cunosc cum îmi cunosc buzunarul meu — ba poate chiar mai bine... E vestitul detectiv Robert Wilson și m'am bucurat mult când l-am văzut în casa d-tale.

— Tăcere, prietene! Pentru numele lui Dumnezeu, tăcere! exclamă prințul Raymond. Te rog din suflet, nu împărtăși nimănui din castel că acesta e vestitul detectiv Wilson!

— Nu? Eu credeam că voiu face senzație cu aceasta! Bărbatul acesta se bucură de mare popularitate la Londra.

— Asta o știu, răspunse prințul, și tocmai pentru acest motiv l-am adus aici.

— Cum adică, e aici pentru vre-o chestie profesională? Ah! acuma pricep, s'a botezat numai inginer, — oamenii aceștia poartă totdeauna o mască, așa cere meseria lor, de să-i faci!

— O mască, da, care nu trebuie descoperită, însă, scumpul meu lord — spuse prințul Raymond. Și de aceea te conjur din nou să nu comunici nimănui că personajul acesta este detectivul Wilson. Am ținut până acum atât de secret faptul acesta, încât nici măcar fiica și fratele meu nu bănuiesc ceva și aș dori ca vălul să nu fie descoperit nici de-acum încolo.

— Așa — ei bine, atunci voiu tăcea, firește, dar spune-mi între patru ochi, scumpul meu prinț, ce s'a petrecut oare în casa d-tale de te-ai gândit să aduci un detectiv de la Londra?

Cereți mâine fascicola 125 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERZ, Bucuresci 1, Calea Victoriei 5.

— Într'adevăr, nu-ți poți închipui?

— Să-mi închipui... nu... doar nu ai nevastă...

— Ce vrei să crezi cu asta?

— Ei, da, un detectiv se ivește de-obiceiu acolo, unde nu-i ceva în ordine într'o căsnicie.

O! Wilson ăsta are un talent extraordinar, — ce știi d-ta, ăsta a scos la iveală lucruri... Așa, de pildă, îl cunoșteam la Paris pe Ducele de Latour,

care avea o soție... o bomboană... Amândoi se înșelau reciproc, — Ducele avea o legătură cu o femeiușcă din balet, iar Ducesa... murea după tenorul dela Opera Mare.

Și cum îți spuneam, Ducele de Latour...

— Să-l lăsăm acuma pe Ducele de Latour, făcu prințul Raymond. Ascultă mai bine de ce se găsește detectivul în castelul meu.

Fercască Sfântul, n'a venit aici ca să descopere vre-un adulter, ci e vorba, pur și simplu, de niște

furturi în stil mare, de argintărie, de urma cărora am dat de curând.

— Furturi de argintărie? Vezi d-ta, asta e în mod sigur opera vre-unuia din servitori. Creaturile astea fură toate lingurile de argint, — şi de-aceea a ieşit moda în casele mari să se întrebuinţeze tacâmuri de argint de China. In felul acesta, valoarea pierdută e cel puţin mai mică.

Şi de asta l-ai adus aici pe Wilson? O, prietene, lingurile alea de argint te vor costa mai scump decât ar fi fost valoarea lor, dacă în loc să fie de argint, ar fi fost de aur.

— Aici nu e vorba de paguba propriu-zisă — răspunse prinţul — ci vreau numai să ştiu dacă în casa mea se află un hoţ.

— Bine ai spus, prinţe. Un hoţ din ăştia e ceva grozav, dar, de fapt poţi să fii pulţumit că ai numai un hoţ, în loc de o femeie care nu fură, dar în schimb se lasă furată din când în când... Dar astăzi nu mă voiu mai putea arăta în societate, — ia priveşte numai barba mea... şampania asta trebuie să fie vopsită... Nu găseşti şi d-ta?

Prinţul Raymond găsi într'adevăr că barba lordului încăruntise subit. Dar el îşi dădea seama că această metamorfoză se datoreşte unei alte proprietăţi a şampaniei şi anume că ea avea puterea să cureţe, ca apa — căci lordul se folosea, desigur, de o vopsea pentru păr şi această vopsea fusese îndepărtată cu ajutorul şampaniei.

— Cel mai bun lucru ar fi, lord Milton, să te retragi în camera d-tale, răspunse prinţul Raymond.

— Păcat, pateurile alea erau atât de bune!

— Imi voiu îngădui să dau ordin să-ţi fie servite în odaia d-tale. S'o anunţ pe lady Milton?

— Pe soţia mea... o! nu! las-o să se distreze puţin cu fiica d-tale. Ştii.... dânsa ar putea crede, văzând barba mea... femeile sunt atât de ciudate —

hahaha! să n'ai de-aface cu secretele lor de toaletă, dar ele-însăşi...

— Pricep, mylord, pune-te în ordine în camera d-tale, şi între timp eu voiu căuta s'o reţin pe lady Milton.

După câteva clipe prinţul Raymond se reîntoarse în sufragerie, unde conmesenii se ridicaseră între timp de la masă.

Lady Mignon se făcuse palidă de tot, când îl văzuse pe lord rostogolindu-se la mâpânt şi în ochii ei străluciră două lacrimi ascunse.

Prinţul se apropiă de Wilson, îi întinse mâna şi-i şopti:

— Totul e în ordine.

— I-ai comunicat tot?

— Numai ceeace era absolut necesar să ştie.

— Va tăcea?

— Va tăcea!

Ieşiră cu toţii pe terasă. Fără ca societatea să fi băgat de seamă, lady Mignon dispăru în grădina minunată care înconjura castelul Miramare.

De aici, ajunse la o portiţă, şi tocmai pentru că dorea singurătatea, nu putea să reziste ispitei să rătăcească sub platanii şi măslinii, a căror umbră era atât de binefăcătoare acum, în căldura după amiezii.

Intră încetişor în parcul care se învecina cu grădina şi nu băgă de seamă că era urmărită de un bărbat.

Era Wilson, detectivul.

El făcea asta fără vre-o intenţie precisă, — de fapt avea şi dânsul dorinţa să se piardă prin cărările parcului, — dar când observă în faţa lui silueta minunată a nobilei englezoaice, o urmă aproape fără să vrea.

— E cu putinţă oare — se gândi detectivul — ca această femeie să iubească într'adevăr pe bătrânul acela tâmp? Cât de nefericită trebuie să fie căsătoria aceasta, — cât de rău trebuie să se simtă

dânsa, alături de un bărbat care se face de râs pretutindeni unde se arată.

Ah! uite-o, se așează pe o bancă... Ce n'aș da să-i pot afla gândurile din clipa aceasta!

Detectivul făcu un mic ocol, pătrunse într'un tufiș și se apropiă apoi pe alt drum de banca de piatră pe care se așezase laldy Mignon Milton.

El rămase locului îndărătul trunchiului unui platan mare și de aici observă figura femeii care se întuneca din ce în ce mai mult.

Deodată, frumoasa ființă izbucni în lacrimi fierbinți, își acoperi fața cu mâinile și-și aplecă mult capul pe pieptul ce-i tresălta puternic. Apoi, izbucni cu vocea înceată, dar destul de tare ca urechea detectivului s'o poată prinde:

— Oh! Dumnezeule! cât sunt de nenorocită! Cărui bărbat m'a vândut mama mea! Vândut... da, acesta-i cuvântul potrivit, căci ea n'a întrebat de sentimentele mele și totuși... aș fi trebuit să mă țiu tare atunci, n'aș fi trebuit să închei această căsătorie, chiar dacă m'ar fi costat viața, — căci purtam în inimă alt chip, un chip care nu s'a șters încă nici acuma, deși îmi dau toată osteneala să-l îndepărtez de-acolo.

Pretutindeni unde mă aflu îl văd în fața mea, — pe iubitul de care mă leagă cele mai duioase amintiri ale vieții mele, și peste tot am impresia că în clipa următoare îmi va apare pe dinainte...

Cu un țipăt lady Mignon se ridică repede de pe banca de piatră...

Tufișurile din apropiere se desfăcură și un bărbat apăru în fața ei.

Era un tânăr frumos, îmbrăcat puțin cam sălbatec... Cizmele înalte cu cari era încălțat, tunica cenușie, pălăria largă care-i acoperea fruntea, nu se prea potriveau cu figura fină. In mână ținea o pușcă, la brâu un revolver și un cuțit de vânătoare.

— Aristide! exclamă Mignon, întinzând mâinile

în semn de apărare. Tu eşti oare, Aristide, sau numai spiritul tău a apărut în faţa mea?

— Mignon! rostiră buzele lui Aristide de Lamotier, căci el era într'adevăr, şi în clipa următoare el se apropie de iubita sa, îi apucă mâinile şi le duse la buze.

Da, eu sunt, scumpa mea Mignon, — eu sunt cu adevărat... Dar lămureşte-mă, pentru numele lui Dumnezeu, ce împrejurare te-a adus aici în Corsica, în parcul acesta care aparţine castelului Miramare?

O! iubita mea, dac'ai şti cu cât dor rosteam în fiecare zi numele tău!.. Domnul a fost bun ca mine. El te-a condus în braţele mele, — şi acuma lipeşte-ţi capul de pieptul meu....

Şi cu o mişcare sălbatecă el o trase spre sine, o strânse la pieptul său, şi buzele sale se lipiră de ale ei, într'o sărutare ce părea că nu se mai sfârşeşte.

Dar deodată frumoasa femeie se desfăcu din braţele lui.

— Ce faci, Aristide? strigă dânsa. O, Dumnezeule! dacă ne-ar fi văzut dânşul, — dacă ne-ar fi urmărit... soţul meu se află în castelul Miramare!

— Cum, ai venit aici însoţită de lord? Sunteţi musafirii prinţului Raymond de Paris? Aşa dar voi aţi fost aceia a căror trăsură s'a înămolit cu cai cu tot!

— Cum, ştii?

— Ştiu totul... Un vânător străin v'a condus la castel. Aşa e?

— Da, aşa e!

Ah! Aristide, spune-mi cine a fost vânătorul acela? Figura lui mi se părea atât de cunoscută, de par'că l-aşi fi văzut cândva. Şi totuşi, nu-mi pot reaminti unde l-am întâlnit pe bărbatul acesta. Dar tu pare că-l cunoşti bine şi te rog din suflet să-mi spui numele lui.

— E un cunoscut de-al meu, iubito. Ce ne pasă nouă de vânătorul acela! Vino, să ne folosim mai bine timpul, căci avem doar să ne spunem atâtea!

— Nu acuma, scumpul meu, răspunse Mignon. In fiecare clipă poate veni soţul meu şi dacă ne găseşte împreună....

— Oh! căsnicia asta forţată! scrâşni Lamotier, bătând din picior. De ce trebuie să porţi cătuşe, Mignon, de ce nu putem trăi fericiţi împreună?

Dar noi o putem face, iubito! urmă dânsul, apăsând mâinile ei pe pieptul său, şi tocmai acuma e prilejul fericit, să te desparţi de soţul tău.

Femeie scumpă, spune „da" şi te voiu răpi de lângă el, pentru ca să trăim împreună în ascuns. Colo sus, pe piscul Fontanellei; vom fi uniţi pe viaţă.

Acolo trăieşte de-acum o pereche fericită, şi inima mea se umplea de dor de câte ori vedeam cum se priveau dânşii ochi în ochi, cum se regăseau unul în altul... Aproape că-i pizmuiesc, iubito!

Lady Mignon nu răspunse, ea coborî privirile, pieptul îi tresălta; lupta cu sine-însuşi, în prada unei nehotărâri grozave.

— Dacă te-aşi putea urma — spuse ea apoi, cu ochii plini de lacrimi — da, atunci aşi mai putea fi fericită... Ah! ar fi atât de bine să putem sta împreună, să fiu înlănţuită de braţele tale, să fiu sărutată de buzele tale!...

Dar tu nu-l cunoşti pe bărbatul meu... Lordul Milton va pune totul în mişcare ca să mi te smulgă din nou, şi apoi mă va acoperi de ruşine în faţa lumii — şi asta... asta n'aşi putea-o îndura.

— El să mi te răpească! izbucni Lamotier. Să poftească numai... Colo sus, pe piscul Fontanellei, suntem în deplină siguranţă. Cine se află de acum acolo sus, e atât de îndepărtat de-acum de societatea omenească, încât ea nu-l mai poate readuce înapoi. Colo sus trăieşte un om, un izgonit, care e căutat de autorităţile franceze, cum n'a fost încă

nimeni până acuma — pe al cărui cap e pus un premiu de cincizeci de mii de franci și guvernul ar da, desigur, de două ori pe atâta dac'ar putea pune mâna pe el... Și cu toate astea, nu e în stare...

El tronează acolo liniștit și în deplină siguranță, peste capetele celorlalți oameni, și numai atunci când îi place lui coboară în vale, pentru a se arăta sub diferite înfățișări. Și când ceilalți cred c'au pus mâna pe dânsul — el s'a făcut din nou nevăzut, ca o stea care străbate spațiul ceresc, — ca un suflu care nu poate fi prins.

— Despre cine vorbești, iubitule? întrebă Mignon. In tovărășia cui trăiești tu acolo sus?

— Bine, scumpa mea, vei afla totul, și sunt încredințat că mă vei pricepe și nu-mi vei lua în nume de rău felul cum am procedat.

Am venit în țara aceasta — urmă tânărul cu vocea mai înceată — pentru că am făcut unei fe-

mei un jurământ nebunesc... Asta s'a întâmplat într'o clipă de pierdere de sine, iubito, căci îți jur, Mignon, că chipul tău mi-a umplut vecinic inima.

Femeia cealaltă și-a pus în cap să-l vadă pe Egizio Ettore legat în lanțuri la picioarele sale, și a însărcinat pe trei tineri francezi să aducă la îndeplinire planul acesta.

Și galanteria noastră a mers atât de departe, încât i-am depus un jurământ că-i vom împlini dorința nebunească. Și împreună cu prietenii mei Remy de Neuville și Baronul Lamberg, am pornit-o spre Corsica.

Aici l-am cunoscut pe Egizio Ettore, și am rămas atât de fermecați de caracterul lui nobil, de vitejia și cavalerismul său, încât din dușmanii lui i-am devenit prieteni, din urmăritori, camarazi... și acuma locuim cu dânsul împreună pe piscul Fontanellei.

Zâmbești, nu-i așa? Aristide de Lamotier a devenit un brigand, tovarășul unui căpitan de banditi! Dar ce vrei, viața pe care o ducem e minunată. Cu toate acestea, aș fi părăsit de mult Corsica, dacă n'aș fi nădăjduit că te voiu revedea odată aici.

Vezi tu, Mignon, acesta a fost motivul pentru care m'am legat de Egizio Ettore, căci el mi-a făgăduit să se folosească de cel dintâi prilej potrivit ca să te răpească de lângă lordul Milton și să te aducă în brațele mele.

Acuma a sunat ceasul acesta și nădăjduiesc chiar că te voiu aduce alături de mine și fără ajutorul brigandului Corsicei.

— Taci, iubitule, — înainte de a vorbi mai departe, răspunde-mi la o întrebare, căci nu pot ascunde... flacăra geloziei se aprinde în inima mea... cine este cealaltă, pentru care erai gata să pornești la luptă împotriva lui Egizio Ettore?

— Vei afla si asta. căci n'am nici-un motiv să ți-o tăinuiesc: este prințesa Gilda de Paris, fiica

aceluia de a cărui ospitalitate te bucuri în clipa de față... Cred că ai cunoscut-o de-acum pe făptura aceea blondă, fermecătoare, care ar putea ameți pe un bărbat, dar... de când îl cunosc pe Egizio Ettore, mi-am dat seama că este sau cea mai capricioasă ființă de pe pământ, sau... cu toată originea ei nobilă, dorește să-l câștige pe bărbatul, care din punct de vedere al stării sociale stă atât de jos față de dânsa.

Din ascunzătoarea lui, Robert Wilson nu pierduse nici-un cuvânt din convorbirea celor doi îndrăgostiți. Uimirea lui creștea din clipă în clipă.

— Și de atunci n'ai mai văzut-o pe Gilda de Paris? întrebă lady Mignon.

— Niciodată! răspunse Lamotier, ducând mâna la inimă. Ți-o jur înc'odată că nu simt nimic pentru fata aceasta, — dimpotrivă, nu mă pot cotorosi de un sentiment de dispreț, ca să zic așa, ce-l am pentru dânsa... căci se pare a nu avea deloc caracterul pe care i-l atribuiam altădată.

Dar să nu mai vorbim de Gilda, aceea. Te implor înc'odată, Mignon, primește propunerea mea și chiar în noaptea asta vei fi a mea pentru totdeauna.

Pe tine nu te leagă nimic de bărbatul tău, nimic altceva decât legea. Lasă-mă, deci, să-ți rup lanțurile grele. Vrei oare să devii complect nefericită, Mignon? Vrei ca tinerețea, frumusețea ta să dispară, numai pentru a-ți îndeplini datoria față de bărbatul care ți-a fost impus până la moartea lui? Atunci va fi prea târziu, iubito, atunci viața noastră va fi trecut, fără ca noi să ne fi regăsit, fără ca să fi gustat din fericirea supremă a dragostei. Nu, iubito, numai cine se folosește din vreme de prilej, numai acela își atinge țelul.

— O Aristide... Aristide! răspunse frumoasa femeie, simt că puterea mea de rezistență dispare; Aristide, te nenorocești pe tine și pe mine în acelaș timp.

— Greşeşti, scumpa mea. Iţi voiu dovedi că te voiu face fericită.

— Nu pot fi tovarăşa de viaţă a unui prigonit, spuse Mignon. Ce viaţă vom duce noi colo sus pe piscul Fontanellei, vecinic ameninţaţi să fim descoperiţi de autorităţi, vecinic cu teama în suflet să-mi văd bărbatul căzut în mâinile zbirilor!

— Atunci, vom părăsi împreună Corsica, te voiu duce la Paris şi acolo ne vom ascunde într'un cartier unde nu ne cunoaşte nimeni şi vom trăi viaţa numai pentru noi şi fericirea noastră.

Eu şi camarazii mei ne-am săturat de viaţa de brigand; şi dânşii poartă în suflet dorul să se întoarcă în patrie şi ne vor însoţi, şi-mi vor fi de ajutor ca să-mi apăr soţia.

— Soţia ta! Ah! Aristide, niciodată nu voiu putea fi femeia ta, căci lordul Milton nu va primi în ruptul capului să divorţeze de mine.

— Asta s'o laşi în grija mea! răspunse Lamotier. In privinţa aceasta am anumite planuri... Lordul Milton va trebui să semneze încă în noaptea aceasta cererea de divorţ.

— Cu neputinţă!

— Nimic nu este cu neputinţă, când ai un prieten care răspunde la numele de Egizio Ettore.

Detectivul trebui să-şi înăbuşe un hohot de râs.

— Va fi interesant — îşi spuse dânsul. Sărmane lord Milton! Cred că noaptea asta va fi foarte neplăcută pentru tine — cel puţin vei avea unele surprize.

Dar în sinea lui, detectivul îi dorea lordului din toată inima festa ce avea să-i fie jucată.

— Care e răspunsul tău, Mignon? întrebă Aristide de Lamotier cu voce tremurătoare, în vreme ce o privea plin de aşteptare pe femeia iubită.

— Răspunsul meu! exclamă Mignon, în vreme ce se aruncă plină de patimă la pieptul frumosului bărbat. Te mai îndoieşti oare, Aristide? Eu sunt

a ta, vreau să-ți aparțin cu totul, — vino și ia-mă la tine astă-noapte.

— Îți mulțumesc din adâncul inimii! exclamă Lamotier, sărutându-i buzele cu înfocare. — Nu vei avea alta de făcut decât să pui o lumânare aprinsă la fereastra camerei pe care o locuiești la castel. Pentru rest, încrede-te în mine și în Egizio Ettore!

— Bine,i ubitule, fie! La miezul nopții te aștept. Voiu strânge toate lucrurile de preț, voiu lua cu mine bijuteriile...

— Nimic din toate astea! o întrerupse Lamotier. Tot ce-ai primit dela el în cursul anilor lasă acolo. Alege-ți rochia cea mai simplă, cea mai eftină, și cu dânsa să vii la mine; nu vreau să te văd în mătăsurile și catifelele plătite de lordul Milton, nicio bijuterie să nu scânteieze pe pieptul tău! Eu sunt destul de bogat, ca să înlocuiesc totul ce pierzi aici, înzecit chiar. — Și acuma, iubito, încă o sărutare, aranjamentul nostru rămâne în picioare: la miezul nopții îmi vei aparține mie, — mie cu totul.

El o mai strânse odată în brațe, buzele lor se căutară din nou, și Mignon se mai lipi odată de pieptul frumosului bărbat, — apoi se despărțiră și după câteva clipe Aristide de Lamotier dispăru în tufișul din care se ivise.

Cu capul plecat pe piept, lady Mignon se îndreptă spre castel, iar Wilson își părăsi și el ascunzătoarea.

— Va fi vesel la noapte, își spuse dânsul, în vreme ce mergea pe urmele frumoasei femei. Sunt curios de-acum să văd ce scandal monstru va face bietul lord, când va vedea că fermecătoarea-i soție a șters putina.

Va tuna și fulgera, va răcni ca un animal antedeluvian, dar toate astea nu-i vor folosi la nimic... Căci din moment ce Mignon se va afla la Egizio Ettore, va fi pierdută pentru dânsul.

CAP. 121

Ținta greșită

Cam pe la miezul nopții, trei călăreți se apropiau în goană de castelul Miramare.

Când ajunseră la marginea pădurii, ei descălecară de pe cai și cel mai înalt și puternic dintre dânșii, se adresă unuia din însoțitorii săi cu vorbele:

— Am ajuns la țintă, prietene Aristide ,și acuma îngăduie-mi să lucrez pentru tine.

— Cum, căpitane, disprețuiești ajutorul meu în întreprinderea aceasta? Și totuși chestia mă privește pe mine și e rolul meu să înfrunt primejdia.

Egizio Ettore — căci el era — răspunse:

— Despre primejdie aproape că nici nu poate fi vorba aici. Nu am altceva de făcut decât să mă cațăr până la fereastra care va fi luminată, și s'o scot din odaie pe iubita ta.

Cer cu stăruință să mă lăsați să duc la îndeplinire singur această afacere, căci dacă mi se va întâmpla într'adevăr ceva, atunci veți găsi voi mijloace să mă scoateți din capcană. Iar în caz contrar... sunt doar Egizio Ettore, și toți vor găsi lucru foarte explicabil că am sărit pe fereastră... firește, pentru a fura. In felul acesta, bănuielile nu vor putea să cadă nici pe voi, nici pe lady Mignon.

Cu totul altfel stau lucrurile cu tine, prietene. Presupunând că vei fi înhățat, atunci, în primul rând îți vei pierde onoarea, — căci până una-alta mai posezi una, — apoi va fi compromisă și iubita ta Mignon, căci ar fi foarte posibil ca lordul Milton să te recunoască și să stabilească legătura dintre voi.

Prin asta o vei nenoroci pe dânsa și te vei nenoroci și pe tine. Pentru aceste motive mă voiu duce singur, și într'un sfert de ceas îți voiu aduce iubita în brațe.

— Bine, căpitane! exclamă Aristide de Lamotier, mișcat, strângând mâna brigandului. Primesc propunerea ta mărinimoasă, dar te voiu însoți până la castel. Voiu aștepta jos, în fața ferestrei, pentru cazul când ai avea nevoie de ajutorul meu.

— Nici asta n'o vei face, răspunse Egizio Ettore. Vei avea bunătatea să aștepți împreună cu Tric-Trac, aici păzind caii în acelaș timp. In cazul cel mai rău, Mignon va putea încăleca armăsarul lui Tric-Trac, și atunci vei putea fugi ușor cu dânsa spre Fontanella.

— Foarte bine, făcu Tric-Trac. Dar n'ați fi atât de bun să-mi spuneți cum să mă întorc apoi pe piscul Fontanellei?

— Pe spinarea acelor cai minunați, pe cari bunul Dumnezeu ți i-a dăruit... adică pe picioare! răspunse Ettore râzând, bătându-l pe umăr. Ai priceput?

— De priceput am priceput eu, că doar n'oiu fi chiar atât de prost, dar drumul durează pe puțin trei ceasuri.... și asta e cam prea de tot!

— Dar bine, Tric-Trac, spuse Lamotier, de câte ori n'ai stat tu la Paris câte trei ceasuri și chiar mai mult, la vreun colț de stradă, ca să îndeplinești vreo însărcinare galantă? Adică ce, nu vrei să mai fi comisionarul meu în afacerile de dragoste?

— Nici nu mă gândesc să refuz rolul acesta — răspunse Tric-Trac — eu sunt doar un servitor credincios și fac ceeace mi se poruncește... Dar există, totuși, o mică deosebire între pădurea asta sălbatecă și un bulevard din Paris, unde se pot vedea atâtea lucruri frumoase... Totuși, rămâne stabilit așa: mă voiu întoarce pe jos la Fontanella.

— Rămâi cu bine, Aristide, spuse Ettore, strângând înc'odată mâna prietenului său. Pe cât va fi posibil voiu căuta să mă grăbesc, pentru a-ți aduce iubita în brațe.

Nu mai aşteptă răspunsul tânărului francez, şi o porni îndată la drum.

Intreprinderea aceasta îi păru o nimica toată lui Ettore, şi el se declară dispus pe dată s'o îndeplinească, atunci când Lamotier îi comunică intenţiile sale.

Nu-şi luase cu sine nici măcar toate armele pe cari le purta de obiceiu, — un revolver şi un pumnal era totul ce avea. Dar sub mantilă ascundea o scară de frânghie, care nădăjduia că-i va servi mult.

Ajunse la castel şi aripa în faţa căreia se afla zăcea în întuneric.

Locatarii castelului se culcaseră de acum, deci, dar Ettore ştia că o luminiţă îl va întâmpina de undeva.

El îşi urmă drumul şi într'adevăr, la primul etaj, se zărea o fereastră luminată. Acolo trebuia să fie.

Brigandul nu stătu mult pe gânduri, ci se puse imediat pe lucru. Scoase scara de frânghie de sub mantilă, şi o azvârli cu atâta îndemânare, încât cele două cârlige ascuţite dela capetele frânghiei, se înfipseră în parmaclâcul ferestrei, apoi scara se desfăşură dela sine şi căzu la pământ.

— Minunat! murmură Ettore, acuma se pune doar problema să sparg fereastra, dacă lady Mignon n'o fi deschis-o ea înainte.

Işi pipăi pumnalul de brâu, îşi mai cercetă odată revolverul încărcat cu şase gloanţe, apoi începu să urce treptele scărei.

Ajunse la fereastră, al cărei parmaclâc era atât de lat, încât putea să stea comod pe dânsul — şi acuma începu să cerceteze fereastra însăşi.

Cereţi mâine fascicola 126 în[illegible] chioşcuri-lor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I. Calea Victoriei 4.

Aceasta se deschidea pe dinăuntru, ceeace însemna ca trebuia să spargă geamul sau să ceară lady-ei Mignon să i-o deschidă dânsa.

Ettore se hotărî pentru prima soluție, căci daca s'ar fi decis pentru a doua, era foarte posibil ca bătăile destinate să le audă Mignon, să fie auzite și de altcineva, — ceeace trebuia evitat cu orice preț.

A sparge o fereastră era un lucru de nimic pentru brigandul Corsicei și în chestii dintr'astea se pricepea de minune.

El scoase din buzunar un diamant de tăiat geamuri și cu ajutorul acestuia descrise un pătrat pe geamul ferestrei. Apoi, luă o bucată de smoală — pe care o adusese cu sine — și lipind-o pe pătratul tăiat, îl trase afară lăsându-l să cadă jos, pe pământul moale, — și asta cu atâta iscusință, încât smoala fu aceea care căzu dedesubt, în așa fel că nu se produse niciun zgomot. In clipa următoare vârî mâna prin gaura făcută, dădu la oparte perdeaua și întoarse mânerul.

Acum avea drumul liber și cu multă grijă se furișă în odaie.

Primul lucru ce-l văzu era o mescioară care se afla în apropierea ferestrei, și pe care ardea o lampă învăluită cu o pânză roșie.

Incăperea era mobilată cu un lux orbitor, încât Ettore rămase câteva clipe într'o admirație mută... Apoi începu să-și plimbe privirile în jur, — dar n'o zări nicăieri pe lady Mignon.

— Să fie oare în camera alăturată? se întrebă dânsul și făcu câțiva pași prin odaie. Dar deodată rămase locului încremenit, căci văzu pe un divan o făptură minunată de femeie, care dormea.

— Intr'adevăr — murmură brigandul — ăsta nu prea e semn bun pentru dragostea arzătoare la care se așteaptă Lamotier... Ea știa bine că dânsul va

veni la miezul nopții pentru a o răpi din castel, și cu toate astea s'a dus liniștită la culcare.

Oricum, însă, eu îmi voiu face datoria. I-am făgăduit prietenului meu să-i aduc iubita, și vreau să-mi țiu cuvântul.

Incetișor, Ettore se furișă lângă pat, văzu ieșind afară de sub cuvertura de mătase un cap de femeie, încadrat de bucle minunate, cărora lumina voalată a lămpii le dădea un reflex roșietic.

Brigandul se aplecă și atinse ușurel umărul făpturei fermecătoare.

Frumoasa adormită își ridică atunci capul, speriată, îl privi țintă pe Ettore, și un zâmbet îi flutură pe buze. Apoi întinzând plină de dor brațele, exclamă:

— Egizio Ettore... tu... tu în dormitorul meu?

Brigandul se dădu speriat înapoi, ca-și-cum ar fi zărit capul Meduzei.

El cunoștea bine figura aceasta frumoasă, încadrată de bucle blonde. I se părea că o revăzuse de curând undeva ,— dar într'o vreme îndepărtată văzuse adesea trăsăturile acestea.

Pe atunci încă era vrednică de admirat, părea o adevărată fecioară și avea întipărită pe figură expresia nevinovăției, care acuma dispăruse cu desăvârșire.

— Gilda! exclamă Egizio Ettore, întinzând mâinile în semn de apărare, — Gilda Carazzoni, logodnica trădătorului Pietro... Tu... tu aici, în castelul acesta.... tu te odihnești în așternut de mătase.... tu ești înconjurată de luxul care se cuvine numai unei prințese? — Ce înseamnă asta oare?

Ea nu-i răspunse îndată. Se ridicase pe jumătate în așternut.

Înmărmurită, cufundată parcă într'un vis, Gilda privea în sus la bărbatul către care se îndreptaseră toate gândurile și durerile ei, din clipa când se aprinse în sufletu-i flacăra iubirii — și până acuma, când îl vedea atât de aproape, în dormitorul ei...

Da, i se părea că visează, dar un vis frumos, un vis minunat, amețitor.

Egizio Ettore în dormitorul ei, — și singur cu dânsa, atât de singuri în casa tăcută, în care totul părea că doarme.... Nu.... asta nu putea să fie realitate.... era un vis.

Dar în clipa următoare trebuia să-și dea seama că nu e vis. Trebuia să-și dea seama că e trează și că întâlnirea ei cu iubitul nu era atât de fericită precum își închipuise.

Ettore se mai apropie cu un pas de patul ei, se aplecă asupra frumoasei femei și cu privirea întunecată o fixă în ochi.

— Da, tu ești, Gilda Carazzoni! spuse el apoi cu glas înăbușit. In privința aceasta nu poate fi nicio îndoială. Și acuma știu: tu ai fost aceea care ai luat parte de curând la urmărirea mea. Ah! nu

te înspăimânta, nu te îngălbeni, nu căuta să negi! Asta s'a întâmplat colo jos în sat, unde m'au gonit ca pe o fiară, — şi tu erai cea mai pornită împotriva mea.

Am zărit o amazoană frumoasă lângă Robert de Paris, mizerabilul căruia i-am jurat moartea, şi am văzut cum îl tot îndemna pe celălalt să se grăbească... Am privit-o doar odată, când se afla la o fugă de cal numai de mine, şi atunci mi-a trecut ca un fulger prin minte: Unde ai mai văzut tu chipul acesta, figura aceasta încadrată de bucle blonde, — trupul acesta care părea să fie creiat să-i ameţească pe bărbaţi?

Dar atunci nu eram în stare să-mi răspund la întrebarea aceasta, căci cum aş fi putut crede, că Gilda Carazzoni — sărmana Gilda, care după moartea tatălui ei nu rămăsese nici măcar cu câţiva franci în buzunar — s'ar putea găsi într'o societate atât de nobilă!

Dar iată că acuma o găsesc aici în castelul Miramare, în casa efegantă a prinţului Raymond de Paris, şi nu ca o servitoare, ca o cameristă, — nu, ci într'o cameră care, judecând după mobilier, îmi dă să înţeleg că e preţuită aici, şi ocupă un loc de seamă.

Ei, da! Întâmplarea m'a adus încoace, pentru a descoperi, probabil, o taină. Sunt curios să aflu explicaţia de pe buzele tale, frumoasă Gilda.

Dar înainte de a-mi vorbi, îţi atrag luarea-aminte asupra unui lucru neînsemnat pe care obicinuiesc să-l pun drept condiţie primă înainte de începutul oricărei conversaţii: dacă-ţi va da cumva în gând să strigi după ajutor sau să faci ceva care să-mi aducă în spate urmăritori... priveşte numai la pumnalul acesta, comoara mea! Voiu înfige această lamă de oţel în pieptul tău, până în plăsele, şi când o voiu scoate afară, s'a zis cu tine! Bagă-ţi în cap lucrul acesta, şi acuma începe, te rog!

Dar înainte ca Gilda să poată răspunde, se auziră bătăi în uşă şi de-afară strigă un glas:

— Gilda, eu sunt, — Robert, logodnicul tău!..

„Logodnicul tău!"

Egizio Ettore se dădu un pas înapoi şi câteva clipe se păru că vrea să se năpustească la uşă pentru a o deschide şi a sări asupra lui Robert.

Dar el îşi stăpâni pornirea grozavă ce-l îndemna să-şi facă nevătămător duşmanul de moarte.

Cu instinctul acela fin care-l caracteriza, Ettore îşi dădu seama că se află pe urmele unei taine însemnate, şi ţinea cu orice preţ să ajungă la desvăluirea ei.

— Răspunde-i ceeace îţi voiu şopti eu! se adresă, Ettore frumoasei femei. Şi în aceiaşi clipă se aşeză pe marginea patului şi-i puse pumnalul în piept.

Gilda deveni palidă, dar îşi păstră liniştea.

— Nu mă auzi, Gilda? — strigă Robert înc'odată de afară. — Eu sunt, logodnicul tău, am de vorbit ceva cu tine.

— Nu te pot primi acuma! şopti Ettore către fata care stătea înlemnită lângă dânsul.

Şi Gilda îi răspunse lui Robert cu aceleaşi cuvinte pe cari i le suflase brigandul, ba mai adăogă dela dânsa: „M'am culcat de-acum, scumpul meu".

— Vroiam să vorbesc cu tine despre tatăl tău, prinţul Raymond! murmură Robert de afară; am prins o bănuială că bătrânul şi-a adus un detectiv şi că suntem supraveghiaţi amândoi.

— Vom vorbi mâine despre asta! murmură Ettore şi Gilda răspunse:

— Lasă pe mâine, Robert. Şi apoi, nici nu cred că bănuiala ta e întemeiată. Cine ar putea să fie detectivul acela?

— Inginerul ăla, Wilson, nu-mi place de fel! se auzi de afară. Am descoperit că a făcut o gaură mică în peretele care desparte camera mea de a

lui. De ce a făcut asta, dacă nu pentru a mă spiona pe mine? Să fim cu ochii în patru, scumpa mea Gilda.

De data aceasta, Ettore nu mai trebui să-i sufle răspunsul, căci frumoasa femeie îl găsi singură:

— Asta nu dovedește nimic, Wilson e inginer și poate că vroia să stabilească grosimea zidului.

De altfel, sunt obosită, Robert; du-te acuma, căci ar putea să dea de bănuit prezența ta la o oră atât de târzie în fața ușii mele.

— Ah, Gilda! oftă contele de Paris, — când mi se va deschide, în sfârșit, ușa fericirii, când nu va mai exista, în sfârșit, nici o ușă despărțitoare între noi?

Îți dai tu seama, iubito, de chinurile pe cari le îndur la gândul că doar o biată ușă mi se împotrivește să te strâng în brațe, așa cum stai acuma, în toată măreția frumuseții tale, în așternutul de mătase?

O, Gilda, cât sunt de fericit că mă iubești și vei deveni curând soția mea!

— Dacă n'ar fi Egizio Ettore! murmură brigandul, în sinea lui, zâmbind.

— Aștept cu nerăbdare clipa — se auzi iar de afară — când vei fi a mea. Și când vom avea norocul ca bătrânul — știi, Gilda, pe cine cred? — să moară, și când tu vei deveni apoi moștenitoarea lui... Ah! să te posed pe tine și în afară de asta bogățiile nemăsurate ale familiei de Paris!

— Taci, nenorocitule! strigă fermecătoarea blondină. Taci, îți spun.... nu sunt...

Dar se întrerupse, căci simți vârful pumnalului pe pielea ei și în acelaș timp Ettore îi strânse brațul ca într'un clește.

— Ce spuneai, Gilda mea scumpă? întrebă contele de Paris. Nu ești...?

— Nu sunt în măsură să-ți vorbesc mai mult,

răspunse tânăra femeie. — Noapte bună, Robert — du-te acuma, vreau să dorm.

Paşii contelui Robert de Paris se pierdură pe coridor.

Insă în încăperea în care Egizio Ettore ascultase convorbirea aceasta, care era de atâta însemnătate pentru familia de Paris, frumoasa uzurpătoare căzu tremurândă în pernele patului şi trupul ei minunat

se zbătea în spasmuri sub cuvertura de mătase.

Egizio Ettore îi dădu răgazul să-şi revie în fire, dar îi observa toate mişcările; şi deşi îşi pusese la loc pumnalul la brâu, era totuşi gata în fiecare clipă să-l scoată afară.

— Gilda Carazzoni! spuse el în cele din urmă, cu voce tăioasă, sonoră, — acuma ştiu cine eşti tu în casa aceasta şi ce rol joci. Te-ai pretat la o înşelă-

torie, față de care toate faptele mele sunt copilării, — față de care toate nelegiuirile mele rămân în umbră. Te-ai furișat în această casă, pentru a ocupa locul unei alteia, — l-ai mințit pe bătrânul prinț de Paris, l-ai înșelat, prin aceea că te-ai dat drept fiica lui. Răspunde-mi, așa este?

Frumoasa femeie își ridică genele de mătase cari îi acoperiseră până atunci ochii și răspunse cu voce hotărâtă, privindu-l pe brigand liniștită și fără teamă:

— Da, este adevărat, Egizio Ettore.

— Și cu ajutorul lui Robert de Paris — care a iscodit, probabil, planul acesta drăcesc — te-ai dat drept fiica prințului Raymond.

Nu știu de ce mijloace infernale te-ai folosit, ca să-l poți ameți pe nobilul bătrân, încât el să te ia drept fiica lui pierdută. Dar am în față adevărul, purul adevăr. Gilda Carazzoni, fiica omului pe care l-am trimis în iad, se numește în clipa de față prințesa Gilda de Paris, și e pe punctul de a deveni soția contelui cu același nume, — adică a presupusului ei unchiu.

Vorbește, Gilda, desminte afirmațiile mele, dacă ești în măsură s'o faci!

— Nu, Egizio Ettore, nu's în măsură s'o fac.

— Și rămâi liniștită spunând asta? izbucni brigandul. Nu tremuri, nenorocito, — nu te 'nfiori, mizerabilo? Ah! ba văd chiar un zâmbet pe buzele tale! Înșelătoareo, nu-ți dai tu seama oare că voiu păși în fața prințului, pentru a-i deschide ochii? Nu-ți dai seama că te afli pe marginea unei prăpastii în care te vei prăbuși fără nădejde de a mai ieși la suprafață?

Ah! încă în noaptea asta voiu sfâșia masca ce-ți acoperă fața! Căci, chiar dacă Egizio Ettore este un ticălos, un izgonit din sânul societății, un om căutat de autorități și pe al cărui cap e pus un premiu mare, — el apără, totuși, dreptatea, atunci

când e într'adevăr dreptate, şi nu va răbda niciodată ca un bărbat nobil ca prinţul Raymond de Paris să fie înşelat în chip mai mult decât ruşinos.

Gilda urmă să rămâie tăcută. Un zâmbet nelămurit îi flutura pe buze, privirile ei se aţintiră pe figura brigandului, — şi lui Ettore i se păru chiar că simte o apăsare uşoară a mâinei ei, pe a sa.

— Dar acuma ţi-ai terminat rolul, urmă Ettore. Ridică-te din aşternut, îmbracă-te şi urmează-mă la prinţul Raymond, pe care-l voiu trezi din somn. Repede, repede, căci n'am vreme de pierdut.

— Te voiu însoţi la bătrân, răspunse Gilda, cu glasul dulce. Ii voiu mărturisi tot ce am făptuit, — dar numai după ce mă vei fi sărutat, Egizio Ettore.

Dacă după ce vei fi ascultat ceeace am a-ţi împărtăşi, vei mai cere să încetez de a mai fi prinţesă de Paris, atunci voiu lua asupra mea toată pedeapsa pe care prinţul şi tu mi-o veţi aplica.

— Cam ce-ai avea să-mi mai spui? Te ascult. Dar fereşte-te să încerci a mă încurca în vre-o reţea de mînciuni. Egizio Ettore e destul de puternic să rupă firele unei asemenea ţesături. Eu nu-s atât de naiv ca prinţul Raymond, — pe mine nu mă poţi trage pe sfoară; eu îţi cunosc trecutul, căci ştiu din ce familie te tragi. Dar vreau să te ascult. Vorbeşte!

CAP. 122

Un ceas întunecat

Gilda se ridică încetişor în aşternut, buclele-i blonde se desfăcură în valuri şi-i căzură pe umeri. Cum stătea acuma în faţa lui Egizio Ettore, cu mâinile încrucişate pe piept, părea un tablou creiat de mâna unui mare maestru. Era atât de frumoasă, atât de fermecătoare, încât ţi-ar fi trebuit toată puterea

şi toată tăria de caracter a unui erou, ca să nu te îndrăgosteşti de dânsa.

— Da, e adevărat, — începu ea cu glas încet, melodios, — am căutat să înşel buna-credinţă a prinţului Raymond, am jucat rolul copilei sale pierdute, — iar el m'a luat drept fiica lui şi m'a logodit cu fratele său, contele Robert de Paris. Şi când prinţul va închide ochii, eu voiu deveni moştenitoarea lui.

Dar de pe acuma chiar dispun de atâţia bani şi atâtea lucruri de preţ, cum nici n'am văzut în viaţă mea dinainte.

— Mai departe! izbucni Ettore, nerăbdător. De ce-mi povesteşti toate astea, cari nu mă interesează câtuşi de puţin? La ce bun să ştiu cât ai furat tu în casa asta? Fii cât mai scurtă şi vezi de ajunge la sfârşit cât mai repede!

Frumoasa uzurpatoare îşi îndreptă privirile-i pline de taină asupra brigandului şi urmă cu voce linguşitoare:

— Te întreb acum pe tine, Ettore, ce motiv aşi fi avut să procedez în chipul acesta, — ce m'a îndemnat să apuc pe calea crimei?

De ce am devenit eu, dintr'o fată cinstită, care nu avea să-şi reproşeze nimic, care era curată şi neprihănită, — de ce am devenit, te întreb, o înşelătoare, pe care o aşteaptă temniţa sau chiar ocna, din moment ce va ieşi la iveală tot ce a făptuit?

— Imi pun şi eu această întrebare — răspunse brigandul — dar nu găsesc nici-un răspuns la dânsa. Şi eu te-am cunoscut, Gilda Carazzoni, ca fată care duceai o viaţă cinstită, — şi acuma te regăsesc sub chipul unei înşelătoare.

E drept că oamenii sunt supuşi transformărilor celor mai ciudate, — soarta posedă puterea să te arunce de la polul nord la polul sud, din paradis în iad, să te aşeze într'un loc sau altul şi într'o singură clipă să-ţi schimbe prezentul şi viitorul.

Şi eu am fost cândva un om de treabă, nici eu n'am visat măcar odinioară, că voiu deveni cel mai temut bărbat din toată Corsica şi poate chiar din întreaga Franţă.

Nu zâmbi, Gilda, nu triumfa prea de vreme, căci pentru transformarea suferită de Egizio Ettore, nu este el vinovat. Semenii mei m'au făcut ceeace sunt, aşa-zisa dreptate omenească m'a împins pe drumul crimei. Dar tu ce poţi invoca în sprijinul desvinovăţirei tale?

— Dacă te-am înţeles bine, Egizio Ettore, spuneai parcă cum că dorul de răzbunare a fost acela care a făcut din tine un criminal, pe al cărui cap autorităţile au pus un premiu mare? N'ai spus aşa?

— Firește, oamenii au alimentat ura din pieptul meu, şi deaceea nu trebuie să se mire că am devenit un Rege al Crimei. Da, dorul de răzbunare a făcut din Ettore, omul de treabă, — Ettore, criminalul. Dar ce legătură au toate acestea cu cele ce vrei să-mi spui tu?

— Ei bine, după cum spui tu-însuţi, ura posedă forţa să transforme cu desăvârşire un om. Cu cât mai multă forţă trebuie să posede sentimentul opus, care e infinit mai puternic decât ura, — şi care se numeşte... iubire?!

— Iubire! exclamă Ettore, şi un zâmbet plin de înţeles îi fluturâ pe buze. Aşa dar din iubire ai devenit aceea, pe care o regăsesc acuma!

Hahaha! Acuma mai spune-mi că iubirea aceasta a fost pentru Robert de Paris, pentru acest şarlatan mizerabil, pentru acest om plin de păcate, pentru această umbră de bărbat, care leşină atunci când e să dea mai mult decât o sărutare unei femei! Da, spune-mi asta şi atunci va însemna că-ţi baţi joc de sentimentul atât de nobil al amorului.

— Ah! ai început să mă iei în râs! exclamă fermecătoarea blondină, dând din cap cu putere. Eu să iubesc pe un Robert de Paris?

L-aĭ zugrăvit doar singur cum e, — un ticălos care şi-a trăit traiul şi care nu mai e în stare să joace decât un rol de paiaţă la balul mascat al pasiunilor.

Eu să-l iubesc pe contele de Paris? Atunci nu mă cunoşti Egizio Ettore!

Nu, eu îl disprețuiesc, şi-ţi jur că spun adevărul curat în clipa aceasta. Nu numai că nu-l iubesc, dar îl şi urăsc din fundul inimii.

— Şi cu toate acestea eşti logodnica lui?

— Asta face parte din jocul meu, Ettore. El m'a iscodit, îmi cunoaşte taina şi fără dânsul nu mi-aşi fi putut aduce la îndeplinire planul. Acuma cred că înţelegi ce fel de logodnică îi sunt?

— Da, înţeleg. Aşa că nu el e acela pe care-l iubeşti, — acela de dragul căruia ai devenit o uzurpătoare. Şi asta înseamnă că e un alt bărbat la mijloc.

Da, şi trebuie să-ţi mărturisesc că aşi fi curios să aflu numele acelui om care a făcut o impresie atât de puternică asupra ta, frumuseţe blondă, — o impresie atât de puternică încât ţi-ai călcat în picioare virtutea şi ai devenit o înşelătoare, o excroacă.

— Vrei să cunoşti numele bărbatului pe care-l iubesc? rosti fermecătoarea fată şi se ridică şi mai mult în aşternut.

Numele aceluia de dragul căruia am păşit din Cer în iad, — numele bărbatului pentru care am devenit o uzurpătoare?

Ei bine, apleacă-ţi capul scump spre mine, şi-ţi voiu şopti la ureche acest nume. — căci nimeni, absolut nimeni nu trebuie să-l audă, nimeni în afară de tine, Egizio Ettore, brigand al Corsicei.

Ettore aruncă o privire repede spre uşă şi se încredinţă că aceasta continua să fie încuiată. Apoi îşi aplecă frumosu-i cap spre Gilda şi înainte ca s'o poată împiedica, fermecătoarea blondină îl cu-

prinse cu brațele-i moi și-l trase spre pieptu-i care svâcnea puternic.

Il apăsă cât putu de tare și-i murmură în ureche:

— Bărbatul pe care-l iubesc, pentru care am făcut toate acestea, se numește Egizio Ettore.

Cu un țipăt înăbușit brigandul se smulse din strânsoarea ei, trăsăturile sale se schimonosiră, sprâncenele-i se încruntară și fulgere amenințătoare țâșneau din ochii lui, în vreme ce rosti:

— Cum, nenorocito, cutezi să-mi vorbești de dragoste? Ai trăit oare în adâncul pământului de nu știi că Egizio Ettore poartă numai o singură iubire în pieptul său, una singură și care îi este scumpă? N'ai auzit niciodată de Letiția lui Egizio Ettore?

Ah! dar tu ai cunoscut-o cândva, — ai numit-o prietena ta, — și cu toate acestea cutezi acuma să-mi spui că eu aș fi acela pe care-l iubești!

— Da, tu ești! strigă frumoasa femeie, întinzând mâinile și lăsându-și capul pe spate. Da, Egizio Ettore, tu ești singurul pe care-l iubesc, pe care l-am iubit din prima clipă când l-am văzut.

Și pentrucă m'ai disprețuit odinioară, m'am aruncat în brațele lui Pietro, prietenul tău, pe care nu l-am iubit niciodată, câtuși de puțin.

Numai pentru a te întrista pe tine am devenit logodnica lui și din acelaș motiv mă gândeam să-i devin soție.

Ettore se ridică în picioare și fruntea sa era acoperită cu broboane de sudoare. Mărturisirea pe care i-o făcuse Gilda îi chinuia sufletul.

Cum, el să fie vinovat de faptul că Gilda Carazzoni l-a înșelat în chip atât de rușinos pe bărbatul nobil care era prințul Raymond de Paris? El să fie vinovat că ea devenise o uzurpătoare, — el să fie cauza acestei crime? Nu, nu putea să lase ca această vină să planeze asupra capului său. Trebuia să se curețe de dânsa.

— Ascultă-mă, Gilda — spuse dânsul, cu glas

înnăbușit — dacă m'ai iubit — și te cred, căci nu este cu neputință ca un astfel de foc să fi mocnit în inima ta, fără ca eu să fi bănuit câtuși de puțin, deoarece femeile se pricep bine să-și ascundă sentimentele — dacă m'ai iubit cu adevărat, spun, cum de te-ai putut lăsa îndemnată să devii o înșelătoare?

— Nu-ți poți închipui asta, Ettore? — Ei bine, află: pentru a te face fericit.

Am păsit în fața prințului Raymond de Paris și i-am spus: „Eu sunt fiica ta, eu voiu deveni moștenitoarea ta!".

Ascultă-mă, Egizio Ettore, și dacă în inima ta sălășluește numai un dram de ambițiune, atunci mă vei cuprinde în brațele tale și-mi vei mulțumi.

— Eu să-ți mulțumesc? Niciodată! răspunse brigandul.

Dar Gilda urmă:

— Am devenit prințesa Gilda de Paris, posed bijuterii de o valoare nemăsurată, dăruite de acela care se crede tatăl meu, — și sunt stăpână în casa aceasta, unde pot face tot ceeace doresc.

Egizio Ettore, vreau să-ți dau o dovadă că și eu pricep meseria ta și pot deschide o casetă fără să am cheia de la dânsa.

Egizio Ettore, mâine noapte îți voiu deschide ușa și vom face pe numele nostru tot ce e de preț în casa aceasta. Ah! dar de ce mâine? Astăzi, astăzi vom strânge tot ce se va putea și apoi... apoi vom fi bogați, cum nici n'ai visat cândva în viața ta. Cel puțin un milion de franci vor intra în punga ta, — o adevărată avere, nu-i așa?

Cum, taci? De ce mă privești atât de întunecat, omule? Nu știi ce 'nseamnă un milion? Autoritățile

Cereți mâine fascicola 127 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERIZ, Bucureșci 4, Calea Victoriei 4.

au pus un premiu de cincizeci de mii de franci pe capul tău, sute şi sute de zbiri te caută pe toate drumurile şi sunt destui oameni josnici cari se zbat în fel şi chip să-şi întemeieze fericirea cu suma pe care ar câştiga-o predându-te pe tine autorităţilor.

Hahaha! vei strica tuturor socotelile, când vei poseda un milion şi vei avea alături de tine pe Gilda.

Căci cu banii aceştia nu poate exista închisoare, nu poate exista mandat de arestare şi toate premiile puse de autorităţi vor fi zadarnice.

Cu un milion deschizi porţile unei închisori, cu un milion mituieşti douăzeci de poliţişti, şi zece magistraţi.

Cu un milion îţi comanzi un tren special, cu care zbori peste graniţa ţării în care eşti urmărit.

Cu un milion îţi întemeiezi o căsnicie pe pământ străin, o mică cetate rezistentă la toate atacurile, — cu un milion, Egizio Ettore, îţi creezi un viitor plin de fericire şi mulţumiri. Şi când în visul acesta de viitor introduci şi o femeie frumoasă şi iubită, atunci fericirea este desăvârşită.

Egizio Ettore, rosteşte un singur cuvânt, şi încă în noaptea aceasta îţi pun milionul la picioare. Da, un singur cuvânt şi nu vei mai trebui să trăieşti în văgăunele mohorâte ale Fontanellei, — ci vei fi liber şi tot trecutul tău se va şterge, ca-şi-cum nici n'ar fi existat. Un cuvânt din partea ta şi te voiu strânge la pieptul meu, iubitule, şi în inima mea vei fi Rege, Regele unei ţări în care va sălăşlui iubirea infocată, aşa cum numai în vis şi-o poate făuri un bărbat.

Egizio Ettore închise ochii.

Era cuprins de ameţeală. Tot ce-i spunea frumoasa femeie era destul de ispititor şi ar fi îndemnat, desigur, pe orice alt bărbat să rupă cea mai trainică legătură de inimă. Dar brigandul Corsicei

nu se lăsă înşelat de toate aceste făgăduieli şi tentaţiuni.

In clipa aceasta el îşi făurise de acum planul, — ştia care-i este datoria, ştia ce avea de făcut.

— Şi crezi într'adevăr — răspunse el Gildei, cu tonul celui mai desăvârşit dispreţ — că mă voiu lăsa ispitit de această ofertă ruşinoasă?

Află, deci, că această casă este sfântă pentru mine, mai sfântă decât orice în lumea aceasta, mai sfântă chiar decât propria mea casă, şi decât aceea a părinţilor mei, — căci într'însa locuieşte un om nobil, de-o noblеţă cu adevărat princiară.

Şi eu să fiu acela care să-l jefuiesc pe Raymond de Paris?

Nu! In prada unei orbiri de o clipă am ridicat odată arma împotriva acestui bărbat, dar Dumnezeu din Ceruri ştie câte lacrimi am vărsat din pricina acestui pas nenorocit, căci necunoscându-l încă pe atunci, am crezut c'ar fi de teapa fratelui său Robert. Dar un înger mi-a deschis ochii şi astăzi ştiu că nu există un om mai nobil, mai fin, ca prinţul Raymond de Paris. Blestemată să fie mâna care se va ridica împotriva lui!

Şi eu să îngădui ca bărbatul pe care-l preţuiesc şi-l stimez atâta, să fie minţit şi înşelat în chip mişelesc?

Să văd cu ochii mei şearpele care s'a furişat în paradisul lui şi să nu-i zdrobesc capul?

Nu, Gilda Carazzoni, îl voiu apăra pe prinţul Raymond de Paris de muşcătura otrăvită a şearpelui, şi nu numai de târâtoarea aceea dela sânul său, ci şi de cealaltă mult mai primejdioasă care se ascunde prin tufiş şi pândeşte doar clipa ca să-şi înfigă dintele veninos în trupul prinţului.

Ştii tu cum se numeşte şearpele acesta? Ţi-o voiu spune eu: „Robert de Paris, Vampirul Corsicei".

Vroiai să jefuieşti în noaptea aceasta casa prinţului? Ei bine, n'o vei face, dar în schimb o voiu

curăța eu de toată murdăria care s'a îngrămădit aici.

Cu o mătură de fier o voiu curăți eu, Egizio Ettore, și ceeace nu-i va reuși prințului însuși precum și detectivului despre care vorbise Robert mai adineauri, îi va reuși brigandului prigonit de o lume întreagă.

Și dacă n'am făcut niciodată în viață fapte frumoase, — și dacă n'am făcut nimic prin care să-mi ispășesc crimele și să-mi câștig iertarea Cerului, în noaptea aceasta Egizio Ettore va aduce la îndeplinire o operă care va face să se vorbească despre dânsul. Va fi o operă de iubirea aproapelui, căci cine vede că se pune la cale un complot atât de mârșav și nu dă pe față pe autorul lui, acela nu-i nici el mai bun decât mizerabilul complotist.

— Ettore! Ettore! ascultă-mă! strigă Gilda, înfrigurată.

— Ce să ascult? îi tăie vorba brigandul. Ce-ai mai putea să-mi spui?

Mi-ai vorbit despre un milion pe care ai vrea să mi-l pui la picioare, nu-i așa? Acuma, desigur, că-mi vei făgădui zece milioane?

Imi vei spune că, la urma-urmei, prințul nu-i decât un om și o singură picătură de otravă l-ar putea trimite pe lumea cealaltă, ceeace ar avea drept urmare că ne-am trezi amândoi cu o moștenire nevisată. Blestemată să fie mâna care ar primi o asemenea moștenire nedreaptă, blestemată fie și mâna care ar cuteza să toarne picătura de otravă în cupa vieții bătrânului prinț!

Ah! asta nu se va mai întâmpla acuma, Gilda Carazzoni.

Cu un ceas înainte încă ar fi fost posibil să fie înlăturat din drum prințul Raymond de Paris și locul său să-l ia contele Robert, care ar fi devenit șeful acestei familii atât de renumite.

Dar acuma... acuma toate planurile voastre mârșave sunt distruse, socotelile voastre au fost în-

curcate, căci Egizio Ettore veghează, el ține ochii deschiși și privește adânc, atunci când e vorba să ia apărarea unui prieten.

— Asta vrei s'o faci? exclamă frumoasa blondină, cu glasul plin de mânie. Atât de nesocotit vei fi oare încât să te duci în fața prințului și să mă trădezi?

— Imediat voiu merge la dânsul — răspunse Ettore, râzând. — Nicio clipă nu voiu mai aștepta căci, oricum, am stat de acum prea mult la taifas cu tine. Dar nu mă voiu duce singur, voiu lua cu mine piesa doveditoare.

Fii atât de bună, frumoasă Madonna, și îmbracă-te, căci vei avea plăcerea să mă însoțești. Nu trebuie să te rușinezi să-ți faci toaleta față de mine, — eu sunt apărat împotriva farmecelor tale, căci port în inimă un talisman care mă face imun față de toate ispitele sirenelor. Talismanul acesta poartă numele încântător de Letiția, și el e presărat de briliantele strălucitoare ale virtuții, bunătății și dragostei.

— Ah! blestemat fie atunci talismanul tău! strigă Gilda, înfigându-și mâinile în mătasea părului blond, ca-și-cum ar fi vrut să și-l smulgă. Blestemată fie această Letiție!

Cu o mișcare repede, Ettore duse mâna la pumnalul ascuțit dela brâu, îl trase afară cu iuțeala fulgerului și vru să se năpustească asupra Gildei.

Dar în clipa următoare se răzgândi, și puse arma la loc.

— Ah! era cât pe ce să fac o prostie fără margini. N'ai ajuns încă acolo, încât să trebuie să mori. Mai întâi e necesar să vorbești, să spui adevărul, frumoasa mea Gilda. Asta îți va veni cam greu, e drept, căci Robert de Paris te-a învățat probabil să minți cu măiestrie, — dar Egizio Ettore are un fel al lui de a smulge adevărul din gura oamenilor

şi nădăjduiesc că metoda sa nu va da greş nici în ceeace o priveşte pe Gilda Carazzoni.

Imbracă-te, deci, repede, căci am pierdut de-acum destul timp cu vorba de pomană. Trebuie să recunosc, însă, că ne-am întreţinut cât se poate de bine şi am tras multe foloase de pe urma aceasta.

Hahaha! tot e bine când greşeşti odată adresa şi nimereşti în alt dormitor decât acela pe care-l căutai.

— Şi dacă voiu refuza să merg cu tine, ce se va întâmpla? întrebă Gilda, cu ciudă.

— Ah! te gândeşti să refuzi! In cazul acesta, vei avea prilejul să vezi cum umblă Egizio Ettore cu femei de teapa ta. Vino, porumbiţa mea, noi doi ne vom înţelege în cele din urmă.

Cu iuţeala fulgerului se aruncă asupra ei, care se afundase în perne. In clipa următoare brigandul scoase la iveală două frânghioare subţirele de trestie, dar foarte rezistente.

— Vrei să mă legi! strigă Gilda. Voiu chema ajutor şi atunci vor da năvală oamenii şi te vor aresta! Eu voiu fi mai curând crezută decât faimosul brigand Egizio Ettore. Iţi atrag atenţiunea pentru ultima oară!

— Gura! răcni brigandul şi înainte ca frumoasa blondină să-l poată împiedica îi aruncă peste faţă o pernă.

El îi apăsă cu putere perna pe gură, în aşa fel că nenorocita nu mai putea scoate decât sunete înăbuşite. Cu mâna rămasă liberă, el îi legă picioarele cari se zbăteau, cu frânghioara de trestie. Apoi îi apucă mâinile şi îndeplini şi cu ele aceiaşi operaţie.

In clipa următoare scoase un ghemotoc de câlţi din buzunar şi astupă cu dânsul gura Gildei, care rămase mută şi ca paralizată în pernele patului.

Dar când privi acuma la faţa ei, rămase încremenit văzându-i expresia trăsăturilor

Nu era nicio urmă de furie, teamă sau neliniște, ci un zâmbet îi flutură pe buze, întinzându-i-se pe față ca o flacără pâlpâindă, iar ochii erau larg deschiși și plini de o strălucire pe care Ettore nu izbutea să și-o lămurească.

Dar noi, cari știm de câtă pasiune era însuflețită frumoasa blondină pentru Egizio Ettore, cu cât dor se gândea la dânsul, — noi ne vom explica mai ușor expresia ciudată de pe figura ei.

Atingerea bărbatului iubit trezise o întreagă lume de fericiri în pieptul femeiei, — fiecare din apăsările lui făcea să-i furnice trupul de voluptate.

Ettore se îndepărtă puțin, ștergându-și sudoarea de pe frunte.

Munca aceasta făcuse să-l treacă nădușelile, căci trebuise să evite cu orice preț ca Gilda să strige după ajutor. Știa bine că dânsul trebuia să fie ascultat mai întâi.

Își examină din nou revolverul și de abia când se încredință că e încărcat cu șase gloanțe, păși spre ușă, o deschise și ieși pe coridor.

Dar acuma întâmpină altă greutate, căci nu știa încotro să se îndrepte, — nu știa în care odaie dormea prințul Raymond, — și sub nici un motiv nu trebuia să se întâlnească cu altcineva în această casă, în afară de bătrânul nobil care era singurul căruia avea să-i încredințeze grozava taină.

Și în clipa în care privea nehotărât în jurul său pe coridorul lung, un glas îi strigă de odată:

— Oprește! Cine ești? — Cum ai ajuns în casa aceasta?

Ettore se înfioră, dar nu de spaimă, ci de bucurie, căci glasul care îi lovise urechea părea acela al unui prieten.

— D-ta să fii oare, doctore Wolfgang Schulze? strigă brigandul, ieșind în întâmpinarea tânărului medic, care cobora scările dela etaj. Binecuvântat fie Domnul, că te găsesc aici!

Doctorul Schulze — căci dânsul era — rămase ca trăznit.

— Egizio Ettore, d-ta aici, în castelul Miramare? Pentru numele lui Dumnezeu, ce gânduri ai?

— Numai bune, fii liniștit asupra intențiunilor mele! Dar spune-mi te rog cinstit: ești bun prieten cu prințul Raymond?

— Nu există alt om pe pământ căruia să-i port mai mult respect ca lui.

— Și știi unde se află dormitorul lui?

— Cred și eu! răspunse doctorul zâmbind. Cine altul l-a îngrijit pe prinț în timpul boalei sale lungi?

— Atunci, nu mai sta o clipă pe gânduri și condu-mă repede la dânsul!

— Pe d-ta .. la prințul Raymond?

— Da, vreau, trebuie să-i vorbesc!

— D-ta... prințului? Egizio Ettore, te rog pe bunul Dumnezeu, nu mă induce în eroare și spune-mi pe

față dacă într'adevăr o intenție curată te îndeamnă să mergi la dânsul.... Spune-mi dacă nu cumva ai vreun gând rău față de acela pe care-l iubesc ca pe un tată....

— Ți-o jur, doctore Wolfgang Schulze! — răspunse Ettore, ducând mâna la inimă. — Ți-o jur pe dragostea către Letiția mea, că n'am nici-un gând rău față de prințul Raymond.

— Te cred! spuse doctorul Schulze. Urmează-mă, te voiu duce la dânsul!

CAP. 123

Prinț și bandit

Doctorul o luă înainte, Ettore în urma lui. La capătul coridorului mare, care taie întreg etajul, împărțindu-l în două aripi, Schulze rămase locului în fața unei uși înalte.

— Așteaptă aici, Egizio Ettore! spuse el. Îl voiu trezi pe prinț.

Bătu încetișor de trei ori, dar trecu cam mult până ce se auzi dinăuntru un zăvor tras. Apoi, apăru în pervazul ușii bătrânul Cristofor, sumar îmbrăcat. Ținea în mână un sfeșnic de argint în care ardeau trei lumânări.

— Dv. sunteți, domnule doctor! exclamă bătrânul și credinciosul servitor. Dar ce s'a întâmplat de veniți în toiul nopții? Trebuie să fie ceva însemnat!

— Cristofor, trebuie să-i vorbesc prințului. Trezește-l!

— Să-l trezesc pe stăpânul meu? Nu, asta niciodată! Dv. singur ați spus, domnule doctor, că pentru completa lui însănătoșire e necesar somnul neîntrerupt.

— N'are de-face, prințul trebuie trezit.

— Sfinte Dumnezeule! parcă văd un bărbat stând colo, la perete! exclamă bătrânul, cu voce tremură-

toare, căci de abia acuma îl zărise pe străin. — Cine e omul acesta, domnule doctor? Pe cine ne aduceți? Persoana aceasta are înfățișare de aventurier...

— Pentru moment nu-ți pot satisface curiozitatea, Cristofor! răspunse tânărul medic. Și acuma te rog să nu mai pui nici-un fel de întrebări, ci să te duci în dormitorul prințului și să-l trezești imediat. Pe răspunderea mea.

Bătrânul Cristofor se îndepărtă, clătinând din cap. Ori cărui altuia iar fi refuzat cererea, dar doctorul Schulze era o persoană respectată în castel, și apoi bătrânul știa că dânsul nu va face nimic ce-ar putea fi dăunător stăpânului său.

El dispăru pe ușa care dădea în camera de dormit a prințului și după puțin timp reapăru și spuse:

— Domnule doctor, Alteța-Sa vă așteaptă.

Medicul întoarse capul și făcu un semn lui Ettore să-l urmeze.

Când brigandul trecu pe lângă Cristofor, acesta se dădu speriat cu un pas îndărăt, căci zărise la brâu revolverul și pumnalul.

Cei doi bărbați intrară în dormitorul simplu mobilat al prințului.

Cristofor aprinse candelabrul și o lumină orbitoare învălui încăperea.

Prințul se îmbrăcase în grabă și vroia să-i iese înainte doctorului, dar rămase ca împietrit locului, când văzu că acesta nu era singur, ci însoțit de un străin.

— Cine e domnul acesta? întrebă prințul, cu uimire. Sfinte Dumnezeule! figura asta îmi pare cunoscută... costumul acesta... pletele negre... barba... Ah! ăsta este...

— Egizio Ettore, brigandul de pe Fontanella! complectă acesta, lăsându-se în genunchi în fața prințului. — Servitorul prea supus și recunoscător al Alteței-Voastre.

Prinţul Raymond nu se înspăimântă auzind numele acela, care ar fi făcut să se înfioare pe orice alt locuitor din Corsica. Atâta doar, faţa sa deveni ceva mai palidă.

— D-ta... vii la mine, Egizio Ettore! spuse prinţul. Ei bine, orice te aduce aici, fii încredinţat că, atâta vreme cât te vei împărtăşi de ospitalitatea casei mele, eşti în deplină siguranţă.

Ridică-te! De îngenunchiat se îngenunchiază numai în faţa lui Dumnezeu, nu şi a oamenilor.

Ettore îl privi pe prinţ cu admiraţie şi respect, apoi spuse:

— Nu mă voiu ridica până când Alteţa-Voastră nu-mi va fi acordat favoarea să-i sărut marginea vestmântului.

Ştiu bine că sunt nedemn de această favoare, dar Domnul din Ceruri îmi este martor că n'am

venit aici pentru mine. E vorba de binele prințului Raymond și numai asta m'a putut îndemna să-l rog pe domnul doctor să strice somnul Alteței-Voastre.

Zâmbind, prințul îi întinse mâna, Ettore apucă respectuos vârfurile degetelor și-și lipi ușor buzele de pielea fină. Se ridică apoi și cu multă demnitate în ținută rămase în fața lui Raymond de Paris, care admira la rându-i înfățișarea bărbătească și frumoasă a brigandului.

— Și acuma spune-mi, Egizio Ettore, ce ai să-mi comunici? i se adresă prințul.

Fără îndoială că trebuie să fie ceva important. Mi-ai spus mai adineauri că nu e vorba de d-ta, ci de mine. Cam ce serviciu ar fi în măsură să-mi facă mie Egizio Ettore?

— Alteță — răspunse brigandul — știu prea bine că sunt un nimic față de dv.; sunteți un prinț cinstit și respectat în toată Franța, — în vreme ce eu sunt un criminal, un brigand, izgonit din rândurile oamenilor și urmărit de autorități. Dar a fost odată un leu, care a dăruit viața unui șoarece, care s'a pripășit în calea lui. Ar fi putut să-l înghită ușor, dar n'a făcut-o.

Șoarecele și-a adus aminte de întâmplarea aceasta și când într'o zi leul căzu în plasa unui vânător, se puse, micuțul de el, să roadă o noapte întreagă împletitura, și leul a putut scăpa.

Dv. mi-ați salvat viața într'o noapte, pe când eram urmărit ca un vânat, împreună cu Abdallah-uriașul. Acuma vreau eu să vă împiedic să beți într'o dimineață, la dejun, o ceașcă de șocolată, în care s'ar fi putut turna câteva picături de otravă. Vreau să vă ajut să curățați casa aceasta de un cuib de vipere, — căci vipera e foarte primejdioasă, e otrăvitoare.

— Vorbești în enigme, Egizio Ettore! spuse prințul, înălțând din umeri. Nu te înțeleg.

— Cu îngăduinţa dv. Excelenţă, voiu fi mai lămurit.

Dar înainte de a începe, îngăduiţi-mi să vă pun o întrebare: nu suntem auziţi de nimeni?

— Absolut de nimeni! Cristofor, credinciosul meu servitor, în care am toată încrederea, e în odaia de alături. Celelalte camere, învecinate cu aceasta, sunt nelocuite. Deci, poţi vorbi, dacă ceeace ai a-mi spune, e cu adevărat un secret important.

Ettore rămase tăcut câteva clipe, apoi păşi în faţa prinţului, îl privi liniştit în ochi, şi-l întrebă cu voce înceată:

— Aveţi o fiică, Alteţă?

— Da, firește!

— Dar, n'aţi avut întotdeauna o fiică, — vreau să spun, că n'aţi fost în fericita situaţie s'o aveţi în apropierea dv.

— Unde vrei să ajungi, Ettore? spuse prinţul, a cărui uimire creştea din clipă în clipă, auzindu-l pe brigand vorbind în felul acesta.

Da, e adevărat, multă vreme am căutat să dau de urma copilei mele, dar fără rezultat. Intr'o zi, însă, Cerul s'a îndurat cu mine, şi mi-a adus fiica înapoi. Dea Domnul ca...

Prinţul Raymond se întrerupse deodată, îşi acoperi ochii o clipă şi se părea că un gând grozav încolţise în mintea sa, — un gând pe care nu vroia să-l exprime.

— V'aţi întrerupt din vorbă, Alteţă, spuse Ettore, dar eu am priceput ce vroiaţi să spuneţi. Nu-i aşa, în inima dv. sălăşluieşte bănuiala că aceea pe care a-ţi găsit-o nu e fiica dv. adevărată?

Ei da, Alteţă, nu v'aţi înşelat în această bănuială. Fiica dv. n'a fost regăsită, şi aceea care poartă numele de prinţesă de Paris este o înşelătoare, o făptură mizerabilă care s'a furişat în inima dv. şi în iubirea dv. sunteţi înconjurat de criminali, prinţe Raymond de Paris.

Nobilul bătrân se clătină pe picioare.

Vorbele rostite de Egizio Ettore păreau să fi căzut ca un trăznet pe capul lui, — efectul lor fu atât de extraordinar, încât prinţul se prăbuşi într'un scaun, iar doctorul Schulze se repezi speriat spre dânsul.

— Oh! ce-ai făcut, Egizio Ettore! spuse el. Prinţul nu e încă complect sănătos, şi o iritaţie de felul acesta poate fi catastrofală pentru dânsul.

— Dacă am procedat prea repede, dacă am vorbit prea deschis, atunci îmi pare nespus de rău, căci e departe de mine, dorinţa de a face vreun rău prinţului Raymond. Dar lucrul acesta trebuia să fie spus şi mai bine e să afle acuma, pe loc, cât de ruşinos a fost înşelat. — decât să-şi deschidă ochii atunci când va fi prea târziu.

— Nu, lasă-l Wolfgang, nu-i aduce nicio imputare! spuse prinţul, ridicându-se încetişor. Egizio Ettore a exprimat în clipa de faţă, ceeace de multă vreme atârna ca un nour întunecat deasupra capului meu. Acuma a izbucnit fulgerul din plămada acestui nour... E drept, el m'a orbit pentru o clipă, dar nu m'a lovit.

Şi cu paşi hotărâţi prinţul se îndreptă spre Egizio Ettore şi-şi puse amândouă mâini pe umerii lui.

— Scurteaz-o cât mai mult, Ettore! — spuse el — răspunde la întrebările mele cu un „da" sau „nu". — Poţi aduce dovezi în sprijinul afirmaţiunilor d-tale?

— Da, le pot aduce, Alteţă!

— Atunci dă-mi dovada pe care o caut de atâta vreme! spuse prinţul cu voce tremurătoare. Dă-mi-o, şi fii încredinţat că nu-ţi voiu uita serviciul acesta. Ai spus că aceea care poartă acuma numele fiicei mele, este o înşelătoare, o mizerabilă. Ei bine, Egizio Ettore, dacă această fiinţă, şi-a bătut joc de mine, într'adevăr, luând numele sărmanei mele co-

pile, atunci trebuie să fi purtat înainte alt nume, trebuie să fi fost altă persoană. Eşti în măsură să-mi comunici ceva precis în privinţa aceasta?

— Vă voiu spune numele care l-a avut înainte de a vă fi înşelat pe dv., Alteţă! Pe atunci se numea Gilda Carazzoni şi era fiica pădurarului din Saint Etienne.

Prinţul Raymond făcu un pas îndărăt, îngrozit, un fior îi străbătu trupul, îşi duse mâinile la tâmple şi rămase câteva clipe fără să fie în stare să se mişte din loc.

— Şi ai cunoscut-o d-ta pe când era încă Gilda Carazzoni? întrebă el, în cele din urmă, cu vocea nesigură.

— Am cunoscut-o şi jur pe toţi sfinţii din Ceruri că dânsa este. De altfel, mi-a mărturisit-o de acum.

— Ţi-a mărturisit-o, spui? Ai vorbit cu dânsa, ai silit-o să ţi se destăinuiască?

— Da, Alteţă, chiar în noaptea aceasta.

— In noaptea aceasta... Dar nu se află ea în odaia ei, nu s'a culcat oare?

— Mai stă şi acuma în patul ei — răspunse Ettore, zâmbind — şi am purtat eu de grijă ca să nu-l poată părăsi, atâta vreme cât nu i-o vom îngădui noi.

Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, dacă am procedat, oare cum, din proprie iniţiativă, dar, pentru orice împrejurare, mi-am îngăduit s'o leg pe Gilda Carazzoni de mâini şi de picioare şi să-i vâr un căluş pe gură... cu fiare de soiul acesta nu poţi proceda altfel.

— O, mizerabila! exclamă prinţul Raymond. Ce

Cereţi mâine fascicola 128 cuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 2.

rău ţi-am făcut eu ţie, ca să-mi produci durerea aceasta nemăsurată! Multă vreme am căutat-o pe nenorocita mea copilă, dar în cele din urmă m'am împăcat cu gândul că e moartă. Şi acuma, după ce m'am legănat un timp în credinţa că am regăsit-o pe scumpa mea Letiţia, mă văd în situaţia tragică să-mi iau rămas bun dela gândul acesta. O! ce grozav este, ce dureros!

Ettore interveni repede.

— Cum se numeşte fiica dv., Alteţă?

— Letiţia! răspunse prinţul. Cu numele acesta a fost botezată. Şi înşelătoarea aceea susţinuse că se numeşte astfel, dar omul care a crescut-o, care găsit-o în faţa uşei sale, i-ar fi adăogat numele de Gilda.

— Iertaţi, Alteţă! spuse Egizio Ettore, în prada unei agitaţii nemăsurate, — dar, vă rog să-mi spuneţi, cum se numea omul care a găsit-o pe copila dv. în faţa uşei sale? O ştiţi?

— Da, o ştiu, se numea Vincenzo Rosatti.

— Vincenzo Rosatti! exclamă Egizio Ettore şi se clătină pe picioare, ca un om beat. Acesta... acesta a crescut-o pe copila dv. şi tot Letiţia se numea dânsa.

Noaptea aceasta a fost hărăzită ca să împrăştie întunericul, care ne învăluie pe toţi... O rază de lumină atât de puternică, încât ne sileşte să închidem ochii. Alteţă, mă aflu în faţa dv. nu numai pentru a vă răpi fiica, pe aceea falşă, pe înşelătoarea, ci şi pentru îndeplinirea unei sarcini mai nobile m'a învrednicit Cerul... Vreau... să vă redau copila:., pe cea adevărată, pe veritabila prinţesă Letiţia de Paris, singura care are dreptul să ridice pretenţiuni asupra acestui nume nobil şi asupra acelui lucru care e de o mie de ori mai preţios decât numele unei prinţese de Paris: asupra iubirei dv. Alteţă. Letiţia cea adevărată este... soţia mea!

— Alteță! interveni doctorul Wolfgand Schulze, apropiindu-se de prințul Raymond, dați-i crezare, căci în clipa aceasta nu vorbește Egizio Ettore, brigandul, ci o ființă mai superioară, care l-a ales pe dânsul ca instrument al său. Ceeace am bănuit de mult, se confirmă acuma.

O, Alteță! eu-însumi am văzut-o pe Letiția și am rămas fermecat de drăgălășenia ei. Am rămas uimit de asemănarea dintre dânsa și răposata dv. soție, Carmencitta.

O, Alteță! urmați inspirația momentului, credeți în puterea superioară a Providenței, care v'a răpit o inimă pentru a vă reda o alta, și redați Letiției drepturile cari i se cuvin.

Prințul Raymond nu era în stare să scoată un cuvânt. El își apăsă mâinile pe inima care-i bătea atât de puternic, încât părea să-i spargă coșul pieptului, — lacrimi mari îi curgeau din ochi și o durere adâncă i se întipărise pe figură.

— O, Carmencitta! izbucni el, ridicându-și privirile spre tavan, ca-și-cum ar fi vrut să-l străpungă, și să le înalțe spre Cer. O, scumpa mea Carmencitta, spiritul tău plutește desigur asupra mea în clipa aceasta! Dă-mi lumină, îngăduie-mi să văd limpede, — așa cum numai un înger poate vedea.

— Nu vă încredeți numai în puterea Cerului, Alteță! spuse Egizio Ettore. Există și dovezi pământești cari confirmă susținerile mele.

Letiția, soția mea, a fost crescută de Rosatti, — ea a avut o copilărie amară la dânsul, a fost insultată, batjocorită și bătută de el. A folosit-o pentru serviciile cele mai josnice. Dar ticălosul și-a primit pedeapsa, căci astăzi nu se mai găsește printre cei vii.

— Ah! acuma mi se limpezesc lucrurile! exclamă prințul Raymond. Firele încâlcite ale plasei aruncată asupra mea se rup... Gilda a fost prietena Letiției, nu-i așa?

— Da, Alteță, răspunse Egizio Ettore, cele două fete erau legate între ele cu o prietenie strânsă, până în clipa când Letiția mi-a dăruit dragostea ei. De atunci, Gilda o urăște pe Letiția, căci și dânsa râvnește la mine.

— Așa dar, ea știa de iubirea d-tale? întrebă prințul.

— Fără îndoială.

— In cazul acesta, ascultă-mă Ettore: îți mai reamintești de ziua când fratele meu Robert te-a chemat la osteria lui taica Benedetto?

— Mai e vorbă dacă-mi amintesc! Din ziua aceea dăinuiește eroarea aceea nenorocită, care a făcut să vă consider drept dușmanul meu.

— Da, eram atunci gata să te arestez, când sări deodată pe fereastră o tânără femeie, de o grație desăvârșită.

Ea se apropie de d-ta și toate gesturile ei trădau o dragoste fierbinte.

Și atunci m'am gândit, că dânsa e iubita lui Ettore, e Letiția mea.

Am fost atât de neprevăzător și i-am pus această întrebare, pe care dânsa mi-a confirmat-o. Și totuși... nu era alta decât Gilda Carazzoni.

Am luat-o cu mine... fără să am altă dovadă decât mărturisirea ei, c'ar fi copila mea... iubita lui Egizio Ettore.

Pe asta s'a întemeiat eroarea mea, care a avut urmări atât de triste.

Și asta îmi dovedește — încheie prințul — că Gilda este o înșelătoare, — în schimb Letiția, soția d-tale... e fiica mea.

— Și ce aveți de gând să faceți acuma, Alteță? întrebă doctorul Schulze. Vreți să redați în fața lumii, Letiției drepturile ce i se cuvin?

— Nu pot răspunde acum la această întrebare! făcu prințul, adânc mișcat. Gândește-te ce furtună s'a abătut asupra capului meu în aceste câteva mi-

nute! Dar am căpătat convingerea deplină că Letiția e fiica mea și vreau să înfrunt societatea, numind-o copila mea iubită. — Se află Letiția pe muntele Fontanella?

— Da, Alteță.

— In cazul acesta voiu merge împreună cu d-ta acolo, și voiu afla dacă trebuie să-ți dau crezare, sau nu.

— Și ce se va întâmpla cu înșelătoarea aceea? întrebă doctorul Wolfgang Schulze. Cred, Alteță, că va trebui să rostiți o sentință aspră împotriva ei, căci dacă va ieși nepedepsită din această casă, dacă nu o veți pune să-și ispășească crima făptuită împotriva dv., ar însemna să dați dovadă de o slăbiciune de neiertat. Gilda aceasta trebuie făcută nevătămătoare cu orice preț.

— Dar dânsa nu e singura care trebuie să fie atinsă de pedeapsă — spuse Ettore, cu glasul aspru — mai e un altul, cel puțin tot atât de vinovat ca și dânsa.

— Îmi dau seama pe cine crezi, spuse doctorul Schulze. Vorbești de fratele prințului Raymond!

— Da, de el vorbesc, de contele de Paris. Iertați-mă, Alteță, dar n'am încotro.... trebuie s'o spun... fratele dv., Robert, este cel mai mare ticălos de pe suprafața pământului, și mai mult ca sigur că dânsul e autorul planului infernal care v'a adus-o pe Gilda Carazzoni în această casă.

Dar chiar dacă nu e autorul, a știut însă de înșelătorie, și pentru asta am dovada, căci am auzit o convorbire dintre Gilda și Robert, care mi-a trădat totul.

— O, fratele meu! exclamă prințul, ai procedat față de mine, ca cel mai rău dușman.

— Alteță, — spuse Ettore — fiți mulțumit că vă mai aflați încă printre cei vii, căci cine îl are de dușman, pe Robert de Paris, trebuie să se aștepte la tot ce-i mai rău. Scăpați-vă cât mai curând

posibil de omul acesta, care nu e vrednic să se numească fratele dv. şi dacă aţi vrea să-mi lăsaţi mână liberă, îi voiu aplica o pedeapsă, cu care veţi fi pe deplin satisfăcut.

— Mi-ai făcut servicii atât de mari, Egizio Ettore — răspunse prinţul — încât îţi admit tot ce ceri. Şi acuma spune-mi, ce vrei să faci pentru a-i pedepsi pe Robert şi pe Gilda?

— Aveţi vreun preot la îndemână, Alteţă? întrebă brigandul.

— Un preot! Nu departe de aici locuieşte un pustnic cucernic, pe care l-am putea chema.

— E vreo capelă în castelul acesta?

— Firește, o capelă în care-mi fac rugăciunile.

— Foarte bine! spuse Ettore. Ingăduiţi-mi să vă şoptesc la ureche, în ce constă răzbunarea. Planul meu e atât de bun, încât deocamdată nu trebuie să-l cunoaştem decât noi doi. Scuză, doctore.

Wolfgang Schulze se retrăsese de acum şi brigandul şopti câteva cuvinte în urechea prinţului.

Raymond se cutremură.

— Asta-i prea grozav... prea înspăimântător! exclamă el.

— Aş! Nimic nu e prea grozav pentru a pedepsi pe aceşti doi mizerabili, răspunse Ettore. Hotărâţi-vă, daţi-mi aprobarea şi vă rog să mă credeţi că e tot ce poate fi mai bine.

— Şi încă în noaptea asta? întrebă Raymond.

— De ce nu! Mâine dimineaţă va putea fi prea târziu; trebuie să ţinem în seamă viclenia lui Robert de Paris.

— Bine, fie! Voiu trimite imediat pe cineva la pustnicul acela! — Cristofor, ei Cristofor!

Bătrânul servitor îşi făcu apariţia îndată şi prinţul îi şopti câteva cuvinte.

— Acuma noaptea? băigui Cristofor. Lumină în capelă... să-i trezesc pe toţi.... Stăpâne, vorbiţi serios?

— Fă ceeace-ţi spun! făcu prinţul cu vocea a-

proape aspră. Da, vorbesc cât se poate de serios. Şi acuma, vino te rog mai aproape, doctore, vreau să te rog ceva.

Du-te la fratele meu, trezeşte-l din somn, adă-l încoace, şi să nu te miri de nimic din cele ce vei auzi.

Iar d-ta, Ettore, fii bun şi ascunde-te sub perdeaua patului meu. Trebuie să fii martorul convorbirei mele cu Robert.

Cristofor, nu uita s'o înştiinţezi pe cameristă! Să fie gătită cât se poate de frumos... rochia de mireasă e pregătită.

Cristofor se înclină şi părăsi încăperea.

Prinţul se lăsă într'un fotoliu. Ettore îi înveli picioarele cu o pătură, îi mai puse o pernă sub cap, — apoi se furişă sub perdeaua patului şi aşteptă evenimentele ce aveau să vie.

Nu trecu mult şi uşa se deschise iar în odăie intră Robert de Paris.

Părea adormit, căci doctorul îl trezise din somn.

— Ce-am auzit, scumpul meu frate! exclamă contele de Paris, cu ton prefăcut, în vreme ce de abia izbutea să-şi ascundă bucuria. Te-ai îmbolnăvit aşa, pe neaşteptate? O, Dumnezeule, nu cumva ai temperatură?

— Simt că mi se apropie sfârşitul — răspunse Raymond, închizând ochii pentru a nu fi nevoit să-l vadă pe Robert. — Şi ascultă-mă ce-am hotărât, dragul meu frate: cununia ta cu Gilda trebuie să aibă loc încă în noaptea aceasta.

Da, scumpul meu, — urmă prinţul, cu vocea obosită — nădejdea de însănătoşire pe care am avut-o, a fost înşelătoare.

Nu-i vorbă, doctorul Schulze s'a priceput să-mi vindece rana; dar glontele trebuie să fi distrus vreun organ important din trupul meu. In noaptea asta m'am trezit brusc şi de abia am avut răgazul să-l strig pe Cristofor, căci mă ameninţa o emoragie.

— O emoragie? — Adevărat, o emoragie? exclamă Robert, şi prinţul trebui să se stăpânească din toate puterile ca să nu-i strige în faţă: „Eşti un ticălos, care se bucură de moartea fratelui său!"

Căci tonul cu care contele de Paris rostise aceste cuvinte, era un ton triumfător.

— Vino lângă mine — urmă Raymond, cu vocea înceată — şi ascultă-mă.

E cu putinţă ca să mă mai însănătoşesc, căci nu vreau să spun că-mi voiu da sfârşitul chiar în noaptea aceasta. Voiu încerca totul ce mi-ar putea reda sănătatea şi în primul rând aerul dulce al sudului. De îndată ce-mi va fi cu putinţă voiu pleca la Madeira, pe insula aceea fermecătoare unde e înmormântată scumpa mea Carmencitta. Atâţia bolnavi îşi găsesc acolo vindecarea şi probabil că-mi voiu recăpăta şi eu forţele.

Dar emoragia aceasta care s'a produs în chip

atât de neașteptat mi se pare ca o indicațiune a Cerului.

Știi tu, scumpul meu frate, a fost odată un om care a eliberat Moartea dintr'o capcană, în care a căzut din nebăgare de seamă, dintr'o capcană de vulpi pe care o așezașe un țăran.

— „Drept mulțumire — îi spuse Moartea — îți voiu trimite trei soli, înainte de a bate ceasul tău din urmă, pentru ca să te poți pregăti pentru călătoria spre Ceruri".

Dar solii nu veniră.

In schimb, omul fu apucat întâi de o tuse chinuitoare, apoi o slăbiciune mare și în cele din urmă o emoragie; și deodată Moartea stătu lângă patul lui și-i spuse:

— „A venit vremea!"

Atunci omul i se adresă:

— „Nu ți-ai prea ținut făgăduiala; era vorba să-mi trimiți trei soli".

— „Și nu ți i-am trimis oare?" răspunse Moartea, rânjind. „Aceștia au fost: tusea, slăbiciunea și emoragia. Acuma vino cu mine, ți-a sunat ceasul!"

Vezi tu, scumpul meu Robert, la fabula asta m'am gândit în noaptea aceasta. Emoragia de mai înainte a fost un sol al morții, care a ținut să mă înștiințeze că trebuie să-mi pun în ordine afacerile pământești.

Și acuma, scumpul meu frate Robert, ce-mi stă mîe mai aproape de inimă pe acest pământ, decât soarta scumpei mele fiice Gilda?

Dacă voiu închide ochii, știind-o pe Gilda sub scutul sigur al unui bărbat, atunci nu voiu pierde nimic în viața aceasta; dincolo, în Ceruri, mă așteaptă buna mea Carmencitta, și toate bunurile mele pământești, toate lucrurile de preț ce le posed, moșiile, banii, casele, le voiu lăsa acelora cari mi-au fost mai apropiați în viața aceasta, — fiicei mele și ție.

Dar vreau să închid ochii încredinţat pe deplin că Gilda nu rămâne singură după moartea mea şi de aceea ţiu mult ca să te căsătoreşti cu dânsa chiar în noaptea aceasta.

Eu-însumi am fost acela care am tot amânat până acuma această căsătorie şi n'am ţinut seamă de rugăminţile voastre. Dar astă-noapte moartea m'a înştiinţat şi acuma ştiu: nu trebuie să mă mai împotrivesc să împreunez mâinile voastre".

Prinţul Raymond, care tot timpul cât vorbise, nu-l slăbise din ochi pe fratele său, văzuse cum pe faţa contelui de Paris se întipărea bucuria, batjocura şi triumful.

Sufletul nobil al prinţului se umplu de scârbă împotriva ticălosului care nu aştepta decât moartea sa.

— Şi acuma, scumpul meu frate — întrebă el cu voce tremurândă — eşti pregătit s'o conduci imediat la altar pe Gilda?

— O, scumpul meu Raymond! exclamă Robert, ridicându-se de pe scaunul în care se aşezase, în apropierea prinţului. Cum să-ţi mulţumesc pentru hotărârea aceasta; ştii doar cât de des te-am implorat să-ţi dai încuviinţarea la căsătoria noastră şi, totuşi, necontenit ai găsit de făcut obiecţiuni.

Da, ai dreptate: fericirea fiicei tale va contribui la însănătoşirea ta şi nădăjduiesc că vom avea fericirea să te vedem încă mult timp alături de noi.

— Iţi mulţumesc pentru această dorinţă frăţească — spuse prinţul — şi ştiu că ai exprimat-o din toată inima. Şi acuma, află că am dispus să se facă toate pregătirile. Imbracă-te ca pentru cununie, scumpul meu Robert, şi într'o jumătate de ceas ţi-o voiu aduce pe Gilda în capela castelului, căci mă simt în putere s'o conduc pe fiica mea la altar.

Robert apucă mâna prinţului, vroind să depuie pe dânsa o sărutare ipocrită, dar Raymond şi-o retrase repede.

— Nu, dragul meu — spuse el — nu trebuie să-mi mulțumești în felul acesta. Du-te și fă-ți toaleta cât mai repede, pentru ca mireasa să nu trebuie să aștepte.

Robert se retrase și de abia se închise ușa în urma lui că Raymond își duse îndurerat mâinile la frunte.

— O! ce om ticălos! exclamă dânsul. Ochii lui mi-au trădat totul în clipele acestea. Cât de puțin a știut să se stăpânească când i-am vorbit! Bucuria sălbatecă scânteia din ochii lui și nu lipsea mult să izbucnească triumfător în fața mea.

Egizio Ettore, unde ești?

— Aici! răspunse o voce și în aceiași clipă perdelele patului se dădură la o parte și brigandul își făcu apariția.

Ținea în mână pumnalul pe care-l strângea cu putere și ochii săi aruncau fulgere.

Era neîndoios că Egizio Ettore dusese o luptă vajnică cu el-însuși, — fusese gata să se arunce asupra lui Robert de Paris, dușmanul său de moarte, pe care nu-l avusese niciodată atât de aproape, — și să-și îndeplinească răzbunarea cu o lovitură de pumnal.

Dar gândul că se afla în castelul Miramare, în casa bunului prinț Raymond, și că nu trebuia să ucidă pe frate, sub ochii fratelui, — gândul acesta îl făcu să se stăpânească.

Dar nu i-a venit ușor să se reție, și asta se putea citi pe chipul lui. Raymond ghici și dânsul ce se petrecuse în sufletul brigandului, și ridicându-se din fotoliu i se adresă:

— Egizio Ettore, te rog să-mi făgăduiești un lucru.

— Vă voiu făgădui tot ce veți cere dela mine, Alteță. Egizio Ettore nu vă va putea refuza niciodată o rugăminte.

— Vă făgăduiesc — răspunse Ettore — deşi trebuie să mărturisesc sincer că-mi vine greu să mă aflu în apropierea duşmanului meu de moarte şi să nu-i plătesc datoria ce o am faţă de dânsul.

— Dă-mi mâna d-tale şi promite-mi că nu te vei atinge de Robert de Paris, atâta vreme cât se va afla în casa mea.

Gândeşte-te că e fratele meu şi sângele său nu trebuie să curgă în faţa ochilor mei.

— Ţi-a făcut într'adevăr atâta rău?

Ochii lui Ettore se deschiseră mari şi se umplu ră de lacrimi, în vreme ce spuse prinţului:

— Alteţă, tot ce poate face mai rău un om unui seamăn al său, mi-a făcut mie Robert de Paris. Vă voiu spune totul în câteva cuvinte, căci trebuie s'o ştiţi.

Acest Robert de Paris, pe care-l numiţi fratele

dv. — omul acesta, care aşteaptă acum să vă vadă mort, — a urmărit-o cândva pe scumpa mea Letiţia, pe fiica dv. Şi pentru că eu am salvat-o, pentru că am adăpostit-o la mine, s'a răzbunat împotriva mea, cu cea mai josnică şi ticăloasă răzbunare, făptuită cândva de un om împotriva altuia.

In casa mamei mele din Saint Etienne, Vincenzo Rosatti a fost grav rănit de un glonte.

Vă jur pe bunul Dumnezeu din Ceruri, Alteţă, că nu eu am fost acela care am tras acest glonte, nu eu am primejduit viaţa lui Rosatti.

Dar Robert de Paris s'a duş la poliţie, m'a arătat drept ucigaş şi în faţa juraţilor din Bonifacio şi-a întărit denunţul împotriva mea, cu un jurământ falş.

Am văzut cum a ridicat cele două degete, am auzit jurământul lui, care era tot atât de falş ca sufletul unei femei depravate, — şi cu toate acestea nu m'am putut arunca asupra lui, ca să-l strâng de gât, căci eram păzit de jandarmi. Trebuia să îndur, să-mi văd cinstea terfelită de dânsul, trebuia să îndur condamnarea justiţiei, o condamnare venită din partea unor juraţi cari fuseseră cumpăraţi, a unui procuror cumpărat cu aur de fratele dv., — condamnat împotriva dreptăţii şi a legii, condamnat la 20 de ani închisoare.

In clipa aceea îngrozitoare mi-am jurat că Robert de Paris trebuie să cadă în mâinile mele, şi mai curând sau mai târziu îmi voiu îndeplini acest jurământ, Alteţă; căci ceeace a jurat odată Egizio Ettore, trebuie împlinit, cu orice preţ, căci jurământul său e tot atât de trainic ca stâncile Fontanellei.

Fratele dv. va muri, deci, de mâna mea, chiar dacă ar trebui să-mi vând fericirea sufletului pentru atingerea acestui scop.

Dar firesţe, casa în care sălăşluiţi dv. este sfântă pentru mine, Alteţă, şi nu veţi fi martor al răzbu-

nării lui Egizio Ettore, împotriva aceluia care i-a otrăvit și distrus viața.

Prințul Raymond îl privise țintă pe Ettore, în timp ce acesta povestea cele petrecute la Bonifacio.

Acuma el puse mâna pe umărul brigandului și-i grăi cu voce serioasă:

— Egizio Ettore, ai afirmat că nu d-ta ai fost acela care l-a rănit grav pe Vincenzo Rosatti, și că din pricina acestei răniri ai fost condamnat pe nedrept. Dar lămurește-mă, te rog: cine a comis fapta aceasta, cine a fost acela care a tras asupra lui Vincenzo Rosatti?

Egizio Ettore își aplecă capul pe piept și după trecere de câteva minute răspunse:

— Vedeți, Alteță, m'am gândit adesea la lucrul acesta și niciodată n'am izbutit să răspund la întrebare, să lămuresc această enigmă.

Glontele a pornit din deschizătura în care dispărusem eu cu Letiția, din gangul acela tăinuit pe care am apucat-o noi.

Dar nu eu am tras cu arma, și cu atât mai puțin scumpa mea Letiția.

Trebuia, deci, să mai fi fost încă o ființă, afară de noi, în gangul acela secret.

— In cazul acesta e o enigmă, și o enigmă va rămâne! spuse prințul Raymond. Eu te cred, însă, Egizio Ettore, te cred că n'ai făptuit crima aceea, și totuși, ea este temelia pe care se înalță toată construcția acuzării care a fost făcută împotriva d-tale.

Dar ascultă-mă, urmă prințul: cred că va fi necesar să rămâi alături de mireasă, ca ea să nu trădeze intențiile noastre, căci în orice caz va bănui ce avem de gând cu dânsa.

De aceea te rog, Egizio Ettore, urcă-te în odaia Gildei, îmbracă-te în așa fel încât să nu fii recunoscut și condu-o pe mireasă în capela castelului.

Mă încred în d-ta, Egizio Ettore, că această cu-

nunțe se va îndeplini în ordine și că nu va [illegible] deranjată din cauza Gildei.

— Vă puteți bizui pe mine, nobile prinț — răspunse Ettore — voiu rămâne alături de înș[illegible] toare și vai de dânsa, dacă va scoate un singur cuvânt nelalocul lui. Voiu fi un cavaler de onoa[illegible] cum n'a mai existat un al doilea până acum.

Ettore apucă mâna prințului și o duse la buzele sale, apoi părăsi odaia în care prințul Raymond rămase acuma singur.

— Vai mie, ce noapte trăiesc! exclamă nobilul bătrân. Imi pare un vis groaznic. Dar nu, e realitate, e adevăr, și e bine așa; trebuie să ai curajul să rupi cu tot ceeace nu e adevăr, cu tot ceeace e urâcios, și cine nu înfruntă primejdia cu pieptul deschis, acela nu trebuie să se mire când cade sub dânsa.

Da, în noaptea asta vreau să mă scap de demonii cari m'au înconjurat până acum, și când duhurile rele vor fi plecat, atunci își va face intrarea triumfală îngerul.

Letiția, copila mea, brațele tatălui tău îți vor fi deschise și chiar dacă lumea întreagă te va blestema, pentru că ești soția lui Egizio Ettore, eu, tatăl tău, nu-ți voiu contesta drepturile, și te voiu iubi chiar și ca soția brigandului Corsicei

Cereți mâine fascicola No. 129 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureșci I. Calea Victoriei 5.

CAP. 124

O cununie nemaivăzută

In capela micuță a castelului erau aprinse toate lumânările și o lumină orbitoare învăluia încăperea care era o adevărată operă de artă.

Capela castelului Miramare se afla sub pământ, dar nu era nicio înjosire pentru lăcașul Domnului că se găsea departe, de celelalte încăperi ale palatului, căci rugăciunile cari se făceau într'însa căpătau astfel mai multă solemnitate, în izolarea aceasta binefăcătoare, în liniștea aceasta plină de cucernicie.

Șeaptesprezece trepte de marmură duceau jos în capelă. Plafonul era susținut de coloane din marmură de Carrara, altarul era numai din lemn, dar o adevărată minune a sculpturei.

Această operă de artă n'a fost creiată în vremea noastră, în care totul se face la repezeală și fără gust. Mâna care a făcut acest altar putrezea de mult de acum în pământ.

Căci castelul Miramare era vechiu de tot și prințul Raymond a construit mult mai târziu o aripă a lui.

In spatele altarului se înălța o cruce mare, de argint, cu chipul Mântuitorului.

Cuvertura de pluș, cu broderii, fusese dăruită de Carmencitta, soția scumpă și neuitată a prințului, care îngenunchiase și se rugase cândva în fața acestui altar.

Pentru prințul Raymond, capela aceasta era plină de amintiri.

Copil încă, își făcuse rugăciunile acolo — la acest altar îngenunchiase adesea cu Carmencitta, — aici se găsea pocalul de argint care fusese folosit

la botezul Letiţiei, şi în jetul de colo stătuse Raymond pentru ultima oară, înainte de a părăsi împreună cu Carmencitta castelul Miramare, pentru a se muta la Madeira.

Inainte vreme Raymond avea un preot al lui propriu, dar când se reîntoarse din Madeira nu mai angajase un nou păstor sufletesc, ci de câte ori vroia să-şi deschidă sufletul ochilor Domnului, de câte ori simţea nevoia să se spovedească sau să facă vreo slujbă bisericească, trimetea un servitor, în pădure, unde se aciuise de câtva timp un bătrân pustnic.

Acesta locuia într'o colibă în pădure, şi prea puţini oameni îl văzuseră până atunci. De fapt, refuza pe oricine când era chemat să îndeplinească vreo slujbă religioasă.

— Sunt alţii mai tineri ca mine, obişnuia dânsul să spuie. Eu sunt bătrân, lăsaţi-mă să mă rog şi să mă îngrijesc de mine.

Dar când îl chema prinţul Raymond, pustnicul era întotdeauna gata să-i îndeplinească dorinţa. Şi tot aşa astăzi, când trimisul prinţului îl trezise din somn, pentru a-l duce la Miramare.

Bătrânul urmă îndată cererei prinţului şi în clipa aceasta intră în capela în care Raymond îl aştepta de acum.

— Binecuvântează-mă, prea cucernice părinte, spuse prinţul, înclinându-se în faţa bătrânului.

Pustnicul, a cărui barbă albă ajungea până pe piept, îşi puse mâinile pe capul prinţului şi spuse cu vocea înceată:

— Fii binecuvântat, prinţe Raymond, în numele Domnului şi în numele Bisericii, al cărui prea supus servitor sunt.

Şi când prinţul se ridică din nou, pustnicul îi întinse mâna şi-i spuse:

— Şi acuma lămureşte-mă, prinţe Raymond, pentru ce m'ai chemat: simţi nevoia să-ţi deschizi

sufletul în fața mea, te apasă ceva pe inimă și vrei să capeți iertarea Cerului? Ei bine, să pășim spre jețul acela de spovedanic!

— Astăzi nu e vorba de mine, răspunse nobilul bătrân. Dar am, totuși, să vă fac o spovedanie, căci motivul pentru care v'am adus aici în toiul nopții, prea cucernice părinte, se aseamănă cu o spovedanie. Intindeți-mi mâna, vreau să vă duc la jilț.

Prințul îl sprijini pe bătrân, care era slab și tremura puțin și amândoi păsiră spre încăperea aceea micuță, unde se afla jilțul de spovedanie.

Aici rămaseră vreun sfert de ceas. Șoapte încete porneau de acolo și când ieșiră în sfârșit, figura pustnicului era plină de seriozitate.

— Tânăra pereche va veni curând? întrebă servitorul Domnului. Aș dori mult să fiu îndărăt acasă, înainte de răsăritul soarelui.

— De ce țineți numai decât la asta? întrebă Raymond de Paris. Locuiți doar singur de tot în coliba aceea din pădure. De ce nu preferați să vă mutați în castelul meu, unde e loc destul și unde ați putea duce o viață liniștită, până la adânci bătrânețe!

Un zâmbet ușor flutură pe buzele pustnicului.

— Lasă-mă în coliba mea din pădure! spuse el, ridicând mâinile în chip de apărare. Tocmai acolo voiu ajunge la adânci bătrânețe, deși nu pun mare preț pe asta.

Am trăit de acum de ajuns, am auzit și văzut atâtea, cât mii de oameni împreună n'ar putea auzi și vedea.

Lasă-mă să-mi încheiu viața acolo în libertate, — căci aici, în casa asta de piatră, va fi prea strâmt pentru mine, aici aș muri repede..

Prințul Raymond se pregătea să-i răspundă, dar în aceeași clipă se deschise ușa capelei și pe cele șaptesprezece trepte de marmură înainta cortegiul nupțial.

Orga care se afla pe galeria capelei începu să cânte.

Bătrânul Cristofor nu vroia să renunțe să pue în funcțiune minunatul instrument, în timpul slujbei religioase, și astfel stătea și acuma în fața orgei și lovea clapele cu o putere pe care nu i-ai fi bănuit-o.

In vreme ce sunetele solemne ale orgei umpleau capela micuță, Robert de Paris și Gilda coborau la braț treptele de marmoră.

Deoarece era absolută nevoie de doi martori, fusese trezit din somn lordul Milton, căruia i se pusese în vedere că trebuia să îndeplinească oficiul acesta față de mine. — iar martorul miresei era un bărbat, învăluit într'o mantie largă.

Gluga mantilei și-o trăsese pe față, în așa fel că figura lui nu se prea putea vedea.

Nu e necesar să spunem că acela care pășea alături de mireasă era Egizio Ettore.

Gilda era de o frumusețe răpitoare în noaptea aceasta. E drept, fața ei era acoperită de o paloare neobișnuită, dar buclele blonde o încadrau minunat și rochia de mireasă învăluia un trup plin de farmec, trupul unei adevărate prințese... cum și era încă în clipa de față.

Pustnicul îi așteptase pe treptele altarului, stând cu brațele încrucișate pe piept, și acuma pășea întru-întâmpinarea mirilor, care înaintau încetișor în tactul muzicei religioase.

Robert Wilson fusese trezit și dânsul din somn, și spre marea sa surprindere aflase că în noaptea aceasta se va celebra cununia.

El era complect neștiutor, și crezu ceeace i se spusese și anume că prințul avusese o emoragie și hotărâse să-și cunune fiica cu Robert de Paris cât mai curând posibil, pentru ca s'o știe în siguranță înainte de a închide ochii pe vecie.

Acestea erau persoanele cari luau parte la cununia înscenată cu atâta grabă, și după ce se aflară

cu toţii în capelă, uşile fură închise de mâini nevăzute.

Acuma n'ar mai fi putut intra nimeni.

Doctorul Schulze se afla şi dânsul printre asistenţi, şi intrase în acelaş timp cu lordul Milton.

Erau, deci, acolo: prinţul Raymond, mirele şi mireasa, lordul Milton, detectivul Robert Wilson, doctorul Wolfgang Schulze, Egizio Ettore şi, firește, pustnicul care avea să oficieze cununia.

Prinţul Raymond aşteptase şi dânsul mirii pe treptele altarului.

Când dânşii se îndreptară acum spre el, nobilul bărbat li se adresă:

— M'am hotărât să vă cunun încă în noaptea asta Sunt anumite motive cari mă îndeamnă. Nădăjduiesc că nu procedez împotriva voinţei voastre....

— Firește, răspunse Robert de Paris, ai cărui ochi erau plini de fericire şi triumf. Iţi voiu purta vecinică recunoştinţă pentru hotărârea aceasta.

— Ştiu, şi voiu şti să preţuiesc după cum se cuvine recunoştinţa ta! răspunse prinţul.

Palida mireasă nu rosti niciun cuvânt, o bănuială grozavă părea să fi pus stăpânire pe sufletul ei, şi adesea îţi făcea impresia că buzele ei vor să se deschidă pentru a scoate o vorbă, dar atunci privirile ei cădeau asupra cavalerului ce o însoţea şi rămânea mută.

Avea şi motiv să nu rostească vreun cuvânt, căci misteriosul martor al cununiei sale ţinea ascuns un pumnal sub mantilă şi o singură mişcare suspectă din partea Gildei, — un singur cuvânt prin care ar fi căutat să-l puie în gardă pe Robert de Paris, ar fi însemnat moartea sigură pentru ea.

— Şi acuma te rog, prea-cucernice servitor al Domnului — se adresă prinţul Raymond către pustnic — să aduci la îndeplinire slujba pentru cununie, conform legilor sfintei noastre Biserici.

In numele lui Dumnezeu şi în numele Bisericii,

dă binecuvântarea ta acestor doi oameni, care-ți stau în față, căci Robert și Gilda se iubesc și s'au hotărât să se lege unul de altul pentru toată viața.

Cunună-i deci, ca să nu mai poată exista nicio îndoială că din această clipă sunt unul al altuia până la ultima suflare.

— Ingenunchiați! rosti pustnicul, cu voce sonoră, care părea să vie dintr'un mormânt. Ingenunchiați pe treptele acestui altar sfânt, Robert și Gilda, unde veți primi binecuvântarea Bisericii pentru legământul vostru pe viață.

Mirele și mireasa îngenunchiară pe treapta de sus a altarului și pustnicul începu să îndeplinească slujba.

Rosti numai ceeace se obișnuiește la asemenea ceremonii și niciun cuvânt mai mult.

N'a predicat despre dragoste şi despre pornirea cea mare a inimilor, nici despre datoriile femeiei, de a-şi părăsi părinţii şi a-şi urma bărbatul. Şi nici nu le făcu urarea de vecinică fericire, care se obişnuieşte de obiceiu la cununii, când e vorba de un legământ pornit din intenţiuni frumoase.

Nu, nimic din toate acestea nu rostiră buzele pustnicului. El se ţinuse cu strictete de prescripţiunile ceremonialului.

Apoi îl întrebă pe Robert de Paris dacă e hotărât s'o ia de soţie pe fecioara Gilda, şi evită cu desăvârşire să adaoge numele de familie al acesteia.

Dar Robert nu observă aceasta şi răspunse „Da".

Iar pe Gilda o întrebă dacă e hotărâtă să devie soţia lui Robert de Paris şi rosti numele vestit cu o intonaţie deosebită, apăsând pe cuvintele: CONTELE DE PARIS.

— Schimbaţi inelele! porunci apoi preotul.

Robert îşi trase mănuşa de pe mâna-i dreaptă, scoase din deget o verighetă mare, de aur, şi o înmână Gildei, în vreme ce dânsa dădu soţului verigheta ei.

— Şi acuma sunteţi uniţi! spuse pustnicul, ridicând mâinile în semn de binecuvântare. Sunteţi uniţi în numele aceluia pe care-l purtaţi în inimile voastre. Dacă e Dumnezeu sau acela pe care-l privim ca potrivnicul său, asta trebuie să v'o spuie inima voastră, glasul propriei voastre conştiinţe.

Dar legământul e încheiat şi nu mai poate fi rupt: Gilda a devenit soţia contelui Robert de Paris şi el va avea să îndeplinească faţă de dânsa datoriile de soţ.

Şi acuma mai avem doar de îndeplinit o singură formalitate, care consistă în aceea că trebuie să înscriem în registrul parohiei evenimentul care a avut loc în această capelă, pentru ca să capete astfel valoare pentru toate timpurile.

Să mi se aducă registrul în care este trecută familia de Paris!

Prințul scoase o cheiță din buzunar, deschise un dulăpior ascuns care se afla în altar și scoase la iveală o condică legată în negru și care era împodobită cu o cruce mare de aur.

— S'a făcut de acum înregistrarea în condica asta? întrebă pustnicul, cu glas încet.

— S'a făcut! răspunse prințul Raymond. Și nu lipsesc decât doar semnăturile.

Doctorul Wolfgang Schulze aduse o călimară de aur și un condei, iar pustnicul invită pe Robert să semneze.

Robert nu stătu o clipă la îndoială și însuflețit de gândul triumfător, că moștenirea familiei de Paris îi era acum asigurată, semnă repede în registru, sub textul care fusese scris dinainte.

Gilda îi urmă pilda și-și depuse semnătura în acelaș loc.

— Și acuma martorii! spuse pustnicul.

Lordul Milton se grăbi să iscălească, deoarece socotea drept o cinste deosebită să-și veșnicească numele în cartea aceasta.

— Și acuma d-ta! spuse bătrânul, întinzând tocul bărbatului îmbrăcat în mantilă cu glugă, care fusese martorul Gildei.

Acesta muiă peniță în cerneală și de sub glugă aruncă o privire batjocoritoare spre Robert de Paris, care era curios să afle cine era misteriosul martor al miresei, căci până atunci, buna-cuviință îl împiedicase să cerceteze lucrul acesta. In acelaș timp cu martorul el se aplecă asupra registrului.

Dar în clipa următoare se dădu îngrozit înapoi scoțând un țipăt sălbatic, căci sub numele său, necunoscutul scrisese apăsat: EGIZIO ETTORE.

Contele de Paris, sărise ca muşcat de şarpe, dar acuma izbucni într'un hohot sinistru, care a-

părea şi mai batjocoritor în începerea aceasta închinată lui Dumnezeu.

— Ce înseamnă această glumă proastă, — de ce tocmai numele lui Egizio Ettore? Cine îndrăzneşte să se dedea unui astfel de joc cu mine?

— Nu e niciun joc, conte de Paris! îi răspunse pustnicul, cu glasul solemn. Iţi jur pe bunul Dumnezeu că nu e niciun joc, ci un lucru cât se poate de serios, de o seriozitate grozavă chiar.

Citeşte ce ai întărit cu semnătura ta! Iţi închipui că ai luat-o de soţie pe prinţesa Gilda de Paris?

Nefericitule, află deci că ai fost cununat ca Gilda Carazzoni, fiica pădurarului din Saint Etienne!

Robert rămase ca împietrit, o paloare cadaverică i se întipări pe figură şi un tremur nervos îi scutură tot trupul.

Apoi scoase un răcnet de mânie şi se adresă fratelui său:

— Raymond, tu ai fost deci acela care ţi-ai bătut joc de mine în felul acesta? Tu, Raymond de Paris!? Ah! asta mi-o vei plăti cu vârf şi îndesat, mi-o vei plăti chiar dacă va trebui să merg la eşafod din capela asta! Mizerabile! Destul ai stat de acum în calea fericirei mele, te voiu trimite în iad!

Cu iuţeala fulgerului Robert scoase un pumnal din buzunarul hainei şi o clipă doar să fi trecut şi ticălosul ar fi devenit ucigaşul fratelui său.

Dar în acelaş moment căpătă o lovitură atât de puternică pe mână, încât scoase un urlet de durere şi pumnalul căzu la pământ.

Acela care-i dăduse lovitura fusese misteriosul martor, şi făcuse asta cu mânerul propriului său pumnal.

In clipa următoare el se interpuse între prinţul Raymond şi Robert de Paris şi părea un zid care vroia să-l apere pe bătrân de furia ticălosului său frate.

— Atât de departe ai ajuns de acum, Robert de Paris, încât nici viaţa fratelui tău nu mai este sfântă pentru tine? întrebă misteriosul martor al miresei.

Până acuma ai încercat numai să-l prăpădeşti pe căi josnice, dar în clipa aceasta îndrăzneşti să te arunci asupra lui de faţă cu atâţia oameni!

Află, deci, ticălosule, că prinţul Raymond are

un apărător, care-l veghează împotriva oricărui atac venit din partea ta, şi acest apărător, care e gata să-şi dea viaţa pentru prinţul de Paris, se numeşte Egizio Ettore.

Gluga căzu de pe cap, mantia fu dată în lături şi cu un ţipăt de groază Robert se dădu îndărăt din faţa apariţiei care i se înfăţişă acuma.

— Egizio Ettore! bâigui el. El aici, în capela castelului Miramare?

— Te surprinde asta? i se adresă brigandul, râzând. Află, deci, că am fost invitat ca oaspete la cununia ta. Fratele tău mi-a trimis invitaţia şi eu n'am ezitat să-i fac pe plac, să iau parte la ceremonia prin care Robert de Paris se cunună cu o fată din clasa de jos, cu iubita fostului meu prieten Pietro, cărbunarul, pe care l-am trimis de acum de mult în iad, căci mizerabilul nu s'a dat înapoi să devie trădătorul meu.

Da, trebuia să iau parte la ceremonia aceasta, ca să văd cu ochii mei cum un membru al vestitei familii de Paris, se cunună cu Gilda Carazzoni, care mi-a mărturisit în noaptea aceasta chiar dragostea ei pentru mine, dar pe care i-am respins-o cu scârbă.

Da, i-am respins-o

Ceeace n'a fost bun pentru Egizio Ettore, ceeace el a alungat cu dispreţ — asta e acum soţia lui Robert de Paris, a contelui Robert de Paris, şi pentru dânsul femeia aceasta este încă prea bună.

— Mizerabile! scrâşni Robert, care în timpul cuvântării lui Ettore schimbase feţe-feţe. Mizerabile! asta mi-o vei plăti!

Vru să se năpustească asupra brigandului, cu gând să-l ucidă, dar Ettore îndreptă spre dânsul cu mult sânge rece pumnalul şi-l înfruntă:

— Apropie-te dacă ai curajul!

Mâinile contelui de Paris căzură moi dealungul trupului, un tremur îi scutură toată fiinţa şi picioarele de abia îl mai ţineau. Dar deodată izbucni într'un hohot sinistru şi strigă cu glas răguşit:

— In frumoasă societate ai intrat, prinţe Raymond de Paris! Şeful nobilei noastre case s'a întovărăşit cu Egizio Ettore, criminalul, care e căutat pe toate drumurile de autorităţile franceze, pe al cărui cap s'a pus un premiu de cincizeci de mii de franci. Nobilul prinţ s'a legat cu isgonitul din societate, pentru a mă înşela şi a mă pierde pe

mîne, fratele său, — şi s'a mai găsit şi un servitor al Domnului, un bărbat al Bisericii, care să dea o mână de ajutor la această farsă.

Ah! sunteţi cu toţii nişte ticăloşi şi mizerabili, Robert de Paris vă întoarce spatele cu dispreţ, — şi pe aceia de colo — urmă el, aruncând o privire batjocoritoare spre Gilda, — pe aceia de colo, pe care mi-aţi atârnat-o de gât, n'o voiu recunoaşte niciodată drept soţia mea. Cununia aceasta este nulă şi neavenită, deoarece a fost îndeplinită în chip josnic şi împotriva voinţei mele.

— Crezi? îi strigă pustnicul, cu voce tunătoare. Te înşeli, Robert de Paris — cununia a fost celebrată după toate regulile prescrise pentru asemenea ocaziuni de sfânta noastră Biserică. A fost îndeplinită cu ştiinţa şi voinţa ta, dar dacă ai fost înşelat, asta e numai din propria ta vină.

De altfel, las pe seama fratelui tău, prinţul Raymond de Paris, să-ţi dea lămuriri mai precise, şi în ceeace mă priveşte n'am altceva de adăogat decât că voiu raporta autorităţilor superioare bisericeşti, ceeace am făcut astăzi aici, în capela castelului Miramare.

Prinţul Raymond, care stătuse până atunci fără să rostească un cuvânt, se apropiă de fratele său.

Cu o privire dispreţuitoare îl măsură pe Robert din creştet până în tălpi.

— Ceeace s'a petrecut acuma aici — spuse prinţul, cu voce schimbată — s'a petrecut conform dispoziţiilor mele. Crezi tu, mizerabile, că nu te-am iscodit eu? Iţi închipui că aşi fi putut fi atât de idiot încât să nu-mi dau seama că ai aşteptat doar clipa ca să mă îndepărtezi din calea ta?

Cunoşteam bine pericolul în care mă aflam, ştiam de crima pe care te pregăteai s'o făptuieşti împotriva mea, şi nu e meritul tău dacă mai sunt astăzi printre cei vii. Aţi făcut de acum mai multe încercări să mă trimiteţi pe lumea cealaltă, tu şi

aceia de colo, care stă lângă tine şi este soţia ta oficială.

Sau vreţi poate să negaţi că în timpul când doctorul Wolfgang Schulze se pregătea să mă opereze, aţi căutat să-l ameţiţi, pentru ca să-mi dau sufletul sub cuţitul său de chirurg?

Asta a fost o faptă mişelească, dar nu e singura.

Tot ceeace mi-ai făcut mie personal — urmă prinţul — ţi-aşi mai putea ierta, poate — dar tu ai adus-o pe calea pierzaniei pe copila mea, şi asta să ţi-o ierte Cerul, eu, însă, niciodată!

Ştiai bine că Letiţia mea scumpă, se află în mâinile acelui ticălos de Vicenzo Rosatti, şi n'ai căutat s'o eliberezi din acea tristă situaţie. Dimpotrivă, ai urmărit-o cu gânduri ruşinoase, vroiai să faci dintr'însa amanta ta — tu — unchiul ei — pe nepoata ta — tu, un conte de Paris, — pe o prinţesă din aceeaşi familie.

Tu, care datorită situaţiei tale înalte, aveai datoria să aperi nevinovăţia, tu ai urmărit-o, şi dacă Letiţia n'ar fi găsit un apărător, ar fi căzut în mâinile tale.

Dar bunul Dumnezeu mi-a ferit copila de asta, şi Letiţia a preferat să devie nevasta unui om oropsit, dar să nu devie prada ta, să nu devie complicea ta; mulţumesc Domnului din Ceruri, că i-a dat mintea să procedeze astfel.

Dar cu asta seria păcatelor tale nu s'a sfârşit, Robert. Ai făptuit lucruri şi mai grozave.

Pe câtă vreme ştiai că sărmana mea copilă se găsea în mizerie şi suferinţă, şi că trebuia să se ascundă pe piscul Fontanellei, nu mi-ai spus nicio vorbă cu privire la aceasta, căci intenţia ta era s'o ţii departe de mine pe Letiţia, pentru ca moştenirea familiei de Paris să nu intre în mâna aceleia, care singură avea dreptul asupra ei. Vroiai să pui mâna pe comorile familiei de Paris, şi în scopul acesta trebuia să mă pierzi întâi pe mine iar pe Letiţia

trebuia s'o înlături și s'o ții în întuneric asupra drepturilor nașterei sale.

Vezi însă, că însuși iadul ți-a încurcat prima socoteală, așa că ai fost silit să-ți întocmești o a doua, probabil mai bună.

S'a găsit o netrebnică, care s'a priceput să se folosească cu viclenie de o întâmplare și să mă facă pe mine să cred c'ar fi fiica mea. Femeia blondă de colo, care e acuma soția ta, contesa de Paris, — ea a fost aceea care s'a dat drept fiica mea, pricepându-se să-mi câștige încrederea.

Și atunci te-ai găsit într'o situație cam dificilă, Robert, căci a apărut de-odată o prințesă de Paris și dacă aș fi închis într'o zi ochii mei obosiți, ar fi urmat ca dânsa să devie moștenitoarea bunurilor mele.

Dar tu te-ai priceput să înlături piedica aceasta, prin aceea că i-ai cerut pur și simplu mâna și odată soția ta, jocul ar fi fost câștigat.

Prin asta ai păcătuit împotriva părinților noștri, cari zac în groapă, acăci deși știai că femeia aceasta e numai o comediantă, o înșelătoare, ființa cea mai josnică de pe pământ, te-ai declarat gata, totuși, să-i dai numele tău, numele „de Paris".

V'ați potrivit unul cu altul, lucrul acesta nu vi-l contestă nimeni. De-aceea, să mergeți împreună pe drumul vieții, încotro vă vor duce picioarele.

Intr'acestea vă voiu da singurul salut de rămas bun, pe care-l meritați.

Să înceteze cântecul orgei și Dumnezeu să mă ierte, dacă profanez acest lăcaș sfânt.

Niciodată să nu se mai rostească o rugăciune aici, niciodată, capela aceasta, care a fost sfântă

Cereți mâine fascicola 130 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Le 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

până acum, să nu mai servească rugilor către Domnul, niciun om să nu mai îngenuncheze într'însa cu veneraţie pentru Cel de Sus, — căci lăcaşul acesta a fost profanat prin prezenţa celor doi ticăloşi, — a fost profanat prin prezenţa fratelui nedemn care, ca şi altădată Cain, a ridicat mâna împotriva fratelui său, — a fost profanat prin prezenţa ticăloasei care a furat numele unei alte fiinţe, — şi profanat să fie prin pedeapsa care va trebui să-i lovească pe aceşti doi păcătoşi!

Egizio Ettore, ai îngrijit tu de toate cele ce ţi-am poruncit?

— Totul e în ordine, Alteţă, răspunse brigandul, în vreme ce Robert scrâşnea din dinţi şi era aproape să-şi piardă minţile de mânie, căci îşi dădea seama că era complect neputincios împotriva pedepsei ce-l aştepta.

— Oamenii tăi sunt, deci, la posturile lor?

— Da, sunt la posturile lor.

— Bine, cheamă-i înăuntru!

Pentru lămurirea celor ce vor urma, trebuie să spunem cititorilor că Egizio Ettore nu şi-a pierdut timpul degeaba.

Când îl părăsise pe prinţ după ce avusese convorbirea aceea lungă cu dânsul, brigandul se întoarse în pădure şi-l găsi pe Lamotier care-l aştepta acolo.

Tânărul francez îşi luă sarcina să-i aducă pe Neuville, Baronul Lamberg şi Hector Gardane.

In galop nebun Lamotier zbură spre Fontanella şi îndeplini porunca căpitanului său.

Vom vedea îndată ce servicii aveau de înfăptuit în ziua aceasta cei trei francezi şi vom spune dintru 'nceput că au primit sarcina cu toată plăcerea.

— Bine, Egizio Ettore — se adresă prinţul către brigand — te însărcinez, deci, să procedezi la judecarea celor doi mizerabili.

Iţi aduci aminte că mi-ai făgăduit să nu verşi sângele lor pe lespezile sfinte ale acestui lăcaş. Nici nu vreau sângele lor, ci doresc numai să-i înfieraş pentru toată viaţa.

Inainte, Egizio Ettore, la lucru!

In clipa aceasta se stinseră ca prin farmec luminile din capelă, rămânând doar aprinse şease lumânări cari îşi împrăştiau razele slabe.

Pustnicul, Robert Wilson, doctorul Wolfgang Schulze şi prinţul Raymond se urcară pe altar, ca şi cum ar fi vrut să se puie în siguranţă faţă de ceeace avea să urmeze.

In schimb, Egizio Ettore se 'ndreptă spre uşă şi o deschise.

— Intraţi, prieteni! spuse el. Faceţi-vă datoria! E vorba să înfierăm acum cum se cuvine pe o înşelătoare şi un înşelător. Indepliniţi-vă, deci, misiunea, şi credeţi-mă că niciodată în viaţa voastră n'aţi îndeplinit o faptă mai nobilă ca această judecată.

Robert de Paris şi Gilda stăteau umăr la umăr la picioarele altarului, dar nu se priveau unul pe altul, căci cum se întâmplă de-obiceiu în cazuri dintr'acestea, bărbatul blestemă pe femeie, numind-o în sinea lui piaza lui rea, şi femeia se înverşuna împotriva bărbatului, care nu se pricepea s'o apere mai bine, decât s'o lase pradă injuriilor şi ruşinei.

Dar ce se petrecea în sufletul celor doi ticăloşi, când văzură acuma pe bandiţi intrând în capelă? Cine ar putea-o spune?

Cu o iuţeală vertiginoasă oamenii lui Ettore se năpustiră pe scările de marmură ce duceau spre capelă. Fiecare avea în mână o biciuşcă de călărie. Ettore scosese şi el una de sub haină.

Inainte ca Robert să fi putut face vreo mişcare de împotrivire, Egizio Ettore păşi în faţa contelui de Paris şi cu toată puterea îi aplică două lovituri în faţă.

— Robert de Paris, te înfierez, răcni el, cu voce tunătoare — te înfierez ca om lipsit de onoare, te înfierez ca pe o ființă care e de o mie de ori mai vrednică de dispreț ca Egizio Ettore, urgisitul de pe Fontanella.

Robert scoase un țipăt, vru să se arunce asupra lui Ettore, dar în aceiași clipă Lamotier apăru în fața lui și-l opri în loc.

Intr'acestea, Ettore se întoarse spre Gilda, care stătea ca înlemnită, nefiind în stare să se miște.

— Eu n'am bătut încă niciodată o femeie, strigă Egizio Ettore, — și nici pe tine nu te voiu bate, Gilda Carazzoni, căci tu ești mai păcătoasă ca cea din urmă criminală care și-a ispășit vreodată nelegiuirile în temniță.

Tovarășă a lui Robert de Paris, fii blestemată, înfierată ca și dânsul. Îți răpesc demnitatea femeii! Ești pierdută!

El ridică biciușca spre fața Gildei, dar nu lovi într'însa. Indeplini doar un gest simbolic.

Și în clipa când Ettore lăsă jos biciușca, Neuville și baronul Lamberg erau gata de-acum să-i îmblânzească pe cei doi cari spumegau de furie neputincioasă.

— Inainte, prieteni! strigă Ettore, îndreptându-se în grabă spre altar și dând poruncile de acolo.

— Ajutor! Ajutor! se auzi în clipa aceasta glasul lui Robert. Fie-ți milă de mine, frate Raymond!

— Afară din casa mea! Pleacă din castelul Miramare, piei din apropierea mea! strigă Raymond, ridicând mâna în chip amenințător. Voiu închide ușa în urma ta, și niciodată nu vei mai putea călca pragul acestei case!

— Ah! asta n'am să v'o iert eu! scrâșni Robert, care urma să păstreze atitudinea obraznică și îngâmfată. Mi-o veți plăti voi încă! Fii blestemat, Egizio Ettore, și tu, Raymond de Paris, și voi ceilalți, cari sunteți martorii înjosirii mele, — fiți blestemați!

pentru vecii vecilor! — Robert de Paris se va răzbuna cumplit împotriva voastră.

— Da, așa vei face, dacă Egizio Ettore îți va lăsa răgazul pentru aceasta! îi răspunse brigandul și ochii săi luceau sinistru.

— Ajutor! Salvați-mă! strigă Gilda și se năpusti la Robert, de care se acăță cu disperare. Cum te rabdă inima să mă lași batjocorită în felul acesta? Nu vezi că mă jignesc de moarte? Tu ești bărbatul meu și trebuie să mă aperi. Du-mă de aici, căci nu mai pot îndura rușinea asta!

Cuprins de o disperare nebună, Robert de Paris o apucă pe Gilda și o târî după sine prin capela întunecoasă. In fugă se îndreptară spre treptele de marmură și cei trei francezi se luară după dânșii.

Deodată se auzi de printre scaunele capelei un glas tânguitor:

— La naiba, lăsați-mă în pace, eu nu sunt de-ai lor! Ce vreți de la mine?

— Lordul Milton! exclamă Raymond. Sfinte Dumnezeule, ce 'nsemnează asta? De ce-l împingeți, — de ce-l brutalizați? Dați-vă înapoi, — ce-aveți de gând să faceți?

Bietului lord Milton îi mergea rău de tot. Bravul Tric-Trac, care nu prea păzea să-și dea seama de situație, îl dibăcise pe nobilul englez îndărătul uneia din băncile capelei, unde lordul Milton se furișase în grabă, și începu să-i care la pumni cu nemiluita.

— Salvați-mă, domnii mei! răcni lordul, ținând mâinile în fața obrazului, ca pentru apărare. Nenorocitul ăsta mă omoară în bătăi!

Și eu n'am nici în clin, nici în mânecă, cu toată afacerea asta. E o greșeală la mijloc, o neînțelegere.

Sfinte Dumnezeule, tiranul acesta își închipuie, desigur, în fantezia lui înfierbântată, că are în fața sa un cal nărăvaș. Mă va ucide. Ajutor, domnii mei, ajutor!

Egizio Ettore sări cât putu mai repede, ca să ia prada din mâinile lui Tric-Trac.

— Ai înebunit, omule, îi spuse el. Nu vezi care că domnul acesta nu e dintr'aceia cari trebuiesc alungați de aici?

— Vă rog să mă iertați, răspunse bunul francez, dar omul acesta avea o mutră atât de suspectă, încât credeam că nu i-ar strica deloc puțină chelfăneală.

Dacă cumva m'am înșelat în persoana domnului acesta, îmi cer mii de scuze!

CAP. 125

Tovărășia demonilor

După ce Tric-Trac căpătase convingerea că... greșise adresa, se grăbi să-și descarce mânia asupra acelora cărora li se cuvenea. Dar aproape că veni prea târziu.

Robert şi Gilda ajunseră la scările de marmură cari duceau sus şi acum fugeau spre ieşire.

De-abia că se ţineau pe picioare, şi tremurau din tot trupul de furie, ruşine şi groază.

Dar nu mai exista nici-o îndurare pentru dânşii, căci prinţul Raymond dăduse poruncă să fie alungaţi din casă şi să nu fie scăpaţi din vedere până când nu vor fi afară dintre zidurile castelului.

Şi oamenii lui Egizio Ettore erau obicinuiţi să îndeplinească poruncile cu strictete.

Rochia Gildei se acăţă de un cârlig, în momentul când ajunse la uşă. Ea nu mai stătu s'o desprindă, căci Hector Gardane era de-acum lângă dânsa.

Fugi mai departe cu zdrenţele atârnânde şi Robert era alături de ea.

Adam şi Eva au fost alungaţi din paradis de către îngerul cu sabia de foc. Dar el îi împinsese afară cu blândeţe, pas cu pas.

Aceştia doi, însă, au fost alungaţi cu furie din paradisul în care vroiseră să joace rolul şerpilor.

Prin tot castelul începu acuma vânătoarea sălbatecă, străbătând încăperile elegant mobilate. Tot ce întâlneau în cale cădea la pământ.

Alergau tot înainte, până când Robert scoase un răcnet răguşit.

Căci el văzu portalul de jos, stând larg deschis. Prinţul Raymond ţinuse să-i uşureze până într'atâta fuga, încât dăduse poruncă portarului să ţie poarta deschisă.

— Jos! strigă Robert către însoţitoarea sa şi o târî pe scări, încât nenorocita Gilda era cât pe ce să se prăbuşească.

Nu ştiau nici ei singuri cum se treziră de-odată la capătul de jos al scării — dar stăteau acolo, în pragul vestibulului. Încă două, trei sărituri şi erau la uşă.

Aici, însă, li se ivi o piedică neaşteptată. Căci deodată apăru în faţa lui Robert o namilă fioroasă,

neagră. Doi ochi grozavi îl fixau și o limbă însetată, roșie, ieși la iveală dintre două șiruri de dinți ca pumnalele.

Robert scoase un țipăt. Vru să se dea îndărăt, dar în spatele său îi auzea pe urmăritori și femeia tremurândă îl trăgea înainte, nebună de spaimă.

— Câinele! exclamă Robert, — nu vezi câinele?

Da, era Dante, câinele de vânătoare al prințului, credinciosul animal, căruia Robert de Paris îi fusese întotdeauna ca un spin în ochiu, — câinele minunat care cu instinctul său fin simțise întotdeauna că fratele stăpânului său îl urăște și vrea răul prințului.

Își dădea oare seama, Dante, ce se petrecea în ceasul acesta în castelul Miramare?

Era numai o întâmplare că uriașul animal se găsea acuma tocmai aici lângă poartă, așteptând pe cei doi fugari, pentru a le da ultimul salut, pe care să-l ție minte?

Lătrând înfiorător, el se aruncă înaintea lui Robert. Se ridică pe picioarele dinapoi, își puse labele pe umerii contelui de Paris și-l amenință cu botu-i înfiorător.

Un urlet de groază umplu tot castelul.

Erau atât de cutremurătoare tonurile acestuia, încât urmăritorii rămaseră locului, ca înlemniți.

Răcnind ca un ieșit din minți, Robert se năpusti afară.. Gilda îl urmă. Zdrențele atârnau de pe trupurile lor, și în urma fugarilor — cari fuseseră alungați ca niște păcătoși din raiul Domnului — se auzeau acuma râsetele batjocoritoare ale urmăritorilor.

La depărtare de o jumătate de ceas de castelul Miramare, într'o pădure, zăceau doi oameni la pământ, ca morți.

Nu se puteau ridica de jos și păreau doi vagabonzi, scăpați din ghiarele unei primejdii gro-

zave, două ființe cari nu mai aveau nimic omenesc într'însele.

Erau Robert de Paris și soția sa, Gilda Carazzoni. Contele își legase batista în jurul feței în care Dante își înfipsese colții. Izbutise să oprească sângele din rană și se părea astfel că orice primejdie e înlăturată.

Dar îndura suferințe cumplite, plângea și se văieta, căci fusese desfigurat pentru toată viața.

Dar nu numai desfigurat, ci și înfierat. După cum odinioară Dumnezeu pusese pe fruntea lui Cain pecetea rușinei, pentru a înfiera pe ucigașul fratelui său — tot astfel purta acuma Robert de Paris semnul mușcăturei, ca o indicație pentru oameni să se ferească de dânsul.

Unde s'ar mai fi putut arăta acuma? Cine s'ar mai fi uitat la dânsul?

Prietenii săi din Bastia și Ajaccio ar fi întrebat cine îl pocise în felul acesta și dacă ar fi încercat să mintă, n'ar fi izbutit să-i înșele pe oameni, căci existau prea mulți martori cari ar fi putut să-l desmintă.

Da, Robert de Paris simțea că în noaptea aceasta se prăbușise într'o prăpastie, din care nu mai exista nădejde să iasă.

Plin de mânie privea el acuma spre blonda lui însoțitoare, care stătea la pământ, mută, ca o statuie de marmoră.

Femeia se plângea mai puțin decât bărbatul.

Sexul femenin se pricepe întotdeauna să îndure durerea cu mai multă liniște și răbdare decât sexul opus. Bărbatul se lovește cu capul de pereți, pe cari nu-i poate sparge, pe când femeia găsește soluții mai ușoare.

— Fii blestemată! răcni Robert și strânse pumnii, îndreptându-i spre Gilda, care în clipa aceea își ridică frumosu-i cap.

Fii blestemată, mizerabilo! Toate astea s'au în-

tâmplat din pricina ta. Tu m'ai ademenit, tu m'ai pierdut, tu porți vina faptului că m'am nenorocit pentru totdeauna!

— Și chiar dac'ar fi așa? răspunse Gilda, înălțând din umeri. Crezi că voiu avea mustrări de conștiință din pricina asta?

Întreabă-te singur dacă nu ți-ai câștigat toate astea, dacă pedeapsa pe care ai primit-o n'a fost dreaptă.

Eu nu mă vaiet, căci găsesc că am meritat cu prisosință pedeapsa care mi s'a dat.

Dacă prințul Raymond ne-ar fi pus în lanțuri pe amândoi și ne-ar fi aruncat în temniță, — ar fi fost mai bine?

Fii mulțumit că ai scăpat numai cu atâta, cu o simplă desfigurare care se va tămădui! Resemnează-te cu ceeace e inevitabil.

— Nu pot! se văieta Robert de Paris. Tu n'ai pierdut nimic, căci ce ai fost înainte? O biată ser-

vitoare! Nu-ți rămâne altceva, decât să te întorci de unde ai pornit. Dar eu... eu am fost contele de Paris...

— Și cu toate acestea nu erai mulțumit și te gândeai să făurești comploturi împotriva fratelui tău, și să faci datorii peste datorii! Titlul tău de conte de Paris nu-mi impune deloc, crede-mă!

— Dar am stat pe treapta cea mai înaltă a scării sociale!

— Deaceea ai și căzut atât de jos! Mai jos nu mai poți cădea.. Vezi, și ăsta e un avantaj!

— Femeie, mă scoți din sărite — te urăsc!

— Atuncea ești un idiot fără pereche, căci eu sunt singura ființă de pe pământ, pe care mai trebuie s'o iubești încă.

Robert își sprijini capul în palme și rămase pe gânduri.

Gilda asta avea dreptate: la ce bun să mai cârtească acuma, la ce bun să se vaiete!

Acuma situația trebuia privită în față. Era singurul lucru ce-l putea face.

Și femeiușca asta blondă, fermecătoare, nu suferise nimic în frumusețea ei!

Intr'adevăr, cu o femeie ca Gilda, Robert ar putea supune întreaga lume la picioarele sale. Cu o asemenea tovarășă viața mai poate fi suportată. In lături cu toate scrupulele!

Poate să fi fost ea orice, — fiica unui pădurar, sau o simplă servitoare! Este frumoasă și frumusețea e regină, — și deștept e acela care se întovărășește cu dânsa.

Luând o hotărâre bruscă, Robert de Paris îi întinse mâna Gildei, și-i spuse:

— Iți întind mâna mea, ca un semn că vom încheia între noi un legământ, mai trainic decât acela pe care l-am încheiat în fața altarului.

Hahaha, cununia' aceia n'a fost decât o farsă!

Dar noi o vom face valabilă şi dacă vrei tu, eşti soţia mea şi eu sunt bărbatul tău.

Dar nu dragostea ne uneşte pe noi, ci ura, — ură împotriva tuturor acelora cari şi-au bătut joc de noi astăzi. Dă mâna, frumoasă Gilda Carazzoni, — sau, dacă nu poate fi altfel... dă mâna, Gilda de Paris!

El se ridicase pe jumătate de la pământ. Figura lui mânjită cu sânge şi murdărie era groaznică la vedere.. Ochii umflaţi, cari se deschideau cu greu, erau plini de ură şi dor de răzbunare.

Cu o mişcare care trăda o hotărâre bruscă, Gilda îşi înălţă capul sus. Ea îşi puse mâna în aceea a lui Robert şi mâinile celor doi oameni se ţinură încleştate timp de câteva minute.

— Legământul este valabil, conte de Paris! spuse Gilda. Eu sunt soţia ta şi tu eşti bărbatul meu, şi cred că atunci când tigrul se uneşte cu şarpele, legământul e atât de grozav încât nimic nu i se poate împotrivi.

Răzbunarea să fie ţinta vieţii noastre, răzbunarea să fie piatra de temelie a căsătoriei noastre, răzbunare, răzbunare!

Fiecare îmbrăţişare a noastră să fie însufleţită de voluptatea răzbunării. Nici-un prunc să nu înflorească la sânul meu, dar în schimb voiu hrăni răzbunarea, o voiu hrăni cu tot ce am mai bun în mine, ca să crească şi să înflorească.

Cu fiecare sărutare a buzelor noastre, ne vom şopti: „Răzbunare"! Cu fiecare strângere de mână să ne jurăm: „Răzbunare"! Cu fiecare pas pe care-l vom face împreună în viaţă, vom alerga în întâmpinarea răzbunării. Soarele care va răsări dimineaţa să nu însemneze altceva pentru noi, decât că s'a născut o nouă zi a răzbunării, iar luna şi stelele cari luminează noaptea, să ne arate drumul spre răzbunare; cu fiecare bucăţică ce o vom duce la gură să crească dorul nostru de răzbunare, —

cu fiecare bătaie a inimilor noastre să se întărească simţimântul răzbunării.

— Aşa-mi placi! exclamă contele de Paris, privind-o pe frumoasa lui tovarăşă cu nespusă admiraţie. Da, ai dreptate, vrem să ne răzbunăm, — să ne răzbunăm cum n'a făcut-o încă nimeni pe acest pământ, şi nu vom uita pe nici-unul dintr'aceia cari ne-au făcut rău.

Şi în primul rând vine fratele meu Raymond.

— Să piară! strigă Gilda. Moartea năpraznică să-l lovească în clipa când se va simţi mai fericit.

— Fiica lui, Letiţia! spuse Robert.

— Ii voiu plăti cu ruşinea care ne-a lovit pe noi! strigă demonica femeie, cu glas înfiorător.

— Şi pe Egizio Ettore?

Un răcnet de furie ieşi din pieptul contesei de Paris. Ea se aruncă la pământ, apucă iarba şi florile cu amândouă minile, le smulse cu turbare, frământându-le între degetele-i nervoase. Sunete nearticulate scăpară de pe buzele ei, trupul îi fu cuprins de fiori.

Femeia aceasta devenise un animal sălbatec, o bestie, o făptură demonică, a cărei întreagă existenţă respira numai răzbunare.

— Egizio Ettore, exclamă dânsa, deodată, ridicându-şi faţa acoperită de o paloare cadaverică.

Hahaha! Nu voiu avea linişte şi odihnă, până nu-l voiu fi dat pe mâna autorităţilor... Nu de dragul premiului pus pe capul lui, ci pentrucă mă arde dorul să-l văd în lanţuri şi cătuşe. Şi atunci mă voiu desfăta la suferinţele lui, voiu sta în faţa zăbrelelor carcerei sale şi voiu râde în hohote de Egizio Ettore pus în lanţuri!

Era groaznic să vezi şi să asculţi cum femeia aceasta râdea printre lacrimi, şi cum ecoul pădurii reda sinistru râsul ei.

— Şi cu ceilalţi ce vom face? întrebă Robert, care alimenta necontenit înflăcărarea Gildei. —

Pustnicul, doctorul Schulze, bătrânul Cristofor... Aceştia au fost cei mai credincioşi sfătuitori ai prinţului Raymond... şi cred că nu-i vom scuti de partea ce li se cuvine!

— Ii vom pedepsi! scrâşni Gila. Ah! Robert, strânge-mă în braţe, lipeşte-mă de pieptul tău! Niciodată încă n'a curs în vinele mele un foc mai arzător, niciodată n'am dorit cu mai multă patimă ajutorul unui bărbat, niciodată mai vajnic ca în clipa de faţă. Căci căsătoria noastră nu e altceva decât dorinţa împlinirii dorului meu de răzbunare. Sunt nebună, simt că în momentul acesta aşi putea dărâma din temelii întreaga lume. Ah! dacă nu pot ajunge la nici-unul dintr'aceia pe cari îi urăsc şi a căror pedepsire o doreşte cu atâta patimă sufletul meu, — vreau să mă distrug pe mine-însumi! — Vreau să mă ameţesc în braţele tale, vreau să mă leg de tine cu trup şi suflet. Oh! Demone, ia-mă, ia-mă! Sărută-mă, Robert de Paris, sunt a ta!

— A mea! exclamă triumfător bărbatul cu barba neagră.

Apoi depuse sărutări fierbinţi pe buzele ei, şi femeia i le dădea înapoi cu patimă nebună, — şi de fiecare dată, cei doi mizerabili, cari înjoseau sentimentul frumos al iubirii, strigau într'un glas:

— Moarte duşmanilor noştri!

O pasăre de pradă făcu un ocol deasupra capetelor celor doi oameni, cari stăteau la pământ, — în copacul bătrân din apropierea lor rodea viermele, o cârtiţă răcâia pământul pe dedesubt... Peste chipul lunei treceau nouri mari, întunecaţi, ca-şi-cum ar fi căutat s'o scutească de priveliştea aceasta grozavă, a doi oameni cari nu găsesc fericirea deplină în dragoste, ci în răzbunarea pătimaşă.

Acuma... dânsa devenise soţia lui, legată prin ură şi sânge.

Un vântuleţ îşi plimbă aripile prin frunzişul copacilor.

Arborii bătrâni; întunecaţi, fremătau tainic, ca şi-cum ar fi fost furioşi pe cei doi oameni, cari profanau codrul lor, pentru vecinicie.

Insă demonii întunericului triumfau, căci aceasta era ziua lor de sărbătoare.

CAP. 126

Bolnavul misterios

Deşi în vârstă numai de patruzeci de ani, d-rul Artur Gordon era considerat drept unul din cei mai vestiţi medici ai Londrei. Se spunea cu privire la dânsul, că nu există nicio boală, oricât ar fi fost de ciudată, căreia să nu-i fi dat de hac, cu o siguranţă desăvârşită. Renumele său trecuse dincolo de hotarele Regatului-Unit şi ale coloniilor engleze.

Şi asta însemna foarte mult, căci trebuie să ţinem seama de faptul că în nesfârşitul imperiu britanic ies la iveală cele mai grozave boli cari atacă trupul omenesc. Şi într'adevăr, d-rul Gordon pusese diagnoze atât de sigure în câteva cazuri enigmatice şi chiar senzaţionale, încât renumele de care se bucura apare complect îndreptăţit.

In seara aceasta de Septembrie, însă d-rul Gordon clătina cu îndoială din cap, în faţa unei făpturi întinsă pe un pat simplu, în camera de gardă a circumscripţiei 18 de poliţie, din cartierul Tamisei. Cunoştiinţele şi îndelungata sa experienţă, păreau să i refuze orice concurs de data aceasta, în prezenţa bolnavului care respira din greu, cu trupul încordat.

Cereţi mâine fascicola 131 tuturor cinegeticarilor şi vânătorilor de rîuri, 16 pag. 2 lei

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

Avea, de aface, desigur, cu un caz excepțional, pe care nu-l putea lămuri pentru moment și uimirea lui nemărginită se traduse în întrebarea pe care o puse inspectorului polițienesc:

— Cum și când a ajuns bărbatul acesta aici, Mr. Langford?

Langford, care stătuse până atunci în fața ferestrei zăbrelite, privind în străduța îngustă care se întindea jos, își întoarse capul și făcu câțiva pași în odaie. Cazul acesta nu-l prea interesa din cale afară, căci se părea că poliția n'ar putea avea mult de lucru pentru lămurirea lui. Intotdeauna era rău dispus când agenții îi aduceau bolnavi sau indivizi în stare de ebrietate, cari n'aveau cel puțin un glonte în trup sau o tăietură de cuțit.

Omul de acum nu prezenta niciun semn de violență și dacă n'ar fi fost anumite amănunte, l-ar fi expediat la spital fără să stea o clipă pe gânduri. Medicii doar ar putea face unele observațiuni interesante asupra bolnavului, căci inspectorul nu-și aducea aminte să fi văzut cândva o înfățișare mai ciudată, mai fioroasă, în lunga lui carieră polițistă.

După mina gravă pe care o făcea d-rul Gordon, se părea că afacerea aceasta are unele dedesubturi vrednice de ținut în seamă și gândul acesta îl însufleți oare cum pe inspector. El se înfipse în fața medicului și ochii săi micuți scânteiau în așteptare,

— Ai găsit ceva, doctore? — Langford încerca să-și îndulcească glasul, dar acesta răsuna, totuși, ca un tunet înăbușit. — D-ta te pricepi mai bine ca unul de-ai noștri, și ceva suspect tot e în afacerea asta. Omul ne-a fost adus acum vreun ceas de o patrulă, care l-a găsit prin apropierea portului. Agenții mi-au comunicat că au auzit, deodată, câteva fluerături ascuțite, cari păreau niște semnale de alarmă, și când s'au apropiat de locul cu pricina erau să se poticnească de nenorocitul ăsta. L-au spri-

jinit acolo de un zid şi când l-au atins, le căzu în braţe ca un sac. Ai observat de acuma că e rigid ca un baston? Am avut mult de furcă până să-l dezbrăcăm, căci de abia puteam să-i mişcăm mâinile şi picioarele.

Intr'acestea, d-rul Gordon aşezase lampa pe masă în aşa fel, încât lumina ei să cadă drept pe figura ciudatului bolnav.

Acesta era un om de statură mijlocie, solid, în vârstă cam de vreo treizeci de ani, şi după toate aparenţele făcea parte din clasa lucrătorilor de elită. Era cu neputinţă să-i deosebeşti trăsăturile, căci faţa sa era schimonosită în chip ciudat. Buza superioară era atât de ridicată, încât ieşeau la iveală dinţii puternici cu gingiile de culoare roşie-albăstrie. Pleoapele erau strâns închise peste ochi şi când doctorul izbuti cu multe sforţări să-i deschidă, albul lor îi luci în faţă cu o strălucire ciudată, opalină.

Dar mai surprinzător decât orice în toate aceste simptome, era ciudata schimbare a pielei, care pe faţă şi pe tot corpul era buhăită şi de un roşu întunecat, strălucitor. Se părea că omul acesta fusese scos dintr'o baie de mătase lichidă şi o erupţiune de băşicuţe desăvârşea impresia.

Aceste manifestări treziră, de altfel, interesul deosebit al doctorului Gordon. După ce cercetă pulsul bolnavului, începu să examineze cu lupa diferite părţi ale corpului şi din încordarea trăsăturilor sale se putea cu uşurinţă deduce cu câtă pasiune lucra ca să descopere misterul acestei boale.

In cele din urmă se ridică, aruncă lupa pe masă cu un gest nervos şi căzu într'un scaun. Dar în timpul acesta nu-şi deslipea privirile-i cercetătoare de la bolnav, a cărui rigiditate de cadavru nu era întreruptă nici măcar printr'o singură tresărire.

Deodată, însă, se produse o schimbare uimitoare în fiinţa medicului. Trupul său vânjos începu să

se întindă şi cu o săritură elastică se înfipse în faţa inspectorului, care-l privi nedumerit. Apoi, în vreme ce pe figura lui flutura un zâmbet încordat, scuipă printre dinţi cuvintele:

— Inspectore, dacă nu mă înşel în presupunerile mele, atunci vei vedea acuma o minune, pe care nici n'ai fi visat-o în viaţa d-tale.

Deschise repede trusa pe care o adusese cu dânsul, şi care conţinea două şiruri cu fiole, examină etichetele acestora şi scoase apoi cu grijă trei sticluţe. Şovăi o clipă, ca-şi-cum ar fi vrut să se hotărască definitiv, apoi, luând o fiolă goală, turnă într'însa câteva picături din fiecare sticluţă, amestecă bine, şi umplu o siringă cu acest conţinut.

D-rul Gordon făcu câte o injecţie în trei părţi diferite ale trupului bolnavului, apoi răsuflă uşurat şi rămase liniştit ca de obiceiu.

In tot timpul acesta, inspectorul Langford rămăsese tăcut, urmărind cu încordare toate mişcările medicului.

Chiar dacă nu prea înţelegea mare lucru din toate acestea bănuia, totuşi, că se petrece ceva de seamă. Şi apoi avea prea mare respect pentru persoana doctorului Gordon, pentru ca să-l deranjeze.

Acuma, însă, credea că a sosit momentul pentru a-şi satisface curiozitatea.

— Va-să-zică tot i-ai dat de hac, doctore? — spuse el.

D-rul Gordon înălţă din umeri.

— Nădăjduiesc.

— Ceva molipsitor? Va fi nevoie să desinfectăm odaia?

Gândul acesta părea să nu-i prea fie pe plac inspectorului şi privea la medic cu nerăbdare de abia ascunsă.

— Nu, e vorba de o otrăvire.

— Incercare de sinucidere sau crimă?

— Ca să afli asta va trebui să-l întrebi pe ăla

de colo, — când lucrul va fi cu putință, spuse medicul, arătând spre bolnav. — Părerea mea este că individul va fi în măsură să-ți istorisească lucruri nespus de interesante.

— De unde deduci aceasta?

Din faptul că, cu ajutorul tuturor sticluțelor și borcănașelor de otrăvuri cari se pot căpăta la Londra, nu se poate produce complexul acela de manifestări pe care-l vezi în fața d-tale.

Ceeace a înghițit bolnavul nostru, este, desigur, una din acele drăcovenii, la care n'am putut ajunge încă, cu toate progresele noastre științifice. Probabil că e vorba de o otravă vegetală combinată, — preparată de cine știe ce canalie de rasă neagră, în vreun ungher murdar al Indiei sau Africei, și lăsată drept moștenire neamurilor sale. De fapt, trebuia să mă gândesc la asta de îndată ce am observat simptomele, dar să nădăjduim că nici acuma nu va fi prea târziu.

D-rul Gordon aruncă o privire spre bolnav. Apoi îl apucă pe Langford de braț și-l trase lângă pat.

— Ei, ce zici de asta, inspectore?

Acesta holbă niște ochi cât farfuria și clătină capul fără să scoată un cuvânt, căci ceeace vedea, de abia dacă era de crezut.

Dacă n'ar fi fost de față tot timpul, ar fi putut să jure de o mie de ori că acesta nu era omul care stătuse acolo cu câteva minute mai înainte.

Era o figură încordată de suferință, e drept, dar foarte regulată, și rigiditatea membrelor dispăruse, căci unul din brațe atârna acuma moale peste marginea patului.

In locul roșeței bolnăvicioase și a bășicuțelor ce-i acoperiseră trupul și de cari nu mai rămăsese nicio urmă se putea observa acuma o paloare galbenă-cenușie iar fruntea ,gâtul și pieptul erau acoperite de sudoare.

Medicul luă iar pulsul ciudatului bolnav, clătină

mulțumit capul și clipi apoi spre Langford — care continua să clatine din cap — cu un zâmbet liberator.

— A dracului afacere a fost și asta, inspectorel Nimic altceva decât presupuneri. — Am crezut că e vreo otravă din aia drăcească și, prin urmare, mi-am zis că voiu găsi o contra-otravă printre fiolele mele. Dacă prima presupunere a fost greșită, atunci, firește, că greșită a fost și a doua, dar chiar dacă cea dintâi a fost bună, a doua tot nu putea să fie potrivită.

D-rul Gordon se pregătea să-și puie la loc medicamentele în trusă, când îi dădu în gând încă ceva:

— Ai găsit ceva asupra individului, din care s'ar putea stabili identitatea lui?

Inspectorul răspunse negativ. Omul nu avusese nimic prin buzunare și atât hainele cât și rufele sale nu purtau niciun semn indicator. Il privi nedumerit pe d-rul Gordon, apoi mormăi printre dinți:

— Drace! Asta ar fi trebuit să-mi bată la ochi de îndată. Căci dacă borfașii noștri își buzunăresc cu măiestrie victimele, totuși, mai trec ceva cu vederea, vreun obiect cu care n'au ce face.

Incepu să scotocească din nou cu toată atențiunea hainele cari se aflau pe un scaun lângă patul bolnavului, dar toată osteneala sa era zadarnică, căci nu făcu nicio descoperire.

Urmând o inspirație subită, doctorul Gordon se apropiă înc'odată de bolnav, care acuma respira cu putere și în mod regulat, părând să fi căzut într'un somn adânc.

Privirea medicului se opri la brațul atârnând și el observă că mâna era încă încleștată. Se așeză ușurel pe marginea patului și încercă să deschidă pumnul. Degetele se desfăcură într'adevăr, fără să fi fost nevoie de prea multă sforțare și d-rul Gordon

se aplecă asupra lor. Dar de-abia aruncă o privire asupra palmei, că se ridică repede:

— Inspectore, luminează încoace!

Langford luă lampa şi o îndreptă asupra bolnăvului.

D-rul Gordon luă repede o pinsetă şi o bucată de hârtie şi desprinse de pe palma şi degetele bolnavului firicele şi fulgi minusculi pe cari îi aşeză cu multă atenţiune pe hârtie.

Recolta nu prea era mare, dar medicul părea să fie foarte mulţumit cu dânsa. Numai Langford nu căută să-şi ascundă desamăgirea.

— Murdărie! mormăi dânsul. Probabil că a căzut. Cu asta cred că n'ai să faci mare scofală.

D-rul Gordon avu un zâmbet ciudat:

— D-ta nu, dar probabil că eu voiu face ceva. Şi cred că nu te vei împotrivi dacă voiu lua nimicul ăsta cu mine. Dacă voiu descoperi ceva de pe urma lui, îţi voiu da de ştire şi d-tale, să n'ai nicio grijă.

Inspectorul încuviinţă şi doctorul îşi continuă cercetările întrerupte o clipă. Şi în mâna cealaltă, care avea pe dos o cicatrice largă provenită dela o tăietură mai veche, se găsiră câteva firişoare, pe cari doctorul le aşeză lângă celelalte de pe hârtie. Apoi îndoi hârtia cu grijă şi o puse în buzunarul de la piept.

— Aşa, inspectore, şi acuma telefonează, te rog, la spitalul Sfânta Maria, să vie o ambulanţă să-l ia pe bolnav, cam peste vreun ceas. Mai înainte nu, căci doresc să se odihnească puţin înainte de a fi transportat.

Doctorul începu să-şi spele mâinile cu grijă.

— Şi dacă eşti de acord, Mr. Langford, îl vom putea vizita împreună pe bolnav, mâine înainte de prânz. Când îţi convine? La ora unsprezece? Da? Minunat! Cred că atunci îl vei putea supune de acum unui interogatoriu. Ar fi bine să ne anunţi de

pe acuma vîzita la spital și roagă-i pe ăia de acolo, în numele meu, să nu-l doftoricească prea mult pe bietul bolnav. Spune-le că ceeace s'a întâmplat e bun întâmplat și are nevoie de multă odihnă.

D-rul Gordon își puse mantila și pălăria:

— Noapte bună, inspectore!

Langford îl conduse pe medic până la ușă, apoi se îndreptă cu pași măsurați spre biroul său, ca să telefoneze spitalului.

•

Părăsind localul circumscripției polițienești, d-rul Gordon se uită la ceas și văzând că e aproape de 9, stătu o clipă pe gânduri dacă să ia o mașină sau să meargă o bucată pe jos.

In cele din urmă se hotărî pentru o plimbare, căci seara era plăcută și ceața, care învăluia de-obiceiu la ora asta capitala Angliei, era lipsă la apel de data aceasta. Dacă mergea repede și lua drumul cel mai scurt, ar fi putut ajunge într'un ceas acasă, în Lamboth, unde ar fi cinat cu pofta sporită.

D-rul Gordon își vârî mâinile în buzunarele pardesiului și după câteva clipe făptura lui înaltă și bine legată dispăru după colțul celei mai apropiate străzi.

Puțin mai târziu, se furișă din umbra unei case din fața localului circumscripției polițienești, un bărbat în haine de lucrător, și în acelaș timp, pe cealaltă parte a străzii se ivi un băietan îndesat cu pălărie mare pe cap, care o porni cu pași mari pe acelaș drum pe care apucase medicul.

Doctorul Gordon cunoștea bine cartierul acesta al Londrei, și fără să piardă o singură clipă pentru a se orienta, trecu printr'un șir de străzi înguste și întunecoase, prin cari vroia să-și scurteze drumul spre arterele principale.

Făcuse de-acum o bucată bună când, într'o străduță complect pustie și foarte slab luminată, îi ieși înainte o ființă omenească, un individ care părea

să-şi fi înecat o durere ascunsă într'o cantitate apreciabilă de alcool.

Omul se clătina pe picioare încolo şi încoace gesticula violent cu braţele şi se părea că ţine o cuvântare înflăcărată unui auditoriu închipuit.

Un om beat în cartierul acesta al Londrei nu prea era un lucru rar, şi d-rul Gordon nu era deloc fricos, — dar viaţa aventuroasă pe care o dusese timp de zece ani în colonii, desvoltase într'însul aşazisul „al şaselea simţ" pentru primejdii ameninţătoare. Instinctiv simţi că nu e ceva curat la mijloc şi se puse în gardă.

Beţivul nu-i dădu, însă, nici-o atenţiune, părând să se îngrijească doar a-şi menţine echilibrul şi să nu vie în atingere cu alţi oameni în decursul jongleriilor la cari se deda fără voia lui.

Când doctorul era numai la cinci-şase paşi depărtare de dânsul,individul se înfipse iar în mijlocul străzii, dându-şi toată osteneala să se ţie pe picioare.

D-rul Gordon îşi dădu seama că acuma trebuia să se producă desnodământul, şi el se produse chiar.

Fără să-l învrednicească măcar cu o privire pe trecătorul ce venea spre el, omul o luă înainte, bălăbănindu-se ca o raţă. Părea să fie într'o dispoziţie cât se poate de bună, căci se adresa cu glas de bariton lumei întregi, asigurând-o că e un băiat de treabă, şi braţele-i larg deschise voiau parcă să mărturisească cum că e gata să strângă la pieptul său întreaga omenire.

Pentru d-rul Gordon, însă, nu exista nici o îndoială că această îmbrăţişare era destinată lui în primul rând, şi dacă n'ar fi fost complect lămurit în privinţa aceasta, lucirea sinistră din ochii beţivului l-ar fi încredinţat pe deplin. Nu era privirea unui om turmentat, ci reflexul unui gând ascuns.

Individul îşi măsurase atât de bine drumul, în-

cât în clipa următoare trebuia să se lovească în mod fatal cu celălalt.

Atunci, doctorul Gordon auzi în spatele său zgomotul unor paşi repezi şi-şi dădu seama că sosise momentul să lucreze fără întârziere.

In liniştea nopţii se auzi o lovitură scurtă şi beţivul se clătină, căzând pe spate.

In clipa următoare, pumnul d-rul Gordon izbi

în trupul celuilalt atacator, care se pregătea tocmai să se arunce asupra lui pe dinapoi... şi omul cu pălăria mare se prăbuşi la pământ fără să scoată un ţipăt.

Totul se petrecuse în câteva clipe doar, şi doctorul zâmbi mulţumit, gândindu-se cât de repede au mers lucrurile. Dăduse unuia o lovitură în bărbie, iar celuilalt în golul stomacului şi acuma beţivul

care zăcea pe caldarâm făcea sforțări disperate să se ridice, iar tovarășul său adulmeca aerul, holbând ochii.

O clipă, doctorul Gordon se gândi să-și puie în funcție fluerul de alarmă pentru a-i aduce la adăpost sigur pe cei doi mizerabili, — dar se răzgândi. Indivizii au primit lecția meritată, pe care n'o vor uita atât de repede, și apoi nu prea îi ardea să-și mai piardă vremea. Se făcuse târziu și acasă îl aștepta cina.

După ce făcu câțiva pași, văzu că omul îmbrăcat în haine de lucrător își venise în fire; privi buimăcit în jurul său, se ridică apoi repede și cu pași grăbiți o luă în josul străzii.

— Dacă ai nevoie de un medic, vino la mine! îi strigă d-rul Gordon, bine dispus. Îți voiu repara bărbia cum mă voiu pricepe mai bine...

Fără să se mai îngrijească de celălalt, care continua să încerce a-și recăpăta respirația, el își urmă drumul înainte.

Dacă doctorul Gordon ar fi bănuit ce întâmplări se vor desfășura de pe urma acestui episod fără însemnătate în aparență, ar fi procedat, probabil, cu totul altfel.

CAP. 127

Doamna Betsy Lambert

Locuința d-rului Gordon se afla în Wood-Street, una din cele mai plăcute străzi din suburbia Lambeth, în care era o adevărată fericire să locuiești. Avea acolo lumină și aer, și grădinițele fermecătoare din fața caselor, precum și șirurile de copaci de pe marginea trotuarelor, formau un contrast plăcut cu străzile zgomotoase și lipsite de poezie din vecinătate.

Când în urma unui caz senzațional, d-rul Ar-

thur Gordon deveni celebru peste noapte, în adevăratul înțeles al cuvântului. — își construise aci una din cele mai frumoase căsuțe, pe care o mobilase cu cel mai desăvârșit gust.

Asta însemnează că „gustul desăvârșit" a venit de-abia mai târziu, odată cu Mrs. Betsy Lambert, căci atențiunea principală a stăpânului era îndreptată exclusiv spre aranjarea și ordonarea colecțiilor sale de arme și trofee, pe cari le colecționase în timpul anilor de activitate în India și pe malurile Congo-ului. Și putem spune cu drept cuvânt că aceste piese erau de cea mai mare valoare în felul lor.

In ceeace o privește pe d-na Betsy Lambert,... pe asta n'o adusese nici din India nici de pe malurile Congo-ului. Ea pătrunsese în casa aceasta în cu totul alt chip, destul de original, de-altfel. Bătrâna Lady Laura Crawford fusese printre fericitele muritoare, căreia știința medicală a doctorului Gordon îi salvase viața, după ce încercările celor mai vestiți specialiști nu izbutiseră să-i aducă vreo ușurare. Și într'o bună zi, energica femeie își manifestă cu tărie părerea, că o casă de medic nu poate rămâne fără reprezentanță femeiască, — și se făcu luntre și punte să înlăture această lipsă.

D-rul Gordon nu prea era entusiasmat de ideia aceasta, dar se resemnă cu supunere, căci, în primul rând nu exista posibilitate să te împotrivești unei hotărâri a energicei doamne și apoi.... avusese și el adesea senzația că lipsea ceva în casă.... o mână de femeie care să puie ordine în toate.

Mrs. Betsy Lambert, despre care știa numai că e văduva unui ofițer și o rudă îndepărtată a Lady-ei Laura, veni într'o zi și când îi întinse mâna, cu un zâmbet cuceritor, d-rul Gordon rămase atât de impresionat, încât uită să-i mai răspundă la salut.

Căci Mrs. Betsy era cu totul altfel de cum și-o închipuise dânsul, și în primele clipe el nu știa dacă

trebuia să se bucure sau să se întristeze.

Nu mai era prea tânără — ca de vreo 30 ani — dar foarte frumoasă și fără nimic englezesc într'însa. O brunetă de statură mijlocie, nici prea grasă, nici prea slabă, și toată ființa ei respira un suflu de simpatie.

Cititorul nu trebuie să înțeleagă greșit lucrurile, însă. D-na Betsy Lambert era destinată doar să fie menajeră în casa d-rului Gordon și nici-decum soție.

Dacă d-rul Gordon era oare-cum în încurcătură neștiind cum să fixeze menajerei sale atribuțiunile ce avea să le îndeplinească, dat fiind faptul că avea deafface cu o persoană din lumea bună, — Mrs. Lambert se pricepu să ia singură lucrurile în mână. Ea expuse cu limpezime „stăpânului" său cum înțelegea să facă treaba, iar el o ascultă cu atențiune și aproba totul, deși, la dreptul vorbind, nu prea pricepea bine ce-i spunea dânsa, căci era ocupat să-i privească figura minunată și să-i asculte glasul sonor.

Și tot așa de liniștit și conștiincios precum vorbise, începuse să trebăluiască prin casă. Cele mai uriașe transformări se petrecură în locuința doctorului, dar totul se îndeplini aproape dela sine, fără zgomot, cașicum nici n'ar fi putut să fie altfel.

Mrs. Lambert nu făcea aproape nimic, — în schimb conducea „operațiunile" prin fata în casă și prin John, servitorul doctorului, care se văzu silit să-i recunoască autoritatea din prima zi.

Uneori se punea chestiunea pentru d-na Lambert să discute cu d-rul Gordon personal unele lucruri de ordin gospodăresc, și, în asemenea împrejurări obișnuia să-l invite cu tot ceremonialul la dejun sau la cină. Susținea că în felul acesta problemele de gospodărie se rezolvă mai bine și mai comod și stăpânul era de aceiași părere, căci mesele acestea erau pline de savoare pentru dânsul. Dar când el

făcea observaţia, ca din întâmplare, că există chestiuni cari trebuiesc discutate zilnic, d-na Lambert îi răspundea că nu vrea să-i răpească timpul pentru fiecare fleac, şi că e de-ajuns să-i jertfească din când în când câte un ceas pentru asta.

Când d-rul Gordon intră în casă, îl găsi în hall pe John, care-l aştepta cu nerăbdare. După ce luă în primire stăpânului său pardesiul şi pălăria, făcu o mutră serioasă şi spuse:

— Doamna vă roagă să luaţi cina cu dânsa. Mrs. Lambert aşteaptă de-acum de o jumătate de ceas.

Glasul servitorului avea o intonaţie de imputare şi John o luă repede înainte să deschidă uşa care dădea în apartamentul stăpânului său.

D-rul Gordon era oare-cum surprins, căci de-abia cu două zile înainte luase masa împreună cu d-na Lambert şi din păcate, nu prea obişnuia să-i facă invitaţii la intervale atât de scurte. Trebuia, deci, să fie un motiv însemnat de data aceasta, şi în vreme ce-şi schimba hainele, ajutat fiind de John, se frământa cu gândul ce putea să fie.

Când îşi făcu intrarea în sufragerie, doctorul o găsi pe d-na Lambert aşteptându-l cu nerăbdare, şi dela cea dintâi privire îşi dădu seama că ea era cuprinsă de o mare agitaţie, pe care numai cu greu şi-o putea stăpâni. Se părea, însă, că venirea lui adusese o mare uşurare, căci ochii ei deveniră strălucitori şi strângerea de mână cu care-l întâmpină fu mai caldă ca de obiceiu.

— Mă iertaţi, doctore, că vă deranjez la o oră atât de târzie, dar am avut astăzi o zi foarte proastă. Ştiţi doar prea bine cât de schimbătoare sunt dispoziţiile femeilor. Mă simţeam atât de stingheră şi era o adevărată necesitate pentru mine să stau niţel de vorbă cu cineva. Nu v'ar fi neplăcut lucrul acesta?

Rostise cuvintele cu cea mai desăvârşită sinceritate, dar d-rul Gordon simţea că era numai un pretext şi citea în ochii ei, cari-l priveau atât de ciudat, o întrebare chinuitoare, pe care dânsul nu şi-o putea lămuri.

— Ştiţi prea bine, d-nă Lambert — răspunse el imediat — că vă stau la dispoziţie ori-când. Nici nu mi-aşi fi putut dori o seară mai plăcută ca a-

ceea pe care mi-o oferiţi.

Peste faţa lui energică, întunecată, trecu un zâmbet cald, şi el simţi din nou asupra lui privirea cercetătoare a d-nei Lambert.

Cina trecu de data aceasta mai repede şi mai tăcută ca de-obiceiu şi doamna părea nerăbdătoare ca nici-odată.

Cereţi mâine fascicola 132 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. cu 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

După masă obișnuiau să se retragă în salonașul alăturat, unde fumau și discutau, și d-rul Gordon se bucura cu deosebire când sosea ceasul acesta. Dar și siesta aceasta părea să devie astăzi altfel ca deobiceiu căci Mrs. Lambert fuma în tăcere și părea cu totul preocupată de gândurile sale.

Deodată, însă, strivi țigareta cu energie în scrumieră și-l privi țintă pe musafir:

— Știți prea bine că nu mă preocup de ceeace faceți dv. dar astăzi aș vrea să vă pun o întrebare: Ce lucru deosebit ați făcut sau ați trăit astă-seară? — Nu vă pun întrebarea din pură curiozitate, ci am motive foarte îndreptățite.

Doctorul Gordon era atât de uimit de întrebarea acesata, încât se uită năucit la menajera sa și-i trebuiră câteva clipe ca să-și revie. El uitase de-acum aproape de bolnavul acela misterios și de incidentul întâmplat pe drumul spre casă și nu-și putea lămuri deloc cum putuse lua cunoștință d-na Lambert de întâmplările din ultimele ceasuri.

— Ce știți despre asta, d-na Lambert? — și cum ați aflat? întrebă el, cu surprindere adâncă.

Mrs. Lambert își privi unghiile roze ale minunatelor ei degete. Apoi ocoli chestiunea, spunând:

— Asta o veți ști, după ce îmi veți răspunde la întrebare.

Doctorul Gordon era sub impresia uimitoarei transformări care se petrecuse în ființa acestei femei de-obicei atât de potolită, și începu să povestească pe scurt despre cazul cu bolnavul ciudat, apoi despre incidentul din străduța întunecoasă, a cărui soluționare grabnică părea să-l amuze nespus.

Dar chiar acuma, când povesti împreună aceste două întâmplări, nu-i veni în gând să le pună în oare-care legătură, — și nu putea să priceapă iritația extraordinară în care o adusese pe d-na Lambert scurta lui narațiune.

Evitând să-l privească în față, frumoasa femeie i se adresă, în vreme ce părea adâncită să studieze încrustațiile scrumierei de pe măsuță:

— Doctore Gordon, am să-ți fac o comunicare. Am fost prevenită pentru d-ta, acum vre-o jumătate de ceas și.... — se gândi câteva clipe cum să urmeze — te-aș sfătui să asculți de această prevenire. Știu bine că ea e cât se poate de întemeiată, căci altfel nici nu s'ar fi produs. De-altfel, atacul a cărui victimă ai fost, trebuie să-ți dea de gândit.

— Un avertisment? — Cum? Dela cine?

Intrebarea sună cam nervoasă și el își aținti privirea asupra d-nei Lambert.

Dar dânsa continua să studieze încrustațiile de pe scrumieră și se părea că vorbește cu o a treia persoană, nevăzută.

— Mi s'au adus la cunoștință următoarele: „Spuneți-i d-rului Gordon că a intrat într'un foarte primejdios cuib de viespi, și că trebuie să fie cu ochii în patru. Oamenii, în calea cărora a venit astăzi, sunt în stare de orice și au la dispoziție mijloace grozave de luptă, după cum a putut observa, de-altfel, la pacientul său". — Aceasta e comunicarea ce mi s'a făcut, doctore Gordon, și acuma știi unde te afli.

Glasul ei fusese oarecum nesigur și clipea nervos din ochi.

Timp de un minut domni tăcere deplină.

D-rul Gordon nu izbutea să priceapă cum stau lucrurile și-și frământa creerul în căutarea unei explicații.

Despre cele întâmplate la circumscripția de poliție nu putea ști nimeni decât el-însuși și inspectorul Langford, — și cu toate astea se părea că o a treia persoană aflase despre asta.

In calitatea lui de medic, putuse să-și dea seama că în cazul pacientului dela poliție erau dede-

subturi ciudate, — dar acuma dobândi impresia că acest caz era numai o verigă dintr'un lanț întreg de uneltiri enigmatice.

— Și din partea cui v'a venit acest avertisment? întrebă d-rul Gordon, cu o intonație deosebită, care o făcu pe d-na Lambert să-i arunce o privire plină de compătimire. Ochii ei aveau o expresie chinuită și ea ridică mâna în semn de apărare.

— La asta nu vă pot răspunde, — cel puțin deocamdată. De-altfel, lucrul n'are prea multă însemnătate.

Doctorul Gordon era complect zăpăcit și el strânse buzele cu putere.

— Scuzați, doamnă Lambert, aveți complectă dreptate.

Nu mai insistă asupra faptului și se ridică:

— In ori-ce caz, vă sunt îndatorat mult pentru avertismentul ce mi l-ați dat. — Deasemenea persoanei dela care a pornit! adăugă el, cu un zâmbet oare-cum răutăcios.

D-na Lambert se ridicase și dânsa. Părea ușurată acum și întinse mâna cu un gest vioiu, doctorului.

— Și ce veți face acuma, doctore Gordon? mai întrebă ea, ațintindu-și privirea îngrijorată spre el.

Gordon înălță ușor din umeri:

— Voiu fi atent. Nu vreau să mint spunându-vă că nu-mi pasă de acest avertisment, căci lucrurile par să fie, într'adevăr, serioase. Dar am trecut deacuma prin atâtea întâmplări ciudate în viață, încât nu sunt fricos și mă pot încrede în cele cinci simțuri și în nervii mei..."

La ultimele cuvinte se auzi în grădinița în care dădeau ferestrele sufrageriei, un țipăt înăbușit, căruia, îi urmară câteva fluerături stridente. Apoi se auziră chemări repezi, rostite în șoaptă și pași ce se 'ndepărtau în fugă.

D-na Lambert se înspăimântă de moarte auzind

larma aceasta şi în ochii ei se ivi o expresie de groază, când doctorul Gordon făcu o mişcare să se îndrepte spre fereastră.

— Fii prevăzător, doctore, — te rog din suflet.

Glasul ei suna moale şi implorător şi doctorul se opri în loc....

Apoi clătină capul, nedumerit.

— Ai devenit puţin nervoasă în urma convorbirei noastre, Mrs. Lambert — spuse el — şi pricep bine aceasta. Probabil că te-a speriat o încăierare destul de obişnuită, cum se întâmplă adesea. Iţi voiu trimite un calmant, ca să poţi dormi liniştită, după iritaţia din seara aceasta.

In aceiaşi clipă se auziră bătăi puternice în uşă şi fără să mai aştepte altă invitaţie, John îşi făcu apariţia în prag. Părea foarte agitat şi de-abia izbutea să-şi păstreze atitudinea corectă, obişnuită.

D-rul Gordon îl privi uimit.

— Scuzaţi, Sir,... s'a făptuit o spargere în cabinetul dv. Au pătruns în cameră printr'un geam dela garderobă, pe care l-au spart.

— Şi ce au luat?

— După cât am putut constata, până acum, — nimic. Toate sertarele şi dulapurile sunt încuiate şi neatinse, numai pe birou e mare răvăşeală.

D-rul Gordon încruntă sprâncenele.

— Unde ai pus hârtia îndoită care era în buzunarul dela piept al hainei mele?

— Pe birou, Sir.

D-rul Gordon privi la menajera sa cu un amestec de îngrijorare şi bănuială. Ea părea că de-abia se mai poate ţine pe picioare şi privirile ei rătăceau încolo şi încoace.

— John, sun-o pe Battsy. Doamna nu se simte bine. — Noapte bună, d-nă Lambert.

Ii întinse mâna cu oarecare răceală şi simţi că prin degetele ei ca ghiaţa trecea un tremur uşor.

John sună, apoi îl urmă pe stăpânul său. La

ușă, însă, se opri și se înclină foarte respectuos:

— Doamna poate fi liniștită, căci nu există nici un pericol. Eu am un somn foarte ușor și afară de asta posed un Browning pe care-l mânuiesc cât se poate de bine.

Frumoasa femeie îi zâmbi cu o mină obosită și John se grăbi să-l ajungă pe doctor.

Ajuns în camera sa, medicul găsi totul așa după

cum îi comunicase servitorul. Nu lipsea nici un lucrușor, numai masa de scris avea o înfățișare dezolantă, — iar hârtia cu firișoarele suspecte pe cari le luase de pe mâna bolnavului, dispăruse fără urmă.

Astfel că, singurul punct de sprijin pentru lămurirea ciudatului caz și a misterioaselor întâmplări de mai târziu, rămâneau numai declarațiile bolna-

vului pe cari avea să le facă a doua zi inspectorului Langford.

Dar mai mult decât orice, îl preocupa pe doctorul Gordon întrebarea de la cine primise d-na Lambert avertismentul misterios şi ce însemna tăcerea ei ciudată cu privire la acesta.

Ceasuri întregi rămase în cabinetul său, fumând o pipă după alta şi frământându-şi mintea în căutarea unei lămuriri... Şi imaginea d-nei Lambert, pe care o văzuse până atunci într'o lumină atât de plăcută, căpătă deodată câteva pete urâcioase.

Dimineaţa următoare aduse două surprize noui doctorului Gordon.

In primul rând, în corespondenţa sosită găsi o scrisoare destul de grea, pe care o luă la început drept un prospect medical, deoarece era pusă într'un plic cu firmă şi adresa scrisă la maşină. Numai după ce cercetă restul corespondenţei, o deschise în mod mecanic şi pe aceasta, dar de-abia aruncă o privire asupra conţinutului şi rămase înmărmurit de uimire.

In plic se afla foaia îndoită, care-i fusese şterpelită de pe birou în seara trecută şi când desfăcu cu atenţie hârtia, constată cu multă bucurie că nu lipsea nimic din conţinutul strâns cu atâta grijă. Hârtia era doar murdărită şi boţită, casicum ar fi fost ruptă din mâna cuiva.

Cum ajunsese din nou la dânsul, nu exista nici-o indicaţie şi doctorul Gordon se văzu din nou în faţa unei enigme pe care nu era în stare s'o lămurească.

Renunţă, de-altfel ,să-şi bată capul zadarnic şi se duse în laborator să studieze cu atenţie la microscop conţinutul misterios.

Erau nişte fibre ale unor ţesături fine şi doctorul Gordon izbuti să deosebească cum că erau colorate

în mod diferit şi în nuanţe cât se poate de vii. Probabil că mâna bolnavului se cramponase în materia respectivă şi smulsese într'acestea ţesăturile de grosimea firelor de păianjen. In mâna umedă firişoarele acesta se transformaseră în ghemotoace micuţe, pe cari se putea observa lămurit jocul culorilor.

D-rul Gordon privea cu interes crescând prin lupa microscopului şi creerul lui lucra cu încordare ca să ajungă la o concluzie. Acuma nu-l mai preocupa numai cazul în sine ci şi raporturile cari reieşeau dintr'însul, şi cu cari părea să fie în legătură şi d-na Betsy Lambert.

Gândul acesta îl apăsa cu greutate şi cu atat mai mult trebuia acuma să lumineze chestiunea.

Pusese firişoarele într'o eprubetă şi vroia tocmai să înceapă analiza chimică, când pătrunse din hall vocea tunătoare a inspectorului Langford, care părea să întreţie o convorbire cam violentă cu cineva. In acelaşi clipă John îl introduse pe poliţist care pufăia ca o locomotivă şi-şi ştergea cu batista faţa plină de sudoare.

Cu o mutră de cioclu întinse lui Gordon mâna, apoi, se lăsă, oftând, într'un fotoliu.

Doctorul sună şi când asistentul său, Edward, îşi făcu aparaţia, îi întinse eprubeta, dându-i câteva indicaţiuni. Apoi privi cu oare-care uimire la ceas.

— Ai venit, desigur, să mă iei la spital? întrebă el. Dar dacă nu mă înşel am stabilit parcă ora unsprezece pentru asta?

Inspectorul îl privi disperat cu ochii lui mici, apoi se lovi cu mâna peste picior, de răsună toată odaia.

— La dracu, doctore! Nu-mi mai aminti de afacerea asta căci mă loveşte damblaua.

Pieptul i se umfla ca un balon şi din gâtlej îi ieşiră nişte mormăieli ciudate.

Apoi urmă:

— Bolnavul nostru s'a dus dracului! Cel puțin așa sper.

Doctorul Gordon îl privi aiurit.

Langford dădu din cap cu un rânjet sinistru:

— Da, am intrat în cofă cu banda asta. Măgarii i-au făcut pur și simplu nevătămători pe șoferul și infirmierul ambulanței pe care am comandat-o apoi și-au luat bolnavul dela mine. — Și eu n'am avut ce face și m'am întreținut cu banditii ăștia, în loc să-i iau frumușel de guler!

Făcu o mișcare scurtă cu mâna-i uriașă, încât aveai impresia că auzi cum trosnesc oasele răufăcătorilor.

— Trăsura cu cei doi oameni legați a fost găsită azi dimineață în Hatcham și le-au făcut și lor de petrecanie; știu totul de-acum. Așî fi dat nu știu cât dac'așî fi putut fi în locul lor, doctore.

Inspectorul arunca priviri galeșe spre mâna sa, asemănătoare unui ciocan de fierar, apoi ridică amenințător brațul.

— Dar îți jur pe ce am mai sfânt că nu mă las și chiar dac'oiu trebui să stau de veghe zi și noapte și tot pun eu mâna pe tâlharii ăștia.

In clipa aceasta își făcu apariția asistentul Edward cu un clopot de sticlă sub care se afla un cobai 1) și doctorul aruncă doar o privire asupra animalului ,care se zbătea în spasmuri, și pe fața lui flutură un zâmbet vesel.

— Slavă domnului că am ajuns de acum la ceva, inspectore, și probabil la ceeace este mai important.

Doctorul arătă spre clopotul de sticlă:

— Vreau să spun că am descoperit arma drăcească de care se folosește banda în chestie și cum poate fi făcută nevătămătoare această armă. Asta e ceva, ori-cum.

1) Animal care servește pentru experiențe medicale.

Inspectorul dădu din cap, disprețuitor. Părea un copoi care adulmecă prada.

CAP. 128

Două cunoștințe noui

In fiecare zi, Ana Moran lua trenul spre Londra la ora șapte și jumătate dimineața și se înapoia la Newchurch cam pe la șase după prânz. Newchurch e o localitate mică în apropierea Londrei, care formează o colonie de vile.

In răstimpul acesta, Miss Ana era ocupată în biroul agenturei Brook et Sons, unde făcea corespondență străină, pentru un salariu de cinci lire sterline pe săptămână. Vorbea trei limbi străine și bătrânul William Brook obișnuia să spuie tuturor că e o fată drăguță și în afară de asta foarte inteligentă și harnică, ceeace înseamnă că puteai avea deplină încredere într'însa.

Tovarășul său mai tânăr, Mr. Frederic Grapes, nu prea era cu totul de aceeaș părere, căci dacă trebuia să recunoască că miss Ana e drăguță și o adevărată perlă ca funcționară, pe de altă parte găsea că e cam țâfnoasă și arogantă, ceeace o făcea de nesuferit.

Intr'o anumită privință și după experiențele sale, Mr. Grapes avea dreptate, căci trebuia să umbli cu dânsa cu multă băgare de seamă, dacă vroiai să nu te expui la neplăceri.

Odată, i se întâmplă, de pildă, lui Mr. Grapes să puie mâna prietenește pe umărul d-rei Ana, cu prilejul citirei unei scrisori, ceeace o făcu pe frumoasa amploiată să-i aplice o palmă zdravănă. Mr. Grapes se înfurie atunci, cum era și firesc, dar de dragul capacității lui miss Ana evită orice scandal, și apoi, bătrânul Brook, interveni și dânsul cu autoritate-ai recunoscută. Din ziua aceia Mr. Grapes o

pedepsi pe d-ra Ana cu o politeță de ghiață ceeace o făcea pe tânăra fată să zâmbească fermecător.

Astăzi, Ana Moran ieși dela slujbă mai devreme ca de obiceiu, căci din cauza ajunului de sărbătoare biroul se închisese mai din timp și putea acuma să facă în liniște diferite comisioane cu cari o însărcinase unchiul ei Frank. Luă o trăsură și colindă pe la diferitele magazine și când ajunse la gară încăr-

cată cu pachete, mai era încă un sfert de ceas până la plecarea trenului.

Privi cercetător prin mulțime, dar apoi își întoarse cu indiferență născiorul în altă parte, când constată cu deplină mulțumire că Mr. Harry Reffold era și el acolo. Stătea, plictisit ca întotdeauna, în fața planului de călătorie, pe care-l studia prin

monoclu cu o gravitate de parcă ar fi plecat în Scoția și nu la Newchurch.

Era dela sine înțeles că cei doi călători trebuiau să-și vie față în față — așa se întâmplă doar întotdeauna — dar d-ra Ana făcu niște ochi uimiți când el o salută. Ea înclină capul cu răceală și-i întinse un deget, într'o doară.

Harry Reffold o învălui de sus până jos cu un zâmbet ciudat, pe care ea îl găsea uneori foarte simpatic, dar alteori cât se poate de nerușinat.

— O! aveți desigur vreo onomastică în familie, miss Moran! spuse dânsul.

— Nu, numai o mică serată, răspunse ea scurt. Unchiul Frank și-a invitat niște prieteni la masă.

O clipă doar, Reffold încruntă sprâncenile. Dintr'un anumit motiv, comunicarea aceasta părea să-l intereseze mai mult decât ar fi îndreptățit-o cunoștința lor trecătoare.

— Așa, musafiri. Imi pare rău că nu te-ai gândit și la mine, miss Moran, spuse el, cu ton de imputare. Dar cine sunt fericiții aceia?

El arborâ iarăși zâmbetul său ciudat, dar de data aceasta Ana îl găsi insuportabil. Își luă o înfățișare rece și răspunse cu glas tăios:

— Nu știu, Mr. Reffold. N'am nimic deaface cu prietenii unchiului Frank.

O clipă dânsul o privi cercetător, apoi se amestecară amândoi în mulțimea care se înghesuia spre peron, și convorbirea lor fu întreruptă.

Harry își făcu loc prin furnicarul de oameni cu trupul său înalt și o târî după sine pe miss Ana.

Deodată, însă, se opri atât de brusc, încât d-ra Moran era gata-gata să se ciocnească de dânsul — și când ea privi uimită spre partener, observă că atenția lui era îndreptată spre un bărbat înalt, în vârstă, care se afla la câțiva pași de dânșii. El părea să aștepte pe cineva, căci privea necontenit când la dreapta, când la stânga, și de câteva ori

își înalță capul peste umerii celorlalți, ceeace în gădui fetei să-i observe fața grasă și roșie.

Deodată, din mulțime se întinse o mână spre dânsul, pe care el o apucă repede, apoi își puse în grabă dreapta, în buzunarul pardesiului și-și continuă drumul ceva mai repejior.

Harry începu și el să se grăbească, încât însoțitoarea lui de abia putea să-l urmeze și numai când ajunseră în imediata apropiere a necunoscutului, dânsul își moderă din nou pașii. Deodată însă, el se lipi strâns de domnul bătrân și Ana Moran văzu cu groază cum Harry își introduse cu iuțeala fulgerului mâna în buzunarul celuilalt și tot așa de repede o retrase apoi, vârând-o în propriul său buzunar.

Totul se petrecu în câteva clipe și Harry Reffold operase cu atâta siguranță și sânge rece, încât însoțitoarea lui rămase năucă. Ar fi vrut atunci s'o ia la fugă, dar era prinsă în valul mulțimii și de aceea se văzu nevoită să-i urmeze pașii. La urcarea în tren făcu încercarea să se scape de dânsul prin aceia că se îndreptă în ultimul moment spre alt vagon. Dar dânsul observă manevra la timp și de abia se înfundă ea în colțul unui compartiment că i se și înfipse în față, zâmbindu-i mai nerușinat ca ori când.

Dar privirea disprețuitoare și înfățișarea de ghiață a Anei, păreau să-i vorbească în deajuns, căci tot timpul drumului nu făcu nicio încercare să urmeze discuția, — ba era chiar atât de adâncit în gânduri încât părea să fi uitat cu desăvârșire de prezența tinerei femei.

Aceasta aștepta cu nerăbdare sfârșitul călătoriei și când trenul intră în Newchurch, ea sări aproape din compartiment.

Dar Reffold se luă după dânsa, până când, junsă în fața gării, fata luă o hotărâre energică. Ea se opri brusc și-l privi pe urmăritor din cap până

în picioare, atât de teribil, încât acesta ar fi trebuit să intre în pământ nu alta. Apoi, cu glas tremurător de iritație, i se adresă:

— Domnule Reffold, vă rog săruitor să renunțați a mă mai însoți. Vreau să cred că cel puțin într'o anumită privință sunteți om nobil și nu-mi veți da prilejul să regret că am fost atât de ușuratecă să leg o cunoștință de stradă.

Il privi cu cel mai mare dispreț și se aștepta să-l vadă umilit de pe urma asta, dar spre marea ei surprindere Harry Reffold îi zâmbi cu zâmbetul lui obișnuit și de data aceasta.

— Despre asta vom mai vorbi cu alt prilej, miss Moran, spuse el într'o doară. Pentru astăzi am numai o mică rugăminte să vă adresez.

Deveni deodată serios și ochii-i cenușii o fixară în chip ciudat.

— Dacă nu mă înșel veți avea prilejul să vă întâlniți în casa dv. cu domnul... — zâmbea iar și căuta un cuvânt potrivit — ei, hai să zicem, cu domnul cu care am venit în atingere cam prea apropiată. Și ași ține foarte mult ca să nu afle cine a fost persoana care purtase atâta interes conținutului buzunarelor sale.

Ana se înfurie peste măsură.

— Cum îmi poți cere așa ceva? Voiu...

— Nu mă vei trăda, miss Moran, o știu! spuse el cu siguranță desăvârșită și zâmbi de data aceasta cu acel zâmbet care-i plăcu ei atât de mult din prima zi.

Apoi el își scoase pălăria în fața ei și o porni spre mica pensiune din apropierea gării, în care locuia de vreo săptămână.

Frumoasa fată se uită după dânsul uimită câteva clipe, și-și jură să vorbească imediat unchiului Frank despre cele întâmplate, pentru ca necunoscutul să afle cât mai repede chestia.

Dar în drum începu să se gândească mai te-

meînic la afacerea asta. Își spuse că Harry Reffold o fi el un ticălos vrednic de spânzurătoare, dar avea într'însul ceva simpatic, pe cât vreme bătrânul necunoscut cu fața roșie n'o interesa câtuși de puțin.

Și se hotărî să procedeze în consecință.

CAP. 129

O afacere de bijuterii

— Dacă nu va merge strună, dragul meu, să vă ia dracul pe toți. Nu mă voiu lăsa dat de rușine din cauza voastră. Ați avut timp destul să învățați manierele frumoase. Dela stânga spre dreapta se servește, ai înțeles?

Ca întotdeauna când aștepta mosafiri, micul și îndesatul domn Frank Milner era grozav de enervat și alerga pe picioarele-i scurte și grase, tunând și fulgerând, dintr'o odaie într'alta.

Sărmanul Mick, cu figura lui de prostănac, — care curăța hainele și ghetele stăpânului și făcea ordine în casă — era trecut de nădușeli și se silea zadarnic să reție în memorie numai jumătate din ordinele pe cari i le striga în ureche Milner. Singura lui consolare în astfel de zile era numai perspectiva beției la care se putea deda la sfârșitul zaiafetului, cu resturile din pahare și sticle. Severul Milner obicinuia să închidă un ochiu în privința asta, căci înțelegea această slăbiciune, care nu-i era străină, nici lui. In asemenea ocaziuni trebuia să se arate mai tare decât mosafirii săi, cari de-abia începeau, atunci când el avea de acum în stomac o

Cereți mâine fascicola 133 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERIA, Bucureșci 1, Calea Victoriei 5.

cantitate însemnată din minunatul său whisky scoțian...

Și în momentele acestea, când era atât de ocupat cu grijile gospodăriei, lua din când în când câte o înghițitură zdravănă, și din pipa-i înegrită se înălțau nouri de fum cenușiu.

Intrând în casă tocmai în clipa când bătrânul dădea drumul unui astfel de nour, Ana strâmbă din născior, se îndreptă apoi spre o fereastră și o deschise repede.

— Când aștepți mosafiri, unchiule, nu-i primești într'un fumoar.

Ea puse pachetele pe un bufețel și Frank Milner se duse repede spre ele.

— N'ai uitat nimic, Ana? întrebă dânsul, cu vioiciune. — Caviarul, scrumbiile, țigările?

— Am adus totul. După ce mă voiu schimba și voiu lua o ceașcă de ceai, mă voiu duce să dau o mână de ajutor la bucătărie.

Făcu o plecăciune scurtă în fața lui Milner și dispăru.

Relațiile dintre dânsa și fratele răposatei sale mame, nu erau prea duioase. Se comportau unul față de altul foarte rece, uneori chiar cu nervi, și numai când Frank Milner era în toane... vesele își descoperea inima față de nepoata sa. Atunci încerca s'o mângâie cu mâinile sale groase și umede, lacrimile îi năpădeau ochii și nu înceta să făgăduiască fetei un viitor plin de fericire.

In stări dintr'astea, tânăra fată era mai pornită decât oricând împotriva unchiului său și nici nu-i dădea prin gând să acorde vreo însemnătate mosneagului care dulmea a whisky. Ea știa bine că unchiul Frank trebuie să fie om cu stare, dar se părea că mănâncă tot ce posedă și în cei zece ani de când Ana se afla în casa lui, nu-l văzuse făcând nimic.

Pentru dânsa nu avea de prisos decât strictul

necesar şi chiar asta numai pentru că trebuia. El purtase de grijă s'o facă oarecum independentă, şi acesta era singurul lucru pentru care Ana îi era recunoscătoare în mod sincer, căci ar fi fost grozav pentru dânsa, să se ştie cu totul în sarcina bătrânului şi nesuferitului egoist. Aşa însă, nu avea ce să-i mulţumească, căci pentru masa şi casa ce o avea la el, îi aducea, în schimb, servicii nepreţuite, îngrijindu-i de gospodărie în orele libere, cu hărnicia ei recunoscută.

Frank Milner ştia asta şi găsea lucrul cât se poate de bine. Nu-i dăduse niciodată în gând că dânsa, ca nepoată, a lui, ar putea avea pretenţii la o altfel de viaţă, — căci în primul rând el însuşi o dusese cu mult mai rău în tinereţe, şi apoi... îşi avea principiile sale. Când fusese de vârsta Aneĭ, şi chiar mai târziu, dăduse dintr'o viaţă rea în alta şi mai rea, şi numai datorită experienţei sale ajunsese să se bucure de bună stare.

Şi astfel începu să guste viaţa în tihnă, cu conştiinţa datoriei împlinite, şi faţă de semenii săi îşi afirma principiile, pe cari şi le scotea din comoara de proverbe populare.

Cam pe la ceasurile şeapte, Milner deveni şi mai nervos şi de-abia după ce mai dădu pe gât câteva păhărele de whisky se produse oarecare liniştе în fiinţa sa. Acuma se simţea scăpat de ce era mai greu şi înainte de a se putea aşeza la masă cu invitaţii săi, mai avea de îndeplinit un lucru cât se poate de important şi anevoios.

In sfârşit se auzi sunetul răguşit al clopotului pe care-l aşteptase cu atâta nerăbdare încă de mult. Nick vru să se ducă să deschidă, dar Milner îl apucă de guler, reţinându-l şi se îndreptă singur spre uşă, pentru a o deschide.

După ce aruncă o privire fugară şi strânse în grabă mâna vizitatorului, îl conduse pe acesta pe

furiș prin coridorul întunecat, până în camera sa de lucru dela subsol, pe care o încuiă apoi cu grijă:

— Nu ne-am văzut de mult, Mr. Stone. Cum îți mai merge?

Mr. David Stone își scoase pardesiul cu o eleganță de lord, se lăsă în fotoliul de lângă birou, și-și aranjă vesta și pantalonii cu dungă ireproșabilă.

— Nu ne-am văzut de mult, Mr. Milner — spuse el oarecum rău dispus — pentru că nu se mai poate începe nimic de soiu cu d-ta, și-mi merge cam așa pentru că boala de ficat îmi cam dă de lucru câteodată. Dar n'am venit aici ca să-ți spun asta. — Ce-a rămas cu propunerea pe care ți-am făcut-o telefonic azi după-amiază? — Te-ai hotărât?

David Stone își îndreptă ochii-i fără culoare spre vis-a-vis-ul său și începu să bată tactul pe masă, cu degetele-i încărcate cu inele.

Milner își linse buzele uscate și-și trecu mâna tremurătoare peste capul pleșuv.

— Prea multe parale, Mr. Stone! spuse el, șovăind.

David Stone își aprinse o țigară:

— Douăsprezece mii de lire, nici-o centimă mai mult, dar nici una mai puțin, Mr. Milner. După socoteala mea, îți rămâne un câștig de cel puțin sută la sută. Pe cinstea mea, ași face singur afacerea, căci nu sunt omul care să dea plocon altora atâta bănet, — dar cunoști condiția principală: douăsprezece mii de lire pesin pe masă. Cine e în stare de așa ceva în vremurile păcătoase de astăzi? Dar d-ta ai dat adesea dovezi de natura aceasta. — Știe Dumnezeu cum de izbutești!

Se aplecă puțin înainte și-l privi nerăbdător pe Milner.

— Spune, vrei sau nu vrei?

Milner continua să se gândească și pe figura sa se oglindeau scrupulele lui din totdeauna.

— Este afacerea asta într'adevăr atât de ușoară? spuse el, în cele din urmă. Știi prea bine că eu nu sunt de câștigat pentru afaceri cari nu miros a bine.

Stone clătină din cap și plescăi încet din limbă.

— Ce 'nseamnă „ușoară" și ce 'nseamnă „nu miros a bine"? Am eu mutra unui om care s'ar ocupa cu asemenea lucruri? — Atâta pot doar să-ți spun, că e o afacere care nu prezintă nici-un risc. Poți merge mâine în City 1) și să oferi lucrurile spre vânzare și nu numai că nu ți se va întâmpla nimic, dar îți vei primi înapoi banii și pe deasupra un beneficiu destul de frumușel. Și asta pentrucă ești bogatul Frank Milner, cunoscut de toți și pe care nu-l va bănui nimeni dacă posedă asemenea lucruri de preț. Dar dacă-mi îngădui să-ți dau un sfat, atunci du-te mai bine cu ele la Amsterdam sau la Anvers, pentru-că acolo se plătesc prețuri mai bune.

Milner scoase dintr'un sertar al biroului un carnețel soios pe care-l răsfoi câtva timp. În cele din urmă păru să fi găsit ceeace căuta.

— Ducesa de Trowbridge — Mrs. Fairfax, sau poate ceva rusesc? întrebă el cu un rânjet.

Celălalt îl privi cu ochii plini de imputare.

— Ce tot îndrugi acolo, Mr. Milner? Ți-am mai spus-o de atâtea ori că prea bei mult. Cum de te-ai gândit la așa-ceva? Îți jur pe ce-am mai sfânt, că dacă ai lăsa-o pe Ducesa de Trowbridge sau pe Mrs. Fairfax să stea ceasuri întregi în fața acestor lucruri, nici-uneia din ele nu-i va da în gând măcar că vre-o piatră din acestea le-ar fi putut aparține cândva. Aici e lucru curat, nu ce crezi d-ta.

Se ridică prudent:

— Mr. Milner, știi prea bine că n'am vreme de pierdut. Dacă vrei să faci afacerea trebuie să mi-o spui acuma; dacă vei spune „nu", însă, nu ți-o voiu lua în nume de rău. Numai că ași regreta, căci așa-ceva nu pică întotdeauna.

1) Cartierul comercial din Londra.

Își îmbrăcă pardesiul și puse mâna pe pălărie.

Frank Milner își șterse sudoarea de pe frunte și răsuflă din greu. Apoi întinse lui Stone mâna:

— Așa dar, douăsprezece mii de lire.

— Douăsprezece mii în mână. Aici banii — aici marfa. Firește că poți vedea marfa înainte. Eu nu-s dintr'aceia cari vând cu mâța în sac. Dar știu bine că din moment ce vei vedea pietrele, nu le vei mai lăsa din mână. E o comoară din basme, nu alta! — La ce oră îți convine? Mașina mea așteaptă în stradă și în trei ceasuri și jumătate putem fi la Londra și înapoi.

Milner se gândi o clipă:

— Dacă nu te deranjează, mi-ar conveni mai bine o oră mai înaintată. Să zicem cam pe la unu.

Stone își privi cronometrul de preț și întinse cordial mâna lui Milner:

— All right! Exact la ora unu.

— Nu e nevoie să suni! îi șopti Milner. Te voi aștepta la ușă și-ți voiu deschide.

Își conduse musafirul prin acelaș coridor pe care veniseră, se despărți de dânsul la ușă cu o strângere de mână, apoi se întoarse în biroul său, adâncit în gânduri.

Acolo deschise o ladă mică de fier, scoase dintr'însa un plic și numără de câteva ori conținutul. Erau douăsprezece bancnote de câte o mie de lire sterline

Le vârî îndărăt în plic, pe care-l puse apoi în buzunarul dela piept.

•

După ce se despărți de Ana Moran, Harry Reffold își iuți deodată pașii, și pe o stradă lăturalnică, luă din nou drumul spre gară.

Acolo, se postă în fața unui debit de tutun, își aprinse pipa și începu să observe cu atențiune persoanele cari ieșeau din gară.

Se pregătea de-acum să-și părăsească locul, când

apăru cel din urmă, bătrânelul cu faţa roşie. După cât se vedea, era foarte agitat, îşi pipăia necontenit buzunarele şi făcea câţiva paşi îndărăt căutând ceva pe pământ.

Reffold zâmbi răutăcios şi fără să vrea ducea mâna la buzunarul în care se afla pachetul.

In cele din urmă, bătrânul păru a-şi da seama de zădărnicia cercetărilor sale şi rămase o clipă locului, nehotărât. Probabil că-i veni ceva în gând, căci se puse repede în mişcare şi Reffold îl urmă imediat.

După câteva sute de paşi, necunoscutul dispăru în interiorul unei clădiri şi urmăritorul său recunoscu îndată că era oficiul poştal.

Peste câteva clipe Harry se afla şi dânsul în sala ghişeelor unde celălalt ceruse de-acum o legătură telefonică şi în aşteptare se plimba nerăbdător încolo şi încoace. Il privi pe Reffold pătrunzător cu ochii săi vii, dar acesta se prefăcu grăbit şi începu să-şi scotocească prin buzunare, de unde scoase o foaie de hârtie, se duse apoi la o masă pentru a scrie o telegramă şi păru că stă să se gândească la fiecare cuvânt. Intr'acestea, toată atenţiunea lui era îndreptată să afle, printr'o împrejurare oare-care, numărul pe care-l ceruse străinul şi pentru care tocmai fusese chemat în cabină. Nu putea să asculte convorbirea, trăgând cu urechea, căci ar fi atras atenţiunea, — de-aceea, după câteva clipe de gândire, el se îndreptă spre ghişeu.

— Dacă nu durează prea mult, aşi dori să vorbesc cu Londra, zise el.

Funcţionarul veni cu caietul în care înscria numerele cerute.

— Numărul, vă rog!

Harry îşi forţă ochii ca să poată descifra ultima înregistrare.

— Va trebui să aştept mult?

— Domnul care vorbeşte acuma a obţinut ime-

diat legătura. La ora asta nu prea e ocupată linia.

Reffold de-abia auzea ceeace-i spunea amploiatul, fixându-şi necontenit privirea pe caietul din faţa sa. De-abia când funcţionarul începu să bată nerăbdător cu creionul pe vlaca ghişeului, el îşi veni în fire.

— Mulţumesc. M'am răzgândit. Mai bine dau o telegramă.

Se înapoie la masă şi încercă să-şi adune gândurile.

Numărul cerut de bărbatul care vorbea în cabină, era acela al d-rului Gordon.

Reffold începu să complecteze în grabă un formular şi-l întinse nervos funcţionarului dela ghişeu.

Telegrama era adresată d-nei Betsy Lambert şi conţinea următoarele cuvinte:

„Primejdie la telefon. — Cea mai mare atenţiune!"

Nici-o semnătură.

Harry tocmai plătea taxa, când necunoscutul ieşi din cabină. Părea mai agitat ca 'nainte, îşi ştergea sudoarea de pe frunte şi când trecu pe lângă Reffold, îl învrednici din nou cu o privire bănuitoare.

Aceasta era o indicaţie pentru el că trebuia să fie cu băgare de seamă dacă vroia să-l urmărească pe individ.. Procedă în consecinţă; îl lăsă pe celălalt s'o ia înainte o bucată bună şi chiar atunci luă toate măsurile ca să nu fie văzut de personajul pe care-l urmărea.

Deoarece începuse să se întunece, lucrul acesta îi veni oare-cum mai uşor, dar trebuia, totuşi, să să ţie în gardă, căci omul se ferea straşnic de el, după câte se vedea. Rămânea locului din când în când, se 'ntorcea câţiva paşi înapoi, privind cu ochii în patru, spre toate direcţiile.

Deabia după ce rătăci astfel prin câteva străzi i se păru că e în deplină siguranţă şi începu să meargă înainte, cu paşi repezi.

După vre-un sfert de ceas de umblet, domnul cu faţa roşie apucă, în sfârşit, într'o străduţă îngustă şi murdară şi dispăru într'o clădire joasă şi lungă care semăna cu un fost depozit de mărfuri sau o fabrică, dar care părea acuma locuită, căci unele ferestre erau luminate.

Reffold privi bine casa, care făcea o impresie mizerabilă, ca şi strada în care se afla, şi o clipă fu hotărât să se furişeze pe poarta întredeschisă îndărătul căreia domnea un întuneric adânc.

Dar se răzgândi subit şi o luă înapoi pe drumul pe care venise.

CAP. 130

O femee care iubeşte

Pensiunea d-nei Gea Renold din Newchurch, care purta numele pompos de „Regina Victoria", se bucura de un renume cât se poate de bun, căci în toate privinţele întâmpinai acolo o primire agreabilă. Camerele erau spaţioase şi prietenoase, curate şi nespus de simpatic mobilate, iar hrana de prima calitate.

Mrs. Gea nu era numai o hangiţă bună şi cu pricepere în afaceri, ci şi o femeie foarte deşteaptă, care-şi spunea că un client de pensiune e un musafir şi nu un animal de cireadă, şi în consecinţă îi acorda tot dreptul să trăiască cum vroia el.

Aşa se explică faptul că pensiunea ei era întotdeauna plină de pasageri, — şi când se întâmpla să aibă vre-un loc liber, oricine putea să-l obţie, dacă era în măsură să plătească preţul ceruf. In privinţa aceasta, dânsa nu avea nici-un fel de scrupule meschine şi ori-cine avea parale şi înfăţişare de „gentleman" era pentru dânsa chiar un gentleman, şi pe delături putea să fie ori-ce-ar fi.

Din cauza acestei concepţii pe care o avea, pro-

prietara „Reginei Victoria" venise în repetate rânduri în contact cu poliția, care pusese cătușele, pur și simplu, câtorva din „gentlemanii" ei; dar faptul acesta n'o zăpăcea prea mult pe energica femeie care continua să-și aplice principiile cu ori-ce risc. Atâta doar cerea dela clienții ei: să-i plătească regulat chiria și între zidurile casei să-și păstreze înfățișarea de oameni de treabă; afară puteau să facă ce le poftea inima.

Când Harry Reffold urcă în grabă scările spre odaia lui dela etaj, era cât pe ce să se ciocnească cu respectabila d-nă Gea Renold.

Negricioasa femeie, destul de simpatică încă cu toți cei patruzeci de ani ai săi, scoase un țipăt ușor de spaimă și ochii ei întunecați priviră cu imputare spre tânărul bărbat, dar și cu oarecare doză de duioșie, ceeace îndulci mult situația.

Mrs. Renold nu se sperie chiar atât de tare, căci în realitate ea aștepta de-acum de peste o jumătate de ceas la postul acela, pentru a se lăsa speriată de clientul ei, și să aibă prilejul să-i spuie ceeace avea de spus.

— Ah! Mr. Reffold! — Să vă aduc ceaiul în cameră, sau vreți să-l luați jos?

Harry făcu o mutră irezistibilă, — mutra lui obișnuită — și spuse:

— Sunteți cât se poate de binevoitoare, Mrs. Renold. Dacă nu vă deranjează, aș prefera să rămân în odaia mea, căci sunt cam obosit.

Cu grația unei fetițe de 17 ani, Mrs. Gea coborî scările în fugă, împiedecată puțin de cele 85 kilograme ale sale.

Reffold de-abia avusese timpul să se facă comod că simpatica doamnă se și întoarse, urmată de o servantă, care puse pe masă un serviciu bogat de ceai. Mrs. Renold făcu fetei un semn cu ochiul să se îndepărteze, apoi, cu o cochetărie afectată, începu să aștearnă singură masa.

La „Regîna Victoria", asta constituia un semn de atenţiune deosebită, de care se bucurau, din când în când doar, musafirii de seamă, şi Reffold ştia să aprecieze cum se cuvine cinstea ce i se făcea. El o privi pe Mrs. Gea cu un zâmbet de recunoştinţă, şi corpolentei doamne începu să-i bată inima cu atâta putere, încât desigur că s'ar fi auzit, dacă n'ar fi fost atât de bine căptuşită.

— Aşa, Mrs. Reffold, şi acuma caută de te întăreşte nitel! Pofta de mâncare cred că nu-ţi lipseşte.

Mai examină odată aranjamentul pe care-l făcuse cu mâinile sale, îndreptă pe ici, colo, câte ceva şi nu dădu de înţeles prin nimic c'ar avea de gând să plece. Se părea că are ceva pe inimă şi nu ştia cum să-i dea drumul.

Harry Reffold o privi cu un zâmbet pe buze şi făcu un gest de invitaţie cu mâna.

— Mi-ar face o deosebită plăcere, Mrs. Renold, dacă-mi veţi acorda cinstea să luaţi ceaiul împreună cu mine.

Figura grasă a hangioaicei se înroşi de bucurie şi ea aplecă ochii ca o fetiţă de 16 ani.

— Cu plăcere, Mr. Reffold, dacă nu te deranjează.

Luă loc şi-l servi plină de atenţiune:

— Imi dau seama că eşti tare ostenit când vii dela Londra.... şi aşi dori ca să te simţi aici cât mai bine... Mai cu seamă...

Se fâstâci şi începu să joace nervos cu degetele.

— ...mai cu seamă, vroiam să zic, ţin ca clienţii mei să fie trataţi bine în toate privinţele şi să n'aibă nici o neplăcere.... De-aceea mă 'ngrijesc personal ca totul să fie în ordine şi.... (începu să vorbească în şoaptă) ...azi dimineaţă am descoperit în camera d-tale obiectul acesta, pe care din nebăgare de seamă, desigur, l-ai lăsat la suprafaţă.

Luă un pachet învelit în hârtie groasă, pe care-l adusese cu dânsa în odaie, punându-l pe un scaun.

— N'am vrut ca cineva din servitorime să vadă ce-i într'însul — adăugă dânsa, în taină — de-aceea l-am luat cu mine.

Îi puse repede pachetul în mână și pieptul îi tresăltă, ușurat.

Harry făcu o mutră cam uimită și desfăcu plin de curiozitate cutia.

Și acuma ținea în mână eleganta geantă de piele care conținea uneltele sale de spargere, cari erau, desigur, cele mai perfecționate din câte există.

Ochii negri ai d-nei Renold îi aruncară o privire liniștitoare.

— Vei înțelege d-ta că eu...

— Înțeleg, d-nă Renold! se grăbi el s'o încredințeze pentru a o salva din încurcătură. Mi-ați făcut un mare serviciu, pentru care vă mulțumesc din toată inima.

El îi întinse mâna pe care dânsa o strânse cu multă căldură.

— Ghinionul face ca uneori dintr'o mică nebăgare de seamă să iese o mare nenorocire, adăogă el.

Dânsa încuviință cu vioiciune spusele sale, apoi îi puse mâna pe braț, cu un gest liniștitor:

— Să nu-ți faci nici-o grijă, Mr. Reffold; voiu băga eu de seamă, de-acum încolo, de vreme ce știu că e necesar, spuse ea, cu un zâmbet fin. Poți avea deplină încredere în mine.

Harry o privi o clipă foarte serios și gânditor.

— Mă bucur, d-nă Renold — spuse el — că găsesc la d-ta atâta înțelegere prietenească, și că pot, deci, vorbi deschis. Asta îmi ușurează o rugăminte pe care vroiam să ți-o fac de mult de-acum, deoarece știu că ai multe cunoștințe și ești informată asupra diferitelor lucruri.

Mrs. Renold se înflăcără de curiozitate și râvnă.

— Vorbește, d-le Reffold, vorbește! Îți voiu da ori-ce informație, cu toată dragostea.

Harry trase o înghițitură de ceai, își scoase

apoi tacticos portvizitul, din care extrase o fotografie, pe care o ţinu ascunsă în palmă câteva clipe. Apoi puse brusc fotografia în faţa d-nei Gea Renold.

— Imi poţi da ceva amănunte asupra acestui domn, Mrs. Renold?

In faţa ei se afla fotografia bărbatului pe care-l urmărise cu atâta înverşunare în cursul după-amiezii.

Mrs. Renold se aplecă plină de încordare asupra fotografiei, se dădu, însă, repede îndărăt şi se uită la Harry cu o privire zăpăcită. Figura ei negricioasă deveni galbenă şi mâinile ei, cu cari se cramponă de masă, tremurau cu putere.

Reffold se făcu că nici nu observă agitaţia e şi-i lăsă timp să-şi revie în fire.

— Ei, cunoşti pe bărbatul acesta? întrebă e după câteva clipe.

Ea şovăi puţintel, părând că se gândeşte. Apo

lăsă ruşinată ochii 'n jos şi dădu din cap.

— Da, murmură dânsa. E bărbatul meu.

— Oh!

Harry căzu pe spate şi exclamaţia sa trădă o surprindere extraordinară.

— Iartă-mă, te rog. Dac'aşi fi ştiut asta...

Mrs. Gea, însă, îşi recăpătă repede sângele-rece şi odată cu aceasta şi însufleţirea ei plină de bunăvoinţă.

— Ah! asta nu face nimic, Mr. Reffold. Nu trebuie să te scuzi. Era numai prima surpriză şi apoi... despre asemenea lucruri nu prea vorbeşti cu plăcere, spuse ea, oare-cum ruşinată. Înţelegi şi d-ta asta. Dar între mine şi George Tonson totul s'a sfârşit de-acum de mult. Suntem divorţaţi de cinci ani şi de atunci port iar numele meu de fată.

Ea se apropie mai mult de Reffold şi întrebarea ce i-o puse sună foarte stăruitor:

— De ce anume te interesezi de el? Aveţi legături de afaceri?

— Încă nu — răspunse Reffold. — Dar probabil că voiu avea curând de tot.

— În cazul acesta, te sfătuiesc să fii cu băgare de seamă.

Ea îşi puse mâna pe a lui şi începu să-şi deşerte inima:

— Tonson nu e un om în care să te poţi încrede. Se gândeşte numai la sine şi la profitul său şi nu are nici-un scrupul când e vorba să iese ceva pentru dânsul. — Din nenorocire, am avut prilejul să-l cunosc bine şi ştiu de ce-i în stare, adăogă ea, cu un oftat adânc.

— Există în trecutul său vre-un punct negru? cercetă Reffold.

— Oh! cred că sunt mai multe, nu unul. Când ne-am căsătorit, el era casier la societatea de navigaţie „White-Star-Line", dar a intrat într'un mediu prost şi din cauza beţiei şi jocului de cărţi a căzut

din ce în ce mai jos. Când a fost dat afară din slujbă s'a încurcat în diferite afaceri suspecte și, după cât știu, a avut de-face în câteva rânduri și cu justiția Dar prea e dânsul frecat ca să-l fi putut prinde în cursă.

— Și cu ce se ocupă acuma?

Mrs. Renold dădu din umeri, cu dispreț:

— In ori-ce caz, nu cu muncă cinstită. Asta a fost întotdeauna prea puțin productiv pentru el

— Așa dar, nu l-ai văzut în ultimul timp?

— Nu. De ani de zile își face veacul prin Londra... vreau să zic...

Mrs. Renold păru să-și aducă aminte și în toarse vorba.

— De vre-o patru sau cinci zile a ieșit iarăși la iveală, în mod subit. Era cât se poate de amabil și vroia să locuiască la mine, în trecere, — ca client după cum spunea. Eu, însă, i-am dat a înțelege, că nu pot pretinde dela oaspeții mei să locuiască sub acelaș acoperământ cu oameni de teapa sa.

— Are ceva cunoscuți pe aici?

Mrs. Gea nu putea să dea lămuriri în această privință și Harry era încredințat că ea îi spusese tot ce știa asupra lui Tonson. El îi strânse mâna și dânsa citi în privirile lui, nu numai mulțumire pentru soarta ei, pe care i-o descrisese în culori atât de vii.

Ea răspunse cu și mai multă căldură la strângerea de mână, se ridică și începu să-și netezească încurcată, rochia.

Era fericită de prilejul ce avusese ca să discute cu el, căci acuma Mr. Reffold știa cel puțin totul și faptul că dânsa era cu zece ani mai în vârstă ca

Cereți numărul fascicola 134 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 2.

el, nu constituia cine-ştie ce piedică. Ea citise de-acum prin romane că unii bărbaţi se căsătoresc cu femei bătrâne, şi că aceste căsnicii au devenit foarte fericite. In definitiv, ceeace contează la o femeie este înfăţişarea, şi în această privinţă Mrs. Gea era satisfăcută cu sine.

In ceeace priveşte geanta cu uneltele, ea vroia s'o confişte din timp, căci soţul ei nu va avea nevoie, slavă Domnului! de aşa-ceva, şi nu prea era dispusă să cedeze poliţiei un bărbat atât de tânăr şi frumos ca Harry Reffold.

Chestiunea părea, deci, să fie pe calea cea bună, şi când ea se despărţi de oaspetele ei, unul din ochii ei negri străluci cu o căldură deosebită, în vreme ce celălalt clipea spre uşa camerei de dormit.

Pe prag, însă, se trezi în d-na Renold iarăşi stăpâna grijulie:

— La ce oră doriţi să luaţi cina, Mr. Reffold?

El cugetă câteva clipe asupra răspunsului ce avea de dat, apoi spuse, zâmbind:

— Sunt mai mult obosit decât înfometat, Mrs. Renold, de-aceea mă gândesc să mă culc cât mai curând.

Dar el nu-şi puse în practică intenţia aceasta, căci după ce d-na Renold părăsi camera, aruncându-i o ultimă privire plină de drăgălăşenie, el se făcu puţin comod şi cu un zâmbet satisfăcut îşi aprinse ţigareta. Apoi trase transparentele dela ferestre, se duse de încuie uşa fără sgomot, şi de-abia după ce făcu toate astea scoase din buzunarul pardesiului pachetelul, pe care şi-l însuşise în chip atât de neobişnuit în după amiaza acelei zile.

Rupse sfoara şi învelişul de hârtie şi atunci ieşi la iveală o cutituţă ca acelea cari se întrebuinţează în farmacii.

Harry cercetă pe toate părţile învelişul şi car-

tonul, dar nu putu să descopere nimic care să-i o. fere vre-un punct de sprijin.

Se pregătea de-acum să deschidă cutia, dar se răsgândi şi o puse deoparte şi luă geanta cu u-nelte pe care i-o predase în chip atât de solemn gazda sa. Scoase dintr'însa o pereche de mânuşi de cauciuc, le netezi cu grijă, căută în bogata colecţie de instrumente un cleştişor lucrat cu multă finete şi ridică apoi cu multă băgare de seamă capacul cutiei.

La suprafaţă se afla o pătură groasă de vată şi după ce o îndepărtă cu ajutorul cleştişorului, ieşi la iveală o sticluţă at cărei dop de sticlă cu cana. pentru picurat, era bine fixat.

In jurul buzelor sale flutură un zâmbet schîmono sit când apucă sticluţa între vârfurile a două degete şi o ţinu în contra luminei. Ea era umplută până la jumătate cu un lichid foarte gros de culoare verde-gălbuie, care nu lăsa însă, nicio urmă pe sti-

clă, după cum se convinse prin repetatele scuturări la cari o supusese.

O așează apoi la loc în pătura de vată apoi, cu aceiași grijă, ridică a doua pătură, care era din hârtie presată.

Ceeace găsi dedesubt îi spori și mai mult interesul. Era o farfurioară de metal, de dimensiuni reduse, de formă pătrată, și găurită în colțuri; deasupra ei era fixat un căpăcel, înalt de vreo doi milimetri. Cercetând mai amănunțit, Harry constată că acest căpăcel era închis printr'un buton cu resort și când apăsă pe acest buton și întoarse farfurioara, observă un vârf ca de ac și care sări îndată înapoi când luă mâna de pe buton.

Reffold era complect lămurit asupra scopului acestui mecanism, construit cu atâta ingeniozitate și precizie. El știa că, cu sticluța aceia și cu acul fin, avea în mână un instrument ucigător, care e de o mie de ori mai periculos ca cea mai grozavă armă de foc.

Care era modul de întrebuințare al acestui instrument infernal, nu izbutise să afle, deocamdată, oricât întorcea pe toate fețele farfurioara, așezând-o în pozițiile cele mai felurite.

O împachetă la loc cu mare grijă și o închise într'un despărțământ secret al cufărului său. Mai mâncă apoi câteva sandwichuri din cele aduse de d-na Renold, își prepară un whisky cu sodă și se afundă în lectura unei cărți.

După vreo trei ceasuri începu să se îmbrace în liniște.. Își alese din garderobă un costum închis, foarte simplu, și un pardesiu la fel, o șapcă de sport și o pereche de ghete ușoare cu tălpile de gumă.

Când fu gata echipat, se uită la ceas; era zece și jumătate. Își umplu pipa, o aprinse, stinse apoi lumina și se lăsă într'un fotoliu, unde rămase câtva timp, fumând și adâncit în gânduri.

Oaspeţii d-nei Renold erau mai toţi oameni potoliţi şi din liniştea încăperii sale, Harry auzi cum unul după altul intră în camera sa şi-şi face pregătirile de culcare.

După vreo jumătate de ceas nu se mai auzi niciun zgomot în toată casa, şi de-abia acum se ridică Harry Reffold, descuie încetişor uşa şi se uită cu atenţie pe coridor, ale cărui lumini erau de acum stinse, în mare parte.

Reffold luă geanta cu instrumente, puse înaintea uşii ghetele pe cari le purtase în cursul după-amiezii, se furişă din cameră, o încuiă cu îndemânarea unui hoţ, apoi alunecă ca o umbră dealungul gangului. Prin intrarea principală nu putea părăsi casa neobservat, în schimb prin scara de serviciu, care dădea într'o curte şi de acolo, printr'o portiţă, într'o stradă lăturalnică.

Când umbra sa întunecată ajunse la capătul scării, una din ultimele uși prin fața cărora trecuse, se deschise și în pervazul ei apăru o făptură care rămăsese locului ciulind urechile cu încordare.

După câteva clipe Mrs. Gea se desliși din prag și cu un zâmbet misterios pe buze o luă dealungul coridorului. Ea părea hotărâtă să-și facă rondul de noapte, cum obicinuia, de-altfel — cercetă în dreapta și în stânga dacă totul e în ordine și în cele din urmă deschise și odaia servitorilor, în care cele trei fete, după munca obositoare de peste zi, discutau acum în tihnă despre lume și despre viață și cu deosebire despre stăpâna lor și oaspeții ei.

Apariția energicei femei întrerupse o discuție foarte însuflețită.

— Duceți-vă la culcare! porunci ea, cu voce înceată. Și, dacă Mrs. Reffold va suna, grăbiți-vă. Se simte indispus și e posibil să aibe nevoie de ceva.

Mrs. Renold înclină scurt capul în fața fetelor, apoi o luă îndărăt pe coridor.

Zâmbea și mai misterios ca înainte și când zări ghetele din fața ușii lui Reffold, făcu o grimază satisfăcută.

Se bucura că izbutise să creieze un alibi celui mai scump musafir pe care l-a adăpostit cândva; pentru cazul, firește, când va avea nevoie de unul.

CAP. 131

Tată și fiică

Să ne întoarcem acum puțin la eroii pe cari i-am părăsit pe pământul Corsicei. Alungați din castelul bătrânului prinț Raymond de Paris — contele Robert și Gilda își juraseră unul altuia credință vecinică, pentru a duce la îndeplinire opera de răz-

bunare grozavă împotriva acelora cari îi demascaseră.

Despre toate cele petrecute în castelul Miramare, Letiția, care rămăsese pe piscul muntelui Fontanella, nu avea nicio cunoștință. Ea nici nu bănuia măcar că în ziua aceasta se va hotărî însăși soarta ei...

Egizio Ettore îl trimisese pe Lamotier îndărăt pe Fontanella, cu misiunea de a-i aduce la dânsul pe tovarășii rămași acasă. Dar tânărul francez nu putu să dea Letiției nicio lămurire cu privire la motivul acestei chemări.

Letiția nu găsi nimic surprinzător în aceasta. Se întâmplase adesea ca Ettore să fi plecat singur la drum și apoi să trimită un sol, pentru a-i aduna pe prieteni în jurul său.

Era vorba, desigur, de o interprindere mai grea, pe care nu o putea înfăptui cu puteri proprii.

Cu toate acestea, ea nu închise un ochiu în noaptea aceea. Se scula necontenit din pat și ieșea afară din ruină, pentru a privi de pe stâncă jos în vale și a vedea dacă scumpul ei Egizio nu se întorcea acasă.

Ah! era doar atât de primejdios să fii soția unui om prigonit!

Cât de sigură e o altă femeie, care trăiește în pace alături de soțul ei! Ea nu trebuie să tremure când el o părăsește, ca să se ducă după treburi, căci știe bine că după terminarea acestora se va întoarce iar acasă, între ai săi.

Cu totul altfel se petrec lucrurile când e vorba de un om care trebuie să înfrunte legile.

Când bărbatul acesta strânge mâna soției sale, pentru a-și lua rămas bun dela dânsa, ea tremură din tot corpul, căci nu știe dacă-l va mai revedea vreodată. Mii de primejdii îl pasc de pretutindeni, el poate cădea în mâinile zbirilor, poate fi ucis într-o clipă.

Fiecare minută când rămâne singură, e o veciniciie pentru femeia aceasta; ea se trezește speriată din somn, năzărindu-i-se că a auzit împușcături în apropiere. A auzit lămurit troznetul lor, iese repede afară, privește turburată în jur, — dar pretutindeni liniște, pace — numai în sufletul ei nu.

Și când iubitul se întoarce viu și nevătămat acasă, ea nu trebuie să șovăie să-i strângă mâna si să-l apropie de pieptul ei.

Mâna aceasta a fost pătată probabil în noaptea asta, de o crimă.

Și niciodată el nu-i povestește de planurile sale, niciodată de afacerile și întreprinderile sale, căci el știe că nu trebuie să turbure cu aceasta sufletul ei curat.

Ea vede aurul strălucitor pe care-l scoate din buzunar și-l aruncă pe masă, dar nu cutează să se atingă de el, căci pe fiecare monetă apasă un blestem.

Bărbatul aduce în casă, pâine, carne, vin, totul ce e necesar, dar îmbucătura de pâine îi rămâne în gât ei, căci se gândește că a fost luată, poate, dela gura unui om sărman...

Dar nu, cel puțin în privința aceasta nu trebuia să se teamă, căci Letiția știa prea bine că Egizio Ettore nu întindea niciodată mâna asupra bunului unui om sărac, că nu și-a încărcat niciodată conștiința furând ultima îmbucătură unei văduve sau unor copii orfani. El era nemilos numai cu cei din clasa de sus, golea numai pungile celor bogați, și chiar printre aceștia alegea doar pe acei cari își câștigaseră o asemenea pedeapsă prin împilarea sărăcimii, prin camătă sau alte păcate.

— Unde să fi rămas dânsul? își șopti Letiția privind de pe stâncă, jos, în valea, în care începeau să se ridice vălurile zorilor. Se face ziuă și Egizio tot nu s'a întors încă. Ah! numai să nu-l fi lovit vreo nenorocire!

Numai asta nu! Nu mai pot trăi fără dânsul, el este totul pentru mine, și dacă va trebui să cadă în mâinile zbirilor, nu voiu șovăi o clipă să împart cu dânsul soarta tristă.

Ah! atât de nemiloși nu vor fi judecătorii, încât să-mi refuze de a împărți cu Egizio, una și aceiași carceră!

Cât de puțin cunoștea Letiția cum se petrec

lucrurile în lume! Ea credea că judecătorii vor acorda unui brigand favoarea să ia cu dânsul în temniță pe iubita inimei sale... Dar cât de mult se înșela în această privință.

— Vreau cel puțin să pregătesc totul, — își spuse dânsa — ca el să găsească o masă bună când va veni, căci atât dânsul, cât și oamenii săi vor fi,

desigur, sfârșiți de oboseală. Trebuie să fi fost o muncă grea în noaptea asta, căci altfel n'ar fi trimis să-și cheme toți oamenii.

Știu eu că nu prea se hotărăște ușor să mă lase singură pe piscul Fontanellei și de obiceiu îl lasă cu mine cel puțin pe Tric-Trac. Mucalitul ăsta îmi este credincios cu trup și suflet și și-ar da sângele pentru mine, dacă ar fi nevoie.

Letiția intră repede în ruină și peste câteva clipe se afla în aripa unde-și făcuseră locuința briganzii.

Așternu o față de masă albă, pe masă, puse cestile de cafea, apoi făcu foc în sobă și se îngriji ca Ettore și oamenii săi să găsească de toate, atunci când se vor reîntoarce.

După ce pregăti totul, ieși din nou afară.

Acuma se luminase deabinelea, valea strălucea în podoaba de arbori și flori și soarele lucea cu toată puterea deasupra Fontanellei.

Deodată, i se păru că aude pași. Ea știa bine că apropierea oamenilor se putea distinge de acum când aceștia erau încă la vreun sfert de ceas depărtare de culmea muntelui, dar cărarea urca în formă de spirală și prin înrâurirea ecoului, vocile celor cari vorbeau jos se auzeau până sus de tot.

Letiția ciuli urechile și i se păru că aude glasul lui Ettore. Apoi pe acela al lui Lamotier și în cele din urmă o voce străină...

Dar nu chiar atât de străină. I se părea că mai auzise cândva glasul acesta, — suna atât de hotărât și cu toate astea atât de dulce și în clipa aceasta părea emoționat. Sfinte Dumnezeule! unde auzise ea de acum vocea aceasta, unde vorbise dânsa de acum cu acest bărbat? Și cum se făcea că Ettore se întorcea acasă cu un străin?

In clipa aceasta ea își reaminti de bolnavul pe care-l adăpostea în casă și care era singur într'o odaie izolată. Ea uitase cu totul să mai dea pe la

dânsul — pe la Abdallah, — care continua să se frământe pe patu-i de suferință, căci rănile pe cari le căpătase erau grave și până acuma uriașul nu fusese în stare decât să iese în curte din când în când.

Ea se îndreptă repede spre ruină, deschise ușa dela odaia lui Abdallah și se încredință că bolnavul dormea adânc.

Nu-l trezi, ci se retrase în tăcere.

In aceiași clipă auzi pași afară, și când ieși în prag văzu desenându-se în depărtare siluetele câtorva bărbați.

Il zări în primul rând pe Ettore și privirile sale se ațintiră asupra lui cu grijă, căutând să-și dea seama dacă iubitul ei era nevătămat.

Slavă Domnului, era într'adevăr sănătos, soarta îi cruțase viața și Letiției i se păru chiar că observă pe figura lui o strălucire pe care n'o văzuse încă până atunci la dânsul.

Dar ce să însemneze asta oare? Lângă iubitul ei soț, mergea tânărul doctor Wolfgang Schulze.

Să-l fi întâlnit oare Ettore, întâmplător, și să se fi gândit să-l aducă pe Fontanella pentru a-l examina din nou pe Abdallah?

Letiția nu putu să vadă cine venea în urma celor doi bărbați, căci Ettore se îndrepta de acum spre dânsa, cu mâinile întinse.

— Scumpa mea Letiția! exclamă el. Desigur că ai fost neliniștită aici pe piscul Fontanellei, văzând că iubitul tău întârzie atât de mult. Dar în noaptea trecută s'au petrecut fapte cu totul deosebite, scumpa mea soțioară și în curând vei lua și tu cunoștință de ele.

Letiția nu-i răspunse, căci în clipa aceasta îi era cu totul indiferent ce se petrecuse în cursul nopții. Il vedea din nou pe Egizio al ei și asta era tot ce dorea pe acest pământ, — asta era tot ce aștepta dela viață.

Apoi, însă, alergă spre tânărul doctor, îi întinse mâna și-i spuse:

— Fii bine-venit, doctore Schulze; nu m'am gândit că te voiu vedea astăzi pe Fontanella, dar probabil c'ai venit de dragul bietului Abdallah.

— Firește, firește! spuse doctorul, râzând.

— Mai trebue să saluți și pe alt musafir, Letiția, spuse Ettore îmbrățișând-o din nou. N'ai observat încă pe cine ți-am adus?

Frumoasa Madonă se desprinse ușurel din brațele brigandului, se dădu un pas îndărăt și un țipăt ieși depe buzele ei.

Colo, la câțiva pași doar de dânsa, stătea bărbatul acela distins, pe care-l întâlnise cândva jos, în pădure. — Prințul Raymond de Paris, pe care-l nimerise atunci glontele nenorocit al lui Ettore.

Da, el era, și stătea acuma cu capul puțin aplecat, — cu făptura lui înaltă, cu zâmbetul lui blând, cu ochii săi vii... Era Prințul Raymond de Paris și nimeni altul.

Dar cum se putea explica faptul că un om atât de superior se urcase pe piscul Fontanellei? Cum să-și lămurească ea împrejurarea că Ettore — om atât de prevăzător de felul său — trădase prințului ascunzătoarea sa?

Inainte, însă, de a-și putea răspunde la aceste întrebări, prințul păși spre dânsa, îi întinse mâinile și spuse:

— Ah! asta-i frumoasă zână a pădurii. Lasă-mă să te mai privesc numai odată, îngăduie-mi să mă mai uit odată în fața ta, în sufletul tău. Nu mă întreba nimic acuma, — nu-ți pot da nici-un răspuns... Lasă-mă numai să te privesc — asta-i tot ce cer dela tine.

Letiția tăcu, uimită, dar ea nu-și aplecă privirile ci se uită țintă la prințul Raymond.

O tăcere adâncă domnea pe piscul Fontanellei, — nimeni nu cuteza să facă un pas. In mijlocul grupului stătea prinţul Raymond, un tremur îi cuprinse tot trupul şi cu voce nesigură exclamă:

— Da, dânsa este, dânsa trebuie să fie, natura nu minte. Ori-unde o întâlnim, ea rosteşte adevărul... Acestea sunt trăsăturile Carmencittei mele, a soţiei mele, — e expresia aceia îngerească pe care am iubit-o atâta, copila mea — fiica mea, vino la pieptul meu!

Să intrăm înăuntru, spuse prinţul Raymond, arătând spre ruină. In încăperile acelea cari au fost închinate cândva slujbelor către Cel de Sus, — acolo vreau să vorbesc cu Letiţia. Insoţiţi-mă, Egizio Ettore, doctore Schulze, — şi mai e parcă şi cucernicul nostru părinte, care ne-a însoţit, şi care n'a putut urca prea repede muntele.

In vreme ce prinţul rostea aceste cuvinte, apăru şi preotul care slujise cununia Gildei cu Robert de Paris.

Sprijinit în baston, învăluit în antereu, urcase din greu muntele, şi acuma încă respira cu încordare.

La vederea pustnicului, Letiţia scoase un strigăt de bucurie, se repezi la dânsul şi-i duse mâna la buze.

— Părinte Benvenuto — strigă ea. — D-ta eşti, cucernice părinte, d-ta te urci la noi pe piscul Fontanellei... O! atâta noroc n'am visat!

Era într'adevăr părintele Benvenuto care împreunase odinioară în faţa altarului mâinile Letiţiei şi ale lui Ettore, — preotul neînfricoşat care n'a ţinut seamă nici de porunca superiorilor săi şi a celebrat căsătoria brigandului cu aleasa inimei sale. Era acelaş părinte Benvenuto care luase cu sine pe nefericita Lydia, care înebunise. Nimeni nu ştia încotro o dusese, dar din noaptea aceea grozavă, el devenise pustnic şi trăia în mijlocul pădurii, într'o colibă liniştită.

Părintele Benvenuto puse mâna-i slabă pe capul Letiției și rosti cu voce adânc mișcată:

— Și eu mulțumesc Celui Atotputernic, fiica mea, că mi-a îngăduit să te mai revăd. Tu ești unită cu Egizio Ettore și dușmănia oamenilor n'a putut să vă despartă până acuma.

Nici mie nu mi-a cășunat prea mult rău celebrarea cununiei voastre, după cum m'am temut, — căci autoritățile superioare bisericești nu mi-au luat, din pricina aceasta, demnitatea de preot, și n'au anulat căsătoria voastră; dimpotrivă, au întărît legământul, deși el îl privea pe Egizio Ettore.

Sunteți, deci, căsătoriți în numele lui Dumnezeu și al Bisericii căreia aparțineți.

Apoi pustnicul o luă de braț pe Letiția și o conduse spre ruină, la a cărei intrare așteptau de-acum prințul Raymond, Ettore și doctorul Schulze.

Francezii rămaseră afară și Tric-Trac se întoarse spre Neuville întrebându-l dacă n'ar fi indicat să pregătească ceva de-ale gurii, căci după convorbirea importantă ce o vor avea, domnii vor fi, desigur, foarte înfometați.

— Ah! tu veșnic te gândești la mâncare! spuse Neuville. Nu te pricepi la alta decât la mâncare.

— Da, însă la mâncarea altora, răspunse vrednicul Tric-Trac. Ca parizian, mă simt în elementul meu atunci când am prilejul să mă ocup cu chestiuni culinare.

— Ascultă, Tric-Trac, — i se adresă baronul Lamberg — astă-noapte te-ai dat în petec. Omule, cum ți-a dat în gând să-l apuci de guler pe lordul Milton și să-l scuturi nițeluș?

— Găsesc că ideia nu era prea rea! răspunse Tric-Trac, înălțând din umeri. Individul acesta avea o mutră de polițist și am crezut că trebue alungat din capelă.

De-altfel, și-a câștigat oare-cum lecția aceasta,

căci,d upă cum aud, stăpânul meu e cam pornit împotriva acestui lord Milton. Nu-i aşa, stăpâne?

Cuvintele acestea erau adresate lui Aristide de Lamotier, care stătea retras de ceilalţi şi ţinea capul în pământ.

— Ce ţi s'a întâmplat, prietene? întrebă baronul Lamberg, care se îndreptă spre dânsul şi-i puse mâna pe urmă. De ce eşti atât de palid şi abătut?

— O! dragul meu! îi răspunse Lamotier, strângându-i mâna în vreme ce o întindea lui Neuville pe cealaltă. Scumpii mei prieteni, noaptea aceasta a însemnat pentru mine distrugerea visului meu de dragoste.

Ştiţi şi voi, căci v'am povestit de-acum, că Egizio Ettore vroia să mi-o aducă în braţe pe femeia scumpă inimei mele. Totul era aranjat, Mignon mă aştepta... şi apoi... apoi tot planul s'a răsturnat. Probabil că în loc să pătrundă în odaia Mignonei, Ettore a nimerit în aceia a Gildei Carazzoni şi atunci s'a petrecut evenimentul acela, al cărui ultim act se desfăşoară acum în interiorul acestei ruine.

— Pricep — răspunse Neuville — ţi-a scăpat din mână norocul în noaptea aceasta.... Dar nu trebuie să-ţi pară rău.

In ceeace o priveşte pe lady Mignon, mai curând sau mai târziu o vom răpi de lângă bărbatul ei şi trag nădejde că lucrul se va întâmpla încă în noaptea asta.

— Ah! acuma e cu desăvârşire pierdută pentru mine! strigă Lamotier. Uiţi probabil că după cele întâmplate azi-noapte, lordul Milton va părăsi îndată castelul Miramare şi din moment ce nu va mai fi în ţinutul acesta, ori-ce şansă de a-mi apropia iubita, dispare..

Cereţi mâine fascicola 135 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I. Calea Victoriei 5.

— Așa ar fi, dacă bunul nostru Tric-Trac n'ar fi purtat de grijă să-i facă imposibilă plecarea, căci l-a scuturat atât de tare, încât probabil că lordul zace la pat acuma, cu tot trupul bandajat și va trebui să facă o cură de sudoare. Poți fii încredințat că atât de repede nu va putea pleca — și chiar dac'ar avea posibilitatea, Mignon e doar o femeie, care va găsi o mie de motive ca să-i scoată din cap soțului ei hotărârea de ducă.

— Posibil — spuse Lamotier — dar asta e o consolare prea slabă pentru mine.

— Dar trebuie să fii mulțumit că Egizio Ettore a făcut mult bine în noaptea asta. Căci înșelătoarea Gilda a fost demascată, Robert de Paris și-a luat pedeapsa și acuma, prințul Raymond o strânge în brațele sale pe adevărata lui fiică.

— Credeți-mă, dragii mei prieteni, — spuse Lamotier — că mă bucur ca și voi de lucrul acesta, dar cunoașteți destul de bine vorba bătrânească: „Fericirea unuia, e nenorocirea altuia".

Lamotier avea dreptate, căci în interiorul ruinei se desfășura acuma ultimul act al dramei, al cărei mare regisor fusese în noaptea trecută Egizio Ettore.

Dar actul acesta luă cu totul altă turnură decât își închipuiseră cei interesați în cauză.

Prințul Raymond luă mâna Letiției și o conduse încetișor spre altar. La treptele acestuia, care era de-acuma pe jumătate putrezit, prințul rămase locului.

Printr'o ferestruică zăbrelită pătrundeau înăuntru raze tremurătoare de soare, cari luminau figurile oamenilor adunați aici ca să redea drepturile sale unei ființe năpăstuite și să-i puie pe cap coroana fericirii, de care fusese lipsită atâta amar de vreme.

Cu glasul adânc mișcat, prințul Raymond luă

cuvântul, în vreme ce-şi înfigea privirile în chipul fermecător al tinerei femei, ca-şi-cum ar fi vrut să-şi întipărească fiecare trăsătură a ei, şi s'o asemuiască cu figura unei alteia, pe care o purta de atâta timp în suflet.

— Letiţia — spuse dânsul — îţi reaminteşti tu de vremea când locuiai la Vincenzo Rosatti?

— Ori că-mi aduc aminte, Alteţă! răspunsă frumoasa femeie, cutremurându-se. Dar nu-i deloc plăcută amintirea aceasta. O! scutiţi-mă de a vă povesti cele ce-am îndurat! Rosatti e mort şi de-aceea nu vreau să vorbesc nimic rău despre dânsul. Dar el n'a procedat ca un om cu inimă, atunci când m'a găsit părăsită şi fără apărare, în faţa uşii casei sale.

— Il ierţi deci, pe Vincenzo Rosatti? întrebă prinţul mişcat.

— Din toată inima.

— Il ierţi, deşi ţi-a otrăvit copilăria?

— Da, Alteţă, îl iert!

— Bine deci, pe el l-ai iertat. Totuşi, Letiţia, ce crezi tu despre aceia cari s'au scuturat odinioară de tine — ştii la cine mă gândesc! — de aceia cari ţi-au dat viaţă, pentru ca apoi să te arunce în lume, fără milă. Îi poţi ierta şi pe aceştia, Letiţia?

Tânăra femeie ridică încetişor capul, aurul soarelui căzu peste trăsăturile-i îngereşti... Un zâmbet dulce flutură pe buzele sale.

— Ah! exclamă Letiţia şi ochii ei străluciră deodată sub vălul lacrimilor. — Cum a-şi putea să-i condamn pe aceia cari mi-au dat viaţă?

Şi dacă m'au izgonit în lumea largă, dacă s'au cotorosit de mine, mi-am spus-o de o mie de ori de-acum că au fost siliţi, probabil, să facă aceasta.

Ah! desigur că n'au avut posibilitatea să-şi hrănească bietul copil, şi doarece nu vroiau să mă prăpădesc în casă la dânşii, s'au despărţit de mine, cu inima sângerândă.

In ce stare disperată trebuie să se fi aflat părinții mei, când s'au văzut siliți să-și ia rămas bun dela copilul lor. Și eu să-i condamn? O, domnule, cât de mult am dorit să îngenunchiez la mormântul bunilor mei părinți și să mă rog Domnului pentru odihna sufletelor lor!

Și mă rog chiar pentru dânșii — urmă Letiția, printre suspine. — In fiecare seară când mă întind în pat, îmi împreunez mâinile și implor pe Dumnezeu din Ceruri să-i ocrotească pe bunii mei părinți, în cazul când mai trăiesc, — sau dacă stau de-acuma la picioarele sale, să le îngăduie să privească jos la mine, cu ochii lor limpezi.

Nu, Alteță, nu i-am urât nici-odată pe părinții mei, nici măcar o clipă în viața mea. Am binecuvântat întotdeauna memoria lor și o voiu binecuvânta cu ultima suflare.

— Letiția! exclamă prințul, și nu-și mai putu reține lacrimile cari-i năpădeau ochii, — Letiția, ești un înger! Dar greșești, copila mea, căci nu-i adevărat că mizeria i-a silit pe părinții tăi să te alunge din casa lor. Află că părinții tăi au fost bogați, nobili, ei tronau pe scara cea mai de sus a vieții, și totuși... totuși au fost siliți să-și izgonească singurul copil, scumpa lor odraslă, și asta din pricina unui jurământ groaznic, pe care l-au făcut într'un ceas al vieții lor, — în ceasul în care s'au unit.

Implinirea acestui jurământ a fost prețul, în schimbul căruia le-a fost îngăduită dragostea lor. Tu, Letiția, ai plătit prețul acesta, — l-ai plătit cu viața ta pierdută, — l-ai plătit cu suferințe și lipsuri cumplite și cu lacrimi amare. Da, copila mea, ai fi avut un drept sfânt să porți ură soartei aspre, dar tu ești un înger și îngerii nu pot resimți ura.

Letiția făcu un pas îndărăt, lacrimile ei secară brusc și privirea ei înspăimântată se opri pe fi-

gura prințului și glasul ei tremura atunci când exclamă:

— O, Alteță, cunoașteți pe părinții mei, — știți cine au fost? O, Dumnezeule sfinte, îmi mai este oare hărăzită fericirea să-i mai revăd pe scumpii mei părinți? — Spuneți-mi numele lor, Alteță, ca să le cad la picioare și să le dau tot ce le poate da iubirea unui copil. — Spuneți-mi numele părinților mei, nobile domn, — numele lor, vă implor!

Dar în clipa când prințul Raymond vru să vorbească, Letiția scoase un țipăt sălbatec, se năpusti la Ettore și strigă:

— Tăceți, prințe Raymond! Nu rostiți numele acesta, nu, nu, nu vreau, nu trebuie să-l aflu, — eu trebuie să fiu uitată pentru părinții mei, — moartă și îngropată. — Aveți milă, prințe Raymond, nu rostiți numele părinților mei!

CAP. 132

«Sunt soția unui izgonit»!

— Letiția! exclamă Ettore, strângând-o la pieptul său pe femeia iubită — de ce nu vrei să cunoști numele părinților tăi? Vei fi mândră și fericită, când vei putea purta acest nume!

— Nu trebuie să-l port! strigă fermecătoarea ființă și lacrimi fierbinți țâșneau din ochii ei, iar pieptul ei tresălta cu putere.

Eu mi-am schimbat de-acum numele cu al altuia, — cu al tău Egizio Ettore. O! tu știi doar cât te iubesc, — și tocmai faptul că sunt a ta și numai a ta, pentru veșnicie, — tocmai asta mă oprește să-i revăd pe scumpii mei părinți.

— Letiția!

— O! nu mi-o lua în nume de rău, suspină ea, privindu-l implorător. Știi doar că ți-am dăruit ție

viața mea! Ce să răspund părinților mei, când mă vor întreba: „Ce ai devenit tu, Letiția"?

Să le răspund oare că sunt soția proscrisului, a izgonitului din rândurile oamenilor, — să le spun că duc trai comun cu Egizio Ettore, pe piscul Fontanellei? Să le zugrăvesc oare cum iubitul meu coboară în miez de noapte în sate să răscolească locuințele oamenilor pentru ca... pentruca... O! nu vreau să rostesc cuvântul grozav!

Dar acuma mă înțelegi, Egizio Ettore, de ce nu vreau să aud numele aceleia care m'a născut. Părinții mei au trăit și până acuma fără mine — și nu vreau să aflu ce i-a îndemnat să-și alunge copilul. Rana trebuie să fie vindecată, căci timpul este cel mai bun medicament.

De ce aș căuta să deschid rana, înfățișându-mă în fața lor, ca soția omului izgonit de semenii săi? Nu, nu, Egizio, am trăit până acuma fericită alături de tine, — lasă-mă să trăiesc și de aci încolo. Nu vreau să-mi cunosc trecutul, nu vreau să știu cine am fost. Eu trăiesc de atunci de când am devenit a ta. M'am născut în ceasul când m'ai strâns ca soț în brațele tale — și așa să rămâie lucrurile, în vecii-vecilor, Amin!

— Te înșeli, Letiția, spuse prințul Raymond. — Te înșeli!

Tatăl tău, — căci numai de el e vorba, deoarece mama ta e moartă de mult — tatăl tău știe ce ai devenit, el știe că-l iubești pe Egizio Ettore și te iartă pentru aceasta.

— Mă iartă? strigă Letiția, cu glas tremurând. Mă iartă că am devenit soția unui om urgisit?

— Mai mult decât asta! strigă prințul Raymond, care nu-și mai putea ascunde durerea și dorul, — el își dă bine seama că ai trebuit să aparții acestui bărbat, căci ca și tine, el se înclină în fața puterei dragostei, pe care a resimțit-o și dânsul cândva. Căci precum iubești tu acuma pe omul urât și

blestemat de toți, — tot astfel a iubit și el odinioară o femeie, pentru care a trebuit să renunțe la toate bunurile sale, chiar și la binecuvântarea tatălui, — și asta numai pentru ca să-i poată aparține aceleia pe care o iubea din tot sufletul, și care a fost mama ta, scumpa mea Letiția! — scumpa mea Letiția!

Tânăra femeie avea ochii înecați în lacrimi.

— Da, da, inima îmi spune că tu ești acela căruia-i datorez viața, — tu ești nobilul bărbat care a venit la fiica sa, deși știa că trebuie s'o caute pe piscul Fontanella, în ruina părăsită... Tu ești tatăl meu, prințe Raymond de Paris, — și eu sunt copila ta!

O! lasă-mă să mă odihnesc la pieptul tău, lasă-mă să gust, în sfârșit, fericirea de a fi copilul tău, fii pentru mine un tată bun, blând, — sfinte Dumnezeule din Ceruri, nu mai pot, — gândurile mi se încâlcesc, asta e prea multă fericire, voiu muri de pe urma ei...

Biata femeie se clătină, dar prințul Raymond alergă spre ea cu un țipăt de bucurie și o cuprinse în brațe. O mângâiă cu duioșie pe buclele-i negre și se aplecă să-i sărute fața și buzele, în vreme ce rostea necontenit, cu voce adânc mișcată:

— Copila mea!

Cei trei bărbați cari asistau la această scenă înduioșătoare, nu izbuteau să-și reție lacrimile.

Egizzio Ettore plângea ca un copil, plângea amar, dar și doctorului Schulze îi șiruiau lacrimile pe față și bătrânul preot ținea capul aplecat și ochii lui erau umezi.

Clipe îndelungate Letiția rămase în brațele bătrânului ei tată, resimțind o fericire pe care n'o gustase niciodtaă până atunci.

Nu obosea să tot privească figura nobilă a

prinţului Raymond, să-i apese mâinile pe buzele ei şi rostea necontenit cuvântul acela care nu lipseşte din nici-o limbă şi care constituie o comoară adevărată pentru fiecare copil: „Tată!"

Dar deodată ea se desprinse din îmbrăţişarea bătrânului şi în vreme ce ţinea o mână înlănţuită în jurul mijlocului său, o întinse cercetătoare pe cealaltă:

— Unde eşti tu? strigă dânsa. Unde eşti, Egizio al meu, — de ce nu vii să iei parte la fericirea noastră? O, tată, vei îngădui copilului tău să-ţi adreseze cea dintâi rugăminte, şi nu mi-o vei refuza tu oare?

— Să ţi-o refuz? exclamă prinţul, turburat. Nu, asta n'o pot face, sunt prea vinovat faţă de tine, şi până în clipa aceasta n'am făcut încă nimic deşi aveam datoria să mă îngrijesc de tine. Exprimă-ţi dorinţa şi ea îţi va fi îndeplinită.

— Atunci întinde mâna aceluia pe care l-a ales

inima mea, — numește-l fiul tău, — scumpul meu tată! Spune-i că-l iubești și pe dânsul, cum mă iubești pe mine!

Prințul Raymond se înfioră puțin, dar în clipa următoare luă mâna lui Ettore și spuse:

— Fii binecuvântat, Egizio Ettore, ca soț al scumpei mele Letiția, căci părintele Benvenuto v'a cununat și legătura voastră a căpătat prin aceasta consacrarea Domnului.

Dar Ettore atinse numai ușor și cu respect adânc mâna prințului. El se înclină și depuse o sărutare pe dânsa.

Apoi Letiția îl trase și pe Egizio la pieptul ei și ținu îmbrățișați pe amândoi bărbații ca-și-cum ar fi vrut să facă dintr'înșii prieteni pentru toată viața.

Astfel înlănțuiți rămaseră ei câteva minute, luminați de razele aurii ale soarelui ce pătrundea în capelă, învăluindu-i într'un nimb format din milioane de firișoare minuscule.

— Și acuma ascultă-mă, fiica mea, — spuse prințul Raymond după o scurtă pauză—vreau să vorbesc acuma ceva serios cu tine și cu soțul tău, căci e vorba de viitorul tău... al vostru.

Poate că ar fi fost mai inteligent din partea mea, dac'aș fi amânat puțin lămurirea acestei chestiuni, — poate că aș fi putut să-mi dăruiesc mie și vouă în acelaș timp, câteva zile de fericire neturburată, înainte ca să discut cu voi asupra celor ce vor să vie.

Dar eu sunt un om doar, care nu poate trăi de pe urma fericirii împrumutate, — trebuie să văd viitorul sigur, dacă vreau să gust din prezent.

Ascultă-mă, deci, Letiția mea! Tu ești fiica mea, și din clipa aceasta ești prințesa Letiția de Paris!

— Prințesa Letiția de Paris! exclamă, tremurătoare, frumoasa femeie.. — O, tată! titlul acesta de nobleță, care ar face fericită pe o alta, pe mine mă

înfioară, — căci știu că ori-ce demnitate își are datoriile ei.

Voiu putea eu oare să îndeplinesc aceste datorii, voiu fi în stare să le realizez? Nu, tată, mai bine nu-mi da titlul de prințesă, mai bine numește-mă și de-aci încolo Letiția, soția lui Egizio Ettore.

— Nu, copila mea, răspunse prințul Raymond, dacă vrei să te întorci în viață împreună cu mine trebuie să devii prințesa de Paris. Și de ce n'ai vrea să fii oare?

— O, tată! îmi lipsește prea mult pentru a deveni prințesă. Gândește-te că nu mi-am putut folosi tinerețea, pentru a învăța ceeace trebuie să știe o femeie din lumea mare; eu sunt numai o fată simplă și lipsită de cultură, — nu mă pricep la altceva decât să iubesc cu credință, — dar la asta mă pricep bine și o socot drept cea mai înaltă știință pe care o poate stăpâni un om.

— Firește, copila mea, răspunse prințul de Paris, dar mai sunt și alte câteva lucruri, pe cari le va pretinde lumea dela tine.

Totuși, nu mă îngrijesc prea mult de asta; există oameni cari trebuie să 'nveță de-abia a fi nobili, cari trebuie să fie dresați — ca să zic așa — în domeniul acesta, tot așa cum îl dresezi pe urs să joace, — dar sunt și alți oameni, în cari noblețea și toate cerințele ei sunt înăscute.

Pe tine, scumpa mea Letiția, te-a împodobit natura cu toate darurile de cari ai nevoie ca să corespunzi situației înalte pe care trebuie s'o iei în primire. Ție ți-a dat soarta ceeace altele și-ar putea însuși cu mare greutate, astfel că vei fi aptă să pășești acum alături de mine în lumea căreia aparții.

Dar să nu-ți fie teamă, căci îți voiu da tot timpul să te poți acomoda cu viața cea nouă, și dacă vei avea nevoie de un profesor, acela voiu fi chiar eu.

Nu voiu lăsa să-mi fie răpită de nimeni feri-

cirea de a o familiariza pe fiica mea cu tainele pe cari trebuie să le cunoască; și acuma de-abia, fiica mea, ți se vor deschide ochii și vei începe să cunoști viața adevărată.

Până acuma ai dus o existență sărmană, — dar de-aci încolo vei fi înconjurată de strălucire și bogăție. O prințesă de Paris nu trebuie să-și refuze nici-o dorință.

Vei fi respectată, oamenii se vor înclina în fața ta, după cum s'au înclinat și în fața acelei înșelătoare care a vrut să-ți fure numele și rangul.

Și când Letiția îl privi uimită pe tatăl ei, acesta îi povesti în câteva cuvinte ce se petrecuse în noaptea trecută și acuma dânsa își lămuri bănuiala că o văzuse pe Gilda Carazzoni alături de Robert de Paris, în trăsura cu care fusese răpită în noaptea nunții sale.

— Nenorocita! exclamă fermecătoarea femeie. Cu ce m'am făcut eu vinovată față de dânsa? I-am fost doar întotdeauna o prietenă devotată! — Dar nu-i așa, tată, n'o vei preda justiției, — vei renunța la gândul de a o supune pedepsei pământești! E destul de pedepsită de-acum, prin aceea că nu mai are cămin. Făgăduește-mi, tată, că nu-i vei face nimic rău, atât ei, cât și fratelui tău Robert!

— In ceeace o privește pe Gilda Carazzoni — răspunse prințul Raymond — sunt și eu de părere că a fost destul de pedepsită prin decăderea ei.

Pe fratele meu, însă — o! cu câtă scârbă îl numesc „fratele meu" — îl voiu face să simtă răzbunarea mea.

Il voiu lovi în partea lui cea mai simțitoare. Am dat de-acum dispozițiile necesare, și în clipa aceasta ele sunt aduse la îndeplinire de Robert Wilson.

Să nu mai vorbim despre asta, copila mea! Să nu ne mai amărâm clipa regăsirii noastre prin

amintirea acestor doi ticăloşi, pe cari nădăjduiesc să nu-i mai întâlnesc niciodată în drumul meu.

Să ne întoarcem din nou la tine şi la viitorul tău. — Aşa dar, Letiţia, vei pleca chiar azi cu mine.

Vom petrece câteva săptămâni în castelul Miramare şi de acolo ne vom muta în palatul meu din Bastia care va fi împodobit cum se cuvine, în cinstea sosirei tale..

— O! ce viaţă minunată va fi! exclamă Letiţia plină de bucurie, în vreme ce-l îmbrăţişă iar pe tatăl ei. Cât de fericiţi vom fi toţi trei, când vom rătăci împreună prin parcul din Miramare, şi apoi la Bastia! O, Egizio, vei deveni iar un om respectat, şi ne vom putea arăta fără teamă în faţa lumii.

Prinţul Raymond păli şi capul său se aplecă pe piept.

Dar şi trăsăturile lui Egizio Ettore se schimonosiră, şi o durere grozavă păru să fi pus stăpânire pe inima lui.

Apoi se îndreptă repede spre Letiţia, îi luă mâna, o privi îndurerat în faţă şi spuse:

— Te 'nşeli, scumpa mea Letiţia. Când tatăl tău a spus că vei merge cu dânsul, te-a crezut numai pe tine. Tu vei locui împreună cu dânsul în castelul Miramare şi în palatul familiei de Paris din Bastia vei gusta fericirea la care ai trebuit să renunţi atâta timp. Dar eu...

Brigandul se opri brusc, ca-şi-cum n'ar fi fost în stare să exprime gândul care-i străfulgera acuma prin minte.

— Tu? exclamă Letiţia şi chipul ei de Madonă fu acoperit de o paloare mortală.

Tu, scumpul meu Egizio? Cred că nu te gândeşti să te desparţi de mine? Nu te gândeşti, desigur, că-l voiu urma pe scumpul meu tată, fără tine?

O! spune-i repede, tată, că aşa ai crezut şi nu altfel, — că vrei să ne iei pe amândoi, pe mine

și pe dânsul, pe fiica și pe fiul tău, pe amândoi copiii!

O tăcere adâncă urmă acestor cuvinte. In vechea ruină nu se auzea decât respirația puternică care sălta pieptul prințului Raymond de Paris.

— De ce nu vorbești, tată? întrebă Letiția, cu voce tremurătoare, apropiindu-se de prințul Raymond. — De ce taci? Cum, ar fi cu putință să te gândești să mă desparți de soțul meu. Crezi într'adevăr că te voiu urma singură, lăsându-l pe Egizio Ettore pradă mizeriei, nevoilor și rușinei?

O, nu, asta n'a *putut* s'o creadă prințul Raymond, — el nu se joacă în chip atât de grozav cu inima copilului său.

— Dumnezeu mi-e martor — răspunse prințul, izbucnind în lacrimi — că ți-aș fi împlinit cu dragă inimă dorința, scumpa mea Letiția. Domnul din Ceruri știe cât am luptat cu mine-însumi, înainte de a fi început discuția aceasta, de care știam dinainte cum se va sfârși.

Nu, Letiția mea, dorința pe care ți-ai exprimat-o, nu ți-o pot îndeplini, atât ca tată, cât și ca prinț și mai ales ca om.

Pe tine te pot lua spre o viață nouă, pe Egizio Ettore, însă.... Ah! el ți-o poate spune singur, căci e bărbatul tău și din gura lui va suna mai puțin aspru ca dintr'a mea.

Vorbește, Egizio Ettore, lămurește-o pe nefericita ta soție, că pentru voi doi a sunat ceasul despărțirii; și arată-te nobil, după cum ești, dovedește că o iubești pe Letiția într'adevăr, prin aceea că renunți la propria ta fericire, în favoarea ei.

Un suspin greu ieși din pieptul brigandului, unghiile sale păreau că se înfig în carnea inimei, pe figura lui se întipări o expresie sălbatecă și cu o privire aproape dușmănoasă se uită o clipă la prinț.

Dar de-odată trăsăturile sale își reluară expre-

sia normală, un tremur îi mai străbătu corpul, dar apoi se ridică mândru, și spuse cu glas întretăiat:

— Nu știi ce pretinzi dela mine, prințe Raymond. Nu știi că în clipa aceasta îmi spui: „Smulge-ți inima din piept!" Nu bănuești că ceri dela mine să gonesc stelele de pe cer cu suflul gurei mele, pentru ca să nu-mi mai lumineze? Nu știi că ceri acuma dela mine un sacrificiu mai mare decât a cerut Dumnezeu dela Abraham când i-a spus: „Jertfește-mi pe fiul tău Isaac!"

Căci ce 'nsemnează să-ți dai fiul? — E greu, grozav de greu chiar; dar, lui Abraham i-ar fi rămas cel puțin soția, scumpa sa soție, chiar dacă Dumnezeu ar fi cerut serios dela dânsul jertfa aceea.

Dar dacă ți-ași jertfi-o eu pe scumpa mea Letiția, cu cine ași rămâne, prințe Raymond?

Cu singurătatea și cu disperarea, — adică cu moartea. Căci Letiția este viața mea, ea este inima mea, ea este soarele meu, este steaua mea. Dacă o pierde pe Letiția nu-i mai rămâne lui Egizio Ettore decât fantoma unei vieți distruse.

— Ai auzit, tată? strigă Letiția, cu voce înecată. — Ai priceput cuvintele lui? Fantoma unei vieți distruse, singurătate și disperare. Și asta... asta vrei să-i dai tu?

O! știu bine, el nu poate trăi fără mine! Aici, pe piscul Fontanellei se va ofili și-și va da sfârșitul și nimeni nu va fi lângă dânsul să-l îngrijească și să-l mângâie. Nu, nu, tată, n'ai crezut serios ceeace ai spus, tu nu poți să vrei ca să plec fără Egizio Ettore.

— Și cu toate astea, trebuie! spuse acuma Egizio Ettore, cu voce hotărâtă, apropiindu-se de soția sa și punându-i mâinile pe umeri; da, trebuie. Eu, care sunt cel mai greu lovit de pe urma aceasta, eu o văd cel mai bine.

Chiar dacă tatăl tău ar vrea, chiar dac'ar avea cele mai bune intențiuni și ar vrea să poarte grijă

de mîna ca un tată, — n'ar putea. Nici puterea unui prinț de Paris n'ar fi în stare să-l apere pe un Egizio Ettore împotriva asprimei legilor.

Ceeace am făcut eu nu mi-o vor putea ierta niciodată autoritățile, — crimele făptuite de mine nu mi le vor putea uita niciodată oamenii. Și chiar dacă îngerii ar pluti deasupra capului meu la judecată, chiar dacă însuși bunul Dumnezeu din Ceruri ar conduce dezbaterile procesului meu, rezultatul acestuia n'ar putea fi altul decât condamnarea.

Căci eu sunt vinovat, — asta o simt; dar vreau chiar să fiu vinovat, căci țiu să-mi iau pedeapsa cuvenită.

Și de-ar vrea tatăl tău să mă ia cu dânsul, de-ar vrea să mă înconjoare cu strălucire și bogăție, scumpa mea Letiția, — eu n'aș putea, totuși, să primesc, căci cum să uit că am de îndeplinit o răzbunare, o răzbunare fierbinte, cumplită, pentru viața mea pierdută?

Nu, prințul Raymond a fost un om de onoare până în clipa de față, el nu trebuie să facă din mine fiul său; și faptul că ai fost soția mea, Letiția, trebuie să rămâie o taină nepătrunsă, de care să nu afle niciodată oamenii.

Cu vocea înecată în lacrimi, Egizio Ettore urmă:

— Da, Letiția mea, așa trebuie să se întâmple! Du-te cu tatăl tău, fii fericită, gustă din toate bucuriile vieții și uită-l pe Egizio Ettore, care nu te va uita niciodată."

Brigandul vru să mai vorbească, dar nu izbuti căci toată ființa lui era turburată; el își acoperi fața cu mâinile și se prăbuși pe treptele altarului.

Cereți mâine fascicola No. 136 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERZ 12, București I, Calea Victoriei 5.

Letiția stătea lângă dânsul, palidă ca sculptată în marmoră și ar fi putut fi luată drept un cadavru dacă pieptul nu i-ar fi tresăltat cu putere.

— Tată! exclamă ea, cu glas înăbușit, tată! Ești într'adevăr ferm hotărât să mă iei numai pe mine, lăsându-l pe el aici? — Tată, înainte de îmi răspunzi, gândește-te bine, — te rog, te implor, te conjur! Cuvântul tău e hotărâtor.

— Nu cuvântul meu, scumpa mea fiică! răspunse prințul. Inima mea de tată sângerează că nu pot proceda altfel, — dar n'am încotro. Egizio Ettore trebuie să rămâie aici sau, dacă vrea, să părăsească țara, îi voi da eu mijloacele necesare să plece în America.

El are perfectă dreptate: nici eu nu i-aș putea

ierta păcatele. Ceva mai mult: dacă nu vreau să las să planeze asupra mea bănuiala că sunt în înțelegere cu dânsul, nici nu trebuie să se afle vreodată că el mi-a făcut un serviciu, căci, din nenorocire, sunt mulți nobili francezi și italieni cari recurg la ajutorul briganzilor pentru a mătura din calea lor pe vreun dușman.—Nu, copila mea, privește la capul meu, — am încărunțit în cinste și nu am dreptul să-mi pătez numele, acum la bătrânețe.

Dar nu voiu uita niciodată ce-i datorez lui Egizio Ettore, — niciodată nu voiu înceta să-mi reamintesc că tu l-ai iubit, copila mea, și că m'a scăpat de o netrebnică înșelătoare care a izbutit să mă orbească și să-mi înșele inima.

Da, Egizio Ettore, un singur cuvânt din partea ta și ai pus capăt vieții tale de brigand. Îți pun la dispoziție un milion de franci și vei putea părăsi Franța. Colo, peste Ocean, vei începe o viață nouă și tot așa precum Letiția va găsi fericirea alături de mine, — îți vei făuri și tu o fericire nouă, îți vei întemeia o altă existență, și ne vom aduce aminte fără ură unul de altul.

Egizio Ettore clătină capul cu durere adâncă.

— N'am nevoie de milioanele d-tale, prințe Raymond, spuse el. Rămân ceeace sunt. Mai am de îndeplinit încă datorii sfinte și până le voiu fi îndeplinit voiu rămâne ceeace sunt, adică brigandul Egizio Ettore.

Se ridicase, păși încetișor spre Letiția și-i întinse mâna:

— Rămâi cu bine, soțioara mea! Fii fericită și să ne despărțim ca doi oameni, cari și-au dat unul altuia tot ce și-au putut da ca fericire pământească și cari vor continua să-și aducă aminte cu bucurie de zilele lor din trecut. — Rămâi cu bine!

Incet de tot, Letiția își puse mâna în aceea a lui Ettore.

Dar în aceiași clipă în care degetele lui o strân-

se, ea se aruncă la pieptul lui, îl înlănțui cu brațele ei și-l apăsă de sânu-i care zvâcnea cu putere.

— Și crezi într'adevăr — izbucni ea cu glas îndurerat și plin de patimă iubitoare în acelaș timp — poți tu crede că Letiția ta te va părăsi? O, n'așî fi putut bănui niciodată că ai o părere atât de proastă despre Letiția ta!

Eu să te părăsesc, eu să te las singur, — eu, care trăiesc numai din dragostea ta, care respir numai dintr'însa? — Nu știi tu oare, Egizio, că asta ar însemna moartea mea? — Și de ce să mă sinucid, când trebuie să trăiesc?

Da, vreau să trăiesc, să trăiesc cu tine, la razele soarelui, la focul iubirii tale. — M'am hotărât, Egizio, rămân la tine!

— Letiția, scumpa mea Letiția, nici nu bănuiești cât rău îmi faci în clipa aceasta! strigă prințul Raymond.

Tânăra femeie îi luă mâna, i-o strânse cu putere și răspunse:

— Tată, m'așî duce cu tine, dacă ai avea nevoie de mine, după cum are el nevoie. Tu vei trăi și fără mine, — vei trăi cu gândul că Letiția ta, fiica ta, te iubește și te respectă; el, însă, se va ofili, după cum se ofilește trandafirul fără razele soarelui, după cum nu poate trăi mișcuneaua fără roua dimineții. Tu ai trăit ani îndelungați fără a mă avea lângă tine, — și vei putea trăi tot astfel și de-acum încolo.

— Letiția, respingi măreția și strălucirea pe care ți-o ofer? Disprețuiești diadema prințesei de Paris pe care vreau să ți-o așez pe cap?

— Imi voiu pune o altă diademă — răspunse încântătoarea Madonă — o diademă care e de o mie de ori mai frumoasă, mai strălucitoare și mai prețioasă decât aceea pe care mi-o oferi tu. — Aceasta e diadema credinței.

— Și comorile pe cari ți le pun la picioare, comorile nemăsurate ale familiei de Paris, le respingi

şi pe acestea? Vrei să rămâi săracă?

— Nu voiu fi săracă, tată, căci posed inima cea mai nobilă, pe care ar putea-o poseda o femeie din lumea asta largă. Inima lui Egizio al meu cântăreşte de o sută de ori mai mult decât toate comorile îngrămădite în cursul veacurilor de familia de Paris.

— Şi în loc de viaţa onorabilă în care vreau să te duc eu, preferi o existenţă plină de mizerie, griji şi suferinţe?

— O fi existenţa mea grea şi împovărată — spuse Letiţia, lipindu-se drăgăstos de iubitul ei — dar când „Egizio Ettore îmi spune: „Te iubesc!", atunci se face ziuă înaintea mea şi nu mi-aşi schimba viaţa cu a ori-cărei regine de pe acest pământ.

— Şi nu ştii tu oare, fiinţă nefericită — izbucni prinţul Raymond, cu ochii scăldaţi în lacrimi — că viaţa ta alături de brigandul Corsicei va sfârşi în chip groaznic într'o zi?

Până 'n clipa aceasta aţi trăit în siguranţă pe piscul Fontanellei; dar va veni o zi când soţul tău, iubitul tău, va cădea în mâinile urmăritorilor, de pe urma trădării unui om care va fi ispitit de premiul cel mare pus pe capul său. — Şi ce va fi atunci, Letiţio?

O paloare de moarte acoperi faţa tinerei femei care răspunse:

— Atunci voiu ştii să mor, după cum şade bine soţiei lui Egizio Ettore.

Nici-o femeie n'ar fi putut da un răspuns mai demn ca acesta.

Prinţul Raymond tăcu. El epuizase toate argumentele şi vedea cum se înalţă un zid de netrecut între dânsul şi copila sa. Şi acest zid se numea: iubirea soţiei către bărbat.

— O, Letiţia! — exclamă el printre suspine — vei regreta într'o zi că ai refuzat fericirea care ţi-a întins astăzi mâna. Totuşi, ori-ce s'ar întâmpla,

eu rămân tatăl tău! Adu-ți aminte de mine, când vei avea nevoie.

— Nu i-o luați în nume de rău, nobile domn! interveni părintele Benvenuto, care se apropiă acuma de prinț. Prin gura ei vorbește Dumnezeu, — și cele ce a-ți auzit acuma este învățătura Dumnezeului iubirii, care spune femeii: „Să-ți părăsești tatăl și mama și să-l urmezi pe bărbatul tău!" Este Dumnezeul acela care a făcut-o slabă pe femeie și pe bărbat tare, pentru ca să se poată sprijini de dânsul și să nu-l părăsească niciodată.

Cuvintele pe cari le-ați auzit acuma, prințe Raymond de Paris, n'au fost rostite de vocea unei femei. Nu, a fost glasul puternic și plin de convingere al Naturii, care a sădit în inima sexului slab o dragoste în fața căreia trebuie să amuțim cu toții, în admirație și respect desăvârșit.

Ce sunt strălucitele fapte de arme ale eroilor, ce sunt creațiile minunate ale marilor inventatori cu cari se mândrește Omenirea, față de iubirea care țâșnește din sufletul unei femei?

Iubirea aceasta prăbușește și înalță popoare, dărâmă tronuri și le ridică din nou; ca din cutia legendară a Pandorei ies la iveală dintr'însa cele mai nobile daruri pentru oameni, — tot ce poate năzui un suflet omenesc.

Dragostea femeii este expresia cea mai înaltă a măreției sale, pe care Dumnezeu a dăruit-o creaturilor sale de pe acest pământ. Și vai de acela care trece pe lângă acest semn al lui Dumnezeu și nu se înclină în fața lui.

Iertat să-i fie când nu ține seamă de apropierea unui templu, — iertat să-i fie când uită să se închine în fața crucii Mântuitorului. Dar acela care disprețuiește iubirea sfântă, care o neagă și-și râde de ea, acela va fi distrus, va pieri, căci nu e demn să se numească om".

Pustnicul se întoarse apoi spre frumoasa femeie,

care stătea lipită de pieptul iubitului ei, și zise:

— Pe tine, însă, Letiția, te binecuvântez pentru izbânda pe care ai repurtat-o; e cea mai frumoasă izbândă pe care o poate râvni o inimă omenească.

Crede-mă, fiica mea, că nu vei regreta niciodată că te-ai hotărât în felul acesta, — căci cine urmează idealurile cele mai înalte, acela apucă pe drumul cel drept, care duce spre Dumnezeu.

— Da, cucernice părinte, ai rostit adevărul, spuse prințul Raymond. Ai înlăturat vălul care vroia să se întindă peste sufletul meu, — vălul doliului și al descurajării.

Nu ți-o iau în nume de rău, fiica mea. A trebuit să hotărăști așa cum ai făcut, căci altfel n'ai fi fost fiica mea adevărată.

Căci la fel ca tine ar fi procedat și iubita ta mamă, neuitata mea Carmencitta. Și dânsa a așezat iubirea deasupra tuturor celorlalte lucruri. Și eu n'am făcut oare la fel?

Da, rămâi, fiica mea, rămâi alături de Egizio al tău; eu plec și nu mă voiu mai întoarce niciodată.

Dacă veți avea nevoie de mine, știți unde mă puteți găsi. In ori-ce clipă din zi sau din noapte, tatăl tău va fi veșnic acasă pentru tine. — Vino ori-când vei avea nevoie de mine și vei fi satisfăcută.

Dar nu vreau să mă mulțumesc cu vorbe de prisos, continuă prințul după o pauză scurtă. Vreau să și acționez. E greu să obțin iertare pentru Egizio Ettore, — dar poate că nu e imposibil.

De când sunt șeful strălucitei familii de Paris, nu m'am adresat încă niciodată cu o rugăminte președintelui Republicei.

Prietenii mei, prinți și dânșii, au făcut adesea apel la capul Statului, și au obținut satisfacția dorită.

Acuma, însă, vrea să mă apropii și eu de scaunul prezidențial, vreau să privesc și eu odată soarele acela și să mă încredințez dacă razele sale sunt într'adevăr atât de calde precum spun oamenii.

Şi dacă voiu putea abate asupra ta, Egizio Ettore, o singură rază a acestui astru, atunci viaţa ta întunecată se va lumina.

Nu plânge, scumpa mea Letiţia. Despărţirea noastră nu va fi pentru totdeauna.— Cobor de pe piscul Fontanellei fără tine, — singur, după cum am fost şi până acuma.

Totuşi, poate va veni ziua când mă voiu reîntoarce; şi atunci, atunci voiu avea în mână o hârtie, un document, care ne va aduce tuturora bucurie şi fericire.

Dă-mi mâna, Egizio Ettore, — mă duc la preşedintele Republicei. Capul Statului va fi bun şi pentru tine, şi-mi va acorda ceea-ce îi voiu cere: graţierea lui Egizio Ettore.

CAP. 133

Fantoma din grădină

Să ne întoarcem la eroii noştri din Anglia, cu cari am avut prilejul să facem cunoştinţă.

Frank Milner, bătrânul rentier din Newchurch, nu prea era om de viaţă de firea lui, şi rare-ori se adunau musafiri în casă la el. Dar prin trecutele sale legături de afaceri şi prin faptul că era membru la diferite cluburi, avea anumite îndatoriri sociale cărora trebuia să le facă faţă.

De trei sau patru ori pe an făcea câte o petrecere, la care invita câţiva cunoscuţi mai apropiaţi şi era o mândrie pentru dânsul ca să se vorbească despre aceste reuniuni intime.

Nu prea domnea o atmosferă spirituală cu prilejul acesta, dar în schimb nu se putea plânge nimeni de succesul culinar al meselor sale. Mâncare era din belşug şi de cea mai bună calitate, şi apoi baterii de sticle cari sătisfăceau gusturile celor mai buni cunoscători în tainele lui Bachus.

Pentru astăzi, Milner făcuse pregătiri cu totul speciale, căci avea printre invitaţi oameni unul şi unul: avocatul său Crayton, medicul său de casă dr. Warner, Robert Vane, şeful cunoscutei case de bancă din Londra „Praighton şi Wellmann", — apoi marele comerciant Thomas Flesh şi — personajul cel mai de seamă — colonelul Roy Gregory, care juca un rol din cele mai însemnate în societate, şi numele său apărea zilnic pe lista membrilor unui comitet oare-care.

La fel ca gazda, toţi erau burlaci, şi viaţa de club îi făcuse oare-cum prieteni. Milner se simţea bine în cercul acestor oameni onorabili şi din anumite motive, i se părea cât se poate de avantajos să vie în contact cu personalităţi cari se bucurau de oarecare suprafaţă în viaţa publică.

Deoarece ţinea, deci, foarte mult la musafirii lui de astăzi, era furios că guralivul de Crayton vroia morţiş să fie în fruntea vorbitorilor. Bărbatul acela slăbuţ cu figura de faun, cu spatele puţin încovoiat şi cu picioarele crăcănate, era, de-altfel, un avocat cât se poate de bun pentru anumite cazuri, — dar nu era un om de societate pentru oricine. Afară de asta îşi însuşise multe din păcatele clientelei sale, care se recruta din rândurile acelora cari avuseseră nenorocul să vină în conflict cu legea. El avea năravul să-şi apere clienţii pretutindeni şi faţă de ori-cine, şi cu orice prilej.

Crayton îşi desvolta părerile sale cu gesturi pline de temperament, folosindu-se de cuţitele şi furculiţele de pe masă, — ceea-ce nu-l împiedeca totuşi, să întrebuinţeze aceste obiecte şi pentru scopuri mult mai practice, îndopându-şi în gură mâncărurile suculente cari se serveau. Şi mai găsea timp să dea pe gât un pahar de Porto, repetând operaţia cât mai des, spre marea îlaritate a tovarăşilor de masă.

Milner îşi ieşea din sărite văzând toate astea.

Era atât de enervat, încât nu numai că fiecare înghiţitură îi rămânea în gât, dar nici băutura nu-i priia, ceea-ce, pentru dânsul, însemna foarte mult.

Situaţia aceasta nu putea să mai dăinuiască şi de-aceea el începu să se uite cam chiorâş la Crayton, — dar avocatul observă de-abia într'un târziu cum stau lucrurile.... Îşi ţuguiă mirat buzele, mestecă înghiţitura pe care o avea în gură şi se uită cu ochi mari la amfitrion.

— Dacă nu mă 'nşel, Frank, nu prea eşti de acord cu cele ce spun eu? făcu el, îmbufnat. Din partea d-tale m'aşi fi aşteptat mai puţin decât dela ori-care altul la asta. Căci dacă eşti astăzi un om atât de onorabil şi ai posibilitatea să oferi o masă atât de bună unei societăţi nobile ca cea de faţă, aceasta e tocmai o confirmare a spuselor mele. Dacă-ţi mai aminteşti cât de des am stat amândoi în faţa justiţiei...

In clipa aceasta Crayton făcu descoperirea că, Nick, servitorul, îi ţinea sub nas un pateu din ficat de gâscă şi asta făcu ca gândurile sale să apuce în altă direcţie, din fericire.

Milner îşi şterse sudoarea care-i îmbrobona fruntea, dădu pe gât un pahar de whisky şi aruncă o privire speriată onorabililor săi musafiri. Dar probabil că aceştia nu auziseră observaţia plină de aluzii a avocatului, căci erau prinşi într'o discuţie înflăcărată asupra altor chestiuni. Vane povestea d-rului Warner glume decoltate şi anecdote, ceeace-l făcea pe acesta din urmă să petreacă de minune. Thomas Flesh se întreţinea cu colonelul Gregory asupra stărilor de lucruri din armata indiană şi vorbea cu o însufleţire care forma un contrast izbitor cu felul lui tăcut şi închis.

Colonelul era un povestitor minunat şi conta drept cea mai interesantă personalitate din jurul mesei. Părea să aibă ca la vre-o cincizeci de ani dar ochii săi negri aveau strălucirea oţelului şi

toate mişcările trupului său bine legat aveau o mlădiere aproape tinerească. Până mai acum câteva luni servise în armata indiană, străbătuse ţara în lung şi 'n lat şi trăise în timpul acesta câteva episoade senzaţionale, pe cari se pricepea să le povestească într'o formă palpitantă.

Milner era fermecat de acest musafir al său şi deoarece primejdia unei noui deraieri a lui Crayton trecuse oare-cum, îl asculta cu multă atenţiune.

Colonelul Gregory se simţi îndatorat să-i facă un compliment:

— Vă sunt cât se poate de recunoscător pentru amabila invitaţie, Mr. Milner. E una din serile cele mai plăcute pe cari le-am petrecut vreodată, căci mă simt nespus de bine la dv. Iubesc aceste vechi case englezeşti, căci ori-cât de puţin frumoase sunt pe din affară, într'însele trăieşte, însă, un suflu de viaţă intimă.

Un asemenea imn de laudă nu fusese cântat încă acestei case, şi proprietarul ei era atât de fericit, încât nu 'nceta să se încline în faţa colonelului şi să bea în sănătatea lui.

Crayton simţea şi el nevoie să spuie ceva în privinţa aceasta, căci mormăi în sinea lui şi ştergându-se la gură se uită la Milner cu o privire atât de urâtă încât pe acesta îl trecură fiorii.

— Vezi d-ta, Frank — începu el — acelaş lucru ţi l-am spus şi eu ori-de-câte ori te porneai pe înjurături împotriva acestei case. Nici că s'ar fi putut să se nimerească mai bine. Casa se potriveşte cu d-ta şi d-ta te potriveşti casei. Nu-i vorbă, are ea cam înfăţişare de temniţă, pe dinăuntru şi pe dinafară, — dar nu-i temniţă... şi s'ar fi putut ca lucrurile să ia o întorsătură cu mult mai proastă pentru d-ta, dacă n'aşi fi fost eu.

Milner găsi nimerit să ridice masa, invitându-şi musafirii într'un salonaş alăturat, unde Nick servi cafele negre şi felurite licheruri. Milner oferi ţigări

scumpe și era într'o dispoziție atât de bună, încât s'ar fi îmbătat, desigur, dacă nu s'ar fi gândit la afacerea pe care trebuia s'o rezolve încă în seara aceea.

Musafirii se așezaseră comod în fotolii și timp de un ceas discutară toate chestiunile ce se pot discuta în asemenea ocazluni.

Apoi colonelul Gregory își ridică de-odată capul cărunt și se adresă bancherului:

— Mr. Vane, îmi îngăduiți să vă pun o întrebare?

Financiarul făcu un gest curtenitor.

— V'am văzut adesea în tovărășia unei doamne care prin apariția ei stârnea curiozitatea generală...

Vane îndreptă o privire cercetătoare spre colonel, își răsuci apoi mustața și zâmbi ușor.

— Ah! Mrs. Mabel Hughes, spuse el. Una din clientele mele. Nespus de frumoasă și nespus de bogată....

Colonelul Gregory dădu din cap cu aprobare și prin încăpere plutea umbra unei femei cu grații demonice.

Apoi se uită la ceas:

— Mă veți scuza, desigur, Mr. Milner, dar din păcate mai am încă în astă-seară o întâlnire urgentă. Altfel, vă rog să mă credeți că n'ați fi scăpat de mine atât de repede din casa dv. ospitalieră. — Vreți să fiți atât de amabil și să-l înștiințați pe șoferul meu și-mi îngăduiți ca să-mi schimb hainele pentru călătorie? Nopțile au devenit reci și după anii îndelungați petrecuți în India, mă obișnuiesc cam greu cu clima de aici.

Gazda sări în sus ca o minge de gumă și începu să facă ploconeli în fața colonelului.

— La ordinele dv., domnule colonel. Îmi pare nespus de rău că ne părăsiți atât de repede dar vreau să sper că voiu avea cinstea să vă văd mai des în casa mea. — Voiu chema imediat șoferul.

Se rostogoli afară din odaie și colonelul începu

să umble încolo și 'ncoace. Ușa spre sufragerie era deschisă și o altă ușă, din fața ei era închisă.

Colonelul stătea lângă ușa aceasta, când intră gazda:

— Domnule colonel, v'am adus șoferul.

Gregory zâmbi foarte îndatoritor.

— Sunteți cât se poate de amabil, Mr. Milner. Îmi dați voie `să-mi aranjez puțin toaleta?

Puse mâna în mod mecanic pe mânerul ușii lângă care se afla și-l privi întrebător pe Milner.

— Oh! aici e modestul meu cabinet de lucru! spuse repede acesta. Dacă doriți, vă voiu conduce în altă odaie. E pe partea cealaltă.

— N'aș dori să vă deranjez prea mult. Vreau numai să mi pun o vestă mai groasă și altă haină.

Gregory apăsă clanța și intră în cameră. So-

ferul îl urmă, ținând în mână un geamantan elegant.

Frank Milner își frecă mâinile și aruncă o privire la ceas. Era aproape douăsprezece jumătate și de-aceea îi părea foarte bine că și ceilalți musafiri se pregăteau de plecare. Numai Crayton nu se prea gândea la asta, — dar cu dânsul n'avea nevoie să facă multă vorbă.

După vre-un sfert de ceas, colonelul reapăru îmbrăcat cu un sacou de culoare închisă și o vestă de lână.

Peste câteva clipe mașinile cari așteptaseră tot timpul în fața casei, porniră și Milner auzi încă câtva timp sunetele de claxon.

Cu multă greutate, Crayton se hotărî și el de plecare. De fapt, el vroia să ia trenul de noapte, care trecea pe la ora două, dar Vane îi oferi un loc în mașina lui și atunci nu mai putu să refuze.

In ultima clipă, Milner îl trase deoparte, pe neobservate.

— Devii din ce în ce mai nesuferit, dragul meu! șușoti dânsul. Pe cinstea mea, trebuie să mă gândesc bine dacă face să te mai invit la masă cu oameni de treabă.

Crayton schimonosi un zâmbet și-l lovi pe umăr.

— Eu sunt invitat numai de clienții mei, spuse dânsul, cu nerușinare, și printre aceștia nu se prea găsesc oameni de treabă.

Milner trânti ușa cu zgomot în urma lui.

*

— Miss Ana, — spuse grăsuna Mrs. Emily, enervată, în vreme ce-și ștergea sudoarea de pe obraz — asta e pentru cea din urmă oară când mai fac așa ceva. Dacă domnul vrea să dea banchete, atunci să poarte grija să am ajutoarele trebuincioase. Numai cu putoarea ceea de Mag, care mi-a uns azi iar cu usturoi formele de prăjituri, și cu leneșul de Nick care nu se gândește decât la băutură, —

nu mai pot face treabă. N'am deloc poftă să mor înainte de a fi absolut necesar, — dar încă o seară ca asta și s'a zis cu mine. Iar mi s'au umflat picioarele și stomacul meu bolnav își face din nou mendrele.

Mrs. Emily se prăbuși într'un scaun, încât acesta trosni din toate încheieturile, apoi ceru să i se servească cina, care ar fi fost în stare să sature o familie de opt persoane.

Ultimul fel fu servit și datorită tactului de care știu să dea dovadă Ana, totul se petrecu în deplină ordine.

Când Ana Moran se îndrepta spre odaia ei și trecu prin fața sufrageriei, ușa acesteia era întredeschisă și vocea groasă a avocatului pătrundea până pe coridor.

Ana nu se prea interesa de-obiceiu de musafirii unchiului său, dar astăzi, în mod excepțional rămase în loc și aruncă o privire asupra celor adunați în jurul mesei. Crayton și medicul îi erau cunoscuți și de-aceea, atenția ei se îndreptă numai spre ceilalți, pe care îi observă cu o privire repede.

In tot cursul serei o preocupase în mod deosebit episodul din gara Waterloo, a cărui martoră fusese, și-i dădu în gând de odată că, după aluziile lui Reffold, necunoscutul s'ar putea afla printre invitați. Vroia să se încredințeze asupra acestui punct, dar după o cercetare atentă, trebui să-și spuie că atât colonelul, cât și bancherul și cel de-al treilea personaj, nu aduceau nici pe departe cu acela pe care-l văzuse dânsa.

Cereți mâine fascicola 137 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureșci I, Calea Victoriei 5.

Așa stând lucrurile, ea părăsi postul de observație și o luă repede pe scară, spre primul etaj. Avea aici două camere, modest mobilate, dar cu mult gust și de o curățenie exemplară.

Când isprăvea cu treburile casei, Ana obișnuia să-și petreacă serile aranjându-și garderoba sau citind vre-o carte. Astăzi, însă, n'avea dispoziție pentru nici-una din aceste ocupațiuni.

Se scuză față de ea însăși, pri nadeea că era foarte obosită, dar în realitate era preocupată prea mult de evenimentul petrecut în cursul după-amiezei, pentru a putea avea liniștea trebuitoare cititului sau altei ocupațiuni.

Toată însemnătatea acestui caz se cristaliza pentru dânsa în întrebarea: cine este Harry Reffold?

In ultimele ceasuri își pusese necontenit aceastâ întrebare, fără, însă, să poată găsi un răspuns mulțumitor. Până în după amiaza acelei zile el fusese pentru dânsa un tânăr interesant în toate privințele, pe care-l cunoscuse, de curând, în trenul ce-o ducea spre casă, și de-atunci îl întâlnise în repetate rânduri, dimineața și seara. Era oare-cum mulțumită de tovărășia lui care o făcea să se distreze. Nu se preocupase până atunci să afle cine era și ce făcea, căci nu se putea aștepta ca răspunsul la aceste întrebări să fie o surpriză pentru dânsa.

Acuma, însă, își muncea necontenit creerul cu privire la asta și-i venea greu să uite impresia grozavă ce i-o făcuse purtarea lui. Dânsa era în toate privințele de o corectitudine exemplară și ceea-ce făcuse el în fața ei îi apărea de necrezut. Și apoi, lucrase cu o liniște și o îndemânare pe cari numai experiența te face să le dobândești, și Ana Moran își apăsă mâinile pe tâmplele svâcnînde, ca-și-cum ar fi vrut să oprească goana gândurilor ce-i năpădeau creerul.

Câtva timp ea umblă fără țintă prin odăi, apoi își lipi fruntea înfierbântată de geamul rece al ferestrei și privirile ei se pierdură în întunericul nopții de toamnă. Văzu mașinile cari așteptau în fața casei și doi dintre șoferi stând de vorbă lângă mașinile lor. Șoferul celui de-al treilea automobil stătea nemișcat la volan și țigareta-i aprinsă puncta întunericul.

Ana se 'ndreptă în mod mecanic spre cealaltă fereastră a odăii și acuma avea în fața ei grădina mare și părăsită, înconjurată de un grilaj ruginit. Castanii seculari erau văduviți de podoaba frunzișului și pământul era acoperit de o pătură ruginie. De la o depărtare de vre-o cincizeci de pași luceau luminile casei învecinate și din spatele grădinii pornea șoseaua tristă care ducea spre Tamisa.

Deodată i se păru Anei că una din umbrele negre ale copacilor se însuflețește și începe să se miște din loc. Biata fată fu trecută de un fior și privirile ei înspăimântate sfredeliră cu încordare întunericul.

Apoi se desprinse o făptură de lângă unul din puternicele trunchiuri și cu o săritură repede se contopi cu trunchiul vecin.

Tânăra fată tremura din tot trupul și căuta un sprijin.

Și acuma văzu furișându-se spre casă o făptură înaltă și spătoasă, pe care ar fi recunoscut-o dintr'o mie, căci zile dearândul gândurile ei erau preocupate de dânsa.

Umbra se apropia din ce în ce mai mult și ochii Anei nu se putură desprinde o clipă de ea.

Deodată, se năpusti la ușă, gata să strige după ajutor.

Dar în prag ea se opri, frumosu-i căpșor blond căzu pe pieptul care svâcnea cu putere și cu un suspin înăbușit ea se prăbuși.

CAP. 134

Cadavrele misterioase

După plecarea musafirilor, Milner își aprinse pipa și rămase în sufragerie, în așteptarea lui Stone.

Puse ceasornicul pe masă, își prepară un whisky tare și-l dădu pe gât dintr'o sorbitură.

In clipa aceasta era mulțumit de sine și de toată lumea și perspectiva afacerei apropiate îi dădea o dispoziție minunată. Știa că trebuie să fie ceva foarte rentabil, de vreme ce Stone îl încredințase de aceasta. Lucra de-acum de ani de zile cu dânsul și făcuse cele mai bune experiențe. Ceea-ce propunea dânsul erau afaceri de rangul întâi și — ceeace era mai important — fără nici-o primejdie. Stone era unul din cei mai harnici mijlocitori pentru obiectele de furat, de valoare mare și când reușea vre-o lovitură senzațională, era lucru sigur că prada va trece în cele din urmă, prin mâinile sale.

Milner știa asta, dar când era vorba de afaceri mari, nu-și mai pierdea vremea cu scrupulele. Era convins că cunoaște și proveniența pietrelor scumpe pe cari trebuia să i le aducă Stone astăzi. — In urmă cu vreo trei luni, se furase din locuința dela țară a ducesei de Trowbridge o parte din prețioasele ei bijuterii de familie și cu câteva săptămâni mai târziu aceiași nenorocire o lovise pe Mrs. Elinor Fairfax, soția bogatului fabricant din Liverpool. In ambele cazuri concuraseră împrejurări misterioase și poliția n'a izbutit să găsească niciun punct de reazăm care s'o puie pe urma făptuitorilor. Bijuteriile rămaseră și ele pierdute, deși toate gazetele mari din Anglia și de pe continent publicară o descriere amănunțită a fiecărei bijuterii în parte și instituiră un premiu important pentru regăsirea lor.

Milner rânji sarcastic când se gândi la toate

astea, pe carî le citise atunci cu mult interes, păstrând tăieturile din gazete.

De când se retrăsese din afacerile lui oficiale cu mijlociri de terenuri — pe cari le făcea, de-altfel, numai de formă, pentru a acoperi altele — el se dedicase exclusiv negoţului celuilalt. Prin câteva operaţiuni îndrăzneţe, dar fericite, el îşi agonisise o avere frumuşică, pe care şi-o plasase numai în mică parte în acţiuni sigure. Milner considera drept

o neghiobie să ia cinci, şase sau chiar zece la sută, câtă vreme putea să câştige cu capitalul său cincizeci şi o sută la sută, dacă-l avea în numerar. Deaceea, în lada lui de fier se afla întotdeauna o sumă însemnată, şi posesorul ei nu prea ducea frică de dânsa. Newchurch era o localitate cu oameni de treabă şi casa lui n'avea deloc înfăţişarea c'ar

ascunde într'însa, comori cari să merite osteneala unei tentative îndrăznețe.

Tocmai în clipa când Milner se uită din nou la ceas și constată că se apropie clipa când trebuia să-și facă apariția cel așteptat, servitorul său, Nick, intră în odaie, clătinându-se pe picioare. Se pregă tea să strângă masa, dar stăpânu-său îl apucă frumușel de guler și-l târî prin coridor și printr'un gang strrâmt în odăița unde-și ducea zilele.

— Culcă-te, beţivanule! scrâșni el și încuie ușa în urma lui. Când auzi că Nick se prăbuși greoiu pe pat, se furișă la ușa dela intrare, răsuci cheia fără zgomot și rămase locului, ciulind urechile.

După câteva minute auzi pași repezi în stradă cari se opriră lângă prag.

Milner deschise cu atențiune și, la fel ca în urmă cu câteva ceasuri, îl conduse pe Stone în cabinetul său de lucru, a cărui ușă o închise și acuma cu mare grijă. Incăperea zăcea în semi-întuneric, căci lampa de masă de pe birou lumina numai o parte a acestuia și reflexul focului din cămin cădea doar pe o fâșie a pardoselii.

Frank se lăsă greoiu în fotoliul din spatele biroului și Stone scoase din buzunarul dela piept trei pungulițe de piele, pe cari le puse pe masă. Făcu asta cu un gest care spunea mai mult ca cele mai minunate cuvinte, și privirea cu care se uita la Milner oglindea lămurit conștiința de sine pe care o avea în clipa de față.

Milner își întinse repede mâinile tremurătoare spre cele trei pungi, dar Stone îl opri, cu o mișcare ușoară.

— Douăsprezece mii de lire, Mr. Milner! spuse el, apăsând cuvintele.

Acesta clătină din cap, luă plicul pregătit dinainte și numără pe masă cele douăsprezece bancnote de câte o mie.

David Stone era mulțumit:

— S'a făcut! — Cu d-ta e o adevărată plăcere să lucrezi și de-aceea mă gândesc întotdeauna la d-ta, în primul rând. Acuma cercetează marfa...

Răsuflă adânc, își roti privirea prin odaie și cu o mișcare repede își scoase paltonul. In tot timpul acesta, însă, nu-l slăbi o clipă din ochi pe Milner, care luase unul din săculețe, și-i răsturnă conținutul pe masă.

— Treizeci și șeapte diamante alese — șușoti Stone — fără niciun defect. Poți să scotocești toată Londra și nu vei găsi ceva asemănător....

Își trecu limba peste buzele uscate:

— N'ai ceva de băut? Nu prea sunt amator, de fapt, dar e grozav de cald la d-ta și mi se lipește limba de cerul gurii.

Milner luă sticla cu whisky, pe care o avea întotdeauna în apropierea sa, umplu două pahare și turnă sifon. Stone dădu totul pe gât dintr'o înghițitură și Milner făcu la fel.

Apoi, acesta din urmă răsturnă pe masă a doua pungă, care conținea vre-o sută de perle de mărime neobișnuită. Când cercetă mai de-aproape câteva din exemplarele acestea, se dădu deodată pe spate și păru că se înăbușe. Umplu repede din nou cele două pahare și mâinile îi tremurau atât de tare, încât mai mult vărsă pe masă.

Stone își șterse sudoarea de pe frunte și se vedea din vocea lui, care suna răgușit și aspru că trebuia să facă mari sforțări ca să vorbească:

— Un aer grozav... te înăbuși, nu alta...

Își introduse degetele între gât și guler și privirea lui aprinsă rătăcea prin odaie:

— Nu poți deschide puțintel fereastra?

Milner îl privi cu ochi holbați și încercă să se ridice, dar nu izbuti. Capul începu să-i se clatine încolo și încoace și pieptu-i svâcnea puternic.

Stone făcu câțiva pași nesiguri, pentru a ajunge la fereastră, dar genunchii începură de-odată

să-i tremure şi căută sprijin undeva. Cu greutate izbuti să ajungă la canapeaua de lângă fereastră, apoi îl părăsiră puterile. Căzu ca o piatră pe perne şi capu-i se izbi de perete.

Simţea un cleşte strângându-i pieptul şi gemând fioros încercă să se libereze de apăsarea grozavă care-i tăia răsuflarea.

In trăsăturile-i schimonosite se oglindeau chinurile unei grozave lupte cu moartea şi ochii-i hol-

baţi fixau cu spaimă nebună o fantomă care-i rânjea din dâra îngustă de lumină din faţa căminului.

Pete de culori vii se roteau într'o horă fantastică, se contopeau şi luau forma unei pocitanii înfiorătoare, care se înălţa şi cobora şi dănţuia nebuneşte pe podea.

Deodată, însă, Molochul înspăimântător se ridică în sus şi Stone simţea cum mâinile-i uriaşe îl strângeau de gât.

Gura îi se deschise pentru un țipăt de groază nebună, — dar de pe buzele sale se auzi doar horcăitul înăbușit al morții...

In fotoliul dela birou stătea Frank Milner cu privirea sticloasă și trupul său se zbătea în convulsiuni sălbatece. Incercând să se ridice, scaunul se răsturnă și nenorocitul se prăbuși greoiu la pământ.

Ultimele licăriri ale focului din cămin căzură pe un covor îngust, a cărui țesătură fină juca în culori vii, înțepătoare.

Ca la vre-un ceas după ce observă sosirea lui Stone, Harry Reffold socoti venită clipa să se pue pe lucru.

Incercase în repetate rânduri să privească pe fereastra camerei de lucru a lui Milner, dar jaluzelele de lemn îl împiedecau cu desăvârșire.

Acuma nu mai era timp de pierdut, însă, și puse mâna pe geanta cu unelte.

Se auzi un zgomot înăbușit, un trosnet — și Reffold întredeschise cu băgare de seamă fereastra și ciuli urechile. Putea să vadă numai o parte din încăpere, dar cu toată încordarea auzului nu putu să perceapă nici cel mai mic sunet; atunci își dădu seama că Milner se află cu musafirul său în altă odaie.

Harry mai aștepță încă vreo zece minute, înainte de a deschide cu totul fereastra. Procedă la aceasta cu o liniște și o siguranță, de parc'ar fi fost vorba de lucrul cel mai simplu și nevinovat din lume, și fiecare mișcare a sa trăda o măiestrie desăvârșită.

Își vârî capul pe fereastră și după o clipă sări ca o gazelă în odaie.

Privirea sa căzu în primul rând pe masa luminată, pe care mai stăteau încă bijuteriile sclipitoare și pe figura sa flutură raza unui triumf de mult dorit.

Din doi paşi fu lângă birou, dar în clipa aceasta se opri brusc şi rămase cu privirea aţintită pe podea.

Apoi ochii lui văzură sticla, paharele, lichidul împrăştiat pe jos şi pe al doilea individ care stătea lungit pe canapea, şi cu un zâmbet bucuros mâinile sale se întinseră spre nestematele de pe masă.

Cu grijă, fără să se grăbească prea mult, şi numărând bucată cu bucată, Harry puse la loc comoara în pungile de piele şi se simţea atât de sigur, încât supuse unei cercetări amănunţite şi conţinutul celei de a treia pungi. De abia când termină cu treaba asta vârî cele trei săculeţe în buzunar şi era pe punctul de a părăsi odaia, când observă bancnotele împrăştiate pe masă. Se gândi o clipă, apoi luă cele douăsprezece hârtii una câte una, le îndoi cu grijă şi le puse împreună cu pietrele preţioase.

Când se pregătea să sară din nou în grădină se ivi din întuneric o făptură lată, cu barbă, din care fulgerau doi ochi uimiţi.

Cu iuţeala gândului Reffold îşi năpusti pumnul între aceşti ochi şi trecu apoi pe lângă trupul necunoscutului, care se prăbuşise greoi la pământ.

Începu să alerge cu paşi repezi prin grădină, şi i se păru că aude în urma sa paşii unui urmăritor. Ajunse la grilaj, sări peste dânsul şi în clipa următoare se pierdu în întunericul nopţii.

— Cine a fost ăsta, Sam? L-ai recunoscut?

Glasul bărbatului cu faţa roşie suna răguşit de enervare, când se întoarse respirând greu, din urmărirea zadarnică, şi se aplecă asupra omului care horcăia la pământ, încercând să-i oprească sângele care-i ţâşnea în valuri pe faţă.

Sam scrâşni câteva înjurături grozave şi clătină capul.

George Tonson se ridică în vârful picioarelor ca să privească în odaie, apoi sări pe fereastră şi

cu paşi repezi se îndreptă spre cămîn.

Apucă cu vârful degetelor un băţ de bambus de vreun metru lungime, care se afla acolo, şi-l introduse într'un fel de teacă, pe care o închise cu multă băgare de seamă.

Aruncă priviri grăbite în jur şi când descoperi trupurile lui Milner şi Stone, începu să le scotocească în grabă buzunarele.

Trăsăturile lui se posomorâră din ce în ce mai mult, şi murmură câteva înjurături, când văzu că nu găseşte ceeace căuta. In cele din urmă răscoli printre hârtiile de pe birou, cercetă toate sertarele şi aruncă privi disperate în toate ungherele.

După câtva timp, însă, îşi spuse că individul care o luase la goană putea să-i fie primejdios, şi într'o situaţiune ca aceia în care se afla în momentul de faţă, nu vroia să fie prins cu niciun chip.

In mare grabă îşi dădu drumul din nou în grădină.

Tovarăşul său îşi mai revenise în timpul acesta.

— Ducă-se dracului de treabă, am venit prea târziu! îi şuşoti el cu disperare.

— Exact la două şi jumătate, după cum ni s'a poruncit! răspunse bărbosul.

— Dar se vede treaba că celălalt ne-a luat-o înainte. Asta ne poate costa capul, căci nu vom fi crezuţi.

George Tonson îşi şterse năduşeala de pe frunte şi blestemă ziua care-i adusese ghinion peste ghinion...

Nick fu acela care descoperi nenorocirea în ziua următoare şi cu ţipetele lui, puse pe picioare nu numai pe cei ai casei, dar şi pe toţi vecinii.

Se dusese în grădină să mai ia puţin aer după beţia din ajun, şi-l izbi faptul că cercevcaua ferestrei dela biroul stăpânului era ruptă.

Aruncă repede o privire în odaie, dar tot atât de repede își trase capul înapoi, și, cuprins de groază, începu să strige ca un ieșit din minți.

Țipetele lui o scoaseră pe Ana afară din odaie și când ea văzu chipul lui răvășit de spaimă, își dădu seama îndată că se petrecuse ceva îngrozitor.

Cu iuțeala fulgerului gândurile ei se duseră la apariția din grădină, care o înspăimântase atât de mult în noaptea trecută, și care, probabil, că fusese o solie a groazei. Ea se clătină pe picioare și trebui să se ție de balustradă, ca să nu se prăbușească.

Se reculese, însă, repede și se luă după Nick, care coborâse de-acum scara înapoi și alerga prin sufragerie. Ceilalți servitori dădură și ei fuga, care de care mai înspăimântat.

Nick încercă cu toate puterile să spargă ușa care dădea în cabinetul de lucru.

— Mr. Milner și încă un domn sunt înăuntrul gâfâi el. Și nu-s numai beți, căci au o înfățișare grozavă.... și fereastra era deschisă...

Ana se simți stăpânită deodată de o liniște desăvârșită. Porunci femeilor să nu mai țipe și-l trimise pe Nick în grădină, ca să deschidă ușa închisă pe dinăuntru, a biroului. El șovăi câteva clipe, cuprins de groază, dar sub privirea aspră a Anei o porni în goană și reapăru curând în pervazul ușii pe care o deschisese.

Tânăra fată stătu în cumpănă câteva clipe, apoi intră în odaie.

Tabloul ce i se înfățișă înaintea ochilor nu putu să-i producă prea mare turburare sufletească, căci n'o lega de Milner niciun sentiment mai intim. Numai groaza puse stăpânire pe dânsa, dar se ținu tare. Ba cuteză chiar să pipăie trupul rigid al unchiului ei, — apoi îl privi pe celălalt și se miră văzând un străin pe care nu-l observase printre musafirii din seara trecută.

Părăsi repede camera, încuie ușa și luă cheia cu dânsa.

Telefonă apoi doctorului Warner, rugându-l să vie imediat. La întrebările iritate ale acestuia ea dădu răspunsuri clare, scurte și numai vârfurile picioarelor loveau podeaua nervos și nerăbdător.

In fața casei se adunase o mulțime de curioși, căci vestea că se petrecuse ceva în „Casa castanilor" se răspândise ca fulgerul în tot orășelul.

D-rul Warner, care locuia prin apropiere, nu se lăsă mult așteptat. El intră cu pași repezi în casă și Ana îl introduse imediat în odaia de lucru a răposatului.

Când ieși după câtva timp, figura lui exprima nedumerire și el răspunse înălțând din umeri, la privirea neliniștită și întrebătoare a tinerei fete.

— Din păcate, nu mai e nimic de făcut, miss Moran. Moartea trebuie să fi survenit de-acum de câteva ceasuri. Știi, probabil, că am fost și eu aseară aici. Arăta cât se poate de bine și vesel. Toată afacerea aceasta nu-mi prea miroase mie.

Ana îl privi cu încordare și se părea că așteaptă ceva ce va să vie. Dar medicul tăcea chitic.

— Și care să fie cauza, după părerea d-tale, doctore? rupse ea deodată tăcerea.

Medicul începu să-și frece bărbia și-și vârî apoi mâinile în buzunarele pantalonului.

— Da, cauza, miss Ana.... E ușor de întrebat, dar unul de alde noi nu prea e în măsură să răspundă, cu una, cu două. Presupun că a fost un atac de inimă, deși unele fenomene mă pun în încurcătură. Numai autopsia ne va putea spune ceva precis. Cred, totuși, că părerea mea va fi găsită întemeiată. — Știi, desigur, că Milner a băut cam multișor, adăugă el, oarecum nesigur. Eu l-am prevenit adesea...

— Crezi, adică, că a fost din cauza beției? Nu altceva?

Intrebarea porni şovăitoare de pe buzele Anei şi tonul ei ciudat îl făcu pe doctor s'o privească cu uimire.

— Ce putea să fi fost altceva? întrebă dânsul. Te gândeşti cumva la sinucidere, sau poate la ceva mai rău? — Asta ar fi o prostie, miss Moran!

Tânăra fată dădu din cap cu energie.

— Dacă ar fi vorba numai de unchiul Frank, afacerea ar fi mai lesne de descurcat. Dar mai e şi celălalt....

D-rul Warner se văzu din ce în ce mai strâns cu uşa, căci acelaş lucru şi-l spusese şi el de-acum— dar cu toate acestea nu izbutise să găsească altă explicaţie.

— Numai unul din cazurile acelea ciudate, miss Moran, care se întâmplă din când în când! spuse el, înălţând din umeri. Admit că afacerea e cât se poate de neobişnuită, dar nu pot găsi absolut nimic. Şi chiar dacă n'oiu fi o capacitate în medicină, am, însă, în spatele meu o practică de treizeci de ani, în care timp am văzut şi învăţat destule, slavă Domnului!

După tonul cu care rostise aceste cuvinte, Ana observă că el începe să devie nervos, şi asta nu făcu decât s'o întărească în bănuiala ei. Dar ea nu mai vorbi nimic în chestia aceasta, deşi starea de ignoranţă în care se afla, o ţinea într'o agitaţie extremă, pe care de abia putea să şi-o stăpânească.

Când d-rul Warner chemă poliţia la telefon, ea închise ochii şi mâinile ei se cramponară cu putere de speteaza unui fotoliu.

Judecând după expresia veselă a figurei sale, Harry Reffold părea să fi avut o zi bună.

Se sculase cam târziu, făcu baie, luă apoi dejunul cu mare poftă şi se pregătea să-şi facă toaleta. Tocmai alegea o cravată, când auzi lovituri puternice în uşă.

N'avusese încă timpul să răspundă, şi d-na Renold se furişă în odaie, închise repede şi cu multă băgare de seamă uşa, apoi, rămase locului, în picioare. Părea să fie grozav de iritată si ochii ei negri rătăceau neliniştiţi prin odaie.

Reffold o privi nedumerit.

— Cu ce vă pot servi, Mrs. Renold? întrebă el, amabil. Vreau să sper că nu vi s'a întâmplat nimic neplăcut?

Cuvintele sale aveau o intonaţie de sinceră îngrijorare, şi Mrs. Gea încercă să zâmbească cu recunoştinţă, dar nu prea izbuti. Clătină doar capul încetişor, şi, deodată începu să tremure atât de tare, încât Harry o conduse la un scaun.

— S'au găsit două cadavre, Mr. Reffold... exclamă ea, cu glas înăbuşit, şi privirile-i rătăceau asupra covorului.

Harry o privi din ce în ce mai uimit.

— Mr. Milner şi încă un bărbat...

Ea rostise cuvintele acestea atât de încet, încât de abia se auziră, dar în urechile lui Reffold răsunară ca un tunet. El se uită buimac la dânsa, apoi se apropiă repede de ea şi o sgâlţâi de umăr.

— Ce tot spui acolo, Mr. Milner?..

Femeia se ridică speriată şi-i puse repede mâna pe gură.

— Nu vorbi aşa de tare, Mr. Reffold! Nimeni nu ştie încă de asta, aici în casă. Eu am aflat vestea prin telefon tocmai acuma — şi... şi... m'am gândit că te-ar interesa, poate...

Intoarse capul într'o parte şi se părea c'ar vorbi la perete.

— De aseară d-ta n'ai mai ieşit din casă şi am

Cereţi mâine numărul 138 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

spus fetelor în timpul nopții, că probabil nu te simți bine, deoarece te-ai dus la culcare atât de devreme....

Harry Reffold o pricepu dintr'odată și făcu atunci ceva la care nu s'ar fi așteptat în clipa aceasta Mrs. Gea Renold și care însemna pentru dânsa cea mai frumoasă zi din viața sa: îi luă mâna, i-o strânse cu căldură și apoi.... depuse o sărutare pe dânsa.

Grăsuna femeie nu-și dădu seama cum ieșise afară din cameră, dar se trezi deodată în coridor și încercă să-și potolească bătăile inimii, provocate de spaimă și fericire. Ea își închipuise scena mult mai dramatic, și-l admiră pe Reffold mai mult ca ori-când, că într'o asemenea situație critică nu numai că izbutea să-și păstreze sângele rece, dar se arătase și plin de drăgălășenie. O fi având el ceva

pe conștiință, dar era un adevărat gentleman și merita să-i iei apărarea. In ceeace o privea pe dânsa, va face totul ca să nu aibă nicio neplăcere de pe urma acestei afaceri păcătoase.

Dar buna dispoziție și sângele rece a lui Reffold dispărură imediat ce ușa se închise în urma gazdei sale. Deocamdată nu știa nimic precis, dar nu era exclus ca tainica comunicare a d-nei Renold să fie îndreptățită și asta însemna că în beția succesului din noaptea trecută comisese o neglijență condamnabilă, pe care nu și-o va putea ierta niciodată.

Cu figura crispată de mânie începu să alerge prin odaie și era furios că nu luase altă atitudine. Dar dorința de a-și pune în siguranță cât mai repede prada prețioasă, îi răpise sângele rece, și dacă Frank Milner fusese într'adevăr victima unei crime, atunci avea și dânsul o parte de vină în aceasta.

Deodată, însă, îi veni în minte tabloul fioros pe care-l întâmpinase în cameră, și văzu în primul rând trăsăturile desfigurate ale bărbatului de pe canapea, cari acuma îi spuneau cu totul altceva, ca în clipa când le privise în mod fugitiv. Era convins acum că tragedia se petrecuse deja, atunci când dânsul pătrunsese în cameră și considerând anumite împrejurări, el deduse ceva care-l făcu să-și recapete imediat liniștea și energia.

In câteva minute era gata îmbrăcat și ieși repede din casă, urmărit de privirile îngrijorate ale d-nei Renold, care se ruga în sinea ei să nu comită nicio imprudență.

Intră în oficiul poștal și ceru un număr cam complicat din Londra. Funcționarul clătină mirat capul și luă un caiet gros în care începu să caute cu atențiune.

Harry îl privi o clipă, apoi deveni nerăbdător.

— Cred că registrul ăsta al d-tale te va lăsa în

până de data aceasta. Cere d-ta numărul şi te asigur că-l vei căpăta.

Amploiatul aruncă pe masă caietul, dădu din umeri, dar se supuse invitaţiei.

De abia chemase centrala din Londra şi, spre ora unu avea destul timp să se îngrijească de acum făcută.

Reffold rămase cam multişor în cabină şi când ieşi, prima lui grijă fu să se uite la ceas. Era aproape de zece şi el îşi făcu socoteala că până la ora unu avea destul timp să se îngrijească de anumite lucruri, pe cari vroia să le lămurească până atunci.

Când ajunse în strada pe care se afla locuinţa lui Milner, văzu de departe o mulţime compactă de oameni care stătea înşiruită dealungul grilajului şi privea în grădină ca-şi-cum ar fi fost de văzut acolo ceva deosebit.

Dimineaţa de Duminecă adunase aici numeroase persoane, pe feţele cărora era întipărită o expresie de groază. Se formaseră grupuri şi câţiva, cari se credeau mai bine informaţi, adunaseră în jurul lor un auditoriu care asculta cu încordare.

Harry îşi făcu loc prin mulţime, dar deşi ciulea urechile când într'o parte, când în alta, nu putu, totuşi, să audă ceva de seamă, în zumzetul acela de glasuri omeneşti.

Ajunsese de-acum la uşa casei, când privirea lui căzu, întâmplător, de cealaltă parte a drumului, unde se afla un teren de construcţie, care servea pentru moment de depozit pentru diferite materiale. Pe un car răsturnat şedea acolo un lucrător, care-şi lua dejunul.

Când individul acesta îşi ridică deodată privirea, Reffold de-abia îşi putu stăpâni un gest de uimire. Celălalt îl privi nepăsător şi Harry se uită şi el la dânsul fără interes aparent, — dar recunoscu pe dată figura aceea vicleană, încadrată de o barbă

sălbăticită; şi spre marea lui satisfacţie mai observă că sub şapca trasă peste faţă se ivea o pată vânătă şi că un ochiu era umflat.

O clipă Reffold se gândi să se strecoare în mulţime şi să nu-l piardă din vedere pe bărbos, — dar apoi se răsgândi. El îşi spuse că individul nu-şi va părăsi atât de repede postul, căci, după cum se părea, se simţea în deplină siguranţă şi ţinea să fie la curent cu tot ce se petrecea acolo.

In faţa casei stăteau doi poliţişti cu mutre severe şi când Harry urcă cele câteva trepte, ei şovăiră dacă să-l lase să treacă. El, însă, trăsese de-acum de clopot şi trecu atât de indiferent pe lângă dânşii; încât îl luară drept vreun membru al familiei sau chiar o persoană oficială.

In birou erau de acum adunaţi reprezentanţii poliţiei, cari aduseseră cu dânşii şi un al doilea medic, dar toţi domnii aceştia nu prea ştiau cum să procedeze în afacerea asta misterioasă. Cele două cadavre se aflau acolo, e drept, dar nu exista nicio indicaţie că ar fi căzut jertfa unei crime.

D-rul Warner îşi desvoltă din nou părerea sa asupra atacului de cord, şi colegul său dela poliţie aprobă din cap, căci nu era în stare să aducă alte dovezi.

Comisarul din Newchurch era şi el de părerea celor doi medici, deoarece nu găsise niciun indiciu care să-l ducă la încheierea că ar fi vorba de o crimă şi apoi era om bătrân şi nu-i prea plăcea să-şi bată mult capul.

Domnii din comisiune erau, deci, cu toţii de acord şi se pregăteau să încheie actele legale, când tocmai se auzi soneria telefonului.

Comisarul luă receptorul, îşi spuse numele, dar deodată se făcu mic de tot, luă o atitudine slugarnică şi băigui:

— Da, Sir... Foarte bine, Sir... Allright, SGir...

Glasul din telefon nu se mai auzea de mult,

dar comisarul continua să facă plecăciuni și de-abia după câtva timp părea să-și dea seama că momentul mare pe care-l trăise se sfârșise de mult.

Ca în vis acătă receptorul, își șterse năduşeala de pe frunte și apoi privi la cei doi medici și la grefier cu mutra unui om căruia i se făcuse o cinste extraordinară.

— Domnii mei, vă mulțumesc! spuse el apoi, cu demnitate. Misiunea noastră aici s'a terminat. Am vorbit tocmai cu Sir Wilford Roberts dela „Scotland Yard" 1), care mi-a comunicat că acest caz va fi luat în cercetare de către funcționarii săi.. Găsesc lucrul acesta cât se poate de logic, căci de ce alta avem noi un „Scotland Yard?".

Spunând acestea își strânse repede hârtiile, împinse pe membrii comisiunei spre ușă, încuiă camera și vârî cheia în buzunar.

Când poliția își făcu apariția în cameră, Ana Moran se retrase în încăperile ei și încercă să găsească acolo puțină liniște. Supărările din ziua trecută și acele din ultimele ceasuri îi căşunaseră mult rău și biata fată nici nu era în stare să-și adune gândurile.

Moartea atât de subită a lui Milner, trebuia să aducă după sine, în mod firesc, o schimbare radicală în viața ei, dar chestia aceasta n'o preocupase nicio clipă până atunci.

Ea se gândea cu indiferență la evenimentele ce aveau să survie și toate simțurile ei — oricât căuta să lupte împotrivă — se îndreptau numai spre personalitatea lui Harry Reffold, care devenise deodată pentru dânsa obiectul unor preocupări de natură sufletească.

Ana Moran nu se prenumăra printre firile slabe, femeiești, cari cad ușor sub povara unui simțământ

1, Prefectura de poliție din Londra

şi până atunci nu prea avusese timp de pierdut cu sentimentalismul. Nici măcar vreun tenor celebru sau un „star" de cinema nu jucaseră vreun rol în inima ei — şi bărbaţii frumoşi, cari socoteau că pot obţine succes la dânsa, trebuiră să se dea bătuţi în cele din urmă.

Cu Reffold, însă, lucrurile stăteau altfel: îi plăcuse la el că era cu totul altfel ca ceilalţi şi că nu lăsa niciodată să-i scape o vorbă care să fi însemnat o încercare de apropiere sau un compliment obraznic. Aceasta făcuse ca el să-i devie atât de simpatic, iar ceasurile de flecăreală în timpul călătoriei deveniseră pentru ea o adevărată necesitate sufletească şi se simţea oare-cum desamăgită când se întâmpla să lipsească vreodată.

Totuşi, nu-şi mărturisea nici sie-însăşi aceasta, ci căuta să-şi justifice interesul ce i-l purta prin aceea că voiajurile acestea zilnice ar fi grozav de plictisitoare fără vreo distracţie, — şi un tovarăş de călătorie mai bun decât Harry Reffold nici c'ar putea exista. Şi pentru ca nici dânsul să nu-şi facă alte gânduri, îl trata cu o răceală oarecum jignitoare, la care el, răspundea, totuşi, prin zâmbetul său caracteristic, pe care dânsa îl găsea atât de nerușinat.

Ziua de ieri, însă, aduse un sfârşit repede acestei comedii, şi spre groaza ei îşi dădu seama că interesantul bărbat însemna pentru dânsa cu mult mai mult, decât cutezase să-şi mărturisească până atunci. In clipa în care atitudinea lui ciudată îi puse pe frunte pecetea unei personalităţi — cu care ea nu trebuia să aibă nimic de-face — sentimentele ei pentru dânsul rupseră toate barierele artificiale pe cari singură le creiase şi cu disperarea în suflet ea fu nevoită să-şi dea seama, că bărbatul acesta era cel dintâi care-i cucerise inima.

Şi chiar acuma încă, când printr'o întâmplare izbutise să descopere îndeletnicirile lui ciudate, ea

nu putea să scape de impresia care i-o făcuse el şi găsea lucru de necrezut ca un om cu înfăţişarea atât de atrăgătoare, să ducă o existenţă atât de îndoielnică şi aventuroasă. Incerca necontenit să-şi spuie că se înşela, poate, — dar ceeace văzuse cu proprii ei ochi îi apărea în imagini atât de vii, încât trebuia să renunţe la dorinţa de a se înşela pe sine-însăşi.

Se întreba doar necontenit ce motiv îl dusese pe bărbatul acesta pe drumul prăpăstios şi ce rol jucase în întâmplările tragice din noaptea trecută...

In starea aceasta, de-abia observă intrarea lui Nick în cameră. El se simţea oarecum cu ,conştiinţa neîmpăcată şi nu cuteza s'o privească pe tânăra lui stăpână; când observă, însă, că ea nu-i dădea nicio atenţie deosebită, deveni ceva mai sigur de sine.

— Domnul doreşte să vorbească cu domnişoara Moran! spuse el încetişor şi-i întinse o cartă de vizită. Aşteaptă jos, în sufragerie..

Ana luă carta cu indiferenţă, şi trecură câteva clipe până îşi aruncă privirea asupra ei. Când citi, însă, numele, aproape că nu-i veni să-şi creadă ochilor:

— Harry Reffold!

Nick îşi privi pe furiş stăpâna şi crezu nimerit să spuie:

— Să-i dau paşaportul?

Tânăra fată îşi ridică privirea şi chibzui.

Nici prin gând nu i-ar fi trecut că dânsul va veni, dar asta se potrivea atât de bine, totuşi, cu imaginea, ce şi-o făurise ea despre el! Harry Reffold era un bărbat care n'avea scrupule meschine şi care păşea cu siguranţă pe drumul care ducea la scopurile sale.

Era curioasă să ştie pentru ce venise. Indrăzneala lui să meargă oare atât de departe, încât să fi venit numai pentru a-i exprima condoleanţe, —

sau urmărea cu totul altceva prin venirea lui?

Simți un îndemn nepotolit să apară în fața lui și să i se uite în ochi cu o privire care să-i spuie că l-a pătruns cu totul și că-l disprețuiește ca pe un nevrednic.

Deveni de-odată atât de liniștită, cum nu fusese încă niciodată în viața ei, și Nick se făcu mic de tot când ea îl privi cu ochi de ghiață:

— Spune domnului că voiu veni peste câteva clipe.

Când Ana intră în sufragerie, Harry îi ieși în întâmpinare cu mâna întinsă.

— Am fost nespus de îndurerat de trista întâmplare petrecută în casa dv. — spuse dânsul — și-mi pot lesne închipui că treceți prin ceasuri grele. Dacă vă pot fi folositor într'un anumit fel, Miss Moran.....

El ținea încă mâna întinsă și Ana privea în ochii-i cenușii, în cari se oglindea o compătimire sinceră.

Dar ea nu făcu nicio mișcare să-i strângă mâna, ci-l privea numai întrebător.

Harry Reffold își mărturisi pentru prima oară cât de fermecătoare era fata aceasta și-și făcea imputări că o privise până atunci doar ca un mijloc pentru atingerea scopurilor sale.

De fapt venise și acuma aici, deoarece nădăjduia că dânsa i-ar putea fi de folos într'o privință oarecare, și sub privirea ei ciudată începu să se rușineze de aceasta. Mâna-i întinsă se lăsă încetișor în jos și pentru întâia oară în viață îl cuprinse un simțământ de disperare, pe care nu izbutea să și-l stăpânească.

Ana nu-și deslipi privirea dela dânsul și căută să vadă pe fața lui distinsă cel puțin o singură trăsătură care să corespundă cu imaginea pe care și-o făurise în ultimele ceasuri. Dar nu găsi în înfățișarea acestui om nimic care să-i trădeze pasiuni vinovate, nimic brutal și viclean, ci numai

corectitudine şi conştiinţă de sine foarte pronunţată. Biata fată ar fi început iarăşi să se clatine în convingerile ei, dacă n'ar fi fost la mijloc propriile ei constatări, cari lăsaseră asupra ei impresiuni atât de dureroase.

Lui Harry îi veni greu să-şi recapete stăpânirea de sine sub privirile ei de ghiaţă şi sub tăcerea aceea zdrobitoare, — dar în cele din urmă apăru din nou pe buzele sale zâmbetul acela fin, pe care dânsa îl găsea înainte, atât de fermecător.

— După cum văd, Miss Moran — spuse el — prezenţa mea vă este neplăcută. Mi-aţi refuzat mâna şi n'aveţi niciun cuvânt pentru mine. Mă iertaţi de îndrăzneală, dar trebuie să vă spun că nu prea e frumos din partea dv. ceeace faceţi.. Şi eu care credeam că am fi oare-cum buni camarazi...

La sunetul glasului său tânăra fată se simţi străbătută de fiori şi-şi dădea seama că va trebui să vorbească dacă nu vroia să cadă cu totul în mrejele acestui bărbat.

— Domnule Reffold, răspunse ea rece, nu aveţi dreptul să vă plângeţi, căci nu trebuia să vă aşteptaţi la altă primire. V'am dat a înţelege destul de lămurit încă de ieri, că nu mai doresc de-acum încolo tovărăşia dv. pentrucă....

— ...Pentru că nu doriţi s'aveţi de-afface cu un individ care vârâ mâna în buzunarele altora?.... îi căzu el în vorbă şi pe buzele sale apăru din nou zâmbetul acela nerușinat. — Scumpă Miss Ana — (apăsa cuvintele şi cuvântul „scumpă" o împunse în inimă pe tânăra fată) — îmi este cât se poate de neplăcut că ai luat cunoştinţă de acest prost obiceiu al meu, — dar crede-mă că în momentul acela n'aveam încotro. Mai am din când în când asemenea apucături, dar asta nu trebuie să împiedice pe nimeni să vie în contact cu mine. Pe prietenii şi cunoscuţii apropiaţi obicinuiesc să-i cruţ. — Dacă numai din cauza aceasta eşti atât de pornită împotriva mea, Miss

Moran, atunci lucrurile se mai pot îmbunătăți. In schimb îți voiu povesti ocazional ce captură fericită am făcut pe ziua de ieri....

Ana fu atât de uimită de tonul acesta, încât nu era în stare să scoată un cuvânt şi acuma era încredințată că ticăloşia şi cinismul acestui om nu cunoşteau margini.

Se apropiă la un singur pas de dânsul şi privirea ei se înfipse ca un sfredel într'a lui.

— Un alt obiceiu prost al d-tale este probabil acela de a te furişa noaptea în grădinile caselor, spuse ea, tăios. Se întâmplă ades fapte ca aceea petrecută astă-noapte în această casă?...

El o privi buimac şi dânsa observă cum îşi muşca buzele cu dinții-i puternici.

Dar peste o clipă îşi recăpătă întreaga stăpânire de sine şi cu glas potolit şi rece întrebă:

— Ce vrei să spui cu asta, Miss Moran?

Ana era hotărâtă să meargă până la capăt.

— Vreau să spun că te-am observat în noaptea trecută dând târcoale casei! îi strigă ea în față. Şi că azi dimineață au fost găsiți morți unchiul Frank şi un alt bărbat...

El o privi câteva clipe cu sinceră consternare, apoi dădu din cap cu îngrijorare.

— Observația pe care ați făcut-o este cât se poate de importantă, Miss Moran! spuse el, apăsând cuvintele. Presupun că a-ți înştiințat poliția despre aceasta şi că voiu avea neplăceri serioase, în consecință. Dar nu face nimic..

Işi luă pălăria, se înclină politicos în fața fetei şi zâmbi cum ştia el să zâmbească.

— Cu toate acestea, nădăjduesc că voiu continua să rămânem buni prieteni, Miss Moran...

Tânăra fată rămase cu privirea ațintită asupra uşii care se închisese în urma lui şi trecu o bună bucată de vreme până îşi reveni în fire.

Şi din clipa aceasta renunţă cu totul să caute a deslega enigma Harry Reffold.

Când acesta trecu prin coridorul pustiu, îndreptându-se spre ieşire, într'o pornire violentă îşi trânti pălăria la pământ, cum fac băieţandrii atunci când se înfurie.

CAP. 135

Dela Paris la Lyon

— Cred că mă vei însoţi, doctore? întrebă prinţul Raymond, coborând de pe Fontanella, în tovărăşia lui Wolfgang Schulze şi a părintelui Benvenuto.

— Incotro să vă însoţesc, Alteţă?

— Părăsesc încă în cursul zilei de astăzi castelul Miramare, pentru a mă duce la Paris, căci din clipa aceasta mă voiu gândi numai să-mi îndeplinesc făgăduiala dată lui Egizio Ettore şi Letiţiei. Trebuie să vorbesc preşedintelui Republicii pentru ca să obţin graţierea brigandului.

— Prinţe Raymond, am de vorbit ceva cu d-ta! interveni pustnicul, trecându-şi degetele prin barba lungă şi albă ca neaua.

— Te ascult, cucernice părinte. Vorbeşte!

— Sunt încredinţat — spuse bătrânul — că cererea d-tale va fi respinsă.

— Cum, crezi d-ta asta? exclamă prinţul, neliniştit. Nu, eu nu pot împărtăşi această credinţă. Niciodată nu m'am adresat preşedintelui cu vreo rugăminte, deşi în diferite ocaziuni el m'a încredinţat că e gata să-mi îndeplinească dorinţele. Şi cum ar fi cu putinţă să mi-o refuze pe cea dintâi?

— Nu aşa am crezut — răspunse părintele Benvenuto — preşedintele are cea mai mare considerare pentru d-ta, apreciază familia de Paris, şi în deosebi pe şeful ei actual.

Dar va putea dânsul să grațieze înainte ca judecata să se fi pronunțat? Poți grația pe cineva când nu apasă nicio pedeapsă pe capul lui?

Da, dacă Egizio Ettore ar fi fost judecat, dacă ar fi fost condamnat la moarte, să zicem, atunci președintele Republicii ar putea ține în seamă rugămintea d-tale, preschimbând pedeapsa capitală în câțiva ani de temniță, căci are dreptul acesta. Dar așa...

— O! președintele poate orice, — el e în măsură să dispuie încetarea urmăririi împotriva lui Egizio Ettore. Dar nu mă gândesc să-i cer asta, ci doar să-mi mijlocească obținerea unui pașaport pentru Ettore, cu ajutorul căruia să poată părăsi țara.

Nu, nimic, nu mă poate face să dau înapoi dela hotărârea ce am luat-o — continuă prințul, cu însuflețire — vreau și trebuie să pun capăt vieței de brigand a lui Egizio Ettore.

— Dar va putea oare să uite șeful Statului că Ettore a ucis pe președintele tribunalului din Bonifacio?

— Va uita și asta, de dragul meu! spuse Raymond. Președintele Republicii mă cunoaște, știe ce trebuie să creadă despre mine — dela el aștept totul.

Ajunseră la o cotitură a drumului și părintele Benvenuto rămase locului, vrând să-și ia rămas bun.

— Mă reîntorc în coliba mea din pădure, spuse dânsul, și acolo mă voiu ruga, prințe Raymond, pentru izbânda planului d-tale.

— Binecuvântează-mă, cucernice părinte, spuse prințul Raymond, aplecând capul, și bătrânul puse mâinile-i uscate deasupră-i și spuse:

— Binecuvântat fie capul tău scump, prințe Raymond. Dacă există vreun om care să fie vrednic de sprijinul Cerului, acela ești tu, — căci ești prietenul săracilor și adesea ai privit cu îndurare în jos spre

acela cari stăteau dedesubtul tău. Du-te cu Dumnezeu!

Porneşte la drum, fiul meu şi dea Domnul să ţi se împlinească dorinţele inimei, — luptă pentru fericirea fiicei tale, căci şi dânsa ar fi vrednică de fericirea pe care a visat-o şi pe care i-o dorim cu toţii.

Domnul să vă binecuvânteze, să fie alături de voi vecinic şi să vă lumineze drumul pe care vă va duce, — Amin!

— Amin! rostiră într'un glas prinţul Raymond şi doctorul Schulze.

In clipa următoare pustnicul dispăru după o stâncă.

Prinţul şi tânărul medic îşi continuară, însă, drumul spre castelul Miramare, unde Raymond de Paris vroia să-şi facă pregătirile de plecare.

Nu vroia să fie însoţit de nimeni altul, decât de doctorul Schulze şi credinciosul său Cristofor.

Robert Wilson plecase la Paris din ordinul prinţului, căci avea de aranjat acolo unde afaceri importante. Şi acesta era punctul despre care discutau acuma prinţul şi medicul german, în vreme ce se apropiau de castel.

— Mi-aţi încredinţat atâtea până acum — spuse doctorul Schulze către nobilul său prieten — încât îmi iau îngăduinţa să vă întreb cu ce însărcinare l-aţi trimes pe Wilson la Paris?

O umbră întunecată trecu peste chipul prinţului.

— Sunt însărcinări foarte triste, şi, totuşi, ele trebuiesc aduse la îndeplinire... Nu voiu avea linişte, până când Wilson nu le va fi soluţionat.

Ele privesc pe fratele meu Robert, mizerabilul acela pe care l-a răbdat inima să mă ştie înşelat de o nemernică. Iţi închipui d-ta, doctore, că mă declar mulţumit doar cu ruşinea pe care i-am făcut-o

lui Robert? O, nu, ticălosul acesta merită și altă pedeapsă, — și o va căpăta.

Află, deci, că l-am însărcinat pe Wilson să răscumpere toate poliţele semnate de Robert dé Paris, să descopere pe toţi creditorii săi şi să plătească toate datoriile făcute de dânsul. Pentru scopul acesta i-am pus la dispoziţie un milion de franci şi i-am spus că-i mai ţiu la îndemână şi alte sume dacă va avea nevoie de ele.

In felul acesta va izbuti să aducă în stăpânirea mea toate datoriile lui Robert de Paris, — şi, din moment ce se va întâmpla aceasta, îl voiu face pe fratele meu complect nevătămător.

Palatele sale din Bastia şi Ajaccio vor fi vândute, mobilele scoase la licitaţie... Nu va mai găsi niciun adăpost în Franţa, căci un asemenea om este nedemn să trăiască pe pământul pe care au păşit cu demnitate strămoşii noştri, — un astfel de ticălos trebuie să fie alungat din locurile unde ochii limpezi ai părinţilor săi privesc spre dânsul. — Afară cu el din ţara aceasta!

Să-şi ducă mai departe viaţa de înşelătorii în America — să-şi creeze o existenţă acolo unde nu se ştie nimic despre dânsul, — unde nu-l cunoaşte nimeni. Vreau şi trebuie să mă îngrijesc să nu-l mai văd în faţa ochilor mei — trebuie să uit că a existat cândva un Robert de Paris.

Când cei doi prieteni ajunseră la castelul Miramare, prinţul Raymond chemă îndată la dânsul pe bătrânul Cristofor, şi-l puse în cunoştinţă cu tot ce se întâmplase.

Lacrimi fierbinţi curgeau din ochii bătrânului servitor, când auzi că prinţul îşi găsise, în sfârşit,

Cereţi mâine numărul 139 tuturor chiocşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. 2 Lei

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

copila rătăcită, şi cu greu putu să fie reţinut să nu zboare spre Fontanella, pentru a săruta mâna Letiţiei.

— O! copilă iubită, este oare cu putinţă ca ea să fie soţia unui proscris? Dânsa, pe care am ţinut-o de atâtea ori în braţele mele! Dar oricum ar fi, de vreme ce-l iubeşte, înseamnă că el e vrednic de iubirea ei.

— Nu va mai fi însă multă vreme un proscris, Cristofor! spuse prinţul umblând agitat prin odaie. Sunt hotărât să mă duc la preşedintele Republicii şi el îmi va asculta păsul şi-l va graţia pe Egizio Ettore.

— Fireşte c'o va face, trebuie s'o facă, răspunse credinciosul servitor. Sapristi! de ce e dânsul şeful Statului, dacă nu să îndeplinească rugăminţile celor mai de seamă supuşi ai săi!

— In orice caz, vom face încercarea — urmă

Raymond de Paris — şi tu mă vei însoţi în capitală.

Cu toată vârsta lui înaintată, bătrânul sări în sus de bucurie şi se grăbi să facă pregătirile de drum.

In vreme ce Cristofor era ocupat încă cu aceasta, şi Raymond stătea la birou punându-şi în ordine hârtiile, — i se anunţă că Lady Mignon Milton doreşte să-i vorbească.

Cu acel cavalerism care-l caracteriza pe nobilul prinţ, el ieşi în întâmpinarea frumoasei femei şi o conduse spre divan.

— Imi este îngăduit să mă interesez înainte de toate de starea sănătăţii dv. milady? întrebă Raymond.

— Tocmai sănătatea e ceeace m'a îndemnat să viu la dv. prinţe, răspunse frumoasa femeie. — Lordului nu-i prea este [illegible]. Nenorocita confuzie a cărei victimă a fost, l-a [illegible] mai mult decât s'ar fi putut crede. Lordul [illegible] de suferinţă, oftează şi geme necontenit [illegible] — trebuie să mărturisesc cu toată sinceritatea — blestemă clipa când a venit la Miramare.

Prinţul Raymond trebuie să-şi stăpânească un zâmbet, dar pe de altă parte, o compătimea pe frumoasa lady.

— E adevărat — spuse Raymond — a fost o confuzie nefericită, dar din păcate lucrurile nu se mai pot schimba. Nu-mi rămâne altceva decât să-mi cer mii de scuze pentru ceeace s'a petrecut în casa mea.

— Să lăsăm asta! răspunse Mignon şi, un zâmbet îi flutură pe buze, ca-şi-cum ar fi vrut să spuie: „de stricat n'avea ce să-i strice bătaia pe care a mâncat-o!"

Să nu mai vorbim de asta, prinţe — în schimb trebuie să-ţi comunic că suntem siliţi să ne mai folosim câtva timp de ospitalitatea ce ne-ai acordat-o.

— Tocmai am auzit că ai de gând să părăsești castelul Miramare și să pleci la Paris. Așa să fie oare?

— Da, așa este și lucrul acesta se va întâmpla chiar astăzi — răspunse prințul — dar împrejurarea aceasta nu schimbă deloc situația d-tale, frumoasă mylady. Rămâi aci la castel atâta timp cât vei dori. Îți pun la dispoziție tot castelul Miramare.

— Adevărat? exclamă Mignon plină de bucurie, și dacă prințul Raymond ar fi fost un observator mai bun, ar fi văzut imediat că nu îngrijorarea pentru sănătatea lordului o făcea să se bucure de această ofertă, ci că există un alt motiv care o lega atât de mult de ținutul acesta.

Și motivul... era Aristide de Lamotier.

— Veți rămâne deci, în casa aceasta — spuse prințul — până când lordul se va fi însănătoșit pe deplin. Eu, însă, mă voiu folosi de clipă aceasta, să-mi iau rămas bun dela d-ta și să-ți sărut frumoasa mână.

O, mylady, plec la Paris, ca să îndeplinesc acolo o sarcină însemnată. — Rog-te pentru izbânda mea!

— Mă voiu ruga pentru d-ta, prințe, căci ești un bărbat nobil și merit[illegible] de ce nu sunt și alții ca d-ta!

Lady Mignon întinse cu căldură mâinile sale prințului și apoi mai spuse:

— Primesc cu bucurie ospitalitatea ce ne-o acorzi, și în numele soțului meu bolnav...

— Niciun cuvânt, mylady! o întrerupse prințul. Eu sunt acela care voiu avea să-ți mulțumesc, pentru cinstea ce o faci castelului meu prin prezența d-tale. — Te rog să te consideri aici ca la d-ta acasă.

— Vom încerca, prințe. — Pleci chiar astăzi?

— Da, chiar astăzi.

— În cazul acesta îți doresc călătorie bună și

nădăjduiesc că la întoarcere, soţul meu va fi în stare să te mai salute aici, încă.

— Numai dânsul, — d-ta nu, mylady?

— Firește, și eu... îngăimă frumoasa femeie... când vorbesc în numele soţului meu, mă cred și pe mine!

Lady Mignon părăsi apoi odaia și prinţul Raymond rămase singur și privi gânditor după frumoasa roşcovană.

— De câte ori o văd pe femeia asta — își spuse prinţul — nu mă pot opri să cuget că nu se potrivesc deloc acești doi oameni...

Lordul acesta este un bădăran... Și-a pus un buchețel de viorele la butonieră, dar viorelelor nu le plac bădărănii, — ele își caută oameni mai galanţi.

Raymond se îndeletnici apoi iarăși cu prepara-

tivele de călătorie și peste vreo două ceasuri, un landou elegant aștepta în fața castelului.

Prințul Raymond și doctorul Schulze luară loc într'însul, iar bătrânul Cristofor se cocoță pe capră, stând drept, ca o lumânare. Ochii săi luceau de o bucurie tinerească.

Călătoria decurse fără nici un incident și când sosiră la Paris, prințul se îndreptă imed a' spre palatul său, din capitala Franței.

Spre marea lui surprindere află aici că șeful Statului nu se afla în capitală, ci plecase la Lyon pentru a participa la o festivitate sportivă, care avea loc acolo.

— Avem ghinion — spuse doctorul Schulze — am venit la Paris și nu-l vom vedea pe președintele Republicii.

— Dacă nu-i pot vorbi la Paris, atunci voiu pleca la Lyon, răspunse prințul. Oricât ar fi el de ocupat, președintele va găsi pentru mine, prințul Raymond, un sfert de ceas în care să mă asculte.

— Și când pornim la Lyon?

— Ce întrebare, prietene! — răspunse prințul. — Imediat, luăm doar masa în palatul familiei de Paris și plecăm apoi la gară.

— Nu vă temeți că graba aceasta ar putea fi dăunătoare sănătății dv. Alteță? întrebă doctorul Schulze.

— Deloc, prietene! răspunse Raymond de Paris. De când urmăresc țelul meu cel mare, de când știu că am o fiică dulce și scumpă, și că e vorba să obțin grațierea soțului ei, — simt în mine vigoarea unui tânăr. Nimic nu-mi va fi imposibil și nu vreau să pierd nicio clipă, căci gândul că în vreme ce eu mă aflu la Paris, Egizio Ettore ar putea fi prins de autorități, — gândul acesta, zic, mă umple de groază, căci atunci lucrurile vor deveni mult mai complicate.

Lui Ettore cel liber, președintele îi va putea

acorda mai ușor îngăduința să plece, — decât să deschidă porțile închisorii sale.

Se aduse dejunul și Raymond mâncă cu o poftă pe care n'o mai avusese de mult.

Când se aduse al doilea fel, servitorul prințului îi înmână o cartă de vizită.

— Ah! cu plăcere, cu plăcere! exclamă prințul și se adresă apoi doctorului:

Robert Wilson dorește să-mi vorbească. Probabil că vrea să-mi comunice cum s'au desfășurat lucrurile privitoare la ticălosul acela.

Detectivul intră în sufragerie, — dar de data aceasta nu ca inginer. Căci aici, în palatul de Paris, nu avea nevoie să poarte mască, ci se prezentă ca un om de lume, așa cum și era în viața lui privată.

— Vii tocmai la timp ca să iei masa cu noi, spuse Raymond, întinzând mâna celebrului detectiv. Cristofor, încă un tacâm! — și acuma ia loc și povestește-mi cum au decurs lucrurile până aci!

Poți vorbi fără nicio teamă în fața doctorului, căci el cunoaște toate tainele mele.

Figura lui Robert Wilson trăda o seriozitate izbitoare, — ba ceva mai mult: o anumită tristețe, pe care prințul n'o observă încă în clipa aceasta.

— Însărcinarea pe care mi-a dat-o Alteța Voastră a fost adusă la îndeplinire în întregime! răspunse detectivul. Totul s'a aranjat în cea mai bună ordine. Când Robert va veni la Paris, nu va mai găsi nimic care să fie al său.

— Ah! minunat! exclamă prințul, cu o lipsă de compătimire care nu prea era obișnuită la el. Dar în ceeace-l privea pe decăzutul său frate, orice sentiment nobil dispăruse din inima sa.

Wilson scoase un portvizit gros din buzunar și extrase dintr'însul un pachețel cu hârtii.

— Aici, Alteță — spuse el, întinzând prințului documentele — sunt chitanțele tuturor creditorilor contelui de Paris.. — In clipa de față, Robert nu

mai datoreşte nimănui în lumea aceasta nici măcar un franc, — în afară de dv.

— Dacă ar şti asta contele — interveni doctorul Schulze — ar fi cât se poate de bucuros de aranjamentul făcut.

— S'ar înşela amarnic, însă, spuse Raymond, căci a căzut în mâinile unui creditor nemilos. Voiu fi un adevărat Shylok 1), niciun pic de milă nu voiu avea pentru mizerabilul acesta. Şi-a câştigat pedeapsa cea mai aspră şi o va avea.

— Puteţi începe imediat acţiunea de a-l distruge, Alteţă — urmă Wilson — căci din fericire câţiva creditori au pornit de-acum cu judecată împotriva contelui şi aceste procese sunt pe sfârşite.

Aşa, de pildă, aveţi aici o hotărâre judecătorească pentru suma de cinci sute de mii de franci, care provine de pe urma moştenirii unui anume

---

Shylok citeşte Şailok) este personagiul creiat în una din piesele sale, de celebrul tragedian englez Shakespeare, — şi care e tipul cămătarului, al omului lacom de bani.

Hernandez. Asta va fi de ajuns pentru a pune sechestru pe cele două palate ale contelui, din Bastia și Ajaccio. Imi dați încuviințarea să mă ocup eu cu aceasta?

— Da, iubitul meu Wilson și cer chiar să se accelereze cât mai mult lucrurile — sechestrul trebuie să se aplice imediat.

— Mâine se va întâmpla precum doriți — asigură detectivul — aveți încredere în mine, Alteță!

Intr'acestea, masa continua să fie servită, cele mai bune delicatese erau aduse, vinul scânteia în pahare de cristal... Wilson se adresă atunci prințului cu întrebarea, ce motiv îl determinase să vie așa, de-odată la Paris.

Și prințul îi povesti deschis că e pe cale să plece la Lyon, la președintele Republicii, pentru a căuta să obție, iertarea lui Egizio Ettore.

In clipa când prințul rosti cuvântul „președinte", Robert Wilson se cutremură...

— Ce ți s'a întâmplat, prietene? întrebă Raymond. Am observat de când ai intrat în casă că ești foarte palid și afară de asta pari obosit și rău dispus, ceeace nu prea intră în obiceiurile d-tale. Ești bolnav, cumva?

— Nu, Alteță, dar aproape c'aș dori să fiu — căci atunci deprimarea mea ar avea cel puțin un motiv care m'ar privi numai pe mine personal.

— Vrei să spui că suferi de dragul altei persoane?

— Da, de dragul altei persoane, Alteță, și ceeace e mai rău... nu-i pot ajuta.

— Nu te înțeleg, scumpul meu Wilson, — dar nici nu vreau să te silesc la o destăinuire.

— O, nu, Alteță — răspunse detectivul — e poate mai bine să vă arăt care e cauza tristeței mele... Ba văd chiar un semn al Cerului că soarta m'a adus astăzi alături de dv.

Deoarece sunteți pe cale să vă duceți la pre-

şedintele Republicii... e bine să aflaţi, că viaţa şefului Statului e serios ameninţată.

Prinţul se lăsă pe speteaza scaunului şi privi îngrozit pe detectiv.

— Ameninţată! exclamă dânsul. Ce însemnează asta — ce vrei să înţelegi?

— Asta însemnează — urmă detectivul, cu vocea slabă — că viaţa preşedintelui Republicii este în pericol. In cele câteva zile de când sunt la Paris, am dat de urmele unui complot... Preşedintele e urmărit şi viaţa lui e ameninţată.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă prinţul, — ştii asta şi nu i-ai comunicat nimic Preşedintelui?

— Cum aşi putea s'o fac — răspunse detectivul — de vreme ce n'am încă nicio dovadă în mână. Şi ar fi prea cutezător lucru să mă prezint în faţa lui, fără să am ceva sigur...

O întâmplare mi-a îngăduit să descopăr că se unelteşte ceva împotriva Preşedintelui. E vorba numai de o indicaţie fugitivă pe care am primit-o, — dar dânsa vine dela o persoană, căreia trebuie să-i acord crezare.

— Şi cine este persoana aceasta? întrebă prinţul.

— Un italian, care în aparenţă nu este decât un voiajor comercial — în realitate, însă, e unul din cei mai primejdioşi anarhişti din Italia.

Pe omul acesta l-am întâlnit pe stradă aici, la Paris — şi am avut de acum prilejul în viaţa mea să am de-afface cu dânsul. I-am făcut atunci un serviciu important şi asta mă asigură cel puţin de recunoştinţa sa.

Când m'a recunoscut, s'a îndreptat imediat spre mine, mi-a strâns mâna, rugându-mă, însă, în acelaş timp să nu trădez poliţiei că se află la Paris, — sau mai bine zis să nu spun cari sunt motivele cari l-au pus pe drumuri.

I-am făgăduit să păstrez tăcere, în cazul când

îmi va destăinui tot adevărul, asupra scopurilor ce urmăreşte în capitala Franţei.

— Nimic, — absolut nimic! răspunse el, căutând să scape de insistenţele mele.

— Sunt încredinţat că minţi — i-am răspuns eu — trebuie să fie un motiv de seamă care te-a adus la Paris.

— Te rog, nu căuta să afli mai mult dela mine! — spuse el cu glas şoptit şi iritat. Mulţumeşte-te că ştii cine sunt.

Acolo unde mă aflu eu, cerul se acopere cu nouri, — sunt ca acele păsări cari se ivesc în regiunile unde e pe cale să se producă furtuni, cu tunete şi fulgere.... şi e lucru cunoscut că fulgerile noastre cad de-obiceiu pe capete sus puse...

— Ameninţi vreun personaj de seamă?

El nu-mi răspunse, dar zâmbi misterios.

— E poate omul cel mai de seamă din Franţa? întrebai eu, din nou.

El se rupse de lângă mine şi în clipa următoare dispăru în mulţime.

Vedeţi, Alteţă, asta e tot ce ştiu, dar apariţia acestui italian îmi mărturiseşte destul. — Pasărea prevestitoare de furtună planează deasupra Franţei — şi trebuie să luăm măsurile de prevedere ca fulgerul să nu lovească pe cel mai de seamă reprezentant al naţiunii franceze.

Prinţul Raymond îşi aplecase capul pe piept şi rămase cufundat în gânduri.

Deodată apucă mâna lui Wilson şi i se adresă cu glas implorător:

— Prietene dragă, îngăduie-mi să aduc la cunoştinţa preşedintelui Republicii, ceeace mi-ai destăinuit acuma. Trebuie să-l avertizăm, chiar dacă n'avem alte dovezi decât prezenţa acestui anarhist la Paris. Şi eu o voiu face, căci de aici plec direct la Lyon, unde se află în momentul de faţă şeful Statului.

— In cazul acesta spune-i să părăsească imediat Lyon-ul! exclamă Wilson. Numai aci la Paris, în palatul Elysée, e în siguranță; cere-i neapărat, imploră-l chiar să plece imediat, incognito, și să se întoarcă în capitală.

— O voiu face! răspunse cu multă hotărâre nobilul prinț. Pentru a ajunge cât mai repede la Lyon, voiu comanda imediat un tren special.

Scumpe doctore Schulze, fii atât de bun și du-te la gară și comandă în numele meu un tren special. Prețul n'are nicio însemnătate, chiar dacă ți se cere o sută de mii de franci, încuviințează imediat.

Doctorul își întrerupse masa și părăsi în grabă palatul familiei de Paris.

— Și nădăjduiți să obțineți grațierea lui Egizio Ettore? întrebă Wilson.

— Acuma mai mult ca oricând! spuse Raymond și o lucire de speranță se aprinse în ochii săi. Căci voiu propune președintelui pur și simplu: viață pentru viață — serviciu pentru serviciu.

— Da, aveți perfectă dreptate, el nu vă va refuza viața brigandului, pentru că în schimbul ei i-o dăruiți pe a sa proprie, spuse detectivul.

— Și de aceea te rog, scumpul meu Wilson, ia-te pe urmele acestui italian misterios și caută de-l arestează dacă e cu putință. De fapt, crezi că el însuși va aduce la îndeplinire atentatul?

— Asta în niciun caz, căci omul acesta nu poartă niciodată cu sine un pumnal, nu azvârle bombe și nu ia parte la faptă... Dar cu atât mai de temută e acțiunea lui... Sunt încredințat că și-a tocmit oameni aci, în Franța, și că numai chestia aceasta l-a adus la Paris.

— Grozav! exclamă prințul Raymond. Cum pot exista oameni pe acest pământ cari să se gândească să răpuie viața unui conducător de națiune? Asta n'o mai înțeleg!

Dar, acuma scumpul meu Wilson, însoțește-mă

la gară. In drum vom mai sta de vorbă în chestia acelui mizerabil, căruia vreau să-i iau totul ce posedă, căci pe un Robert de Paris îl pedepseşti cu adevărat, atunci când faci dintr'însul un cerşetor.

Când prinţul şi detectivul ajunseră la gară, doctorul Schulze aranjase de-acum totul şi trenul special pentru Lyon era tras la peron.

Era format dintr'o locomotivă şi un vagon salon elegant, în care cei doi prieteni luară loc imediat.

Prinţul se despărţi în chipul cel mai călduros de Robert Wilson, pe care-l însărcinase să procedeze fără nicio milă faţă de Robert de Paris.

Apoi se dădu semnalul de plecare şi locomotiva se puse îndată în mişcare.

Pe la ora cinci după amiază, trenul special intră în gara din Lyon, care era pavoazată ca pentru zile mari.

In tot oraşul domnea mare însufleţire şi niciodată marele oraş al Franţei nu adăpostise o societate atât de aleasă ca acum.

Aveau loc serbări sportive, cari erau onorate cu prezenţa preşedintelui Republicii, însoţit de întreaga sa suită.

Dacă prinţul de Paris n'ar fi fost o personalitate atât de cunoscută şi iubită în toată Franţa, ar fi izbutit cu greu, desigur, să găsească adăpost în vreun hotel, căci numeroşii vizitatori dormeau până şi în camerele de baie, în bucătării.

Dar Raymond de Paris reuşi să găsească adăpost în cel mai de seamă hotel al oraşului; trebui să se mulţumească numai cu trei încăperi, dintre cari una o locuia el singur, iar alta fusese pusă la dispoziţia doctorului Schulze. A treia servea de salon comun.

Prinţul se interesă imediat la stăpânul hotelului asupra programului festivităţilor şi află că în aceiaşi seară, la ora 7, preşedintele Republicii era

aşteptat la serbarea din parcul comunal, unde avea să aibă loc şi un concert grandios.

— La ora şapte începe concertul, deci! spuse Raymond, după ce patronul se îndepărtă. Bine, îmi mai rămâne timp două ceasuri. Trebuie să încerc să vorbesc Preşedintelui.

— Asta va fi greu, aproape imposibil! fu de părere doctorul Schulze.

— Vom vedea, răspunse prinţul ,cu o mândrie pe care tânărul medic n'o cunoscuse încă la nobilul său prieten.

Prinţul se îmbrăcă în toaletă de gală şi spuse apoi doctorului:

— Aşteaptă-mă aici, scumpul meu Schulze. De îndată ce-mi voiu termina audienţa la Preşedinte, mă întorc la hotel şi vom merge împreună la serbarea din parc.

Prinţul strânse apoi mâna tânărului său prieten şi coborî în grabă scările, pentru a lua loc în trăsura care aştepta la scară şi care trebuia să-l ducă la palatul unde locuia preşedintele Republicii.

CAP. 135

La preşedintele Republicii

Prinţul Raymond adresă Cerului o rugăciune fierbinte să-i ajute să izbândească în ceeace-şi propusese. Va izbuti oare să obţie graţierea lui Egizio Ettore, — îi va fi cu putinţă să-l hotărască pe preşedinte să acorde brigandului Corsicei cel puţin îngăduinţa să iese din ţară, pentru a începe o viaţă nouă în continentul de peste Ocean?

Dacă va fi aşa, atunci totul va fi bine. Va pleca şi el-însuşi să-şi petreacă restul zilelor între străini, nu va şovăi o clipă să se despartă de pământul natal şi să trăiască numai pentru fericirea scumpilor săi copii.

Impreună cu copiii săi, — da, prinţul nu se dădea înapoi să-l numească în sinea sa pe Ettore fiul său, căci el ştia că omul acesta deşi e un criminal, în ochii săi, însă, iubirea Letiţiei îl ierta de păcate şi-i redădea ceeace pierduse: onoarea.

Dar ce se va întâmpla dacă Preşedintele îi va refuza îndeplinirea acestei dorinţe?

La gândul acesta groaznic, fruntea prinţului Raymond se broboni de sudoare.

Ce va deveni atunci nefericita sa copilă, care printr'un jurământ sfânt în faţa altarului — ce nu putea fi călcat sub niciun cuvânt — era legată pentru toată viaţa de brigandul Corsicei?

Dar chiar dacă legământul acesta bisericesc, n'ar fi fost atât de trainic, după cum era în realitate, — totuşi, Letiţia nu se va despărţi niciodată de Egizio Ettore, — niciodată nu va consimţi să-l lase pe bărbatul iubit... Şi asta o ştia bine prinţul Raymond.

O! atunci... atunci va trebui s'o piardă pe scumpa sa copilă, — atunci va însemna că a regăsit-o pe Letiţia numai pentru a o strânge o singură dată la pieptul său şi s'o piardă apoi pentru totdeauna.

— Nu, Dumnezeu nu va încuviinţa aceasta! murmură prinţul Raymond. Tu ştii bine, Părinte din Ceruri, că am îndurat de-acuma destule suferinţe şi griji — şi de-aceea fă ca să-mi pot recăpăta copila iubită şi să pot închide ochii în pace şi fericire!

Am culcat-o pe Carmencîtta mea în pământul rece şi mormântul de marmoră de pe insula Madeira nu este oare un simbol al suferinţelor mele?

Cereţi mâine numărul 140 tuturor chiocarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 9.

O, Dumnezeule din Ceruri, nu-mi răpi deci cel puțin singurul lucru de care atârnă liniștea sufletului meu!

N'am fost niciodată un om rău, n'am comis niciodată cu bună știință o faptă de care să mă rușinez apoi, am trăit conform legilor pe cari le-ai orânduit Tu!

Am dat săracilor atâta cât mi-a stat în putință, am sprijinit dreptatea ori-unde mi s'a prezentat prilejul.

Tu ești un Dumnezeu drept și de-aceea te implor să-ți dovedești mărinimia și față de mine, — dă-mi putința să mai izbândesc odată în ceeace urmăresc, — dă-mi cuvintele cari să miște inima președintelui Republicii, — dă-mi puterea să-l conving, și atunci totul va fi bine și copila mea va fi salvată!

Trăsura opri în fața palatului unde locuia președintele Republicii. Prințul Raymond fu primit de un lacheu și condus în vestibulul unde-l întâmpină un șambelan care-l întrebă cu ce poate fi servit.

— Solicit o audiență la Excelența-Sa președintele Republicei! răspunse prințul Raymond.

Șambelanul înălță din umeri.

— Domnul meu, răspunse el, ori-cine a-ți fi, trebuie să vă spun că Excelența-Sa, nu acordă în orașul acesta niciun fel de audiențe, în afară persoanelor cari au fost îngăduite în mod cu totul special. Dar chiar dacă Excelența-Sa ar consimți să vă acorde o audiență, aceasta n'ar putea avea loc în cursul zilei de astăzi. Iar mâine, Excelența-Sa va fi ocupată ziua întreagă, căci programul festivităților este foarte încărcat.

— Mă cunoști d-ta pe mine, domnule? întrebă Raymond pe tânărul șambelan.

— Nu vă cunosc. Cine sunteți?

— Și cine ești d-ta, dacă-mi e îngăduită întrebarea?

— Eu sunt vicontele Terasini, răs unse tânărul, și însoțesc pe Excelența-Sa în calitate de șambelan.

— Sunt încântat de a-ți fi făcut cunoștința, viconte, — răspunse Raymond — cu atât mai mult, cu cât tatăl d-tale a fost tovarășul meu de arme.

Tânărul viconte se dădu un pas înapoi.

— Un tovarăș de arme al tatălui meu! exclamă el. Spuneți-mi vă rog numele dv!

— Eu sunt prințul Raymond de Paris.

Tânărul șambelan se înclină până la pământ și când se îndreptă iarăși, se putea citi pe trăsăturile sale o adevărată admirație pentru acela în fața căruia stătea.

— Prințe Raymond de Paris! exclamă el, — de câte ori nu ne-a vorbit tata despre dv. zugrăvindu-ne faptele dv. vitejești în fața dușmanului.... De câte ori nu ne-a lăudat înțelepciunea și spiritul dv. de dreptate!

— Nu mi-am făcut altceva decât datoria, viconte Terasini, răspunse prințul Raymond, cu acea modestie care-l caracteriza. Dar acuma, când știi cu cine ai de-afaceș, cred că nu-mi vei mai refuza audiența pe care o solicit la Președinte. Anunță-mă te rog, și comunică Excelenței-Sale că trebuie să-i vorbesc într'o chestiune de cea mai mare însemnătate, și asta încă în cursul zilei de azi.

Tânărul viconte Terasini se afla în mare încurcătură.

— Alteță — spuse el — cu toată bună-voința ce o am, trebuie să vă mărturisesc, totuși, că nu e posibil. Excelența-Sa se află împreună cu soția sa, și e obiceiul să nu-l deranjăm în asemenea ocaziuni.

— Ah! Excelența-Sa e împreună cu doamna! exclamă Raymond de Paris și o rază de nădejde îi lumină fața. Atunci te rog să încunoștințezi pe Președinte în prezența soției sale, că eu, prințul Raymond de Paris, doresc să-i vorbesc.

— Alteță, îmi iau o mare răspundere.

— Pentru care garantez eu, tinere! Intr'o zi, în vreme de război, tatăl d-tale mi-a transmis porunca din partea comandamentului suprem, ca să dau asaltul asupra unei redute. Aceasta era formată dintr'o stâncă abruptă, verticală. Părea aproape cu neputință să cuceresc postul acesta.

— „Nu pot da asaltul!" am răspuns tatălui d-tale! „Imi voiu pierde toți oamenii regimentului".

— „Trebuie să dai asaltul, prietene!" îmi răspunse tatăl d-tale. „Iau răspunderea asupra mea!"

N'am mai spus nimic, mi-am tras capela pe ochi și am strigat soldaților:

— „Dați asaltul, băieți!"

Atacul a reușit și am obținut victoria.

Ți-am istorisit episodul acesta, prietene, pentru că astăzi spun și eu către d-ta: „Iau răspunderea asupra mea!" Pornește la asalt, și izbânda va fi a noastră!

— Pornesc, Alteță! izbucni tânărul vîconte și strânse cu căldură mâna prințului.

Apoi porni repede pe scări în sus, în vreme ce lacheul îl conduse pe Raymond într'un salonaș.

După câteva minute, vicontele Terasini se reîntoarse și se adresă prințului:

— Am dat atacul și am învins, alteță! Ce farmec exercită numai rostirea numelui dv.! Cum l-au auzit Excelența-Sa și doamna, și-au și dat încuviințarea.

— „Prințul Raymond de Paris aci, la Lyon! exclamă Președintele. O! ce bucurie că-l revăd! Spune prietenului nostru că-l așteptăm!"

Maestrul de ceremonii, care intrase odată cu mine, reaminti că va fi în curând timpul de a merge la parcul comunal, — dar Excelența-Sa ia răspuns cam aspru: „Serbarea poate aștepta, — dar prințul de Paris nu trebuie să aștepte!".

— Îți mulțumesc din suflet, prietene! răspunse prințul Raymond, apoi urcă scara însoțit de vicontе și după ce trecură prin numeroase saloane luxos mobilate, un lacheu deschise o ușă.

Prințul intră într'o încăpere aranjată în stil Ludovic al XIV-lea.

Aici se aflau președintele Sadi Carnot și soția sa.

Deși președintele era oare-cum îmbătrânit în ultimul timp, el avea încă înfățișarea impozantă, și ochii săi străluceau de bunătate.

Soția sa era mai puțin îmbătrânită, și-și păstra toată frumusețea care o făcuse vestită în Franța.

Când prințul Raymond intră, se înclină în fața perechei prezidențiale, în vreme ce lacheul închise ușa fără sgomot. In clipa aceea președintele ieși în întâmpinarea prințului, îi întinse mâinile și spuse:

— Vino la inima mea, prințe Raymond de Paris! Bunul Dumnezeu ne poartă de grijă, căci ne

aduce pe vechii prieteni, — dar multă vreme a trebuit să-ţi duc dorul!

Raymond luă mâna preşedintelui şi acesta îl strânse la pieptul său.

Apoi îl conduse în faţa soţiei sale, şi aceasta îi întinse mâna pe care el depuse o sărutare respectuoasă.

— Nici n'am visat — urmă preşedintele — că voiu avea o astfel de surpriză aci, la Lyon.

De fapt am auzit de-acum, că prinţul Raymond s'a reîntors în ţară, după o lipsă atât de îndelungată, — dar s'a ţinut departe de palatul meu şi eu socoteam că n'am niciun drept să-l turbur în marea sa durere.

Da, scumpul meu Raymond, ştiu totul, vii singur, soţia d-tale a rămas în ţară străină!

— Se odihneşte în pământul Madeirei, Excelenţă — răspunse prinţul de Paris — acolo doarme somnul vecinic iubita mea soţie.

— A fost o femeie nobilă, care va trăi necontenit în amintirea acelora cari au iubit-o! spuse d-na Carnot, cu glas mişcat.

Şi acuma vei rămâne iar printre noi, prinţe Raymond? — urmă frumoasa soţie a preşedintelui.

Spune te rog da, spune că vei veni iar la Palat, căci acum mai mult ca ori-când avem nevoie de un prieten sincer şi credincios. Nici nu bănuieşti, scumpul meu prinţ, câte griji apasă pe caetele noastre.

— Şi pe mine m'a adus aici o grijă mare, Excelenţă! spuse Raymond, adresându-se preşedintelui. O grijă însă, dă naştere unei dorinţe... Şi de-aceea viu la dv. Excelenţă, şi vreau să vă mărturisesc durerea ce mă apasă, ca să hotărâţi dacă trebuie să port înainte această povară, sau să mă scap de dânsa pentru totdeauna.

— Cum? exclamă preşedintele plin de bucurie. Ai să-mi faci o rugăminte? In sfârşit, iată că-ţi expui o dorinţă. O, asta e aproape o surpriză şi mai mare decât aceea care mi-a făcut-o venirea d-tale!

Până acuma prinţul de Paris n'a binevoit să adreseze nici cea mai mică rugăminte preşedintelui său, deşi acesta ar fi fost ori-când gata să-i îndeplinească orice.

— Excelenţă, până acum aveam o singură dorinţă, pe care un stăpânitor mai mare mi-o putea numai satisface.

Preşedintele îl înţelese şi-i strânse mâna în tăcere. Dorinţa scumpă a acestui bărbat — s'o poată avea vecinic lângă sine pe frumoasa lui soţie, nu-i fusese împlinită.

— Şi acuma, prinţe Raymond — spuse preşedintele — dă drumul repede rugăminţei, şi sunt încredinţat că ţi-o voiu satisface imediat, dacă va sta în puterea mea.

Dar ce poate cere prințul Raymond dela șeful Statului său! Cerul i-a dat atâta bogăție, cum au puțini oameni pe acest pământ.

Prințul făcu un gest de apărare cu mâna.

— O, știu, știu — spuse președintele — că nu e vorba de vreun folos material, pe care vrei să mi-l ceri. Și firește că rugămintea nu te privește pe d-ta personal, ci pe un altul, — căci asta caracterizează sufletul d-tale nobil și mare.

Bine, spune-mi deci, ce te apasă pe suflet!

— Excelență! spuse Raymond de Paris și glasul său tremura, — vin la dv. să cer salvarea unei vieți omenești.

Perechea prezidențială se privi uimită câtva timp.

— O viață omenească, — ce înțelegi prin asta? E vorba despre grațierea unui condamnat la moarte, poate? Până acuma nu mi s'a prezentat încă o astfel de cerere, n'am nicio cunoștință de așa ceva.

Și totuși, d-ta vii și ceri dela mine salvarea unei vieți omenești! Dar spune-mi te rog numele aceluia a cărui viață e primejduită!

— Excelență, dacă aș rosti acest nume, veți rămâne uimit — veți crede că nu m'ați auzit bine și probabil că veți sta la îndoială o clipă dacă acela care se află în fața dv. e într'adevăr prințul Raymond de Paris.

Și, totuși, trebuie să se întâmple, căci de viața omului pentru care mă rog, este legată o altă viață, care îmi este mai scumpă decât a mea proprie.

O! Excelență, în mâinile dv. se află fericirea, nădejdea, liniștea sufletului meu, — și am venit aici încredințat fiind, că veți face pentru mine, ceeace a-ți refuza cu hotărâre altuia.

Excelență, viu să vă cer să dăruiți viața și libertatea unui om, care a păcătuit greu împotriva legilor — a unui om, care în clipa aceasta e

căutat în toate părţile ţării din ordinul Excelenţei-Voastre, — a unui bărbat pe capul căruia e pus un premiu mare.... Mă rog pentru viaţa unui proscris, a unui alungat din rândurile oamenilor, — pentru viaţa brigandului Egizio Ettore.

Când prinţul Robert rosti numele acesta, preşedintele rămase uimit şi schimbă cu soţia sa o privire repede.

Se făcuse tăcere în salon, — o tăcere ca în biserică.

Apoi preşedintele luă cuvântul, cu vocea schimbată...

— Este posibil oare, prinţe Raymond, ca d-ta să vii pentru a-mi cere graţierea lui Egizio Ettore?

Intr'adevăr, dintre toate dorinţele pe cari ai fi putut să mi le adresezi, ai ales-o pe aceia pe care nu sunt în măsură să ţi-o îndeplinesc.

— Excelenţă!

— O clipă, scumpe prietene, lasă-mă să termin! Vreau să-ţi expun motivele, cari mă pun în situaţia de a-ţi da un răspuns negativ, — deşi mă doare sufletul când văd că trebuie să-ţi refuz prima rugăminte pe care ţi-ai exprimat-o faţă de mine.

Dar Egizio Ettore a făcut atâtea răni pe trupul ţării mele, încât poporul nu încetează să ceară ispăşire. Omul acesta a cutezat să se ridice împotriva a tot ce este lege şi dreptate!

Prin aceasta, a dat o pildă primejdioasă. Spune d-ta singur, prinţe Raymond, ce se va întâmpla când preşedintele Republicei va graţia pe un om, care a îndrăznit să făptuiască o nelegiuire după alta, să dispreţuiască tot ce este lege şi să păcătuiască atât de mult împotriva semenilor săi, cum e cazul cu Egizio Ettore!?

Nu cunosc încă motivele cari te îndeamnă să-mi ceri graţierea lui Egizio Ettore. Dar îţi dau sfatul să nu mai reînoieşti rugămintea aceasta.

Imi dau bine seama că inima d-tale nobilă te-a

îndemnat să mi te adresezi mie, în favoarea proscrisului. Dar niciodată personalitatea d-tale influentă nu s'a angajat în slujba unei cauze mai proaste, ca acuma, prinţe Raymond, când ai devenit îngerul păzitor al brigandului Egizio Ettore.

O roşeaţă adâncă acoperi obrajii prinţului. Pieptul său tresălta puternic.

— Mă aşteptam la un astfel de răspuns, Excelenţă! spuse el apoi, cu glas înăbuşit. Ştiam că veţi vorbi în felul acesta şi ştiu că trebuie să vorbiţi aşa. Dar nici nu bănuiţi, Excelenţă, ce mă îndeamnă să-mi reînoiesc rugămintea.

Sunt nevoit să vă spun, Excelenţă, că toată fericirea vieţei mele atârnă de faptul dacă mă veţi lăsa să plec de aci satisfăcut sau nu.

— Toată fericirea vieţei d-tale! exclamă d-na Carnot, privind cu uimire la prinţul Raymond.

Prinţe, ce însemnează oare asta? Cum poate sta în legătură fericirea d-tale, cu acest Egizio Ettore, cu brigandul care a căşunat de-acuma atâtea ceasuri grele soţului meu?

— Dv. doamnă — spuse Raymond, adresându-se soţiei preşedintelui — vreau să vă explic cum stau lucrurile.

Dv. mă veţi pricepe, căci sunteţi femeie şi mamă, cea mai mare şi mai bună femeie din ţară şi cea mai nobilă mamă de pe pământ.

Dar înainte de a vă expune lucrurile, fie-mi îngăduit să spun câteva cuvinte de apărare pentru Egizio Ettore. Departe de mine gândul să scuz, ceeace a făcut dânsul. Nu, asta n'o voiu face. A furat, a atacat la drumul mare, a dat foc la case, l-a pedepsit în chip barbar pe procurorul Ferucio din Bonifacio.

Dar acesta n'a fost Ettore!

A fost îngerul răzbunător al lui Ettore!

Căci, Excelenţă, înainte ca omul acesta să de-

vie un criminal, a fost unul din cei mai loiali supuși ai dv.

Un om care nu cunoștea decât dreptatea și care trăia ca un cetățean respectuos față de legi.

A fost un fiu bun, căci o idolatriza pe mama lui. Era un vecin bun, gata să apere ori când averea prietenului său, și nicio pată nu-i murdărea cinstea.

Dar de odată se ridică un proces împotriva lui. Era învinovățit de a fi exercitat vendetta, — răzbunarea sângelui.

La judecată i se puseră martori falși. Da, erau falși, o jur pe bunul Dumnezeu, care privește în clipa aceasta spre noi, — erau martori cumpărați!

Cunosc pe aceia care i-au cumpărat și nu mă dau înlături să-l numesc pe omul, care e vinovat că Egizio Ettore, din cetățean pașnic cum era, a devenit un criminal, un incendiator, un bandit.

Este Robert, conte de Paris, — acela, pe care l-am numit fratele meu până mai ieri.

Excelență, am dovezile în mână și vi le voiu supune, căci vreau ca șeful țării mele să știe totul.

Dar nu vreau să vorbesc de Robert. Nu pe el vreau să-l judec acum.

Vreau să explic numai Excelenței-Voastre, cum a devenit Egizio Ettore un nelegiuit.

La Bonifacio a fost condamnat la o pedeapsă de temniță. A fost dus la închisoarea groaznică din Capul Pertusato și vârât într'o celulă de fier. Oricare altul în locul său și-ar fi pierdut mințile.

Dar mulțumită unei împrejurări fericite, a izbutut să scape.

Din clipa aceea, Egizio Ettore a devenit cu butit să scape.

In pieptul său s'a trezit tigrul și el jinduia după răzbunare împotriva acelora cari l-au ruinat.

Și când făptuia nelegiuiri, ele erau îndreptate numai împotriva acelora cu cari avea de aranjat unele socoteli; niciodată n'a atacat pe vreun căla-

tor nevinovat, — niciodată n'a întins mâna spre bunul omului sărac, — ci întotdeauna asupra acelora cari şi-au dobândit putere şi bunuri pe cale necinstită.

Dar Excelenţa Voastră îmi va obiecta, desigur, că chiar şi aceştia trebuie să fie apăraţi în proprietăţile lor. Da, dar nu e oare-cum o dovadă de caracterul lui nobil, că ataca numai pe aceia care îşi dobândiseră bunuri pe cale de hoţie sau înşelăciune?

Excelenţă, toate astea nu m'ar interesa deloc şi deşi l-aşi compătimi pe Egizio Ettore, n'aşi apare, totuşi, în faţa dv., ca să-i iau apărarea..

Dar voinţa dumnezeească a hotărât ca prinţul Raymond de Paris să vie în atingere mai apropiată — ba s'o zicem chiar pe şleau! — în legături de rudenie, cu Egizio Ettore.

Am avut o fiică, pe care n'am putut s'o cresc singur şi de aceea am încredinţat-o altor oameni.

In vreme ce eu eram în călătorie prin ţări străine, ea a avut prilejul să-l cunoască pe Egizio Ettore, l-a iubit... şi un preot al bisericii noastre i-a cununat!

— Sfinte Dumnezeule! exclamă soţia preşedintelui — Egizio Ettore cununat cu fiica prinţului de Paris!

— Da, brigandul de pe Fontanella este ginerele meu! exclamă prinţul, cu amărăciune, dar cu o anumită demnitate, care-l prindea de minune.

El este acuma soţul Letiţiei mele şi eu mă aflu în faţa dilemei: sau îmi alung fiica, sau să fiu alături de dânsa, în alegerea pe care şi-a făcut-o!

Excelenţă, în faţa dv. stă un tată îndurerat. Nu uitaţi în clipa aceasta, că el este prinţul Raymond de Paris, căruia Elysée-ul 1) îi datoreşte oarecari servicii.

N'am venit ca să mi se plătească pentru a-

1) Elysée-ul este palatul în care locuesc preşedinţii Republicii franceze

ceste servîcii. Intind însă mâna ca fată, pentru ca să înmoi inima președintelui meu și pe aceia a nobilei sale soții, în ai cărei ochi lucește o lacrimă.

Fiica mea nu vrea să se despartă de Egizio Ettore. Și cine e în stare să spuie inimei omenești: „Iubește!" sau: „Urăște!" — „Încetează de a iubi!" sau: „Încetează să urăști!"? Excelență, fiica mea va muri împreună cu Egizio Ettore, se va prăpădi odată cu dânsul.

Și implorând pentru dânsul iertarea Excelenței Voastre, nu vreau ca Egizio Ettore să scape complect nepedepsit.

Nu vreau ca poporul să învinovățească pe Excelența-Voastră că i-ați acordat clemența.

Nu, ceeace cer pentru el, este permisiunea de a părăsi Franța. Departe de pământul acesta, dincolo de Ocean, să-și găsească o nouă patrie.

Într'o țară în care n'a pătruns niciodată numele lui Egizio Ettore, să-și întemeieze dânșii o fericire pacinică, pentru care, firește, le voiu pune la dispoziție mijloacele necesare.

Și după ce se vor scurge anii și brigandul va fi devenit un altul — și asta se va întâmpla, căci există sămânță bună într'însul — atunci își va aduce aminte de clemența Excelenței-Voastre, vă va binecuvânta memoria și va spune probabil copiilor săi:

„Am stat pe marginea prăpastiei, și atunci un președinte de republică mi-a întins mâna, și m'a salvat!"

Nouri grei învăluiau figura lui Sadi Carnot, pieptul îi tresălta cu putere. Era limpede că în sufletul său se dădea o luptă vajnică.

D-na Carnot se ridicase încet de pe scaun, se apropiă de soțul ei și-i puse mâinile pe umeri.

— Scumpul meu — îi șopti dânsa — nu poți refuza prințului de Paris, singura dorință pe care și-a exprimat-o în viața lui, față de tine. Nu poți

face asta, dacă nu vrei să-l amărăşti de moarte.

Ingăduie-i, deci, acestui Egizio Ettore plecarea din Franţa. Atunci când nu va mai fi în ţară, plângerile împotriva lui vor înceta, căci nu va mai putea face niciun rău supuşilor tăi.

Priveşte la nefericitul tată care te imploră să acorzi această clemenţă! Tu eşti doar atât de bun, Sadi, — tu nu laşi pe nimeni să plece nemângâiat de lângă tine! Cum vrei atunci să nu satisfaci cererea unuia din cei mai buni prieteni ai tăi, a unui sfetnic atât de preţios ca prinţul Raymond de Paris?

— Nu pot, nu trebuie s'o fac şi nu o voiu face! răspunse preşedintele.

Dumnezeu ştie cu câtă plăcere aş îndeplini dorinţa bunului meu prieten. Dar ce va spune poporul meu, acele milioane de oameni de a căror soartă sunt răspunzător?

Aceasta e tocmai nenorocirea şefilor de Stat, că ei nu au dreptul să-şi urmeze pornirea inimei, ci trebuie să se supuie voinţei poporului. Regele nu stăpâneşte, ci este stăpânit.

Şi cum să justific eu în faţa sfetnicilor mei, graţierea lui Egizio Ettore, — a aceluia care a cutezat să ucidă pe preşedintele tribunalului din Bonifacio, — şi încă în ce fel l-a ucis! O, mă îngrozesc gândindu-mă la asta!

— Pentru că bărbatul acesta a purtat toată vina nenorocirei sale, răspunse repede prinţul Raymond.

Acest Amedeo Ferucio, Excelenţă, n'a fost omul de onoare drept care era considerat.

Nu vreau să bârfesc împotriva semenilor mei, şi cu atât mai puţin împotriva celor morţi. Dar îmi place să cinstesc adevărul, şi deaceea îmi îngădui să spun: Amedeo Ferucio şi-a meritat moartea.

— Dar asta nu scuză fapta lui Egizio Ettore, răspunse preşedintele. O furtună de nemulţumire se va bate asupra ţărei mele, când se va răspândi vestea că el a scăpat de pedeapsă.

— Şi dacă vestea aceasta nu s'ar răspândi? spuse prinţul Raymond. Dacă am ţine-o secretă, — dacă mi-aşi lua eu sarcina ca nimeni să nu afle despre această graţiere, în afară de acei cari sunt interesaţi în cauză?

Dacă voiu jura eu Excelenţei-Voastre că Egizio Ettore va părăsi Franţa în termen de opt zile, şi peste alte opt zile chiar Europa?

— O, nu insista prea mult, prinţe Raymond. Nu pot să-ţi satisfac cererea, — crede-mă!

Un şef de Stat nu are dreptul să facă nimic în taină, faptele sale trebuie să fie limpezi ca lumina soarelui şi inima sa trebue să stea vecinic deschisă, pentru ca poporul să poată privi într'însa.

Deasemenea, nu trebuie să uităm că şeful unei naţiuni este şi cel mai înalt judecător din ţara sa, dela care se aşteaptă şi cea mai înaltă justiţie.

Şi unde ar rămâne această justiţie, dacă l-aşi graţia pe Egizio Ettore, pe câtă vreme sute şi mii de oameni lâncezesc, în temniţe, fără să aibă nici pe jumătate vina lui Egizio Ettore?

N'aşi trebui să-i eliberez pe toţi?

Această graţiere izolată nu va trebui să aducă după sine o amnistie generală?

Iartă-mă, scumpul meu prieten Raymond, dar trebuie să rămân la hotărârea mea dintâi: nu pot face nimic pentru Egizio Ettore.

— Bine! exclamă prinţul, cu vocea tremurătoare. Dacă Excelenţa-Voastră nu-mi poate satisface această dorinţă care-mi stă atât de mult la inimă, voiu recurge la ultimul mijloc şi cel mai disperat.

Excelenţă, viaţă pentru viaţă! Vă voiu aduce acuma un serviciu, pentru care cer răsplătire.

Pentru prima oară în viaţa mea procedez astfel,

Cereţi mâine numărul 141 arturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 2.

căci Excelența-Voastră știe prea bine că tot ce-am făcut până acum pentru Franța, a fost în mod benevol și cu toată însuflețirea.

Astăzi, însă, cer și eu un avantaj în schimb. Îl cer, pentru că n'am încotro.

Dacă petiționarul nu poate fi satisfăcut, în schimb nu va putea fi refuzată îndeplinirea dorinței aceluia care vrea să salveze, ca o compensație, viața Excelenței-Voastre.

— Cum ai spus, prințe Raymond? Vrei să-mi salvezi viața? Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă, domnule președinte, că viața dv. scumpă este amenințată, — că sabia lui Damocles atârnă deasupra capului Excelenței-Voastre. Printr'o împrejurare fericită am luat cunoștință de o primejdie care ar putea lovi chiar în clipa următoare pe șeful țării mele.

Doamna Carnot păli și un țipăt ușor scăpă de pe buzele sale.

— Ce s'a întâmplat, prințe Raymond? O, spune totul, nu ne ascunde nimic, salvează-ne dacă mai e timp încă!

— Din nefericire, n'am nicio dovadă, răspunse Raymond, dar din sursă de încredere am aflat că un anarhist italian a sosit în Franța și se găsește în momentul de față la Paris.

Prezența acestui anarhist trebuie să fie în legătură cu o mare nenorocire, care amenință casa președintelui Franței. Din anumite aluziuni pe cari le-a făcut mizerabilul acesta, reese că e vorba de un atentat împotriva șefului Statului, care va fi executat probabil la Lyon.

Excelență, vă implor să părăsiți cât mai repede posibil orașul acesta, — modificați întreg programul dv. pentru săptămânile viitoare. Retrageți-vă pe vreuna din moșiile dv., unde veți fi în mai multă siguranță.

Ce nenorocire ar fi pentru întreaga Franță, dacă Excelența-Voastră...

— Destul, prințe Raymond! exclamă Sadi Carnot. Îți mulțumesc pentru bună-voința de care dai dovadă. Dar îmi îngădui să adaug că nu cred nimic despre acest complot. — Dacă ar exista în realitate, atunci organele polițienești ar trebui să aibă cunoștință de el.

— Funcționarii Excelenței-Voastre nu-s decât oameni — răspunse Raymond de Paris — și oamenii pot greși. Complotul există, în privința asta puteți fi pe deplin încredințat.

Anarhistul acesta italian se află la Paris și e cunoscut sub denumirea de „pasărea prevestitoare de furtună". Excelență, feriți-vă de furtuna pe care o prevestește omul acesta!

— Atâta vreme cât mă aflu în mijlocul poporului meu — răspunse Sadi Carnot cu nobilă mândrie — nu mă tem de nimic. Poporul mă iubește și am încredere în el.

Nu plânge, scumpa mea soție! N'avem niciun motiv să ne neliniștim. Ai avut singură prilejul să constați cum mă venerează poporul la Lyon. Nu-i oare tot orașul pavoazat, — nu mi se aruncă flori dela toate ferestrele pe unde trec?

Nu, tocmai aici la Lyon mă tem mai puțin ca oriunde!

Prințul Raymond își șterse sudoarea care-i broboneа fruntea.

— Eu mi-am făcut datoria, spuse dânsul. Domnul să vă lumineze, Excelență, și să vă facă să recunoașteți primejdia care vă amenință!

— Ascultă-l, Sadi! strigă doamna Carnot, tremurând de emoție. Te implor, ascultă de cuvintele sale și hai să părăsim Lyon-ul încă în seara asta!

In clipa aceasta, se auziră bătăi ușoare în ușă, și la invitația președintelui, își făcu apariția în prag, marele maestru de ceremonii.

Inclinându-se adânc în faţa preşedintelui, spuse:

— Excelenţă, a sosit trăsura care trebuie să ducă pe Excelenţa-Voastră la serbarea din parcul Municipal.

Îmi mai îngădui să reamintesc Excelenţei-Voastre că e timpul de acum să se îndrepte într'acolo. Mii şi mii de supuşi loiali aşteaptă cu nerăbdare apariţia Excelenţei-Voastre.

— Viu! răspunse preşedintele, şi făcu un semn maestrului de ceremonii s'o ia înainte.

Apoi se întoarse spre prinţul Raymond, îi puse o mână pe umăr iar pe cealaltă i-o întinse şi spuse:

— Iartă-mă, scumpul meu prinţ, că trebuie să te las să pleci nemângâiat. Rămâi prietenul meu şi dacă mai ai cândva o altă dorinţă... vino la mine.

Am procedat precum trebuia să procedez, ca preşedinte şi ca judecător. Te las cu bine!

Prinţul se înclină adânc, şi când se înălţă iar, era palid la faţă şi spuse cu vocea înceată către preşedinte:

— In clipa aceasta, Excelenţă, nu mă mai gândesc că dorinţa mea a rămas neîmplinită; tremur numai la gândul că vi s'ar putea întâmpla o nenorocire. De aceea vă mai rog înc'odată să nu vă duceţi la serbarea aceea... Nu părăsiţi astăzi palatul, Excelenţă!

— Trebuie, dragă prietene! spuse Sadi Carnot. Cum aşi putea să procur o desamăgire atât de crudă bunilor mei supuşi cari mă aşteaptă? Dacă aşi face-o, aşi apărea ca un laş în faţa propriilor mei ochi. La revedere, prinţe Raymond, sper să te mai văd în oraşul acesta.

Şi tu, scumpa mea soţie, — se adresă el apoi d-nei Carnot —... ah! dar ce văd! Plângi? Să fie oare curagioasa mea Cornelia, care a avut de îndurat atâtea ceasuri grele alături de mine?

— Plâng, scumpul meu bărbat, pentru că mă apasă o presimţire tristă! răspunse frumoasa femeie. Te implor, nu te duce, hai să părăsim Lyon-ul cât mai repede cu putinţă.

— Ba mă duc! exclamă preşedintele, cu hotărâre. Nimic nu mă poate împiedica să-mi fac datoria. Chiar dac'aşi şti că mă pândeşte moartea, tot n'aş sta o clipă la îndoială.

Noi, conducătorii de popoare, ne-am amanetat naţiunii viaţa şi trebuie să ne răscumpărăm amanetul, când se împlineşte sorocul.

Dar nădăjduiesc — adăugă el zâmbind — că bunul Dumnezeu din Ceruri îmi va dărui încă mulţi ani de viaţă, pentru binele tău, Cornelia şi a poporului care m'a ales în fruntea sa.

Cu paşi măsuraţi preşedintele părăsi salonul, garda de onoare din încăperea vecină prezentă armele şi el salută, înclinând încetişor capul.

— S'a dus! exclamă d-na Carnot, când uşa se

închise în urma soţului ei. O! prinţe Raymond, dacă mi-l vor ucide, nu va mai exista bucurie pentru mine pe acest pământ!

— Doamnă — spuse Raymond de Paris — e posibil ca informaţiile pe cari le-am căpătat eu, să nu corespundă realităţii.

Cine ar putea face vre-un rău unui preşedinte atât de nobil? — Care fiinţă ar fi atât de ticăloşită

să ridice mâna împotriva unui om ca Sadi Carnot?

— O! prinţe Raymond, au căzut ei şi alţii, cari n'au făptuit nicio crimă în viaţa lor. Istoria e plină de asemenea fapte sângeroase.

Nu, nu trebuie să te bizui pe bunătatea şi spiritul de dreptate al oamenilor.

— Doamnă, îngăduiţi-mi acuma să-mi iau rămas bun dela dv. — spuse Raymond de Paris, în-

clinându-se în faţa ei. Nu mai am ce căuta în casa aceasta.

— Pleci dela noi cu amărăciunea în suflet! spuse frumoasa femeie, întinzând mâna-i albă, pe care prinţul o duse cu respect la buze.

Te rog să ai încredere, căci voiu pune o vorbă bună pe lângă soţul meu şi cred că se va găsi vreun mijloc de scăpare. In orice caz, mai rămâi la Lyon. Preşedintele te va chema mâine încoace şi-ţi va da un rezultat mai bun. — Da, te rog eu, rămâi la Lyon!

— Voiu rămâne, doamnă — răspunse prinţul Raymond — căci prin făgăduiala dv. îmi redaţi viaţa.

După câteva clipe Raymond părăsi încăperea, coborî în grabă scările şi ajunse în stradă tocmai la vreme ca să vadă cum preşedintele urca în trăsură, în aclamaţiile entuziaste ale mulţimii.

La stânga lui luase loc tânărul viconte Terasini, în trăsura deschisă, trasă de doi cai înfocaţi.

Raymond de Paris se urcă şi el în trăsura lui şi porunci vizitiului s'o urmeze pe aceea a preşedintelui.

Convoiul trecu în galop prin străzile minunat pavoazate ale marelui oraş.

Prinţul vedea silueta înaltă a preşedintelui, care se întreţinea probabil cu Terasini, şi răspundea în acelaş timp salutului mulţimii care umplea trotuarele.

Dela ferestrele caselor se aruncau flori asupra echipajului preşedinţial, — femei şi fete frumoase zâmbeau cuceritor — şi trăsura înainta sub ghirlande de flori... până ce ajunse înaintea unui arc de triumf, construit special la intrarea parcului Municipal.

Aici aşteptau autorităţile pentru a-l primi cu ceremonialul obişnuit.

Muzîca militară intonă „Marsilieza" şi echipajul preşedinţial se opri.

Prinţul Raymond coborî repede din trăsura sa, căci vroia să fie martor la primirea triumfală ce făcea poporul francez celui dintâi cetăţean al său.

CAP. 136

Atentatul

Primarul oraşului se îndreptă spre uşa deschisă a trăsurii, pentru a da ajutor Preşedintelui la coborâre, şi prinţul Raymond văzu cum Sadi Carnot se ridică de pe perne.

In aceiaşi clipă în care Preşedintele dădu mâna sa primarului, din mulţime sări un bărbat şi se aruncă asupra acestuia din urmă cu atâta furie, încât bietul om se clătină şi era aproape să se prăbuşească la pământ.

In momentul următor Raymond văzu un fulger sclipitor, auzi un pocnet şi un nour de fum, învălui câteva clipe scena.

Totul se petrecuse cu atâta repeziciune, încât Preşedintele nici n'avusese timpul să-şi ridice mâinile pentru apărare.

Căci atentatorul sărise pe scara trăsurii şi se afla faţă în faţă cu Preşedintele.

Inainte ca să-şi fi putut da seama cineva de ceeace se petrece, se auziră alte două împuşcături.

Apoi Raymond de Paris îl văzu pe preşedinte prăbuşindu-se.

Niciodată nu mai văzuse el o figură mai palidă ca aceea a lui Sadi Carnot, niciodată groaza nu pusese stăpânire în aşa măsură asupra unei mulţimi de oameni.

In panica generală, nu-i dădu nimănui prin gând să-l urmărească pe atentator, şi desigur că acesta

ar fi scăpat, dacă prințul Raymond n'ar fi alergat ca un tigru după dânsul.

Mizerabilul vroia să dispară în mulțime și după metoda cunoscută a criminalilor urmăriți, striga din tot pieptul:

— Puneți mâna pe atentator!

Dar Raymond se năpusti din spate asupra lui și cu un pumn zdravăn în cap făcu să-i sară pălăria.

Lovitura aceasta, aplicată cu toată puterea îl ameți pentru câteva clipe pe atentator.

Prințul se folosi de acest prilej să-l apuce pe mizerabil de ceafă și să strige cu voce tunătoare:

— Omul acesta l-a ucis pe președinte! Puneți mâna pe el, — nu-l lăsați să scape!

Scena care urmă acuma, nu poate fi descrisă, din simplul motiv că nimeni n'ar fi în măsură să zugrăvească ceeace se petrece în două locuri diferite, fără ca una din descrieri să nu piardă coloritul.

In vreme ce tânărul viconte Terasini ținea în brațele sale pe Președintele rănit și dădea poruncă vizitiului să pornească în goană, înapoi spre palat, — mulțimea turburată înconjură trăsura, în vreme ce alții se aruncară asupra atentatorului, cu gând să-l linșeze.

Și în mod sigur acesta ar fi fost rupt în bucăți, dacă prințul Raymond n'ar fi avut destulă autoritate ca să împiedice faptul.

— Ce vreți să faceți? răcni el cu voce tunătoare, împingând îndărăt mulțimea din jurul atentatorului, pe care-l ținea încă de ceafă. — Vreți s'o luați înaintea justiției? Sau aveți de gând să-l grațiați? — Căci o moarte repede este grațiere.

Nu, individul acesta aparține temniței, și acolo va fi dus!

Oamenii mai potoliți sfătuiră pe ceilalți să-l lase în pace pe atentator, care căpătase între timp

atâția pumni și lovituri de bastoane, încât era aproape mort.

Revolverul cu care trăsese asupra președintelui stătea la picioarele sale și Raymond de Paris îl ridică în grabă punându-l în buzunar.

Intr'acestea sosiră polițiștii la locul atentatului. Prințul predete acestora pe criminal. El, însă, era preocupat să afle ce se făcuse cu nefericitul Președinte al Franței.

Din câțiva pași ajunse la trăsura președințială și vicontele Terasini îi strigă:

— Ajută-mă, Alteță, trebuie să-l ducem acasă pe muribund!

— La Palat! strigă Terasini înc'odată vizitiului, dar acesta nu izbuti să-și facă loc prin mulțimea care se îngrămădea în jurul trăsurii.

Fiecare vroia să-l vadă pe Președinte, fiecare vroia să se convingă în ce stare se află, fiecare vroia să dobândească încredințarea că gloanțele nu l-au atins mortal pe Președinte. Dar chipul de ceară al acestuia, ochii pe jumătate închiși, ținuta moleșită, toate acestea lămureau cu prisosință că atentatorul nu-și greșise ținta.

Sadi Carnot nu murise încă, dar nici mult nu mai avea.

— Faceți loc, oameni buni! strigă Raymond către mulțime. Faceți loc pentru Președintele vostru muribund, — soțul vrea să-și dea sufletul în brațele scumpei sale soții. Faceți loc, ca nu cumva s'ajungem prea târziu.

Cuvintele acestea își făcură efectul

Mulțimea se dădu înapoi și în aceiași clipă în care vizitiul atinse caii cu biciul, toate capetele se descoperiră și o tăcere solemnă se întinse deasupra pieței din fața parcului Municipal.

Acuma de-abia prințul Raymond își îndreptă toată atențiunea spre Președinte, dar dintr'o sin-

gură privire își dădu seama că orice ajutor omenesc ar fi zadarnic.

Primul glonte tras de atentator pătrunsese în pieptul Președintelui, al doilea îl rănise ușor la umărul stâng, al treilea însă, pătrunsese în pântece și era cel mai primejdios din toate.

Trăsura nu putea înainta decât la pas și de-abia se îndepărtă de locul crimei și un bărbat cărunt, elegant îmbrăcat, se ivi în fața ei.

— Medicul palatului! strigă vicontele Terasini. Ce noroc c'ați venit! Repede, urcați în trăsură!

Medicul făcu întocmai și în cursul drumului se aplecă asupra președintelui, examinându-l.

Până în clipa aceasta, Sadi Carnot fusese lipsit de cunoștință, acuma, însă, deschise încetișor ochii și la întrebarea lui Raymond, cum se simte, răspunse:

— Mi-e frig...

Prințul își desbrăcă haina și acoperi cu dânsa picioarele Președintelui.

— Prea târziu! spuse medicul. Totul e în zadar. Excelența-Sa a intrat în agonie și nu cred să mai ajungă în viață la palat.

— Dar nu poate fi extras glontele, hemoragia nu poate fi oprită? întrebă prințul Raymond.

— Vedeți și dv. Alteță, — spuse medicul, care-l cunoștea bine pe prinț — că nu e nici urmă de hemoragie externă. Sângele s'a scurs în interior și tocmai în asta constă primejdia cea mare.

— Ah! sărmana mea Cornelia... și fiul meu... fiul meu... murmură Președintele muribund.

Trăsura ajunsese la palat. Sadi Carnot trăia încă...

Marele maestru de ceremonii apăru cu toți lacheii și privirile rătăcite ale tuturor exprimau groaza care le umplea sufletele.

— O! bunul meu stăpân! exclamă maestrul de

ceremonii, apucând mâna Președintelui și ducând-o la buze.

— Știe de acum doamna? întrebă Raymond de Paris, cu vocea înecată în lacrimi.

— Nu, Alteță! răspunse maestrul de ceremonii. Nimeni n'a cutezat să-i comunice vestea grozavă.

Intr'acestea se adusese o targă. Președintele fu așezat pe ea și transportat în hall-ul palatului.

De acolo fu dus mai departe în dormitorul său și prințul Raymond nu-l părăsi nicio clipă.

In momentul când neferdicitul Sadi Carnot fu așezt în pat, trupul său tresăltă cu putere, răsuflarea îi deveni greoaie, fața căpătă o înfățișare cadaverică și ochii se închiseră... Președintele republicii franceze murise.

— E mort! exclamă medicul palatului. Sadi Carnot nu mai este!

Toți cari se aflau în odaie se lăsară în genunchi, o tăcere solemnă învălui încăperea. Toți se rugau pentru sufletul celui dispărut.

— Și acuma — spuse marele maestru de ceremonii — doamna Carnot trebuie să fie pusă în cunoștință de cele petrecute... Dar cine va lua asupră-și să-i ducă vestea aceasta grozavă, — cine e în măsură să îndeplinească această solie cu tactul necesar?

— Eu cred — spuse medicul — că nimeni nu e mai indicat pentru sarcina aceasta delicată, ca prințul Raymond de Paris. Dânsul a fost întotdeauna un prieten al Elysé-ului și din gura sa, vestea groaznică va apare mai puțin doborâtoare pentru scumpa noastră stăpână.

— Primesc misiunea! răspunse prințul de Paris, în felul lui simplu și cumpănit. Ai bunătatea, domnule maestru de ceremonii, să mă conduci la apartamentul doamnei.

Peste un minut, prințul ajunse în fața ușii încăperii în care se afla soția președintelui ucis.

Maestrul de ceremonii îl anunță și de-abia păși Raymond în odaie că nobila femeie îi ieși în întâmpinare, cu mâinile împreunate. De-abia reținându-și lacrimile, ea îi spuse:

— Prințe, ce se petrece în palat? Trebuie să se fi întâmplat ceva neobișnuit... constat asta după fețele înspăimântate ale tuturor... Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi... Președintele n'a fost doar...

Raymond făcu un singur gest cu mâna. Doamna Carnot scoase un țipăt și se prăbuși într'un fotoliu.

In clipa următoare prințul de Paris stătea alături de dânsa, îi apucă mâna și o strânse cu iubire părintească.

— Doamnă — spuse el apoi — ați trăit atâta vreme alături de bunul dv. soț... acuma fiți tare și îndurați lovitura pe care v'a rezervat-o soarta. Președintele a fost chemat în Ceruri și în clipa aceasta spiritul său plutește deasupra noastră și caută să ne insufle tuturor putere și încredere.

— Am bănuit eu... murmurară buzele nobilei femei. Președintele a murit... Sadi Carnot a murit... Vai de biata Franță!

Ea nu întrebă cum a murit, — părea să știe lucrul acesta, căci iubirea are instincte cari nu înduc în eroare.

Cu o hotărâre bruscă ea se ridică și sprijinindu-se de prințul Raymond spuse:

— Condu-mă la cadavrul său, prințe!

E cu neputință să redăm scena mișcătoare care se desfășură lângă patul mortuar al lui Sadi Carnot, când Cornelia îl revăzu pe tovarășul ei de viață, însângerat și cu figura schimonosită.

— Asasinat! gemu nobila femeie. Asasinat, dar nu de unul din sânul poporului său, — nu, nu, numai asta nu, numai asta nu!

— Doamnă — spuse primarul din Lyon, care intrase tocmai atunci în camera mortuară — atentatorul este un italian, cunoscut în cercurile anar-

histe. El a făcut mărturisiri complecte și declară cu cinism că nu regretă fapta săvârșită.

— O, domnule primar, mai bine nu mi-ai fi spus lucrul acesta — zise nobila femeie, printre suspine. — Ah! scumpul meu Sadi, tu n'ai meritat soarta aceasta, tu purtai în pieptul tău o inimă părintească, o inimă care bătea cu credință pentru poporul tău.

— Doamnă — luă din nou cuvântul bătrânul primar — întreg poporul deplânge moartea Președintelui său.

Dacă veți da poruncă să se deschidă ferestrele, veți putea auzi plânsul oamenilor din stradă, și există un singur glas care blestemă pe atentator, — glasul poporului.

— Și poporul va înfiera fapta aceasta — spuse prințul Raymond — atâta vreme cât există o Franță! Istoria va însemna cu negru crima de astăzi. Noi, însă, cari l-am cunoscut pe Sadi Carnot, noi vom păstra veșnic trează memoria lui!

Nobila soție a președintelui se apropiă de prințul Raymond și întinzându-i amândouă mâinile, rosti printre lacrimi:

— Fii binecuvântat, prințe Raymond, pentru chipul nobil cum te-ai exprimat despre Președinte, a cărui ultimă faptă a fost că ți-a refuzat cea dintâiu rugăminte pe care i-ai făcut-o în viața d-tale.

Nu-i așa că nu i-o iei în nume de rău că te-a lăsat să pleci nemângâiat?

— Nu numai că nu i-o iau în nume de rău, dar admir chiar spiritul lui de dreptate și hotărârea sa. Binecuvântat fie numele său, în veci-veților!

CAP. 137

Dispariția doctorului Gordon

Există împrejurări cari pot hotărî asupra soartei oamenilor, asupra vieței și morții lor.

O asemenea întâmplare a fost când Ana Moran îl concedie cu atâta asprime pe Harry Reffold, și tocmai când acesta ieși din casă, individul cu barbă, care tot mai stătea sprijinit de car, își lungi gâtul într'o parte.

Când Harry urmări cu interes direcția privirilor sale, îl zări deodată în mulțime pe Tonson, care probabil că-i adresa celuilalt o comunicare importantă.

Lucrul acesta se petrecu fără să atragă atențiunea, căci Tonson întoarse spatele bărbosului și din când în când doar scotea pălăria, ridica când un braț, când celălalt, desfăcea degetele de la o mână sau dela alta, și făcea astfel impresia unui om foarte nervos, pe care senzaționalul eveniment îl copleșise cu desăvârșire.

Dar Harry se pricepea în chestii dintr'astea și chiar dacă nu înțelegea semnele, știa, totuși, că ele trădau ceva deosebit.

În primul rând, era cât se poate de bucuros că izbutise să afle că între individul, pe care-l tratase cu atâta asprime, în noaptea trecută,, și prea onorabilul domn George Tonson, exista o legătură anumită — căci cunoașterea acestui fapt îl scutea de o muncă grea.

Când bărbosul se ridică de pe locul său și o luă din loc cu mutra unui om plictisit, Harry nu

Cereți mâine numărul 142 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureșci I, Calea Victoriei 5.

pregetă să se ia după dânsul. Individul o luă agale şi Reffold ştiu îndată că avea în faţa lui pe unul din acei oameni cari părăsesc meseria de lup de mare, pentru a lucra pe uscat, pe cont propriu, ca piraţi.

Bărbosul o luase drept înainte şi Reffold îl urmă cu paşi măsuraţi, căutându-l în acelaş timp cu privirea şi pe Tonson, care dispăruse fără urmă.

Cel urmărit părea că are de gând să iesă afară din orăşel, căci ajunsese de-acum la ultimele case din Newchurch şi dacă nu intra în niciuna din ele, însemna că se pregătea de drum lung, căci cele mai apropiate locuinţe erau la vreo trei kilometri de acolo.

In orice caz, Reffold se opri locului şi apucă pe un drum lăturalnic printre grădini, de unde putea să-l urmărească din ochi pe individ, fără ca el însuşi să fie în primejdie de a fi văzut.

Această măsură de prevedere se dovedi în curând foarte la locul ei, căci bărbosul, se întoarse deodată şi luă atât de repede drumul îndărăt, încât Harry de abia îl putea urmări cu privirea.

După câtva timp însă, el îşi încetini paşii, dar mergea, totuşi, destul de repede, ceeace părea oarecum de necrezut la un om atât de îndesat ca dânsul. Părea să fie foarte grăbit, pentru a recâştiga timpul pierdut prin ocolul ce fusese nevoit să-l facă, — şi Reffold era din ce în ce mai curios să afle unde se va sfârşi călătoria...

După vreo zece minute, nu mai avea nicio îndoială în privinţa aceasta, căci individul se îndreptă spre aceiaşi parte a oraşului unde se dusese Tonson cu o zi în urmă, — şi apucă apoi în străduţa îngustă şi murdară, pentru a dispare în aceiaşi casă.

La lumina zilei, străduţa aceasta făcea o impresie şi mai deplorabilă ca în timpul nopţii şi

părea să fie complect moartă. Nicio vietate cât bătea ochiul, niciun om nu stătea în pragul unei uşi, niciunul nu-şi ducea paşii pe caldarâmul desfundat. Se părea că Tonson şi omul cu barbă erau singurii locuitori sau vizitatori ai acestei uliţe urgisite.

Deodată, auzul lui Harry fu izbit de sunetul unui claxon şi cu toate că sări în grabă la oparte era cât pe ce să fie lovit de aripa unui automobil verde, care cotise tocmai în stradă, cu iuţeala fulgerului.

O clipă, Reffold zări la fereastra maşinei o figură întunecată care-i părea cunoscută, — apoi maşina o porni în susul străzii şi opri în faţa ultimei case.

Portiera de lângă şofer se deschise, pe poarta casei ieşi ca o pisică bărbosul, se aşeză lângă şoferul uriaş şi maşina porni din nou, apucând-o pe şoseaua care ducea la Bedfond.

Fără să vrea, Harry îşi încordase toate simţurile. Ştia acuma că maşina este un „Ford", că avea cauciucuri „Good-year" şi că pe tăblia dinapoi a caroseriei se afla un cerc întunecat, de mărimea unei farfurii. Observase şi numărul, mai cunoştea şi drumul pe care apucase vehiculul. Dar celelalte indicii îi păreau mult mai vrednice de încredere, căci ar fi putut jura că numărul era falş.

Întâmplării se datora că Reffold ştia toate acestea şi această întâmplare avea să fie de mare folos doctorului Gordon, în schimb grozav de neplăcută unui altuia...

*

De câteva zile, John, servitorul lui Gordon, avea o mutră care trăda proasta-i dispoziţie şi nemulţumirea faţă de lucrurile înconjurătoare.

In casă se petrecuse o schimbare care nu-i plăcea deloc, cu toate că nu era în măsură să şi-o explice prea bine.

Stăpânul său devenise de o iritabilitate neo-

bicnuită, se închidea ceasuri întregi în laborator sau pleca de acasă, pentru a se întoarce curând înapoi. Serile şi le petrecea regulat la club, ceeace în ultimul timp nu prea făcuse decât rareori.

Cu uimire deosebită mai constată John că din seara aceea când d-rul Gordon venise atât de târziu acasă, nu se mai produse nicio invitaţie din partea d-nei Lambert — iar în fiinţa şi atitudinea acesteia se produsese o schimbare care-i dădea serios de gândit.

Mrs. Lambert era văzută acum mai des ca înainte şi se părea că nu-şi găseşte linişte în apartamentul ei. John observă cum umbla prin toată casa ziua şi seara şi cerceta peste tot cu o amănunţime îngrijorată. Apoi, începu să se intereseze deodată de toţi acoia cari intrau şi ieşeau din casă, dar cu aceasta John era de acord, căci îi dădea posibilitatea s'o viziteze mai des pe doamna şi să-i dea rapoarte amănunţite.

Mrs. Lambert era atunci amabilă şi fermecătoare ca totdeauna, dar lui John i se păru că trăsăturile ei trădau o oarecare încordare şi într'un rând observase chiar cu spaimă, că la intrarea sa dânsa ascunsese repede în sertarul biroului, un pistol mic, cu repetiţie.

Multă supărare îi mai făcea lui John şi telefonul în zilele acestea, care suna fără încetare, dar când ridica receptorul nu se auzea nimic, sau în cazul cel mai bun acela care vorbea nu putea fi priceput. Uneori se întâmpla că se auzea o convorbire străină, dar asta numai câteva clipe, apoi se producea o bubuitură că trebuiai să laşi repede receptorul din mână.

Chestia asta îl enervase rău de tot pe John şi când izbuti să obţină o legătură cu centrala telefonică, se plânse pe un ton energic şi ceru intervenţia grabnică a celor în drept.

Aceasta nu se lăsă mult aşteptată şi după un

sfert de oră sosi un lucrător care începu imediat să meşteşugească nu numai la aparat, dar şi la firele cari treceau prin fereastră. Apoi plecă tot atât de repede precum venise şi-l încredinţă pe John că de acum încolo totul va merge strună.

Şi într'adevăr, convorbirile următoare decurseră în ordine şi deaceea John rămase foarte uimit când peste vreun ceas îşi făcu apariţia un alt lucrător ca să vadă ce-i cu aparatul. Îşi îndeplini lucrul cu mai multă atenţiune decât primul şi când i se aduse la cunoştinţă că fusese de acum un coleg de-al său, dădu pur şi simplu din umeri, răspunzând că lucrul îi este cu totul indiferent şi că primise însărcinarea să examineze aparatul, pe care-l găsise, dealtfel, în cea mai bună stare.

Spre seară, însă, veni un al treilea, care nu ţinu în seamă opoziţia lui John, ci începu să examineze temeinic aparatul şi firele, după care mizeria începu din nou.

John găsi că serviciul telefoanelor e din cale afară de serviabil şi se consolă în cele din urmă spunându-şi că defectul trebuie să fie pe undeva la conducta din stradă, ceeace va fi uşor de găsit.

Nu-şi mai făcu sânge rău cu lucrul acesta şi de aceea fu foarte surprins când Mrs. Lambert apăru foarte iritată în hall şi, fără nicio introducere îi dădu însărcinarea să ceară Centralei o cercetare amănunţită a instalaţiei telefonice. El vru să-i răspundă că făcuse aceasta de mult de acum, dar doamna îi tăiă scurt vorba cu o mişcare energică a mânei, şi el se hotărâ, puţin cam ofensat, să îndeplinească porunca.

Interesul pe care îl dovedea deodată doamna pentru telefon, îi apăru de neînţeles, căci legăturile le făcea dânsul de obiceiu şi ea venea la aparat numai când o chema el, ceeace se întâmpla foarte rar.

Reclamaţia sa la centrala telefonică luă de data aceasta un caracter mult mai energic ca prima oară.

Lucrătorul care veni în grabă, nu se prea bucură de o primire prietenoasă, dar el își dădu toată osteneala și începu iarăși să meșteșugească la fereastră.

In clipa aceasta își făcu apariția și d-na Lambert, care păru că găsește operația atât de interesantă, încât urmărea cu încordare extremă fiecare mișcare a constructorului telefonic.

Veni apoi și un al doilea, care mormăi ceva pe sub mustață, în vreme ce scotocea prin geanta cu unelte. Dacă d-na Lambert n'ar fi fost de față, ar fi înjurat în lege, — așa se mulțumi, însă, să atârne cu furie receptorul, când la prima lui chemare Centrala răspunse imediat.

Lucrătorul plecă uitând să mai dea ziua-bună și d-na Lambert clătină din cap nedumerită, — dar când sosi și al treilea reparator ea ținu cu tot dinadinsul să fie de față și privi cu toată atențiunea la ceeace făcea individul. Lucrul se petrecu în deplină ordine și de data aceasta și d-na Lambert păru că se liniștește în urma acestui fapt, iar John crezu că observă c'ar fi nespus de gânditoare.

D-rul Gordon obicinuia să nu dea consultații Duminica și își îngăduia să doarmă ceva mai mult. Deaceea John fu foarte mirat că stăpânul său îl chemă azi să-l ajute la îmbrăcat la aceeași oră ca în zilele de lucru, și dela prima privire observă că doctorul era foarte rău dispus. Și într'adevăr, Gordon petrecuse iar o noapte fumând și frământându-și creerul și când aținei în cele din urmă, fu chinuit de visuri neplăcute.

Cam la fel se petreceau lucrurile din seara când fusese pentru ultima oară la d-na Lambert și spre spaima și rușinea sa trebui să-și mărturisească, că afacerea misterioasă din seara aceea avusese pentru el urmări pe cari nu le-ar fi crezut posibile. Își pierduse cumpătul cu desăvârșire, și dacă lucrul

n'ar fi fost atât de serios și neplăcut — și dacă nu l-ar fi lovit direct pe dânsul — s'ar fi amuzat pe socoteala lui.

Așa cum stăteau lucrurile, însă, deabia dacă un zâmbet slab îi mai înflorea pe buze și oricât încerca să-și facă curaj, nu-prea izbutea. Își repeta necontenit că Mrs. Lambert nu e decât menajera sa și activitatea ei exterioară, precum și legăturile ce le avea, prea puțin îl interesau, — dar, în clipa următoare începeau să-l chinuiască iar felurite întrebări asupra personalității ei și raporturilor ce le avea. Își făcea imputări că o primise în casă fără să se informeze precis asupra ei; dar, în definitiv, lady Crowford aranjase totul și o recomandație mai bună ca a ei, nici că se putea.

In definitiv, toate temerile sale se întemeiau pe bănueli și concluziuni hazardate, pe cari el le dedusese din atitudinea ei ciudată, — și cine știe dacă lucrurile nu s'ar dovedi cu totul nevinovate, în cazul când Mrs. Lambert ar renunța să păstreze caracterul ei închis!

Tocmai tăcerei acesteia îi atribuia dânsul anumite motive, cari îl atingeau mult, prin faptul că-i răneau vanitatea, și... trezeau într'însul un sentiment de gelozie chinuitoare... Era dispus că treacă cu vederea menajera sale tot trecutul ei întunecat — dac'ar fi fost vorba de așa ceva — și chiar să închidă ochii asupra unui prezent nu prea onorabil, — dar dacă ar fi un bărbat în joc, atunci, totul ar fi sfârșit...

Totuși, nu-și putea închipui cam cum ar fi asta, căci chiar acum, — când dânsa se afla alături de el în casă și el n'o vedea numai pentru că ea se ascundea de privirile lui, — era foarte indispus.

De fapt, nădăjduise în fiecare zi că d-na Lambert va pune capăt acestei situațiuni insuportabile, printr'o invitație la dânsa — dar se părea că ea nu simte nevoia unei explicații și d-rul Gordon își jură

că mai curând își va tăia picioarele decât să se ducă nechemat.

Cazul care căşunase toată nenorocirea îmi trecuse pe planul al doilea, deşi în primele zile îl preocupase foarte mult. Din analiza firicelelor găsite în palma bolnavului, reeşea că e vorba de o otravă vegetală necunoscută. Când doctorul o experimentă apoi pe animale, putu să constate efectul grozav al toxinei şi simptomele surprinzătoare şi variate pe cari le producea, — după cum preparatul era folosit extern sau prin introducere directă în sânge. In ambele cazuri, efectul se arătă în primul rând prin paralizia completă a centrilor nervoşi şi muşchiulaturei, şi deosebirea consta numai în faptul că atunci când se făcea o injecţie, moartea survenea cu iuteala fulgerului, pe câtă vreme în cazurile de infecţie exterioară, treceau câteva ceasuri până la sfârşitul fatal.

D-rul Gordon făcu apoi experienţă cu contra-otravă şi fu nespus de mulţumit în faţa succesului pe care-l obţinu. Chiar la introducerea directă în sânge a otravei, putea să înlăture efectul după un timp de câteva secunde, şi era uimitor cum dispăreau nu numai simpomele caracteristice ale boalei, dar animalele de experienţă îşi recăpătau şi complecta mobilitate.

Şi printr'o întâmplare d-rul Gordon făcu încă o descoperire privitoare la efectul acestei otrăvi ciudate. Cu prilejul unei experienţe, deschisese tocmai tubul de sticlă în care se afla preparatul, când John intră în laborator, pentru a-i comunica ceva. In vreme ce asculta ceeace-i spunea servitorul, adusese din întâmplare eprubeta în apropierea organelor de respiraţie ale animalului de experienţă şi când privi din nou la acesta, constată că el se lupta cu moartea prin asfixiere.

D-rul Gordon începu acum cercetări sistematice, şi în direcţia aceasta şi constată că într'adevăr, pre-

paratul avea efecte puternice şi sub formă de gaz.

Era vorba, deci, de o otravă drăcească, care nu lăsa nicio urmă în trup.

In ceeace priveşte cazul ciudat dela circumscripţia de poliţie din Bermondsey, el trase încheierea că individul pe care fusese chemat să-l examineze, venise în atingere într'un mod oarecare cu otrava aceasta; şi ar fi fost cât se poate de interesant pentru dânsul să afle amănunte asupra acestei chestiuni.

Dar nu mai auzise nimic referitor la dânsul şi incidentele petrecute ulterior în seara aceea rămaseră şi ele în umbră, astfel că-şi spunea necontenit că avertismentul d-nei Lambert mai bine nu s'ar fi produs. Pe de altă parte, s'ar fi expus cu plăcere, ori-căror primejdii, dacă prin aceasta, situaţia din casa lui ar fi luat înfăţişarea pe care o avusese înainte de seara aceea fatală.

John tocmaĭ servise dejunul, când fu solicitat de soneria stridentă a telefonului. D-rul Gordon se pregătea să-şi toarne ceaiul, când servitorul reveni în sufragerie şi-i comunică:

— Inspectorul Lanford doreşte să vă vorbească imediat, Sir!

Doctorul fu cam surprins şi se ridică repede, căci inspectorul obicinuia să-i telefoneze numai când era vorba de vreun caz urgent.

Când puse receptorul la ureche şi-i spuse bună-dimineaţa lui Langford, vocea tunătoare a acestuia îi lovi în ureche fraze scurte, nervoase:

— D-rul Gordon?... Da?... Bine că te-am găsit! Pare că s'a petrecut ceva grav în Newchurch. Amănunte îmi lipsesc. Poruncă expresă dela „Scotland Yard" să plec într'acolo.... şi să te rog stăruitor să vii şi d-ta. Şeful ţine nespus de mult la asta. Iţi trimit o maşină cam pe la 11 şi să vii să mă iei dela birou. Pe inspectorul-şef Wilson îl vom lua dela Victoria-Embankment. — Fii gata, deci. Cred că vii, nu?

— Cu plăcere, inspectore. Intr'un sfert de ceas sunt gata. La revedere...

Gordon era bucuros că putuse găsi un leac împotriva plictiselei de care se temea în ziua aceasta de Duminică, şi se înapoie în sufragerie unde termină dejunul, apoi îşi aprinse o ţigară, ceva mai bine dispus. După aceea porunci lui John să-i pregătească trusa medicală şi hainele. Intr'acestea îi comunică încotro se duce şi cam după vreo douăzeci de minute părăsi casa, pentru a aştepta sosirea maşinei anunţate.

— Nu trecură decât câteva clipe şi o limuzină „Ford" de culoare verde-închis se opri în faţa intrării, iar şoferul, salutând politicos, deschise portiera.

D-rul Gordon luă loc în maşină, care porni în susul străzii, cotind pe după colţ.

John se afla încă în hall-ul casei, când d-na Lambert veni și întrebă așa într'o doară:

— Incotro a plecat doctorul? A fost chemat la vreun pacient?

John se grăbi să-i comunice tot ce știa, dar doamna asculta distrată. Se pregătea să plece de acum, când se auzi soneria și John se îndreptă spre ușă pentru a deschide.

Afară era un bărbat în haină de piele și șapcă la fel.

— Vin din partea inspectorului Langford, să-l iau pe d-l doctor.

John se uită surprins la vizitator, apoi aruncă o privire întrebătoare spre d-na Lambert, care se apropiase între timp și părea foarte agitată.

— D-nul doctor a plecat de acum cu altă mașină, care a venit să-l ia, — spuse John.

— Asta nu prea înțeleg!

Șoferul clătină capul și se întoarse, nehotărât, să plece.

In clipa aceasta se petrecu un fapt care-l înmărmuri pe bietul servitor:

D-na Lambert se năpusti la șofer și-l apucă cu putere de braț.

— Du-mă la inspectorul Langford! zise ea.

Și așa cum era îmbrăcată coborî în grabă scările și se aruncă în mașina care aștepta, și care porni apoi cu toată viteza.

Sărmanul John rămase aiurit în ușa deschisă și trecu o bună bucată de timp până să-și revie în fire.

Când mașina în care se afla d-rul Gordon trecuse de acum prin câteva străzi și coti într'o uliță care ducea spre Tamisa, și care era mărginită de clădiri uriașe ce serveau de depozite, — motorul se opri deodată.

Șoferul începu să manipuleze cu furie și sări

apoi din mașină ca să cerceteze defectul. In cele din urmă deschise portiera și ridicând canapeaua căută o unealtă...

In clipa următoare un trup uriaș se aruncă asupra doctorului Gordon și în acelaș timp acesta simți un miros ascuțit, dulceag, pe care-l cunoștea destul de bine.

Inainte de a putea face o mișcare sau a scoate un țipăt, își dădu seama că-l părăsește cunoștința.

CAP. 138

Detectivul Wilson la lucru

Ce crezi d-ta de chestia cu d-rul Gordon, Wilson? Bănuiești cumva că a căzut într'o cursă?

Pentru a treia oară de acuma în cursul drumului spre Newchurch, inspectorul Langford pusese această întrebare, în vreme ce-l privea pe bărbatul înalt și uscățiv care stătea lângă dânsul.

De când d-na Lambert năvălise în biroul său și-i aduse la cunoștință întâmplarea senzațională, cazul din Newchurch pierduse orice interes pentru dânsul și ar fi rămas mai bine la Londra pentru a se pune în căutarea dispărutului. Căci după tot ce aflase, afacerea îi părea cam suspectă și doctorul îi era prea bun prieten, ca să poată rămâne indiferent dacă l-ar fi amenințat vreo primejdie. Langford mai vedea în fața lui ochii rugători ai frumoasei d-ne Lambert și găsea lucru de neiertat că se afla acum în drum spre Newchurch în loc să fi pus totul în mișcare la Londra, pentru găsirea lui Gordon.

Dar în primul rând trebuia să aducă la îndeplinire porunca „Scotland Yard"-ului chiar dacă ar fi pierdut din cauza aceasta timpul cel mai prețios.

Inspectorul ar fi primit cu bucurie cel puțin o mângâiere din partea lui Wilson, căci acesta conta la „Scotland Yard" ca un om care nu se dă bătut

nici în faţa celor mai grele probleme şi situaţiuni.

Dar asupra cazului Gordon, capabilul Wilson părea să nu prea fie lămurit încă, căci la întrebările repetate ale inspectorului dădea din umeri şi rămânea tăcut.

De-abia după câtva timp, când Langford renunţase să mai scoată un cuvânt din partea lui Wilson, acesta răspunse întrebării sale, cu o altă întrebare:

— Doamna care te-a vizitat era soţia lui Gordon?...

— Nu, răspunse Langford şi se miră că pentru detectiv chestiunea aceasta părea cea mai importantă. E numai menajera lui, adăugă el.

Wilson clătină capul, gânditor.

— Ciudat, spuse dânsul. Eu în locul lui m'aşi fi căsătorit de mult cu ea.

Inspectorul izbucni într'un hohot de râs de se cutremurară ferestrele maşinei. Într'aceasta îşi spuse că se face prea mult caz de oamenii dela „Scotland Yard" şi că Vilson ăsta, care conta ca o vulpe bătrână, părea să fie un găgăuţ în toată puterea cuvântului.

Când ajunseră în faţa comisariatului de poliţie din Newchurch, îl găsiră pe comisar aşteptându-i şi acesta nu întârzie să facă o descriere completă a faptului. In vremea aceasta, Wilson se adâncise într'un fotoliu unde părea să tragă un puişor de somn, iar Langford se întreba necontenit cu uimire de ce-i fusese dat tocmai el ca însoţitor.

In casa lui Milner, detectivul deveni, însă, ceva mai însufleţit. El îi lăsă lui Langford plăcerea să asculte vorbăria comisarului, şi se furişă în cabinetul de lucru al defunctului, unde ochii săi scânteietori examinară fiecare centimetru de pardoseă, plafon şi pereţi.

Cele două cadavre fuseseră lăsate în poziţia în care au fost găsite şi detectivul rămase locului în

faţa trupului lui Milner şi-l observă cu atenţiune deosebită.

— S'a făcut de acum vreo constatare medicală, domnule comisar? întrebă el.

— Firește, chiar două! se grăbi acesta să răspundă. Bătaie de inimă...

Nu se prea putea şti ce părere avea Wilson în privinţa aceasta, căci trăsăturile sale rămaseră imobile şi începu să cerceteze al doilea cadavru.

Deodată figura lui se lungi şi de pe buze îi scăpă un şuerat uşor.

— Omul acesta nu e cunoscut de nimeni aici, observă comisarul, dându-şi aere. — Şi nici nu se ştie cum a venit în casă.

— Nu-ţi mai bate capul cu asta, domnule comisar, căci te pot ajuta eu, spuse Wilson. E un bun şi vechiu cunoscut de al meu: David Stone. — Cu ăsta m'am cam înşelat eu, adăugă el, după o pauză scurtă. I-am profetizat, anume, că va muri în temniţă. Şi după cât se vede, am dat greş...

Langford găsi cazul foarte limpede şi obişnuit, şi nu putea să priceapă ce avea de făcut poliţia aici. I se părea caraghioasă insistenţa lui Wilson de a cerceta peste tot, dar îşi spuse că cei dela „Scotland Yard" trebuiau să-şi dea importanţă la orice prilej, şi deaceea chiar nu-i prea înghiţea dânsul.

Wilson cotrobăia tocmai prin masa de scris, examinând cu atenţiune fiecare bucată de hârtie, când deodată apucă repede un obiect mic şi-l ţinu între două degete în contra luminei.

Era o perlă mare, admirabil colorată.

— Minunat, nu? spuse el cu însufleţire.

Inspectorul cercetă şi dânsul nestemata, dar i-ar fi fost mai plăcut vreo unealtă ucigătoare sau ceva amprente digitale.

După ce detectivul puse perla în portvizit, îşi continuă cercetările cu şi mai multă asiduitate, dar se părea că nu mai poate găsi nimic care să-l inte-

reseze în chip deosebit. Nici obiectele pe cari le găsi în buzunarele celor două cadavre nu prea păreau să-l mulţumească, deoarece puse deoparte plictisit fiecare bucată şi ceru comisarului să facă un inventar.

Apoi începu iar să umble prin odaie, pentru a

se opri la câtiva paşi de cămin, unde începu să privească podeaua cu multă atenţiune. După câtva timp se lăsă încet în genunchi şi-şi trecu degetul peste scândurile vopsite în roşu.

— Aici a stat ceva şi apoi a fost târît mai departe, spuse el. Asta se poate vedea lămurit după

Cereţi mâine numărul 143 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERIZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5

urme. — Servitoarea nu prea pare să fie harnică, căci praful trebuie să fi rămas de câteva zile.

Langford rânji batjocoritor la observația aceasta.

— Consideri lucrul atât de important? — Cred că în primul rând ar trebui să ne lămurim dacă s'a petrecut într'adevăr ceva aici, spuse el, cam nervos. Îmi face impresia că ne pierdem vremea degeaba și comisarul e și el de părerea mea. Asta-i lucru pentru medicii legiști, dar nu pentru poliție, și aș ține mult să știu cine a alarmat „Scotland Yard"-ul cu chestia asta.

Wilson îl lăsă pe inspector să-și răspundă singur la întrebare și începu deodată să se intereseze cu multă însuflețire de mosafirii pe cari îi avusese Milner în seara trecută. Comisarul îi spuse numele lor, pe cari le aflase dela doctorul Warner, și Wilson își luă notițe.

Apoi deschise brusc fereastra și sări tinerește în curte.

— Vino și d-ta, Langford, să mai cercetăm nițel prin grădină.

In vreme ce inspectorul și comisarul îl urmară cam înțepați, detectivul începu să înconjure casa și nu-și ridică o clipă ochii dela pământ. Când se înapoiă, se repezi asupra unui obiect pe care-l văzu la câțiva pași de fereastră, și-l puse grabnic în buzunar.

Apoi îi atraseră atențiunea câteva urme de pași din apropierea imediată a zidului casei și începu să le cerceteze cu meticulozitate. Cu deosebire una din amprente părea să-i căsuneze multă bătaie de cap și el își luă oboseala să deseneze din nou pe o bucată de hârtie, forma ei exactă.

Când sfârși cu treaba asta, o luă cu pași mari dealungul grilajului care înconjura grădina de jur-împrejur.

Intr'acestea timpul trecea și umbrele înserării în-

cepură să se lase deasupra pomilor văduviţi şi a frunzişului galben. Wilson trebuia să se grăbească, deci, dacă vroia să mai afle ceva, — dar nădejdile sale într'un rezultat mai bun, nu prea erau mari.

Ajunsese în partea dindărăt a grilajului, pe unde trecea şoseaua spre Tamisa, când deodată privirea îi fu atrasă de o pată albă, care se afla la câţiva paşi de îngrăditură, reliefându-se din pătura galbenă a frunzişului veşted.

In chip mecanic, detectivul se îndreptă într'acolo şi ridică un plic... şi de abia privi la dânsul, că pe chipul său de obiceiu atât de rece, se zugrăvi o uimire fără margini. Răsuci hârtia pe toate părţile, ca şi cum ar fi vrut să se încredinţeze că nu era o iluzie, apoi citi cu jumătate glas, ca pentru sine:

„Inspectorul-şef Wilson dela „Scotland Yard.

După câteva clipe desfăcu plicul cu multă atenţiune şi scoase dintr'însul o scrisoare, care trăda o energică scriere bărbătească.

Wilson parcurse cel puțin de trei ori continutul și după fiecare frază făcea o pauză scurtă, ca pentru a-și reveni în fire.

Comunicarea era cam ciudată și enigmatică:

„Dacă ar fi venit doctorul Gordon, n'ar fi fost necesară această scrisoare către dv. Așa însă, dacă vreți să căpătați o lămurire în chestia asta, trebuie să-l întrebați pe inspectorul Langford asupra bolnavului care i-a fost adus acum câteva zile la circumscripție și pe care l-a tratat d-rul Gordon. Dispuneți transportarea cadavrelor la Londra și îngrijiți ca ele să rămâie sub pază severă, căci altfel se poate întâmpla cu dânsele, ceeace s'a întâmplat cu bolnavul inspectorului Langford. Nu vă preocupați de cele ce s'au petrecut în grădină, căci acestea n'au nicio legătură cu faptul și ar putea numai să vă inducă în eroare".

Wilson rămase câtva timp cu privirile pierdute în zare, apoi împătură hârtia cu grije și o luă încetișor spre casă.

Langford își cam pierduse răbdarea și nu căută deloc să ascundă lucrul acesta, întâmpinându-l pe detectiv cu vorbele:

— Dacă nu vrem să înoptăm aici, cred c'ar fi timpul s'o pornim la drum. Sau ai descoperit poate ceva care ar merita osteneala să rămânem aici?

Ii rânji cu ironie detectivului, căci îi făcea multă plăcere să dea de înțeles celor de la „Scotland Yard" — ori de câte ori i se prezenta prilejul — că nu's mai cu moț decât ceilalți polițiști londonezi.

Wilson dădu din cap negativ, cu resemnare.

— Povestește-mi mai bine istoria bolnavului d-tale, pe care l-a examinat d-rul Gordon! spuse apoi, deodată, și-l privi cu interes pe inspector.

Pentru răspunsul pe care-l primi, nu era pregătit.

Inspectorul începu să umble ca un buldogg înfuriat și arătă colegului dela „Scotland Yard" dinții-i lați și galbeni.

— Mr. Wilson, asta nu permit. — N'ai decât să-ți bați joc de d-ta cât poftești! Dac'ai fi fost în locul meu te-ar fi furat și pe d-ta, nu numai pe omul acela...

Detectivul făcu mutra unui om căruia îi torni în cap pe negândite o găleată cu apă rece și privi cu uimire nespusă la inspector, care se făcuse roșu ca racul.

In cele din urmă Langford se mai potoli și detectivul îi vârî atunci în mână scrisoarea.

Când inspectorul isprăvi cu cititul, figura lui căpătă o înfățișare oarecum disperată și-l privi pe detectiv cu o expresie vinovată.

— Ei, da... firește că asta-i altceva... Dar când mă pomenesc că mă întrebi așa de-odată de istoria aia blestemată...

Incepu să povestească apoi cu liniște cazul ciudat al d-rului Gordon, dar când termină, îl apucară din nou năbădăile:

— Doresc din tot sufletul ca banda aia să fie amestecată aici, căci în cazul acesta pot nădăjdui să pun în sfârșit mâna pe ea...

Wilson ascultase în tăcere și se pregătea acuma să sară înapoi în casă, pe fereastră.

— Ce se va întâmpla acum? întrebă Langford deodată.

— Intocmai ceeace scrie în scrisoare! îi răspunse Wilson și dispăru în odaie.

*

Cam pe la ceasurile unu după-amiază, Harry Reffold se întoarse acasă după vizita dela „Casa castanilor" și urmărirea omului cu barbă. D-na Renold îi ieși înainte, înfrigurată.

— Mr. Reffold, ai fost chemat de acum de două ori la telefon de Londra, dar din nenorocire nu știam când te întorci. Doamna vă chema peste o jumătate de ceas din nou....

Intr'acestea, d-na Gea îl privi cu multă atenție pe clientul ei și păru să întâmpine cu multă ușurare faptul că el nu trăda niciun fel de spaimă, ci doar uimire. Cutele din jurul buzelor ei dispărură pe dată și ea începu să-i comunice repede și în taină cele mai noui amănunte pe cari le aflase între timp asupra întâmplărilor misterioase din casa Milner.

Harry o ascultă cu politeță dar fără prea mult interes și ea se bucură de minunata stăpânire de sine de care dădea dovadă dânsul.

— Și mai trebuie să-ți comunic încă ceva, șușoti ea, după oarecare șovăială, ascunzându-și privirile... Mr. Tonson m'a vizitat din nou...

Reffold ridică interesat capul și Mrs. Renold se bucură mult de impresia pe care o făcuse asupra lui această comunicare.

— Firește că l-am primit cum se cuvine — se grăbi dânsa să-l asigure — dar venise numai în interes de afaceri, dacă mă pot exprima astfel. M'a rugat, anume, să-i vând ceva mâncăruri reci, și băutură, căci i s'au anunțat pe neașteptate niște musafiri și azi, Duminecă, nu poate găsi nicăieri să cumpere, deoarece magazine'e sunt închise. N'aveam încotro și trebuia să-i fac favoarea asta, dar când încercă să lege o discuție, i-am tăiat-o scurt. Pe negândite începu să se intereseze de oaspeții mei și în special vroia să afle amănunte asupra d-tale Mr. Reffold...

D-na Renold făcu o mutră șireată și Harry asculta din ce în ce mai interesat.

— Firește că n'am răspuns la niciuna din întrebările lui, și când își dădu seama de asta o șterse repede.

Harry nu prea se așteptase să atragă cândva

asupră-i, atenţia lui Tonson şi de aceea se întrebă, căror împrejurări se datoreşte faptul acesta. In tot ce făcuse până acum, păstra cea mai mare atenţiune, şi nu ştia să fi comis vreo neglijenţă care să-l fi pus pe Tonson, sau pe complicii săi, pe urmele sale. Dar după cât se vedea, dânşii îl luaseră la ochi, şi el era mulţumit să ştie asta, căci se putea orienta în consecinţă.

Tocmai se produse din nou chemarea telefonică din Londra şi d-na Gea îl conduse pe Reffold în biroul său, dar se retrase imediat, cu un zâmbet discret.

De abia auzi Harry primele cuvinte în aparat, că figura lui căpătă o expresie înspăimântată şi o lucire sălbatecă se aprinse în ochii săi.

— Dispărut?... Când?... Pe la unsprezece?.... întrebă el repede. Intr'o limuzină verde...? E sigur?... Te rog, linişteşte-te... Da... nădăjduiesc... La revedere....

Reffold ieşi buzna din birou şi vru să treacă repede pe lângă d-na Renold, care stătea năucă, — dar se răzgândi deodată.

O rugă pe hangiţă să dispuie să i se servească masa şi pe când mânca liniştit şi cu poftă în sufrageria foarte populată azi, căută să puie în legătură ceeace aflase la telefon, cu ceeace observase însuşi.

Nu putea exista nicio îndoială că d-rul Gordon fusese răpit şi nu numai limuzina verde, dar şi alte amănunte felurite îi întăreau bănuiala că cel răpit se afla în maşina pe care o văzuse trecând pe dinaintea sa cu puţin timp înainte.

Harry începu să-şi facă socoteala: cam pe la ora zece ceruse comunicaţia telefonică cu Londra şi în cursul sfertului de ceas următor trebuie să fi pornit de acolo anumite dispoziţiuni. Pe la ora unsprezece sosise maşina la d-rul Gordon şi pe la

unu fără un sfert — deci exact după trecerea acelui spațiu de timp de care avea nevoie limuzina ca să ajungă dela Londra la Newchurch — dânsa cotise în strada lăturalnică unde o văzuse Reffold.

In ceeace privea timpul, lucrul corespundea cu minuta, și chiar din punct de vedere cauzal, Reffold găsea o înlănțuire logică: d-rul Gordon fusese trimis la „Casa castanilor" — Harry știa cine dispusese aceasta — dar el nu trebuia să sosească acolo dacă sfârșitul tragic a lui Milner și Stone nu era recunoscut ca o crimă, pentru a se da astfel prilej unei anchete criminale amănunțite.

Reffold își mai aduse aminte și de convorbirea telefonică, pe care o avusese în cursul zilei de ieri, Tonson cu casa d-rului Gordon și acuma era în măsură să-și lămurească cum se petrecuseră lucrurile în această dimineață. Convorbirea cu inspectorul Langford fusese spionată și imediat fusese trimis automobilul să-l ia pe doctor.

Până aici, totul era lămurit pentru Harry. Dar altceva îi făcea multă bătaie de cap: cine să fi fost figura aceea întunecată pe care o văzuse în mașină alături de medicul londonez?

După masă, Reffold se duse în odaia sa și scrise câteva rânduri pe o coală de hârtie, o puse într'un plic, pe care îl vârî apoi în buzunar. Apoi întinse o hartă mare a localității Middlesex și stătu timp îndelungat asupra ei, luând notițe.

Exact la ora trei luă o mașină din fața gării și porunci șoferului să treacă prin fața „Casei castanilor" și să apuce apoi pe șoseaua care ducea la Bedfont.

Când automobilul trecu pe lângă grilajul casei cu pricina, Harry profită de un moment când nu era observat și cu o aruncătură îndemânatecă făcu vânt în grădină scrisoarei ce o luase cu dânsul.

De amândouă laturile șoselei ce ducea spre Bedfont erau grădini întinse de zarzavat și de abia după

vreo doi kilometri apărură câmpii arate şi pădure.

Reffold privea cu atenţiune la stânga şi la dreapta dar nu văzu nicio clădire, care să-i atragă luarea-aminte. In cele din urmă luă hotărârea să ceară sfatul şoferului.

Pe hartă observase două clădiri cari se aflau alături de şosea şi cari îi păreau vrednice de a fi luate în seamă. Şoferul cunoştea aceste construcţiuni. Una din ele, la depărtare de vreo zece minute, era o cărămidărie veche, care consta dintr'un cuptor de ars lutul şi câteva şoproane deschise pentru depozitarea fabricatelor; cealaltă se afla la vreo 5 kilometri mai departe şi era o fostă locuinţă de pădurar, dar care nu mai era locuită de ani de zile, ci servea numai de adăpost ocazional lucrătorilor agricoli.

Când maşina ajunse în apropierea cărămidăriei, Harry putu să observe cu amănunţime construcţiile şi îşi spuse că acestea de abia dacă i-ar putea oferi o ascunzătoare. Totuşi, porunci şoferului să oprească, şi coborî o clipă pentru a examina mai de aproape împrejurimile.

Şoseaua începea să coboare puţin şi se pierdea într'o pădurice care, după cum arăta harta, ajungea până aproape de primele case din Jekensfield.

După ce îşi aprinse pipa, Harry porunci şoferului să-i dea *drumul* înainte şi după vreun sfert de ceas ajunseră în pădure.

După indicaţiile şoferului, casa pădurarului se afla la vreun kilometru mai departe, şi de aceea Harry socoti nimerit să lase maşina să aştepte la marginea pădurii şi să meargă pe jos pentru a face cercetări mai amănunţite.

El apucă pe sub copaci şi paşi dealungul şoselii, până ajunse într'un tufiş, la capătul căruia se afla o căsuţă părăginită, al cărei acoperiş pe care crescuse muşchiul, era aplecat într'o parte. Casa şi îm-

prejurimile ei lăsa o impresie de complectă părăsire şi Harry se întrebă dacă în asemenea condiţiuni locul ar merita o cercetare mai amănunţită, când privirea sa căzu întâmplător pe şosea şi făcu o descoperire în urma căreia tresări.

Din cauza umezelii, drumul era aici mai puţin bătătorit ca până la intrarea în pădure şi deodată putu să deosebească lămurit urmele roţilor cari i se întipăriseră cu atâta precizie în minte, în cursul acelei dimineţi, şi după ce merse câţiva paşi după ele, ştia bine că se afla la ţinta cercetărilor sale. Maşina oprise aici şi de pe şosea duceau urme adânci de tălpi până la căsuţă.

El le urmări până cam pe la mijlocul tufişului, apoi se întoarse şi examină cu amănuntime locul unde oprise maşina. După câteva clipe ştia că veniseră doi bărbaţi, dar numai unul din ei se reîntoarse. Urmele cari duceau la colibă erau întipărite adânc şi neregulat, ca-şi-cum oamenii ar fi dus o sarcină grea.

— Cât timp îţi trebuie să mă duci până la podul Westminster? întrebă Harry pe şofer, când se întoarse la maşină.

Omul socoti câtva timp, apoi spuse:

— Cu maşina asta îmi trebuie cel puţin trei ceasuri.

— Şi cât ceri pentru cursa asta?

Celălalt îl măsură pe client de sus până jos şi, începu din nou să calculeze:

— Trei lire, sir, spuse el şovăind, după câteva minute.

Harry Reffold aprobă din cap şi sări în maşină.

— Allright! Şi pentru fiecare sfert de ceas câştig de timp, o liră în plus...

După câteva clipe maşina cam hodorogită zbura spre Twickenham, de parc'ar fi luat parte la o cursă de întrecere.

CAP. 139

Jurământul din biserică

Robert de Paris şi soţia sa Gilda ajunseră la Bastia.

Contele, înfierat de propriul său frate, mai nădăjduia că va mai putea salva o mare parte din averea sa, şi era ferm hotărât să scape de toţi creditorii săi, prin înşelăciune şi să pună mâna pe tot ce se putea.

Il trimisese înainte pe credinciosul său servitor Leblanc, cu însărcinarea să răspândească în întreg oraşul vestea apropiatei sale căsătorii cu prinţesa Gilda de Paris şi că imediat după cununie toţi creditorii săi vor fi satisfăcuţi.

Cum ajunse la Bastia, împreună cu Gilda, Robert luă o trăsură şi se îndreptă spre palatul său. In drum, cei doi ticăloşi discutară planurile lor.

Robert vroia să strângă la un loc toate lucrurile de preţ ce se mai găseau încă în palatul său, vroia să vândă tablourile scumpe şi mobilele, vroia să mai facă unele împrumuturi la câţiva bancheri — ceeace îi va reuşi uşor, când o vor vedea pe Gilda alături de dânsul — apoi vroiau să plece împreună în Anglia, pentru o bucată de vreme, pentru ca să înceapă de acolo opera lor de răzbunare.

Rănile pe cari le căpătase Robert în noaptea de pomină a „cununiei" sale, erau vindecate în parte şi numai câteva dungi se mai vedeau pe figura sa.

Gilda se restabilise complect în schimb, ea nu pierduse nimic din frumuseţea ei demonică, numai chipul ei era ceva mai palid ca de obiceiu.

Dar în ochii ei minunaţi lucea un foc misterios, în pieptul ei se trezise o patimă care se trăda acum în toate mişcările ei, în toate vorbele ce le rostea.

Era pasiunea voluptăţii.

Ea se alipea cu tandreţe de Robert, de când acesta deveenise soţul ei, din acea noapte a nunţii pe care o petrecuseră în pădurea castelului Miramare .Da, de atunci ea se simţea mult mai legată de Robert, chipul lui Egizio Ettore pălise în inima ei, sau mai bine zis îşi schimbase coloritul, nu mai strălucea în lumina aceea roză, pe care o împrumută dragostea, bărbatului iubit, — ci în roşul aprins cu care ura şi răzbunarea îşi zugrăvesc imaginile.

Cu duioşie se lipi Gilda de soţul ei, în vreme ce se aflau amândoi în trăsura ce-i ducea spre palat, şi cu priviri galeşe privea contele de Paris la făptura fermecătoare a iubitei.

— Acuma, Gilda mea — spuse dânsul — eşti fericită. Noi doi ne-am căutat şi ne-am găsit şi cred că nu-ţi pare rău că te-ai legat de mine pentru toată viaţa?

— Nu, de o mie de ori nu! îi răspunse pătimaşa femeie, îndreptându-şi spre dânsul privirile umezite. Tu mi-ai câştigat inima, Robert, dar fericită voiu fi de abia în ziua în care-l voiu vedea pe Ettore în lanţuri şi cătuşe... Atunci... atunci... nu mă voiu mai gândi la mizerabilul acela, — atunci îţi voiu aparţine numai ţie, scumpul meu Robert.

Ea îi întinse buzele şi Robert nu lăsă să-i scape prilejul de a gusta fericirea de pe gura ei.

Trăsura se opri în faţa portalului palatului şi cei doi soţi se deteră jos.

Cea dintâi privire a Gildei se opri asupra lui Leblanc, care stătea în faţa uşii şi părea foarte abătut, în aşa fel că Robert nu se putu opri să spuie frumoasei sale soţii:

— Leblanc ăsta are înfăţişarea cam tăbăcită... Ce-o fi având oare? De ce face grimaze atât de ciudate?

Servitorul ieşi repede în întâmpinarea stăpânului său şi-i spuse:

— Ah, domnule conte, totul e pierdut!

— Cum aî spus? Pierdut?

— Ceeace aţi mai nădăjduit să salvaţi — răspunse cameristul — s'a dus, stăpâne!... Sunteţi complect ruinat şi nu vă rămâne decât să vă luaţi desaga în spînare şi să porniţi în pribegie.

— Ai înebunit, Leblanc? De ce pierdere vorbeşti? — Dar să nu stăm de vorbă aici în stradă. Vino înăuntru, îmî vei povesti totul în biroul meu.

— Da, duceţi-vă înăuntru, răspunse Leblanc, cu ton prea puţin respectuos. Măgarul ăla de portar care m'a azvârlit în stradă, nu va fi mai binevoitor nici faţă de dv.

— Portarul meu!? exclamă Robert.

— Portarul dv.? Ehei, acesta s'a cărăbănit... acuma e un străin acolo, un adevărat urs, şi n'a lipsit mult să mă omoare în bătăi, când am vrut să-l dau în lături.

— Dar asta nu-i cu putinţă! exclamă contele de Paris. Cum ar putea cuteza omul acesta să mă alunge din propria mea casă? — Dar vreau să mă conving singur de lucrul acesta!

Şi înainte ca Leblanc să-l poată opri, Robert deschise portalul şi intră înăuntru.

— Opreşte! Cine eşti d-ta?

Cu aceste cuvinte apăru în faţa lui un individ înalt, în uniformă.

— Cine sunt eu, — nerusinatule? Cum îndrăzneşti să-mi pui întrebarea aceasta? Eu sunt contele de Paris şi casa aceasta e a mea!

— Că eşti contele de Paris, nu vreau să neg — răspunse portarul — dar că această casă este a d-tale, cred că te înşeli, căci dânsa a fost vândută ieri la licitaţie şi un altul a cumpărat-o.

Robert de Paris păli şi trăsăturile sale se schimonosiră.

— Omule! — răcni el cu voce răguşită — casa aceasta a fost vândută la licitaţie, spui?

— Da, eri a fost adjudecată, din însărcinarea d-lui Robert Wilson.

— Robert Wilson? Cine e impertinentul ăsta? — Ah! nu cumva o fi inginerul acela care venise la castelul Miramare, dar care în realitate nu era decât un detectiv?

— La ordinele dv. domnule conte! se auzi în clipa aceea un glas; o ușă laterală a vestibulului se deschise și detectivul își făcu apariția.

La vederea lui Wilson, Robert de Paris trebui să facă apel la toată stăpânirea de sine, pentru a nu izbucni într'un răcnet de furie, căci omul acesta fusese și el de față, când dânsul, Robert, fusese alungat din casă ca o fiară sălbatecă.

— Ingăduiți-mi, domnule conte, să vă lămuresc în câteva cuvinte cum stă chestia — spuse Wilson. Poate că e mai bine s'o auziți din gura mea.

Intr'adevăr, casa aceasta nu mai este proprie-

tatea dv. Prințul Raymond de Paris, care a răscumpărat toate datoriile dv. a scos-o eri la licitație.

Actualul proprietar este Abramo Haleb, care vă este, desigur, cunoscut, căci ați făcut și cu dânsul unele afaceri importante.

— Abramo Haleb, jid...

— Vă rog, nu vorbiți cu atâta lipsă de respect despre urmașul dv. în această casă, îi tăie repede vorba detectivul. — Abramo Haleb e așteptat aici din moment în moment, deoarece a cumpărat casa aceasta, pentru a o dărui fiicei sale.

— Ei bine! — răspunse Robert de Paris cu semeție — în cazul acesta cred că nu mă vei opri să-mi scot giuvaericalele, precum și tablourile și mobilele, căci le voiu transporta imediat de aici.

— Regret, domnule conte, că și în privința aceasta trebuie să vă procur o desamăgire. Giuvaericalele sunt și ele sechestrate de justiție, — mobilele și tablourile le-a cumpărat deasemenea d-l Abramo Haleb, odată cu palatul.

— Ah! au ținut deci să mă ruineze complect?

— Cred, domnule conte, că asta a-ți făcut-o de acum de mult însuși d-voastră, răspunse detectivul, foarte liniștit. De altfel, pentru a evita orice nelămuriri, am cinstea să vă comunic că și palatul dv. din Ajaccio a fost scos la licitație și în clipa de față nu mai posedați decât titlul de noblețe și pe fermecătoarea dv. soție.

Murmurând o înjurătură, Robert de Paris ridică pumnul pentru a lovi, dar Wilson se dădu un pas înapoi și spuse liniștit:

— Mai aveți poftă să gustați câteva lovituri, domnule conte? Feriți-vă, căci și în casa aceasta

Cereți mâine numărul 144 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. 2 Lei

Librăria Editoare IG. HERTZ. București I, Calea Victoriei 3.

se găsește o cravașă și o mână care se pricepe s'o mânuiască.

— Aer... aer... mă înăbuș! gâfâi contele de Paris. Și fratele meu... propriul meu frate a procedat în felul acesta... el a făcut din mine un cerșetor!...

— Fratele dv. n'a făcut decât să vă răsplătească pentru ceeace i-ați cășunat, și eu cred că a procedat încă prea blând... I-ar fi fost cu putință să vă bage la închisoare, căci dv. domnule conte, ați fost părtaș la o faptă mizerabilă îndreptată împotriva lui. Dar, deoarece n'a vrut ca numele familiei de Paris să figureze în analele închisorilor, a preferat să vă facă nevătămător pe altă cale.

— Dar cred că-mi va lăsa cel puțin dreptul să-mi iau hainele și rufăria?

— Totul a fost vândut, răspunse Wilson rece. V'am spus-o de acum, domnule conte că nu mai posedați nimic. Dar unui bărbat ca dv. nu-i va veni prea greu să găsească mijloacele și căile pentru a ajunge iarăși la bună-starea dinainte...

De altfel, cam trage în vestibulul acesta, când ușa e deschisă... De aceea, socot necesar să punem capăt discuției și, deoarece nu puteți intra în casă, domnule conte, va fi nevoie să ieșiți dintr'însa... Colo e ușa, bine-voiți vă rog...

Când Robert fu iar în stradă, chipul său era acoperit de o paloare cadaverică.

Gilda se repezi la dânsul și-l întrebă de cele întâmplate, dar el nu fu în stare să-i răspundă. O apucă de mână pe femeia iubită și vru s'o târască după dânsul, dar în clipa aceea se simți apucat de haină, pe la spate.

Era Leblanc.

— Nu vă grăbiți așa, domnule conte — cred că e vremea să aranjăm și socotelile noastre. In ultimele luni, am avut cinstea să avansez pentru dv. trei mii

patru sute de franci — la asta se adaogă leafa mea care a rămas neplătită... în total...

— Du-te draculuil răcni Robert şi încercă să se elibereze de Leblanc. Neruşinatule. Ce vrei dela mine? Nu m'ai supt în deajuns ani de-arândul? Nu m'ai înşelat oricând ţi s'a oferit prilejul şi n'am trecut eu cu vederea toate astea?

— Domnul conte nesocoteşte serviciile ce i le-am adus, răspunse cameristul. Am fost întotdeauna prea supusul dv. servitor şi n'am întins niciodată mâna asupra bunului dv.

— O mână nu, dar amândouăl strigă Robert de Paris. Ce, îţi închipui oare că n'am ştiut că eşti un hoţ şi un înşelător? Dar mi-ai fost necesar, de aceea te-am răbdat pe lângă mine.

— In cazul acesta, aveţi bunătatea şi plătiţi-mi serviciile cari v'au fost „necesare", răspunse Leblanc. Ce se va alege de mine dacă voiu pierde puţinii bănişori pe cari i-am pus de-oparte! Nu pot lua traista în spinare şi să mă înapoiez la Paris. Am nevoie de banil Banil Pe locl

— Şi eu nu-ţi pot plăti acumal răspunse contele. Sunt mai sărac de cum îţi închipui. Căci port un nume nobil şi trebuie să trăiesc corespunzător. Dar tu ce eşti?

— Aşa, va-să-zică, nu vreţi să-mi plătiţi! schimbă tonul Leblanc. Bine, voiu chema poliţia în ajutor.

Pe de altă parte, feriţi-vă să-mi mai ieşiţi în cale. Căci acela care cunoaşte secretele cuiva, cum le cunosc eu pe ale dv. ar putea să ridice oare-cari pretenţii.

— Şantagistule! strigă Robert de Paris. Aşa dar, şi creaturile mele se întorc împotriva mea! Atunci într'adevăr s'a sfârşit cu mine. S'a produs naufragiul, — guzganii părăsesc vaporul.

— Foarte mulţumesc, domnule conte, că mă asemuiţi cu un guzgan, răspunse Leblanc, ale cărui urechi semănau într'adevăr, cu urechile unui guz-

gan. Eu cred, însă, că e absolut suficient, dacă pot să rabd până la naufragiu. Dar n'am nicio poftă să mă înec odată cu vaporul!

— Termină odată cu discuţia asta, căci îmi vine rău! strigă Gilda. Ţine aici, Leblanc, ia inelul acesta cu briliante, el te va despăgubi complect şi-ţi va mai rămâne şi ceva pe deasupra.

— Eşti un mizerabil, nu mai vreau să te vad niciodată înaintea ochilor! strigă Robert de Paris.

— Imi face plăcere! răspunse Leblanc, în vreme

ce lua preţiosul inel pe care Gilda şi-l scoase de pe deget şi i-l întinse.

Inelul acesta îl voiu păstra ca amintire pentru frumoasa înşelătoare, care...

Contele nu-l lăsă să şi termine vorba şi-i dădu un pumn în piept încât bietul francez se clătină şi căzu la pământ.

In clipa următoare, Robert și Gilda se făcură nevăzuți după colțul străzii, și când Leblanc se ridică nu-i mai văzu pe foștii lui stăpâni.

Atunci, francezul își încleștă pumnii și ochii-i vicleni se holbară de mânie:

— Bine, m'ai tratat ca pe un ticălos, — de aceea voiu și proceda ca atare.

. . . . . .

Robert de Paris era aproape nebun, când Gilda îl trase după sine.

— Suntem pierduți! exclamă el, cu durere. La asta nu m'am așteptat.

Ah! blestematul acela de Raymond a lucrat destul de repede, s'a răzbunat cumplit împotriva mea.

— Dar noi nu ne-am răzbunat încă! răspunse Gilda. Și lucrul principal este să nu uităm niciodată de datoria aceasta.

De ce te vaieți? De ce urli? De ce-ți ieși din fire? Fii bărbat, omule!

— Nu pot, căci tot nu izbutesc să-mi dau seama ce s'a petrecut cu mine.

Acum câteva zile eram încă contele Robert de Paris, fratele prințului Raymond de Paris, și astăzi... un om fără adăpost, un cerșetor, legat de o femeie...

— Îți pare rău că ești legat de mine?

— Nu! răspunse Robert. — Nu, de o mie de ori nu! Singura mea mângâiere este că te-am pe tine.

— Și așa trebuie să fie! spuse blondina.

Atâta vreme cât sunt eu cu tine, să n'ai teamă de nimic, Robert. Căci îți jur că nu vom rămâne săraci multă vreme. Dacă nu te pricepi tu să faci rost de bani, atunci bizuie-te pe mine, căci îți voiu procura cât vei cere. Voiu găsi eu mijloacele necesare.

O clipă, Robert privi cu uimire la soția sa, apoi spuse:

— E adevărat! Cine posedă o femeie frumoasă, nu are dreptul să cadă în disperare. Da, răzbunarea

noastră împotriva lui Raymond trebuie să se îndeplinească. Vino, iubito, vom pândi la un colţ de stradă şi când va trece în trăsură, îi voiu trimite un glonte în piept.

— Cât de prost ai fi! răspunse Gilda, în vreme ce urcau strada principală a oraşului.

Cu asta nu ţi-ai ajunge scopul, căci deşi prinţul Raymond şi-ar pierde viaţa, tu vei fi în primejdie. Şi apoi, numeşti tu răzbunare uciderea unui om?

Nu, dragul meu, îi doresc prinţului Raymond o viaţă cât mai lungă, ca să simtă din plin răzbunarea noastră.

— Şi cum îţi imaginezi tu răzbunarea aceasta, Gilda?

— Ţi-o voiu spune! răspunse frumoasa blondină, luându-l de braţ. Părerea mea este, că dacă vrem să-l distrugem pe prinţ, trebuie s'o lovim în inimă pe Letiţia, fiica sa.

Dar care ar fi drumul cel mai sigur spre inima ei, dacă nu pierderea lui Egizio Ettore? Ea îl iubeşte doar, — şi gândeşte-te ce s'ar întâmpla dacă voiu distruge temelia existenţei sale!

Ea se va prăbuşi sub greutatea loviturii, şi când prinţul Raymond va fi pe jumătate nebun de durere, atunci vom fi izbutit să aplecăm capul lui mândru, atunci răzbunarea noastră va fi deplină.

— Asta n'ar fi prea rău — răspunse contele — dar cum aducem la îndeplinire opera aceasta?

— Trebuie să chibzuim bine lucrurile, răspunse Gilda. Cu puţin curaj şi precauţiune trebuie să izbutim. De altfel, vom avea şi câştigul de cincizeci de mii de franci, premiul pus pe capul lui Ettore. Vezi, dar, unim plăcutul cu utilul.

— E hotărât, deci, Egizio Ettore va cădea! exclamă Robert de Paris. Ah! scumpa mea Gilda, hai să intrăm colo, în biserica San Loretto! Vom îngenunchia în faţa altarului şi vom face jurământul

solemn, că nu ne vom îngădui odihnă până nu-i vom preda pe Ettore în mâinile justiției. — Vrei să faci jurământul acesta, Gilda?

— Vreau! răspunse frumoasa aventurieră și în ochii ei se aprinse o lucire sinistră.

După câteva minute cei doi ticăloși intrară în biserica San Loretto, care la ora aceasta era complect goală.

Robert o conduse pe soția sa la altar, unde ardea candela vecinică.

— Ingenunchiază, Gilda, spuse dânsul cu glas șoptit, în vreme ce el însuși se lăsă pe cea dintâi treaptă care ducea la altar. Ingenunchiază și repetă după mine jurământul pe care ți-l voiu dicta.

Frumoasa blondină se lăsă în genunchi, lumina candelei învălui figura ei palidă, și cu voce hotărâtă ea repetă jurământul pe care-l rosti Robert:

„Jur în fața lui Dumnezeu că voiu urî până la ultima suflare pe Egizio Ettore și pe Letiția, precum și pe prințul Raymond de Paris și pe toți aceia cari m'au maltratat și m'au nenorocit. Până la ultima suflare îi voiu urî, jur că vreau să mă răzbun asupra lor, cum nu s'a mai răzbunat încă niciun om pe acest pământ, și că primul fulger al răzbunării mele îl va lovi pe Egizio Ettore.

„Nu mă voiu lăsa înduplecată de nicio milă, nu mă voiu lăsa înduioșată nici dacă Egizio Ettore va îngenunchia în fața mea, nici dacă Letiția va vărsa lacrimi amare, nici dacă prințul Raymond va cerși mila mea. Nu le voiu dărui nimic din răzbunarea mea și ea va fi potolită numai atunci, când Egizio Ettore va fi predat autorităților, când inima Letiției va fi zdrobită, și când prințul Raymond va fi distrus!

„Asta o jur în fața iubitului meu soț Robert de Paris și-l însărcinez să se răzbune împotriva mea, dacă mă voiu face vinovată de călcarea jurământului.

„Atunci îi voiu oferi eu singură pieptul pentru a-şi înplânta pumnalul într'însul, atunci mă voiu lăsa ucisă de el, fără să ridic vreo imputare împotrivă-i".

Jurământul acesta răsună sinistru până în cel mai îndepărtat ungher al sfântului lăcaş şi Robert de Paris îl încheiă cu un „Amin!" înăbuşit.

Apoi se aplecă, o cuprinse pe Gilda în braţe şi o ridică.

— Şi eu îţi jur ţie, iubito — spuse contele de Paris şi figura-i demonică se schimonosi de un zâmbet fioros — şi eu îţi făgăduiesc în faţa lui Dumnezeu, că de azi încolo nu voiu avea altă misiune în viaţă, decât să-i distrug pe aceia, cari ne-au distrus pe noi.

„Şi tu să ai dreptul să mă ucizi pe mine, dacă mâna mea se va opri cândva în îndeplinirea operei de răzbunare.

„Şi tot aşa precum depun acum sărutarea aceasta pe buzele tale, tot aşa pecetluim contractul morţii, pe care l-am încheiat în clipa de faţă".

Se îmbrăţişară cu patimă, şi o sărutare sălbatecă pecetlui groaznicul jurământ de răzbunare.

Apoi, mână în mână, se îndreptară spre ieşire.

Dar în aceiaşi clipă când Robert de Paris şi Gilda părăsiră biserica, de după o coloană din apropierea altarului se ivi o făptură, care stătuse acolo în genunchi, neobservată de cei doi ticăloşi.

Era un bărbat îmbrăcat în zdrenţe, şi care părea încă prea tânăr pentru a putea fi luat drept cerşetor.

Omul care ascultase jurământul grozav al celor doi ticăloşi, şi care se uita acum după dânşii cu ochi plini de uimire, fusese eliberat de abia de câteva zile din casa de nebuni.

In casa aceea mohorâtă fusese îngrijit şi era cunoscut sub numele de Wilhelm Müller.

Şi se ştia despre dânsul că-şi pierduse mintea în aceeaşi zi când juriul îi acordase premiul întâi

pentru pictură. Şi-o pierduse în clipa în care trăsura care-l ducea la banchet, trecuse peste cadavrul iubitei sale, care îşi dăduse drumul pe o fereastră dela etaj şi rămase zdrobită pe caldarâm...

In ziua aceea, soarta nefericită a tânărului artist înduioşase toată Bastia, dar precum se întâmplă de obiceiu, numele său fu repede uitat.

Banii pe cari trebuia să-i primească drept pre-

miu, au fost întrebuinţaţi pentru îngrijirea sa în casa de sănătate şi acuma, când i se dase drumul fiind considerat „vindecat", nenorocitul nu poseda decât zdrenţele cari îi acopereau trupul.

Tânărul din biserică păşi încetişor spre ieşire, în jurul buzelor sale flutură un zâmbet îndurerat şi-şi şopti:

— O, de ce n'am rămas în casa aceea, în care lumea începuse să mă uite şi eu am început să uit

lumea! De abia am păşit iar printre oameni şi am dovada răutăţei şi perfidiei semenilor mei.

Egizio Ettore e în primejdie, vor să-l trădeze autorităţilor! Ei bine, nobile bărbat, eu îmi aduc încă aminte de tine cu multă recunoştiinţă şi te voiu înştiinţa de primejdia ce te paşte, chiar dacă va trebui să merg pe jos de aici până pe piscul Fontanellei.

CAP. 140

Poliţaiul cel nou

De când cu asasinarea preşedintelui Republicei, situaţia lui Egizio Ettore se înrăutăţi, căci ca de obiceiu în asemenea cazuri, toate autorităţile din ţară şi toţi funcţionarii căutau să se impuie pe tărâmul lor, luând măsuri pentru bunul mers al lucrurilor.

Şi cu şeful poliţiei din Bonifacio se întâmplă ceva.

De abia trecuseră câteva săptămâni dela moartea Preşedintelui, şi poliţaiul din Bonifacio — un bărbat ca de vreo 60 de ani — primi o comunicare oficială prin care i se anunţa că este scos la pensie.

Dispoziţia aceasta a guvernului nu putea să aducă mare surprindere, căci cei din Paris observaseră de multă vreme şovăiala şi neputinţa acestui om faţă de Egizio Ettore.

Plângeri peste plângeri sosiseră la Ministerul de Interne şi fiecare din ele vestea o nouă nelegiuire a brigandului Corsicei. Cu deosebire moşierii din Corsica tremurau de frica lui Egizio Ettore şi vroiau cu orice preţ să fie scăpaţi de vecinica lui ameninţare.

Ei se plângeau de nepăsarea cu care trata poliţaiul din Bonifacio chestia aceasta şi cereau cu insistenţă să se trimită un alt funcţionar care să puie capăt activităţii brigandului.

Noul preşedinte de republică nu şovăi o clipă

să îndeplinească dorinţele supuşilor săi, — dar el auzea numai plângerile celor bogaţi şi puternici împotriva lui Ettore, dar nu şi binecuvântările cu cari poporul din Corsica îl copleşeau pe brigand.

El nu ştia că acesta nu se atingea niciodată de bunurile sărăcimii, ci ataca numai pe aceia cari împilau mulţimea, şi nu bănuia că numai bogaţii îl considerau duşman pe Ettore, pe câtă vreme săracii îl numeau prietenul lor.

In consecinţă şeful poliţiei din Bonifacio fu nespus de uimit când primi într'o bună zi scrisoarea prin care i se anunţa trecerea sa la pensie. Dar bietului om nu îi rămânea altceva de făcut, decât să se supuie inevitabilului şi să părăsească frumosul palat pe care-l locuia în Bonifacio, în calitate de şef al poliţiei.

După trei zile dela plecarea sa, sosi înlocuitorul său...

Lumea rămase surprinsă când află cine era noul poliţai — dar societatea nobilă din Bonifacio era pe deplin satisfăcută cu alegerea pe care o făcuse Preşedintele, căci el trimesese de data aceasta un om care făgăduia foarte mult ,căci era unul de-ai lor, se trăgea dintr'una din cele mai nobile familii, era un aristocrat pur-sânge.

Da, noul şef al poliţiei din Bonifacio nu era altul decât... contele Robert de Paris.

In câteva cuvinte, vom lămuri cititorilor noştri cum a fost posibilă această numire.

Robert de Paris aparţinea uneia din cele mai nobile familii franceze, — ce-i dreptul nu se prea bucura de u nrenume bun, fiind cunoscut ca un om depravat în toate privinţele, dar... era, totuşi, fiul prinţului de Paris şi ca atare, preşedintele Republicei nu-l putea lăsa să decadă complect.

La asta se mai adăoga faptul că Robert de Paris fusese prieten în copilărie cu actualul preşedinte, şi când acesta văzu pe lista de audienţe, care

i se prezentă într'o zi, numele lui Robert de Paris, scoase o exclamaţie de bucurie:

— Ah! ăsta e camaradul meu de joacă din copilărie!

Robert fu atunci invitat să intre înaintea tuturor celorlalţi solicitatori şi comunică preşedintelui ce-l aducea la dânsul.

Şi contele de Paris îşi jucă bine rolul.

Cu lacrimi de disperare în ochi povesti că-şi pierduse toate bunurile şi că propriul său frate fusese acela care-l împinsese în prăpastie.

Din cauza unei certe cu prinţul de Paris se despărţise complect de acesta, prinţul nevroind să recunoască anumite drepturi de moştenire, pe cari le avea dânsul.

Dar mai era şi un alt motiv, — spuse Robert — care-l înstrăinase de fratele său.

Iubise o fată săracă, o anume Gilda Carazzoni. din Saint Etienne, fiica unui pădurar. E drept, trebuia să recunoască cum că mariajul său cu această fată n'ar fi în conformitate cu rangul, dar... nu era decât un om şi în pieptul său bătea o inimă... şi în afară de asta ,ca om de onoare ţinuse de datoria sa să se căsătorească cu Gilda ,după ce îi făgăduise de acum cândva lucrul acesta.

Şi acuma se afla complect lipsit de mijloace împreună cu tânăra sa soţie, şi în situaţia asta disperată nu-i rămăsese altceva decât să se adreseze Preşedintelui său, cu rugămintea să-i încredinţeze o slujbă, care să-i dea cel puţin posibilitatea să ducă o viaţă conformă cu rangul său..

Preşedintele văzu lacrimile din ochii lui Robert (nu putea să ştie că erau lacrimi de crocodil) auzi plângerile sale şi nu ştia că sunt minciuni sfruntate, cu cari mizerabilul acesta încerca să-i înduioşeze inima.

— Scumpul meu Robert — spuse el, strângându-i mâna cu multă căldură — te voiu ajuta cu dragă

inimă, dar vreau să-mi spui d-ta însuți ce slujbă să-ți dau. In țara noastră fiecare post cere o instruire practică și funcționarii mei se ridică din treaptă în treaptă și cel mai merituos capătă slujba cea mai înaltă.

Nu pot să înlătur atâția oameni cari bat la ușa mea și să-ți dau d-tale o slujbă pentru care se bat de acum alții o sută... Judecă singur, Robert, dacă îmi este cu putință lucrul acesta.

Ah! supușii cred că șeful unui Stat poate mișca munții din loc cu un singur gest, dar ei se înșeală amarnic, căci și noi suntem legați de o anumită orânduială, și noi trebuie să ne supunem legilor în ființă.

— Excelență, răspunse contele de Paris, slujba pe care o cer dela dv. nu este atât de însemnată, încât să mă invidieze alții pentru dânsa... Ea este de fapt o slujbă grea și plină de răspundere.

E o slujbă către care mă atrage numai dorința să fiu folositor șefului țării mele, și să scap poporul de o plagă de pe urma căreia suferă de acum de atâta amar de vreme.

— In cazul acesta vorbește deschis! spuse Președintele. Care-i slujba pe care o ceri dela mine?

— Excelență — răspunse Robert — șeful poliției din Bonifacio e un bărbat în vârstă și... dacă-mi e îngăduit să vorbesc cu toată sinceritatea... un om incapabil.

Asta a dovedit-o cu prisosință, prin aceea că a lăsat să se scurgă anii fără să fie în stare să pue mâna pe Egizio Ettore — pe mizerabilul acela care-și face mendrele prin munții Corsicei.

— Egizio Ettore! exclamă președintele, cu un oftat ușor. Da, omul acesta mi-a căsunat de acum multe griji. Se spune că toată Corsica e înspăimântată de crimele și nelegiuirile lui.

— Imi îngădui să amintesc Excelenței-Voastre, numai de crima fioroasă făptuită împotriva prese-

dintelui tribunalului din Bonifacio, a acelui om distins care a fost o adevărată perlă a magistraturii, un patriot desăvârşit şi un partizan convins al republicii.

Pe acest Amedeo Ferrucio l-a ucis el fără milă.

— Groaznic! exclamă preşedintele, acoperindu-şi o clipă faţa cu batista. Şi un astfel de om se mai află încă în stare de libertate, mai ameninţă lumea cu nelegiuirile sale, în loc să fie ferecat în lanţuri şi cătuşe?

— Asta datorită neglijenţei condamnabile a şefului poliţiei din Bonifacio, răspunse Robert de Paris. Nu vreau să ridic nicio acuzaţie formală împotriva bătrânului slujbaş, dar... are dreptul de acum la odihnă... Trimiteţi-mă pe mine în Corsica, Excelenţă şi vă dau asigurarea că peste cel mult şase luni, Egizio Ettore va fi în lanţuri într'una din închisorile Franţei. Şi odată cu dânsul vrednica sa tovarăşă de viaţă, Letiţia, despre care se afirmă că schiţează planurile pe cari le aduce la îndeplinire apoi bărbatul ei. Şi tot astfel tovarăşii săi pe cari şi i-a adunat în văgăunile Fontanellei şi cari ar merita să le stea capetele, acolo unde le stau picioarele.

— Cu un cuvânt, deci: doreşti să devii şeful poliţiei din Bonifacio? întrebă Preşedintele.

Bine, voiu supune chestia consilierilor mei şi peste puţin timp îţi voiu comunica hotărîrea.

— Şi pot nădăjdui, Excelenţă, că hotărîrea aceasta va fi favorabilă pentru mine?

— Aşa sper, scumpul meu conte Robert.

— Excelenţă, dacă cererea mea va fi respinsă, nu-mi va mai rămâne decât să-mi pun capăt vieţii.

— Asta nu se va întâmpla, ai încredere în mine, răspunse Preşedintele.

— Dar mă tem ,Excelenţă, că dacă îi veţi întreba pe consilierii dv. vre-unul dintr'înşii se va lăsa influenţat de fratele meu Raymond — căci a-

cesta e atât de pornit împotriva mea, încât nu va sta în cumpănă să spuie tot ce-i mai rău despre mine... Ar fi în stare să mă zugrăvească drept un om mai mizerabil decât chiar Egizio Ettore. E trist că trebuie să rostesc cuvintele acestea, dar din nenorocire aici am ajuns.

— Atunci îţi făgăduiesc că nu voiu întreba pe fratele d-tale.

De altfel, pre cât ştiu ,el se află bolnav acuma la castelul Miramare.

Poţi pleca în linişte, deci, Robert, şi aşteaptă hotărârea mea.

Contele de Paris luă mâna Preşedintelui, o strânse călduros şi se despărţi pe deplin încredinţat că izbândise.

Şi nu se înşelă deloc în privinţa aceasta, căci după trei zile numai primi decretul prin care era numit şef al poliţiei din Bonifacio.

In acelaş timp primi o înştiinţare din partea cancelariei palatului, prin care Preşedintele dispunea să i se plătească din caseta particulară suma de cincizeci de mii de franci. Prin aceasta, el dădu posibilitate lui Robert să se aranjeze în chip demn în noul său domiciliu.

Robert, care locuia la un hotel modest, triumfă de bucurie când primi aceste două comunicări. O cuprinse în braţe pe Gilda, o strânse la pieptul său şi-i spuse:

— Acuma va începe lupta împotriva lui Egizio Ettore! — Vezi tu, scumpa mea soţioară, prinţul Raymond a vrut să mă distrugă, dar nu sunt eu chiar atât de lipsit de putere, precum credea dânsul.

Cereţi mâine numărul 145 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. [illegible]

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

— Posed o slujbă care mă așează printre primii cetățeni din Corsica, sunt șeful poliției din Bonifacio și în această calitate am dreptul să pornesc vânătoarea împotriva lui Egizio Ettore.

Acuma voiu face totul ce-mi stă în putere pentru a-l aduce în temniță cât mai repede cu putință, și deoarece sunt șeful unei armate întregi de carabinieri, lucrul acesta îmi va fi foarte ușor.

După trei ceasuri doar, Robert de Paris avea în mâinile sale suma de cincizeci de mii de franci

pe care i-o dăruise Președintele, din caseta sa particulară.

Intrebuință banii aceștia pentru a-și reface complect garderoba, pentru ca să poată apare împreună cu Gilda, în toată strălucirea cuvenită, căci știa doar cât preț pune societatea nobilă pe exteriorul oamenilor.

Şi în ziua de 15 August a aceluiaş an, noul şef al poliţiei din Bonifacio îşi făcu intrarea triumfală în oraş şi luă în primire slujba.

Toţi funcţionarii cari erau sub ordinele lui simţiră imediat că suflă un alt vânt... dacă ne putem exprima astfel.

Noul şef ţinea strâns hăţurile şi ceru tuturora să-şi îndeplinească datoria cu toată străşnicia.

Şi el însuşi chiar, se cruţa cât mai puţin. Trebuie să recunoaştem că era la postul său zi la zi, lucrând necontenit, căci avea de limpezit multe chestiuni încurcate.

Toată Corsica se afla într'o stare de plâns în ceeace privea administraţia poliţienească şi Robert nu şovăi o clipă să cutreere ţara călare şi în trăsură, pentru a-şi da seama de situaţie. Aproape întotdeauna era însoţit de Gilda, care se îmbrăca adesea bărbăteşte. Pieptul ei se umfla de mândrie că era acuma o persoană sus-pusă în provincia aceasta în care fusese odinioară o biată fată umilă şi al cărei tată jucase un rol atât de neînsemnat.

Robert se îngrijea să-şi facă legături pretutindeni, căci îşi dădea bine seama că trebuia să-şi câştige inimile şi încrederea tuturora.

Da, mergea chiar până acolo în cât împărţea banii pe cari îi câştiga, săracilor din Corsica, şi în curând se povestea peste tot că e un binefăcător al poporului şi nu căuta să stoarcă nimic de pe urma slujbei pe care o deţinea.

Şi tocmai lucrul acesta nu se putea spune despre fostul poliţai — căci acesta lua de unde putea şi nu-i cruţa nici pe săraci.

Robert de Paris se pregătea cu hărnicie pentru expediţia împotriva lui Ettore, din ce în ce mai tare strângea cercul în jurul brigandului, care continua să-şi aibă cartierul pe piscul Fontanellei.

Președintele Republicei fusese bine informat când îi spusese lui Robert că prințul Raymond zăcea bolnav la castelul Miramare. Era adevărat și doctorul Wolfgang Schulze avea prilejul să-și dovedească măiestria.

Bolnav trupește și sufletește se întorsese prințul dela Lyon, unde fusese martor la asasinarea lui Sadi Carnot și fu nevoit să rămâie la Bastia, în palatul său. Dar în decurs de opt zile numai, doctorul Schulze izbuti să aducă lucrurile în așa fel, încât nobilul său prieten putu să părăsească orașul, ceeace dânsul dorea cu însuflețire.

Bietul prinț avea impresia că i se apropie sfârșitul și dorea ca să-și trăiască ultimele clipe la Miramare, în castelul solitar în care-și petrecuse cea mai frumoasă parte a vieții, alături de scumpa sa Carmencitta.

Doctorul Schulze era și el de părere ca pacientul său să părăsească Bastia cât mai curând, căci punea mare preț pe aerul bun dela Miramare și pe liniștea de acolo și nădăjduia că asta va reda curând, puterile scumpului său bolnav.

Evenimentele din ultimul timp îl zdrobiseră mult pe Raymond și treziseră într'însul dureri amorțite. Dar doctorul izbuti în curând să potolească aceste dureri și se felicita de izbânda sa.

Mai rămăsese doar o slăbiciune mare și o melancolie care-l apăsa din când în când.

Dar Miramare făcea adevărate minuni. Prințul se însănătoși complect din punct de vedere al trupului, din zi în zi deveni mai puternic, numai starea-i sufletească rămânea aproape staționară.

Dar asta nu era de mirare, dacă ne gândim câte avusese de îndurat bătrânul prinț în timpul din urmă.

Cu câte speranțe plecase el la Paris, pentru a obține grațierea lui Egizio Ettore, — cu câtă în-

sufletire se dusese după președintele republicei la Lyon, când află că acesta se găsea acolo!

Apoi trebui să audă din gura președintelui că o grațiere a brigandului era exclusă, căci s'ar revolta întreg poporul împotriva acestui lucru.

Dar cu toate astea, prințul ar fi izbutit să obție îndeplinirea dorinței sale, dacă o mână ucigașă n'ar fi pus capăt vieții lui Sadi Carnot. Asta îi răpise ultima nădejde și-l doborâse cu desăvârșire. Glontele mizerabilului care-l omorâse pe președintele

republicei franceze, îl nimerise și pe dânsul.

Ce se va 'ntâmpla acuma, ce va deveni Egizio Ettore, ce va deveni scumpa lui fiică, care-și legase soarta de aceea a urgisitului?

Să ascultăm discuția dintre prințul Raymond și doctorul Schulze, pe când se aflau amândoi, într'o zi, în pădure, așezați pe covorul de iarbă verde, ca să aspire aerul binefăcător.

— Cum pot privi liniştit la ceea-ce se întâmplă cu Ettore, — cum pot să-mi încrucişez mâinile, atunci când e vorba de viaţa şi moartea singurului meu copil?

Doresc din suflet să le viu în ajutor, dar toată averea mea nu e în stare să asigure fericirea Letiţiei. O! Egizio Ettore ar deveni un alt om, ar începe o viaţă nouă, dacă ar fi iertat numai de păcatele trecutului.

Mă numesc prinţul Raymond de Paris, dispun de milioane şi comori de artă nepreţuite, de cari mă invidiază toată lumea, — dar nu sunt în stare s'o ajut pe fiica mea, nu-s în măsură s'o fac fericită.. ba sunt condamnat să văd cum merge spre pierzanie, încet dar sigur.

Doctorul Wolfgang Schulze nu răspunse îndată, ci privea spre pământ, gânditor. Ştia prea bine că prinţul avea dreptate şi cu toate astea Raymond nici nu bănuia măcar ceea-ce se petrecuse de curând, — nu ştia că fratele său. Robert izbutise să devie poliţaiul oraşului Bonifacio. Aceasta constituia o declaraţie de război a ticălosului, împotriva princiarului său frate, o provocare directă la luptă îndârjită.

Mai curând sau mai târziu, însă, nobilul bătrân va trebui să afle lucrul acesta, căci nu exista posibilitate să i se tăinuiască un fapt atât de însemnat.

Până acum, doctorul interzisese pacientului său să citească vre-o gazetă, ca să nu-i irite nervii şi aşa destul de distruşi. Dar deoarece starea sănătăţii sale se mai îmbunătăţise, tânărul doctor nu-i mai putea refuza lectura obicinuită. Ce se va întâmpla însă, când prinţul va lua din nou în mână un ziar şi va afla dintr'însul cum stau lucrurile cu fratele său?

Rotindu-şi privirea în toate părţile ca să-şi dea

seama că nu sunt spionați de nimeni, Raymond de Paris se adresă medicului german:

— Nu-i așa, dragă doctore, că ai fost pe Fontanella și ai comunicat lui Egizio Ettore și Letiției mele, că n'am putut obține nimic dela președinte, și nu mi-am putut îndeplini făgăduiala ce le-am făcut-o?

— Sunt trei zile — răspunse Schulze, cu vocea puțin tremurătoare, — de când, urmând dorinței dv., am urcat în timpul nopții pe piscul Fontanellei și am adus la cunoștința celor doi soți evenimentele petrecute la Lyon.

— Și? întrebă prințul, — desigur că nefericiții au fost cuprinși de disperare când au auzit vestea! Nimic nu e mai greu de îndurat pe acest pământ, decât o speranță înșelată.

— Da, am văzut disperarea lor, am văzut cum au izbucnit în lacrimi amare, dar acestea erau expresia durerei lor pentru uciderea mișelească a bunului președinte.

— O! scumpa mea Letiția! exclamă prințul, mișcat. Se vede bine că tu ești copila mea, adevărata mea fiică. Și eu nu te pot salva, nu-ți pot dărui fericirea modestă la care aspiri, alături de iubitul tău soț! Și cu câtă dragă inimă te-aș ajuta!

In clipa aceasta își făcu apariția Cristofor. Credinciosul servitor aducea un ziar și fără să spuie un cuvânt îl puse jos, înaintea prințului.

— Da, te surprinde, doctore, văzând că-mi îngădui iar să deschid o gazetă, dar i-am poruncit lui Cristofor să-mi aducă numărul recent din „Tribuna". Am renunțat destul de multă vreme la lectura gazetelor și acuma doresc să mai aflu ce se petrece în lume.

— Nu știu, Alteță — spuse doctorul Schulze — dacă nervii d-voastră sunt de acum destul de întăriți, pentru a afla noutăți.

— Ah! nu te'ngriji, nervii mei sunt cât se poate

de sănătoşi, simt asta prea bine.

Prinţul desfăcuse ziarul.

Doctorul Wolfgang Schulze, se hotărî în sinea lui să-i comunice vestea numirei fratelui său, înainte ca Raymond însuşi s'o fi aflat. In orice caz, îşi spunea el, era mai bine să afle din gura lui, că ticălosul de Robert se afla prin apropiere.

— De ce atâta introducere, doctore, — spuse prinţul. — Despre ce e vorba?

Vrei să-mi faci o comunicare, pe care nu trebue s'o aflu din gazete. Spune repede, chestia e, în orice caz, de mare însemnătate pentru mine.

— Dimpotrivă, nu prea e însemnată, e numai o mică înţepătură a soartei şi Alteţa-Voastră e doar obişnuită cu lovituri de pumnal.

— Asta o ştie Domnul din ceruri,, răspunse prinţul, făcând ochii mari. Da, soarta mi-a dat de-acum unele lovituri de pumnal, dar mi-am propus să port o pavăză, pentru ca să nu mai simt aceste împunsături.

Vezi, deci, scumpul meu, că sunt bine apărat. Vorbeşte dar! Ce fapt nou s'a întâmplat?

— Fratele dv. Robert...

— Ah! fratele meu Robert! Despre dânsul e vorba, deci. In cazul acesta sunt pregătit pentru o supărare mare, căci acolo unde e amestecat fratele meu nu poate ieşi decât ceva rău pentru mine.

— De fapt nu vă priveşte deloc pe dv., Alteţă, — urmă doctorul Schulze. — Faptul ce vreau să vi-l comunic, este că Robert de Paris a primit o slujbă dela preşedintele republicei.

— Zi mai bine că a dobândit-o prin viclenie — răspunse Raymond — căci de-aşi fi ştiut eu de asta, fii sigur că preşedintele nu i-ar fi dat funcţia. L-aşi fi prevenit, şi asta nu pentru satisfacţia mea, ci pentru a-l scuti pe preşedinte de o mare desamăgire.

De-altfel, nu pot să fiu atât de nemilos încât

să nu-i îngădui fratelui meu această slujbă, după ce i-am răpit toată averea, după cum se exprimă dânsul, probabil.

— Da, dar funcția aceasta este în Corsica — răspunse doctorul, cu oarecare șovăială — Robert de Paris se află în imediata dv. apropiere, Alteță.

— In apropierea mea! exclamă prințul, făcându-se palid.

— Da, Alteță, la Bonifacio.

— La Bonifacio? Nădăjduesc că nu e vreo slujbă importantă, o slujbă care să-i dea posibilitatea să pornească împotriva lui Egizio Ettore?

— Ba da, Alteță. Tocmai aici e partea proastă. Robert de Paris este șeful poliției din Bonifacio și în această calitate pregătește o expediție în toată regula împotriva brigandului Corsicei.

Știu chiar în mod sigur că acesta e planul său și tocmai pentru asta cred că e de datoria mea să comunic faptul.

Prințul se ridică de jos, se sprijini de un copac și începu să răsufle din greu.

— Robert de Paris, șeful poliției din Bonifacio! exclamă dânsul. Intr'adevăr, dacă n'ar fi prea tragic, mi-ar veni să râd. Ticălosul acesta fără pereche, înșelătorul acesta, supraveghează poliția unei provincii întregi... este o glumă drăcească, pe care numai creerul Necuratului ar fi putut-o scorni.

Dar de toate astea nu mi-ar păsa nimic, dacă n'ar fi tocmai Bonifacio sub ordinele fratelui meu, și dacă de slujba lui n'ar fi legate oare-cum datoria și dreptul de a întreprinde o expediție împotriva lui Egizio Ettore.

Ah! trebuie să lucrez repede acuma, pentru a lua înainte lui Robert. Trebuie să-i salvez, atât cât mai e vreme, — altfel Egizio Ettore și sărmana mea Letiția vor fi iremediabil pierduți.

— M'am gândit de-acum și eu, Alteță, — spuse

Wolfgang Schulze — că cei de pe Fontanella trebuie preveniți.

Când am fost în urmă cu trei zile sus pe munte, ei știau de-acum că Robert de Paris a căpătat slujba de șef al poliției din Bonifacio. Dar Egizio Ettore nu prea acordă mare importanță acestui fapt, — am început în câteva rânduri să vorbesc cu el despre asta, dar el evita, și n'am izbutit să-l conving de primejdia ce-l amenință.

— Cercetează-mi te rog pulsul, dragul meu doctor — spuse prințul — și hotărâște apoi dacă sunt destul de tare să merg cu d-ta în noaptea asta pe piscul Fontanellei.

Doctorul Schulze făcu ceea ce-i ceru prințul, dar după ce numără bătăile pulsului clătină capul și spuse:

— Nu, Alteță, nu sunteți destul de tare pentru a vă îngădui o astfel de oboseală. Ca medic mă opun la planul acesta și ca prieten trebuie să vă rog să părăsiți ideia.

— In cazul acesta, va trebui să mă supun sfatului medicului și prietenului, răspunse Raymond, cu tristețe. Dar Egizio Ettore se află în primejdie, Letiția e și ea amenințată și eu... eu să țin seamă de sănătatea mea?

Nu, doctore, asta nu pot s'o fac și chiar de ar fi să mă coste viața, trebuie să urc încă în noaptea aceasta pe piscul Fontanellei.

— Vă rog stăruitor, mai amânați cu câteva zile hotărîrea aceasta!

— Nici-un ceas, îl cunosc pe fratele meu, el va lucra repede și deci, trebuie să i-o iau înainte.

— Atunci, vă voi însoți, Alteță! spuse doctorul cu hotărîre.

— Îți mulțumesc, prietene, și te rog să pregătești doi cai, pentruca să putem urca pe munte.

Fă rost și de două travestiuri — cred că niște rase de călugări s'ar potrivi mai bine — și de în-

dată ce se vor fi culcat cei dela castel, vom porni la drum.

— Deoarece țineți cu toată hotărârea, Alteță, nu vreau să vă reținu, nu vreau să pun zăgaz porniri nobile de dragoste părintească pentru Letiția...

— Tăcere! îl întrerupse prințul. Uite-l pe lordul Milton! Nenorocitul continuă să mai locuiască în casa mea, după ce soția lui a dispărut în chip atât de misterios. N'ai izbutit până acum să afli ceva despre lady Mignon? Lordul e ferm convins că ea și-a găsit moartea în pădure.

— E adevărat că a fost găsită îmbrăcămintea ei în apropierea râulețului ce curge prin pădure, răspunse tânărul doctor, în vreme ce un zâmbet îi flutura în jurul buzelor. Dar eu cred că lordul Milton este singurul om de prin locurile astea, care poartă doliu după soția sa, și care e convins că numai o nenorocire i-a răpit-o pe frumoasa lady Mignon.

— De fapt — răspunse prințul Raymond, clătinând capul — nici eu nu sunt de părerea lui. Sunt ferm convins că lady Mignon a fugit pur și simplu de lângă soțul ei și... între noi fie vorba, dragă doctore... n'aș putea să iau în nume de rău frumoasei femei, procedarea aceasta.

E drept, nu prea a fost frumos din partea ei să-și lase bărbatul în pană, cum s'ar zice, — dar în definitiv, lordul acesta e cam prost de firea lui, și lady Mignon se potrivea cu dânsul, taman ca un armăsar focos cu un măgăruș, cari ar fi înhămați la aceiași trăsură.

Doctorul Schulze se încredință dintr'o privire că lordul Milton se găsea încă depărtișor de dânșii, apoi șopti la urechea prințului:

— Alteță, sunt în măsură să vă spun unde se găsește lady Mignon.

— Cum, știi?

— Acum trei zile, am văzut-o colo sus, pe Fontanella.

— Sfinte Dumnezeule, pe Fontanella? Locuește la Egizio Ettore?

— De fapt, nu la dânsul, — răspunse tânărul medic — ci la unul din prietenii săi; e unul din francezii aceia cari au devenit tovarășii lui Ettore, și er se numește Aristide de Lamotier.

— Așa dar, e vorba de o răpire?

— Da, de o răpire, dacă vreți s'o numiți astfel, — dar ea s'a dus de bună-voia ei.

Intr'o zi, lady Mignon și-a părăsit bărbatul, pentru a se plimba puțintel în pădurea învecinată cu castelul, și făgăduisse să se 'ntoarcă la cină. Dar ea a ajuns cu plimbarea până la poalele Fontanellei.

Acolo o aștepta de-acum tânărul francez, care-și desu iubita — asupra căreia avea un drept mai vechiu decât lordul Milton — pe piscul muntelui.

— Ah! dac'ar ști asta bietul ambasador al Marei Britanii! exclamă prințul, împreunându-și mâinile. El ar tuna și fulgera și Egizio Ettore ar căpăta un dușman nou și neîmpăcat.

— Dar noi ne vom feri să-i aducem la cunoștință faptul, spuse doctorul Schulze, râzând. N'are decât s'o considere moartă și părerea mea e, că trebuie să-i întărim credința aceasta...

— Tăcere, uite-l că vine! întrerupse prințul potopul de vorbe al tânărului său prieten. Ia privește-l. Și-a pus doliu la mână și pălărie, — mai lipsește numai să ia o lămâie în mână și ar fi un adevărat cioclu!

O făptură uscățivă se 'ndrepta în clipa aceasta spre cei doi bărbați. Era îmbrăcată în negru și fața complect rasă avea întipărită o durere adâncă pe ea.

Era lordul Milton, care dela dispariția soției sale slăbise grozav și care nu 'nceta să deplângă pierderea prea timpurie a iubitei sale jumătăți.

— Ah! aici sunteți, domnii mei! exclamă englezul, apropiindu-se de prinț și de tânărul medic. Și pe dv. vă atrage pădurea, ca și pe mine... Vreau să merg în pelerinaj la râuleț, unde și-a găsit moartea, scumpa mea soție.

Acolo obișnuiesc să stau ceasuri întregi pe malul apei și să privesc undele, întrebându-mă necontenit de ce tocmai pe mine a trebuit să mă lovească o nenorocire atât de grozavă?

O! dac'ați ști cât m'a iubit Mignon și cum am iubit-o eu pe dânsa! Nu putea să existe o femeie mai dragă, ea îmi aparținea cu trup și suflet și apoi... deodată... moartea asta fioroasă...

Scoase o batistă din buzunar și începu să-și frece ochii cu dânsa.

— Consolează-te, scumpul meu lord — spuse prințul Raymond. E drept că ai îndurat o pierdere ireparabilă, dar timpul vindecă asemenea răni...

— N'o voiu uita niciodată pe Mignon, spuse cu tărie lordul. Și mă bat cu gândul să-mi cumpăr o vilă prin locurile astea, pentruca să-mi duc zilele pe aici și să trăiesc din amintirea ei.

O! nici nu vă dați seama, domnii mei, cât ne-am iubit de mult!

— Ba știm — răspunse prințul Raymond — în special d-ta ai adorat-o pe lady Mignon. Era doar atât de frumoasă și dulce!

— Era regina tuturor femeilor! exclamă lordul Milton. Și virtutea ei, întrecea încă frumusețea cu care a înzestrat-o natura.

Dar scuzați-mă, domnii mei, trebuie să mă duc la râuleț, sunt atras cu o putere irezistibilă într'acolo. Știți, uneori îmi vine să mă arunc și eu în apă, căci știu că pe fundul ei o voiu găsi pe scumpa mea Mignon. Dar...

— Dar vă răsgândiți — își dădu cu părerea doctorul Schulze — căci vă aduceți aminte la vreme că apa e foarte adâncă în locul acela.

— Da, adâncă, e adevărat, şi apoi, moartea prin înec e atât de vulgară... şi nu se cuvine ca un lord Milton să-şi dea sfârşitul în felul acesta.

Dar mă duc, domnii mei, căci pe locul unde şi-a găsit moartea, vreau să înalţ o rugă către Domnul, pentru odihna sufletului său.

Se înclină în faţa prinţului şi a doctorului, apoi dispăru printre copaci.

— Pe Dumnezeul meu — exclamă Raymond de Paris — omul acesta e fericit, el nu ştie că a fost înşelat şi trăieşte în iluzia că fusese iubit de soţia lui.

Ah! scumpul meu doctor, în viaţa omenească totul nu e decât iluzie ,totul e deşertăciune... nu poate fi vorba dacă suntem fericiţi, ci numai dacă ne simţim fericiţi.

Şi ,acuma, te rog să faci pregătirile necesare. In noaptea asta vom călări spre Fontanella, pentru a-i preveni pe Egizio Ettore şi Letiţia... pentru a le spune că trebuie să părăsească ţara cât mai repede, şi eu... eu le voiu da mijloacele pentru atingerea acestui scop.

CAP. 141

În urmărire

In încăperea care era jumătate bibliotecă, jumătate cabinet de lucru, lumina lămpilor era atât de redusă, încât cele două făpturi cari stăteau în fotoliu în faţa căminului, deabia dacă-şi profilau umbrele.

— Adevărat, deci! spuse după o pauză mai lungă domnul cu părul cărunt şi cu mustaţa stufoasă pe figura energică.

In jurul gurei îi fluturа un zâmbet mulţumit, şi cu mâna-i îngrijită cotrobăia necontenit în punga de piele care se afla pe masă în faţa lui, pentru a se juca cu conţinutul ei printre degete, după cum fac copiii cu pietricelele sau cu nisipul.

Şi de câte ori focul din cămin cădea pe colierul pe care-l ţinea în mână, acesta strălucea cu reflexe vii.

— Minunat, într'adevăr! urmă el să vorbească. Ceasuri întregi ai putea sta să te uiţi la această podoabă.

Deodată, dădu drumul obiectului în pungă şi-o împinse pe aceasta deoparte.

— Ţi s'a terminat ţigara, Harold şi paharul e gol; surpriza pe care mi-ai pregătit-o, m'a făcut să uit şi de îndatoririle de gazdă.

— Nu vă faceţi nici-o imputare din cauza aceasta, Sir Wilford. Obicinuiesc să mă servesc singur atunci când sunt neglijat.

Se ridică puţin în fotoliu şi zâmbi către tovarăşul său.

— Dar ştiţi desigur, că mai am ceva de făcut astăzi şi deaceea nu pot să-mi pierd prea mult timpul.

Pe figura lui Sir Wilford trecu o umbră de seriozitate şi el începu să bată nervos pe tăblia mesei.

— Nu ştiu dacă fac bine, lăsându-te să lucrezi mai departe, spuse el, gânditor. Imi face impresia că ai început să subapreciezi primejdia şi nu nu mi-o voiu putea ierta niciodată dacă te vei prăpădi de pe urma ei. Ai făcut un lucru cu adevărat genial, pe care n'a izbutit să-l aducă la îndeplinire întreg aparatul meu uriaş, — şi prin aceasta mă socot mult îndatorat faţă de d-ta. Ai putea să te declari mulţumit cu succesul acesta. Ceeace mai e de făcut e de mică importanţă şi ai putea s'o laşi pe seama oamenilor mei...

Tânărul îşi fixă monoclul în ochiu şi clătină energic capul.

Cereţi mâine numărul 146 cuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 2.

— Greşiţi, Sir Wilford. Tocmai dimpotrivă stă cazul. Tot ce-a fost până acuma, a fost secundar, o jucărie de copil, şi de-abia ceeace vine e important. Cel puţin pentru mine. Dv. aveţi bijuteriile ce le căutaţi, dar eu n'am încă ceeace caut. Dac'o voiu găsi, însă, va fi şi pentru dv. de mult mai mare valoare, decât obiectele de preţ pe cari vi le-am adus tocmai şi a căror redobândire v'a procurat atâta bucurie.

Sir Wilford îşi aruncă capul pe spate şi se uită la tânăr cu o privire tăioasă:

— Nu te înţeleg, Harald...

Pe buzele lui Harald Russel flutură un zâmbet cuceritor.

— Nici nu mă puteţi pricepe, Sir Wilford, deoarece până 'n ceasul de faţă, n'am fost complect sincer faţă de dv.—Când am venit acum câteva luni la dv. şi v'am spus că cercetările mele se vor îndrepta în direcţia descoperirii bijuteriilor Ducesei de Trow-

bridge şi ale lui Mrs. Fairfax, ştiam că chestia aceasta—care a preocupat publicul atât de mult—vă interesează în mod deosebit şi de-aceea socoteam că ajutorul meu — oricât vi se părea de problematic — vă va fi bine-venit. Dac'aşi fi venit, însă, la dv. cu chestia care-mi stătea la inimă în primul rând, probabil că m'aţi fi luat în râs, şi cu vorbe mai mult sau mai puţin politicoase, mi-aţi fi arătat uşa.

Sir Wilford trădă oarecare nerăbdare şi Harald se grăbi să-i lămurească faptele:

— Vă amintiţi de moartea căpitanului Colburn Carringhton? Era în slujba lui „India Office" şi în ziua de 29 Martie — adică acum şase luni — a fost găsit mort în biroul său...

Şir Wilford rămase pe gânduri o clipă, apoi dădu din cap.

— Ştiu. Un caz foarte trist. Colburn era încă relativ tânăr şi avea înainte-i o carieră strălucită. Dar după toate câte ştiu, era vorba aici numai de o simplă moarte subită...

Harald îl privi cu multe înţelesuri.

— Sir Wilford, când cineva are 36 ani şi e sănătos tun — precum a fost unchiul meu Atlee — nu moare la masa lui de scris, în mod subit. Cu toate asigurările medicilor, n'am crezut în moarte naturală, ci ştiam din primul moment că se întâmplase ceva deosebit. Am luat dejunul împreună cu Atlee cu un ceas înainte de a-şi da sufletul şi în timpul acesta mi-a făcut unele aluziuni cu privire la nişte documente ce-i căzuseră în mână chiar în ziua aceea, şi de pe urmă cărora s'ar compromite în chip iremediabil câteva personalităţi din rândurile armatei, ale administraţiei şi alţii. Materialul acesta se afla într'un plic gros, de culoare albastră, care era adresat lui Carringhton, şi printr'o întâmplare am putut descoperi pe dânsul o pată de vopsea, care era foarte surprinzătoare. Plicul acesta n'a fost găsit nici în buzunarele cadavrului lui Colburn, nici în biroul

său, şi când am constatat aceasta, nu mai exista nici o îndoială pentru mine că moartea lui Atlee era în strânsă legătură cu dispariţia documentelor compromiţătoare.

Harald făcu o mică pauză, privi ţintă jăratecul din cămin, apoi urmă:

— Colburn nu era numai unchiul meu, ci şi prietenul meu, căci deşi eram ceva mai tânăr ca el, cea mai strânsă camaraderie ne lega depe vremea studenţiei noastre, la Cambridge. Această prietenie m'a făcut să consider drept o datorie, lămurirea morţii sale şi să dau de urma vinovaţilor, dacă existau. Ştiţi, desigur, Sir Wilford că în familia mea sunt considerat drept un membru absolut nefolositor al societăţii omeneşti, pentru că nu mă interesez decât doar de chestiuni aventuroase. Trebue să fi existat printre înaintaşii mei vre-un pirat, de la care mi-a rămas în sânge înclinarea aceasta. Enigma morţii lui Colburn m'a pus, deci, în faţa unei probleme care mă interesa şi cu mult înainte de a veni la dv. începusem de-acum să lucrez. Dar chestia părea fără nici-o speranţă, până când furtul de bijuterii dela d-na Fairfax mi-a furnizat un punct de sprijin...

Sir Wilford ascultase cu vădit interes explicaţiunile tânărului.

— Să vii la mine, Harald, dacă chestia îţi stă la inimă. îl întrerupse el pe vorbitor. Ţi-am făcut de-acum odată propunerea aceasta, deşi pe-atunci nu ştiam încă că posezi însuşiri atât de extraordinare pentru serviciul nostru. După cum îmi expui chestia, ea îmi apare posibilă. Şi ştiu bine că nu eşti un visător. Spune deci, ce ai în mână?

Tânărul îşi răsucea monoclul şi zâmbi:

— O bucăţică de hârtie albastră, pe care oamenii d-voastră au găsit-o după spargerea comisă la d-na Fairfax, — dar cu care dânşii n'au ştiut ce să facă. Mie, însă, ea mi-a furnizat urma de atâta vreme căutată, căci era un fragment din plicul acela

pe care l-am văzut la Atlee şi purta pe dânsa încă o parte din adresă şi pata de vopsea închisă, care m'a izbit pe atunci...

Sir Wilford înalţă repede capul şi ochii-i vii se aţintiră întrebători asupra lui Russell.

— Şi asta însemnează...

— ...Că indivizii aceia cari au furat bijuteriile d-nei Fairfax, au un amestec oarecare în moartea subită a lui Atlee Colburn, Sir Wilford, — complectă Harald, apăsînd cuvintele. — Deaceea m'am luat după urmele acestea şi... după cum veţi confirma şi dv.... cu un succes destul de frumos. E drept că întâmplarea m'a servit în mod cu totul deosebit, dar şi fără concursul acestei întâmplări aşi fi adus la îndeplinire faptul, poate numai ceva mai târziu şi în alt chip...

— Unde ai ajuns până acuma cu celălalt caz? întrebă repede sir Wilford.

— Doar acolo, că am deplina siguranţă că mă aflu pe drumul cel bun, spuse Harald şi înfăţişarea lui trăda că e cât se poate de mulţumit cu rezultatul acesta. Dar am timp şi nădăjduiesc că evenimentele de eri din „Casa castanilor" mă vor duce cu un pas mai departe, deşi pentru moment nu prea sunt lămurit ce legătură ar putea avea acestea cu ceeace mă interesează. In afacerea asta există ceva care m'ar putea induce în eroare, dar sunt convins că e vorba numaĭ de unele împrejurări secundare, de rostul cărora voiu da eu, de-acum.

Domnul cu părul cărunt aruncă restul ţigării în foc şi sări în sus cu elasticitate tinerească.

— Fii om inteligent, Harald — spuse el, umblând cu paşi mari prin odaie — şi lasă-mă să intervin şi eu. Când îi vom avea în mână pe indivizi, vom şti noi să-i facem să vorbească. Am eu nişte „specialişti" cari se pricep în de-alde astea.

Tânărul făcu repede o mişcare de refuz, cu mâna.

— Pentru asta e încă prea devreme, Sir Wilford.

Dacă vă veţi amesteca acuma, ar fi ca-şi-cum v'aţi apuca să trageţi vulpea de coadă, din vizuina ei. In cel mai bun caz veţi rămâne cu coada în mână, dar şireata vulpe va continua să stea în culcuşul ei. Oamenii pe cari vi i-aşi putea da pe mână astăzi, nu sunt, după câte ştiu, decât nişte unelte supuse, şi chiar „specialiştii" dv. de-abia dac'ar putea scoate ceva de soiu dela dânşii, pentru simplul motiv că nici ei nu ştiu nimic, sau aproape nimic. Trebuie să avem capii, Sir Wilford, pentruca să obţinem vre-un folos, — şi asta nu pot să vă făgăduiesc, deocamdată. Dar nu va trece mult şi voiu fi în măsură să vi-i numesc, tot aşa după cum v'am adus astăzi bijuteriile. Şi atunci, oamenii dv. vor putea să puie capacul.

Harald Russell stătea zâmbitor în faţa bărbatului cărunt, care-i întinse mâna.

— Bine, facă-se voia d-tale! Dar nu uita semnalul! adăogă el deodată, cu tărie. Cel puţin această uşurare aşi dori s'o am.

Tânărul strânse mâna întinsă.

— Un fluerat lung şi trei scurte — spuse el. — Bine. Vă mulţumesc, Sir Wilford.

Scutură puţin braţul stâng şi deodată ţinu între două degete un fluer mic.

— După cum vedeţi, sunt totdeauna înarmat...

Sir Wilford râse cam aspru.

— Eşti dat dracului, Harald!

Tânărul se afla de-acum lângă uşă, când vocea celuilalt îl strigă înapoi:

— Şi ce este cu cele douăsprezece mii de lire pe cari mi le-ai predat? Fac şi astea parte din pradă?

Harald se gândi o clipă:

— Nu! răspunse el apoi, şovăind. Sunt proprietate particulară. Le-am luat numai din spirit de prevedere şi cred că am procedat bine. Aveţi bunătatea, însă, şi păstraţi deocamdată şi suma aceasta la dv.

In vreme ce tânărul cobora în grabă scara uriaşei

clădiri de pe Victoria-Embankment, Sir Wilford luă repede receptorul telefonului care se afla pe biroul imens, încărcat cu grămezi de hârtii de tot soiul.

— Colonelul Jeffries? — Reînoiește imediat porunca cu privire la semnal, către toți polițiștii: un fluerat lung, trei scurte! Semnalul acesta este de cea mai mare însemnătate pentru mine și când oamenii îl vor auzi vor trebui să alerge, ca-și-cum

ar fi vorba de propria lor viață... Dacă sosesc la timp, voiu ști să le recunosc meritul, — dacă vin, însă, prea târziu — vocea lui Wilford suna scurt, aspru și tăios, — îi voiu trimite dracului pe vinovați. Te fac personal răspunzător, colonele Jeffries, pentru repetarea ordinului... Mulțumesc!

Harald Russell nu ajunsese încă în Charing Cross și toate circumscripțiile de poliție ale Londrei cu oamenii respectivi, știau de-acum că un fluerat lung și trei scurte înseamnă mult de tot pentru dânșii.

Era o noapte de toamnă cu vânt aspru şi din ceaţa groasă, gălbuie ,care acoperea străzile marei metropole se cernea din când în când o ploaie mărunţă.

Intr'o străduţă lăturalnică a celebrei Northumberland Avenue, aştepta de mai bine de un ceas o maşină mare cu farurile stinse, şi omul care stătea la volan era negru ca întunericul care-l înconjura.

Când orologiul dintr'un turn apropiat bătu de nouă ori, se ivi din beznă o făptură înaltă, diformă şi se furişă în maşină.

— Dă-i drumul, Bob!

Motorul începu să duduie, farurile puternice împroşcară întunerecul şi automobilul porni în goană pe străzile Londrei, îndreptându-se spre sud-vestul oraşului.

CAP. 142

Coliba din pădure

Sam Dickson, — „maimuţa", cum îl numeau prietenii săi — avu nevoie de o sticlă întreagă de whisky ordinar, dar tare, pentru ca să-şi revie în fire, după aventura prin care trecuse în noaptea din urmă.

De când primise lovitura aceea de maestru în nas, capul îi vâjâia ca o maşină de 60 H. P. şi în cucuiul vânăt de pe frunte simţea din când în când o înţepătură care-i brăzda tot trupul.

Atunci Sam izbea în masă cu laba-i uriaşă şi ochii-i mititei, vicleni, priveau printre pleoapele umflate, căutând pe cineva asupra căruia să-şi poată descărca mânia fără margini.

Dar de Mr. George Tonson, care stătea în faţa lui, nu putea să se lege, căci, în primul rând, acesta era superiorul său şi apoi cu toată puterea sa de

urs, Sam avea un anumit respect față de bărbatul cu fața roșie .

Sam își închipuia de fapt că ar fi ceva de capul său, dar un simțimânt instinctiv îi spunea, că celălalt e unul din acei ticăloși de rasă, împotriva cărora e greu să lupți. Deaceea s'a supus pân'acum poruncilor ca un câine credincios și numai în noaptea trecută, în care avusese de îndurat ceva, vruse să se răzvrătească. Dar Tonson se uită la el în chip atât de ciudat, încât simți un fior rece trecându-i prin șira spinării și înjurătura ce-i stătea pe buze se înecă într'un murmur nedeslușit.

Tonson, care stătea cu picioarele întinse și cu mâinile în buzunarele pantalonului, pe un scaun șchiop, privea grinzile înegrite ale tavanului și nu prea găsea situația pe placul său. Furtuna care urla afară pătrundea prin ușa și fereastra stricată a colibei dărăpănate din pădure și din când în când făcea să pâlpâie biata lampă cu petrol care lumina sărăcăcios încăperea goală. Și când o răpăială de ploaie lovea în ferestre cu putere, apa se strângea pe pardoseala de lut, formând lăculețe cari împreună cu praful adunat acolo, se transformau în noroi cleios.

Cu toată viața-i aventuroasă, George Tonson nu era obicinuit cu un astfel de loc primitiv și nu-l entuziasma de fel perspectiva să petreacă cine știe câte ceasuri din noaptea asta sinistră ,la un loc cu Sam, care nu era pentru dânsul altceva decât un animal desgustător, de care trebuie să te folosești, din păcate, pentru anumite scopuri.

Dar, în definitiv, ar fi trecut bucuros și peste neplăcerile acestei nopți, dacă insuccesul de eri din „Casa castanilor" nu va avea urmări mai proaste. Pentru moment, nu prea era sigur de asta și gândul că s'ar putea întâmpla ceva, îi căsuna multă neliniște. Știa din proprie experiență că „stăpânul" nu cunoștea glumă în anumite împrejurări și nu făcea multă vorbă la o adică. Câte unul cu care lucrase el

în ultimele luni dispăruse fără urmă în mod subit şi câte odată se pescuise din Tamisa cadavrul unuia sau altuia.

George Tonson era destul de deştept şi ţinea ochii prea deschişi pentru ca să nu ştie ce 'nsemna aceasta. De altfel, când fusese primit în rândurile „servitorilor stăpânului" nu i se lăsase nici-o îndoială asupra celor ce-l aşteaptă în cazul când nu va executa ordinele, cum trebuie.

Bărbatul de statură mijlocie, cu umerii largi, şi cu mască pe obraz, la care fusese adus într'o noapte, legat la ochi, îi spuse „condiţiunile", cu o linişte desăvârşită, de parc'ar fi fost vorba de o nimica toată. Dar Tonson avusese impresia că o crezuse foarte serios şi sub stăpânirea acestui simţământ covârşitor s'ar fi dat înapoi încă în ultimul moment atunci, dacă ar mai fi fost posibil şi dacă apa nu i-ar fi ajuns de-acuma până la gât.

Din ceasul acela nu-l mai văzuse pe omul în chestie. Auzise numai glasu-i posac la telefon şi primise din când în când vre-o poruncă scrisă. Nu ştia cine este, ci afla mereu numărul schimbat de telefon sub care îl putea găsi în cazuri urgente.

Atâta doar credea Tonson că ştie în mod sigur, că persoana cu care se afla în legătură nu era chiar „stăpânul" însuşi, ci un „servitor", ca şi dânsul, poate ceva mai bine informat şi cu o sferă de influenţă mai mare.

Bănuiala aceasta i-o întăriseră ultimele convorbiri telefonice, pe cari le avusese eri după amiază şi astăzi dimineaţă cu bărbatul în chestie, — convorbiri privitoare la pierderea pachetelului şi la ghinionul ce-l avusese în „Casa castanilor". Cu primul prilej auzise o înjurătură zdravănă şi un „vită încălţată", — iar la a doua convorbire individul rămăsese cât se poate de liniştit şi numai glasul său avea o intonaţie gravă când spusese în cele din urmă: „Pari să fii un mare ghinionist, dragul meu. De ase-

menea oameni nu avem nevoie. N'are să mă mir dacă răbdarea stăpânului va ajunge la capăt... Restul îl vei afla..."

Lui Tonson i se muiară picioarele în faţa aparatului şi cea mai grozavă furtună nu l-ar fi putut înspăimânta atâta ca aceste cuvinte tăioase.

Se mângâia însă, necontenit cu gândul că nu se făcuse vinovat de nicio neglijenţă.

Firește, de dispariţia pachetelului, pe care-l păstrase cu atâta grijă, era el vinovat, dar oricât îşi frământa mintea, nu izbutea să-şi lămurească cum se petrecuse faptul. Şi în ce priveşte chestia de la „Casa castanilor", procedase întocmai precum i se poruncise. Instrucţiunile pe cari le primise erau cât se poate de lămurite — ca întotdeauna — şi el se ţinuse de ele cu strictețe. Fusese la faţa locului exact în clipa respectivă şi se gândea că nu poate fi făcut răspunzător pentru faptul că altul i-o luase înainte. Lucrul acesta ar fi trebuit să-l împiedice aceia cari au elaborat întreg planul, ale cărui amănunte îi erau complect necunoscute lui. Sarcina sa era să se afle la ora două şi jumătate noaptea într'o cameră anumită din „Casa castanilor", să ia în păstrare cu mare atenţiune un baston de bambus care trebuia să se găsească în apropierea căminului şi apoi să caute nişte bijuterii şi o sumă de douăsprezece mii lire sterline care se afla pe masă, sau în buzunarele vre-uneia din persoanele ce se găseau acolo.

Ii era interzis cu desăvârşire să-şi însuşească orice alte obiecte de preţ sau bani şi Tonson se ţinu strict de această opreliște, deşi găsise în buzunarele cadavrelor câteva bancnote, cari i-ar fi priit de minune. Dar avea un respect sfânt faţă de poruncile stăpânului său, căci nu se putea cotorosi de gândul că se află sub necontenită supraveghere şi orice ar fi făcut în afara instrucţiunilor primite, l-ar fi putut da de râpă.

Il cuprinse invidia când se gândea că celălalt, care venise înaintea lui, „secerase" pe socoteală proprie o recoltă atât de bogată, şi se considera drept un mare dobitoc că se vârîse la un stăpân, care-l plătea ,de-altfel, destul de bine, dar în schimb îi ameninţa pielea în fiece clipă.

Tonson nu putea să scape de teama că afacerea nu va sfârşi bine şi când primise în dimineaţa asta din nou o comunicare scrisă, îl cuprinse o spaimă atât de mare, încât de-abia îndrăzni să deschidă plicul.

Dar el conţinea numai ordinul ca Sam să stea la dispoziţie cu bâtul de bambus, la ora unu, şi Tonson comunică pe dată lucrul acesta, ajutorului său de la „Casa castanilor". Apoi trecuse maşina şi Tonson ar fi putut jura că persoana dinăuntru era omul său.

După câteva ceasuri primi un ordin nou, prin care i se spunea să se afle pe înserate la coliba din pădure şi să fie atent ca Sam să urmeze întocmai îndatorirei sale.

Această îndatorire era să păzească un prizonier care fusese ascuns în pod sub o pătură de paie. Individul în chestie era legat cu măiestrie de mâini şi de picioare, avea un căluş în gură şi când Tonson îl privi cu atenţie la lumina lămpii sale de buzunar îşi spuse uşurat că „protejatul" acesta nu-i va putea scăpa, cu nici-un chip. Mai aşeză câteva legături cu paie deasupra prizonierului, coborî înapoi scara împreună cu Sam, închise capacul cu grijă şi amândoi duseră scara în coliba în care stăteau.

D-rul Gordon, ascultă până ce se pierdură paşii şi se închise uşa. Apoi îşi reluă încercările să-şi libereze mâinile. Se canonise de-acum ceasuri întregi să facă asta, dar frânghiile erau atât de bine strânse, încât nu putuse să le slăbească nici măcar cu un deget.

Sam se uită cu o grimasă dureroasă la restul

de whisky din sticlă și apoi dădu totul pe gât dintr'o singură înghițitură.

— Drace! exclamă dânsul, izbind sticla goală de masă. Asta face bine când nu te afli în apele tale. Dar e cam puțin, Sir, — adăogă dânsul cu o privire echivocă — când trebuie să stai pe o vreme blestemată ca asta, într'o colibă uitată de lume... — Credeți că va ține mult? De-abia acuma a început să-mi fie sete de-adevăratelea și doar nu pot să beau apă de ploaie.

Gândul acesta era atât de grozav pentru dânsul, încât nu găsi altă ieșire decât să scuipe cu putere drept în perete.

— Și dacă va mai fi ceva de lucru astăzi — adăogă el cu un gest semnificativ — mi-ar place să fiu în formă, cum s'ar zice. — Mă voiu gândi că am în mâini pe individul din noaptea trecută și îi voiu scoate sufletul cum mă pricep eu mai bine. Știți doar, Sir, că în asemenea chestii vă puteți încredere în mine! Doar eu sunt partizanul acțiunilor repezi. Dacă mi s'ar fi spus simplu: „Sam, aici e omul!" — totul ar fi fost gata de mult și acum n'ar fi trebuit să stăm în gaura asta blestemată, unde nu se găsește nimic de băut! încheie el, foarte indispus.

Tonson nu prea avea poftă să asculte vorbăria fără șir a bărbosului și atunci se gândi la mijlocul cel mai sigur să-i astupe gura. Scoase din geantă, pe care o adusese cu dânsul, încă două sticle, puse una din ele în fața lui Sam și-i mai dădu câteva felii de șuncă și o bucată de pâine.

De bucurie, Sam începu să lovească cu pumnul în masă, încât se cutremură coliba.

— Al dracului să fiu, sir, dacă nu sunteți cel mai de treabă gentlemen de pe toată suprafața Marei-Britanii.

Cu iuțeala fulgerului scoase dopul sticlei și o duse la buze:

— In sănătatea d-voastră, sir!

Trase o înghiţitură zdravănă, apoi înfulecă din şunca şi pâinea cari se aflau pe masă:

— Dumnezeu să vă răsplătească, Sir! Şi dea Domnul să mă înec în Tamisa dacă vă voiu lăsa vre-odată în pană...

Sam ar fi continuat, desigur, să-şi exprime mulţumirea, dacă n'ar fi avut gura atât de plină, încât să nu poată rosti o vorbă.

Tonson nu dispreţuia de fel băuturica şi dac'ar fi fost în apele sale, i-ar fi ţinut tovărăşie lui Sam, căci îşi spunea că asta ar fi singura posibilitate pentru a-şi omorî timpul în situaţia prea puţin plăcută în care se afla. Dar astăzi îi pierise până şi pofta de băutură şi când se hotărî, totuşi, să pună mâna pe sticlă, nu prea îi alunecă pe gât alcoolul.

Afară furtuna sporea din ce în ce şi urletul vântului şi răpăiala ploii se amestecau cu trosnetul ramurilor uscate pe cari le rupea furia deslănţuită a Naturei.

Tonson nu prea găsea plăcut concertul acesta şi simţea cum nervii începeau să i se răzvrătească. Încercă să şi-i calmeze prin câteva înghiţituri zdravene, dar nici asta nu prea îi ajută.

Deodată, i se păru că în locul uşii în faţa căreia stătea, se căscase brusc o gaură întunecată şi două făpturi uriaşe, negre stăteau de ambele părţi ale deschizăturii.

Privi aiurit într'acolo şi cu mâna tremurândă căută sticla...

— Bună seara, gentlemen! se auzi o voce rece, din întuneric. — Bine-voiţi a ridica mâinile, dacă nu cumva sunteţi sătui de viaţă.

Ingrozit, Tonson scăpă sticla din mână şi nu era în stare să se mişte din loc. Sam, însă, vru să dovedească cum că era obicinuit cu astfel de surprize. Se ridică cu iuţeaţa fulgerului şi se năpusti înainte, agitând cuţitul cu care tăiase de-abia pâinea şi şunca.

Dar nu ajunse departe.

Un pumn vânjos îl izbi în tâmplă și trupul său se izbi de perete cu atâta putere, încât grinzile trosniră din încheieturi.

In clipa următoare, Sam Dickson devenise nevătămător.

Tonson, însă, stătea cu mâinile în jos și cu ochii sticloși, pe scaunul său și privea cu groază la cele două ființe ciudate pe cari le scuipase întunericul nopții.

O făptură înaltă, cu umerii lați, a cărei față nu se putea recunoaște sub șapca trasă pe ochi — și un negru uriaș, care-l fixa atât de înspăimântător cu ochii-i focoși, încât bietul de el începu să tremure din tot corpul.

— Mr. George Tonson — i se adresă bărbatul cu șapca trasă pe ochi, pe un ton foarte amabil — fii om deștept și lasă-ne să îndeplinim o mică formalitate cu mâinile d-tale. Operația nu e deloc dureroasă și prietenul d-tale Sam a fost un mare dobitoc că s'a expus de bunăvoie unor asemenea neplăceri.

Omul cu fața roșie se supuse ca un automat și întinse mâinile. Se uită la figura satisfăcută a negrului, simți oțelul rece la încheieturi și apoi brațele îi căzură neputincioase.

Sam era tare din fire și ori-cât ar fi fost de puternică lovitura cu care-l pocnise în cap negrul, efectul ei nu ținu mult. Își reveni repede, privi nedumerit o clipă în jur, — apoi începu să înjure ca un turbat și încercă să-și rupă legăturile.

Omul cu șapca se apropie de el.

Cereți mâine numărul 147 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 1, Calea Victoriei 5.

— Ar fi bine să-ţi îngădui puţină odihnă, Sam. Cele două lovituri pe cari le-ai primit eri şi astăzi, sunt cam prea mult chiar şi pentru tine. Aşa de repede, n'ai să te vindeci de pe urma asta...

Sam începu să sbiere ca o fiară prinsă în cursă:

— Tu ai fost? — Tu, câine, tu?

Începu să dea cu picioarele, dar celălalt isbucni în râs.

— A fost neplăcut, scumpul meu Sam? — Dar aşa se 'ntâmplă când îţi vări nasul unde nu-ţi fierbe oala... Adică atunci când te uiţi noaptea într'o odaie unde n'ai ce căuta. Sau poate umblai să închiriezi un apartament în „Casa castanilor", pentrucă nu-ţi mai plăcea în gaura aceea veche din străduţa liniştită?

Bărbosul începu să se svârcolească ca un şarpe şi urla din toate puterile. Bărbatul cu şapca făcu un semn negrului care stătea necontenit la pândă.

Două labe uriaşe înşfăcară picioarele lui Sam şi le legară ca pe două bucăţi de lemn.

Celălalt luă loc în faţa lui Tonson şi acesta privea ca hipnotizat spre ţeava unui revolver de calibru mare.

— Aşa, şi acuma să stăm niţeluş de vorbă, Mr. Tonson. Dacă vei fi băiat deştept, toată afacerea asta, care, după cât s'arată, nu prea îţi este plăcută, va lua sfârşit şi vei putea apoi să-ţi alungi iar vremea cu bunul d-tale prieten Sam. Te-aş ruga numai să-mi răspunzi la câteva întrebări. Şi asta cât se poate de scurt şi lămurit, căci nu prea am vreme. — In primul rând: Unde este d-rul Gordon?

Tonson îndreptă spre închizitorul său o privire repede, cercetătoare şi se simţi deodată oare-cum uşurat. Până 'n momentul de faţă nu izbutise să-şi dea seama de scopul acestui atac neaşteptat şi în prima spaimă crezuse că e vorba de judecata „stă-

pământului", lucru ce-l preocupase atât de mult în ultimele ceasuri.

Intrebarea privitoare la d-rul Gordon îl lăsase, însă, surprins şi hotărî să fie atent. El nu era deloc laş din fire şi acuma, când îşi dădea seama că nu se află în puterea forţei misterioase de care se temea atâta, nu considera jocul definitiv pierdut. Pe Sam, care stătea într'un ungher, legat fedeleş, şi scrâşnea din dinţi, nu se mai putea bizui, — dar

cine ştie ce s'ar putea întâmpla dacă izbutea să câştige timp!

El se uită cam dintr'o parte la adversarul său, pentru a-şi da seama la ce se putea aştepta din partea lui. In ori-ce caz, era hotărât să nu se dea bătut cu una cu două. Figura-i roşie, plină de pistrui, căpătă o expresie batjocoritoare şi buzele-i se încleştară. Se părea că nici nu auzise întrebarea.

— Ei, Mr. Tonson?

Cel din fața sa lovea cu revolverul pe tăblia mesei și Tonson se cutremură fără voie și privi cu spaimă arma blestemată.

— Nu sta prea mult pe gânduri, căci chestia poate deveni cam neplăcută pentru d-ta. — Spune, unde l-ați ascuns pe doctorul Gordon? Fie că-mi răspunzi sau nu, în cele din urmă tot voiu da de dânsul. Cel puțin așa nădăjduiesc — chiar și spre binele d-tale.

Glasul străinului deveni, deodată, foarte amenințător:

— Căci dacă nu-l voiu găsi, vai de pielea d-tale! Și dacă prin încăpățânarea de care dai dovadă, mă vei face să-mi iau oboseala să scotocesc de sus până jos gaura asta murdară, atunci să știi că pentru fiecare minut pe care-l pierd din cauza aceasta, negrul de colo îți va aplica câte o lovitură în lege, în moalele capului. M'am gândit la toate, după cum vezi!

Vârî mâna în buzunarul mantilei de ploaie și puse pe masă o biciușcă scurtă și groasă, la vederea căreia Tonson se ridică furios.

Dar văzu revolverul îndreptat spre pieptul său și gândul că o singură apăsare pe trăgaciu din partea celuilalt ar fi deajuns ca să-l culce la pământ, — îl muiă îndată. Începu să se retragă încetișor spre fereastră, dar străinul nu prea era de acord cu manevra aceasta.

— Rămâi la locul d-tale, Mr. Tonson, îl invită el, și glasul său suna atât de... politicos, încât celălalt se răsgândi și se 'ntoarse îndărăt.

Stând în picioare nu putem vorbi destul de comod și afară de asta ar fi posibil ca în cursul discuției să înceapă să-ți tremure nițeluș genunchii.

Omul cu șapca își puse ceasornicul pe masă.

— După cum am spus, pentru fiecare minut o lovitură. — Primul minut a și început, Mr. Tonson...

Privi la ceasornic și Tonson simțea bătăile se-

cundelor, ca o durere trupească. Începu să se frământe neliniştit pe scaun şi privirile-i rătăceau disperate prin încăpere.

I se citea pe faţă că era gata să-şi piardă stăpânirea de sine şi lucrul acesta îl observă şi Sam care din ungherul unde se afla îl fixa cu priviri arzătoare.

— Dacă vei vorbi, Mr. Tonson — răcni el — să ştii că-ţi smulg limba din gât, de viu!

— Sam Dickson, ţine-ţi gura şi îngrijeşte-te de propria ta limbă! spuse omul cu şapca, râzând. Mă tem că ţi se va lungi în curând, căci din cauza frânghiei ce ţi-o voiu pune în jurul gâtului, vei fi nevoit s'o scoţi afară de-un cot.

Sam începu să urle din nou cu atâta putere, încât toată coliba se cutremura şi vizitatorul necunoscut îşi pierdu răbdarea în cele din urmă.

— Pune-i căluş, Bob. I-ai batista, sau dacă n'are rupe-i o bucată din cămaşă! porunci el negrului şi cât ai clipi din ochi, acesta îl luă în primire pe Sam. Şi ori-cât se svârcolea nenorocitul, negrul izbuti, totuşi, să-i scoată din buzunar o basma de culoare nehotărâtă. Din câteva mişcări îndemânatece i-o vârî pe gură şi de-odată ochii lui Dickson ieşiră din orbite şi capu-i căzu pe piept.

— Iţi atrag atenţiunea, Mr. Tonson, că primele cinci minute au trecut de-acum. Ai face bine să te mulţumeşti cu atâta, căci cinci lovituri de-ale lui Bob sunt îndestulătoare. Mai multe cred că nici n'ai putea îndura...

Străinul cu şapca vorbea foarte liniştit şi Tonson era aproape să renunţe la îndărătnicia sa. Felul cum procedaseră cu Sam nu prea îi plăcea şi ameninţarea repetată cu loviturile de biciuşcă îl cam puse pe gânduri. Îşi trecu limba peste buzele uscate.

— E sus, în pod! şopti dânsul şi cu o mişcare a capului arătă spre tavan.

Adversarul său se sculă ca împins de un resort.

— In pod? — Bob, ia lampa de buzunar și grăbește-te... Dar fii cu băgare de seamă. Ține revolverul pregătit și la cea mai mică primejdie, trage! — Tonson — se adresă el apoi celuilalt — te fac atent asupra unui lucru: dacă pornește vre-o împușcătură de sus, îi va răspunde imediat și aici una, și te vei duce în iad împreună cu vrednicul tău tovarăș.

Tonson clătină doar capul, adr când negrul ieși pe ușă, spuse încetișor:

— Scara...

Omul cu șapca îl privi întrebător și-i urmări privirile.

— Ah, așa! — Bob, ia scara cu tine. — Văd acuma că pot sta de vorbă cu d-ta, Tonson, și asta nu-ți va fi spre pagubă.

De afară se auzea cum se așează scara, apoi deschizându-se ușa podului.

Se scurseră câteva minute și străinul cu șapca peste ochi asculta cu încordare la fiecare zgomot. Ținea dreapta încleștată pe revolver și privirile-i agere umblau necontenit dela un prizonier la altul.

In cele din urmă se auziră sus pași grăbiți, apoi iarăși scârțâitul scării.

— L-ai găsit? întrebă repede străinul, când Bob apăru în ușă.

— Yes, Sir, sus... Sub paie multe, Sir! rânji negrul.

— Trăiește?

— Oh... trăiește mult, Sir... trăiește mult...

Străinul lăsă jos arma și respiră adânc. Apoi îl trase de-oparte pe negru și-i șopti o poruncă, în urma căreia Bob dispăru din nou.

— Te poți socoti om norocos, Tonson, că afacerea a ieșit astfel, căci în caz contrar ai fi cunoscut spânzurătoarea. Inainte, însă, negrul meu ți-ar fi sfâ-

șiat carnea cu biciul. — Și acuma, încă vreo câteva întrebări scurte și apoi te las în pace.

— De la cine venea pachetul acela pe care l-ai primit ieri în gara Waterloo din Londra?

Tonson se cutremură și-l privi pe adversarul său cu spaimă. Era, însă, atât de moleșit, încât răspunse aproape fără voie:

— De la omul meu...

— Cine-i ăsta?, cercetă celălalt mai departe.

— Nu-l cunosc. L-am văzut doar o singură dată, și știu despre dânsul tot atât de puțin ca și d-ta! răspunse Tonson, înciudat.

De-odată, însă, simți o nevoie irezistibilă să se spovedească și povesti tot ce știa.

Celălalt îl asculta cu încordare și trebui să-și mărturisească sincer că ceea-ce afla era puțin de tot. Dar căpătă impresia că Tonson nu ascundea nimic.

— Și ce căutai noaptea trecută în „Casa castanilor"?

— Bijuterii și douăsprezece mii de lire. — Și un băț de bambus, adăogă el, cu sinceritate.

Străinul șuieră între dinți, uimit peste măsură.

— Un băț de bambus? întrebă el.

— Se afla în fața căminului și aveam poruncă să umblăm foarte atent cu dânsul. Am primit un sac special pentru scopul acesta...

— Unde se află acuma bățul?

— Asta n'o mai știu. Omul meu l-a luat îndărăt.

Individul cu șapca rămase pe gânduri câtva timp.

Se auzi din nou scârțâitul scării sub o povară grea, apoi niște pași apăsați prin fața ușii.

Străinul puse o cheiță pe masă și spuse:

— Uite, Tonson, asta-i cheia cătușelor de la mâinile d-tale. Cu puțină răbdare și dibăcie, vei izbuti să te liberezi de drăciile alea. Păstreaz-o ca amintire de la mine și a ceasului plăcut pe care l-am petrecut împreună. Dar păzește-te să mai intri

vre-odată cu mâinile, în fiare dinfr'asfea, căci mă 'ndoesc dacă vei scăpa de ele atunci...

Stătea de-acum lângă uşă, dar se întoarse din nou:

— Incă un sfat aşi dori să-ţi mai dau: nu te grăbi prea mult să vii în ajutorul prietenului d-tale Sam, căci se poate întâmpla ca asta să iese prost.

Cam pe la ora două din noapte, soneria de la vila d-rului Gordon începu să sune prelung. Cu toată ora înaintată, câteva din ferestrele casei erau încă luminate.

După câteva clipe, John dădu buzna la uşă, răsuci cheia în broască şi deschise...

Când apăru în prag, o maşină mare, care oprise la scară, o porni repede din loc şi bietul John privi după dânsa cu gura căscată...

— Nu mai căsca gura, dragul meu — auzi el un glas nerăbdător în apropierea lui — ci lasă-mă mai bine să intru în casă...

Credincioșul servitor trebui să se sprijine de ușă ca să nu cadă jos, căci în primul rând nu era obicinuit cu un astfel de ton, și apoi ar fi putut jura că auzise vocea stăpânului său dispărut.

D-rul Gordon îl împinse în lături și intră în vestibulul luminat à giorno. Mergea cam greu și când d-na Lambert, care stătea în capul scării, într'o agitație de nedescris, îi văzu figura palidă și obosită, se cutremură de spaimă.

Ea își împreună mâinile și buzele i se mișcară, ca-și-cum ar fi ținut să spuie ceva, dar nici un sunet nu scăpă de pe ele, ci numai ochii-i mari și strălucitori păreau că vorbesc.

Întâlnirea aceasta părea să-l surprindă pe doctorul Gordon și să nu-i prea fie plăcută.

— Scuzați, d-nă Lambert, că v'am deranjat la o oră atât de înaintată, spuse el salutând rece și se îndreptă spre apartamentul său.

John se înclină respectuos în fața doamnei și îl urmă pe stăpânul său.

Dacă d-rul Gordon ar fi avut mai multă pricepere și spirit de observație pentru anumite lucruri, ar fi trebuit să-i bată la ochi că, cu toată ora neobicinuită, d-na Lambert era complect îmbrăcată și că fizionomia ei trăda că suferise mult în clipele din urmă.

Dar d-rului Gordon nu-i bătu la ochi nimic din toate astea, ci căzu iar în îndoiala sa chinuitoare, care-l preocupa acum mai mult ca ori-când.

CAP. 143

Dragostea învinge totul

— Mrs. Renold, mi-ar face plăcere dacă mi-ați putea pune la dispoziție apartamentul, încă pentru o bucată de timp! spuse Harry Reffold, când se întoarse din Londra, vesel și zâmbitor, în dimineața zilei următoare. — La dv. se stă mult mai comod ca în oraș și doresc să mă mai restabilesc puțin.

D-na Gea deveni roșie de fericire și era atât de agitată încât nici nu fu în stare să scoată o vorbă la 'nceput. Se gândi câteva clipe dacă n'ar fi prilejul potrivit să-l lase pe Reffold să-i arunce o privire în suflet, dar se mărgini numai să-și coboare, rușinată, un ochiu, în pământ și cu celalt să-l privească cu duioșie pe tânăr.

— Mă bucur din inimă, Mr. Reffold, că doriți să mai rămâneți, murmură ea. Știți, desigur, cât... — șovăi puțin, plesni nervos din degete și ochiul cu care-l privise până atunci, și-l îndreptă spre plafon — ce musafir scump îmi sunteți și e o cinste deosebită pentru mine că vă simțiți bine aici. Și dacă aveți cumva vre-o dorință...

Harry făcu un gest de apărare cu mâna.

— Drept să vă spun, nu știu ce-aș mai putea dori, spuse el, cu sinceritate. Mă simt cât se poate de bine și nici nu mi-aș putea închipui un adăpost mai plăcut.

— Oh! făcu patroana „Reginei Victoria", cu modestie, dar strălucitoare de bucurie — prin asta vrei doar să-mi spui ceva plăcut. Știi prea bine că nu ne putem lua la întrecere cu Londra, aici, la țară... — De-altfel am fost foarte mulțumită că nu ți-ai petrecut noaptea aici — spuse ea, de-odată, cu multă însuflețire — căci ți-ar fi stricat odihna. Tot orășelul a fost pe picioare.

Reffold o privi surprins și întrebător și d-na Gea dădu din cap.

— Da, s'a dat alarma de foc, cam pe la ceasurile trei. Chestia nu era chiar așa de gravă, căci a ars numai o colibă de pădurar, de pe șoseaua care duce la Bedfont, — dar deoarece exista primejdia ca focul să se întindă asupra pădurei, au fost alarmați pompierii și cu toată ploaia torențială care cădea, o mulțime de oameni s'au îndreptat spre locul sinistrului. Lumina focului se vedea până aici și eu-însumi am stat mai bine de un ceas la fereastră și am observat cum se înălțau flăcările în văzduh...

Mrs. Renold n'ar fi crezut ca vestea aceasta să trezească atâta interes la mosafirul ei.

Harry se lăsă într'un fotoliu și o privi pe gazda sa în chip atât de ciudat, încât femeia aproape că se înspăimântă.

— Nu s'a întâmplat nimic, căută ea să-l liniștească. Casa era nelocuită...

— Ah! așa... spuse Reffold, după o pauză scurtă și de-odată își trecu mâna peste frunte și se ridică.

— Mă scuzați, eram cam distrat. Mă gândeam tocmai la ceva foarte important.

Intinse mâna doamnei Renold și se'ndreptă spre apartamentul său. Acolo se încuie, și timp îndelungat își frământă creerul cu următoarele întrebări:

Tonson și Sam se mai aflau în colibă când a izbucnit focul?

Au scăpat amândoi de catastrofă sau numai unul? — Sau nici unul din ei?

Cine a pus focul?

Sam, pentru a se răzbuna pe Tonson, sau vr'un altul, pentru a pierde pe cele două unelte cari nu și-au îndeplinit datoria?

Harry Reffold ar fi dat nu știu cât să poată căpăta un răspuns sigur măcar la una din aceste întrebări, căci asta avea multă însemnătate pentru el.

Tonson şi Sam constituiau pentru dânsul urmele după cari se luase până acum şi cari trebuiau să-l ducă mai departe. Dacă urmele acestea dispăruseră în incendiul din pădure, atunci toată munca lui obositoare de luni întregi, era zadarnică şi sarcina pe care şi-o luase ar deveni mai grea ca ori-când. Căci nu-i mai rămânea decât un singur indiciu: o maşină „Ford" de culoare verde-închis şi o figură, pe care trebuia s'o fi văzut odată, ce-i drept, dar cu care nu ştia ce să 'nceapă, deşi îşi frământa creerul necontenit.

Era în mare încurcătură.

De-odată îi dădu în gând cât de neştiutori sunt oamenii în faţa capriciilor soartei: „Nu s'a întâmplat nimic!.." îi spusese d-na Renold, şi, cu toate astea el era încredinţat că, în vreme ce dânsa privea la flăcările roşietice ce se înălţau în zare, devenise văduvă....

*

Ana Moran se văzu silită să-şi ceară un concediu de câteva zile de la patronul ei, Mr. Brook. Făcuse asta cu multă neplăcere, căci era împotriva simţimântului ei de datorie, să ceară o asemenea favoare, şi apoi nu vroia să arboreze un doliu, pe care nu-l resimţea deloc. Dar evenimentele petrecute o făcuseră să ia conducerea „Casei castanilor" şi avea mult de lucru cu sarcina aceasta.

Chiar în ziua catastrofei — era doar o adevărată catastrofă — Crayton îşi făcu apariţia în cursul serii şi-i oferi serviciile sale.

— Un reprezentant mai bun ca mine nici n'aţi putea găsi, Miss Moran, o încredinţă dânsul, cu o ochiadă discretă. De fapt, nu mă ocup cu chestiuni de moştenire, dar cu dv. vreau să fac o excepţie. Şi veţi fi mulţumită cu mine. După cât îl cunoşteam pe bunul meu prieten Milner, sunt sigur că n'a lăsat nici-un testament, căci nici n'a vrut s'audă de aşa

ceva. Nu-i plăcea să se gândească la moarte.

Figura sa de miop se schimonosi într'un rânjet răutăcios, dar deodată ochii-i neastâmpăraţi căpătară o expresie de animal la pândă.

— Ia spune, Miss Ana, ce-i cu zvonurile alea? — Am auzit eu câte-ceva. — Trebuie doar să se fi întâmplat îndată ce l-am părăsit noi...

Fata nu avusese nici-odată vre-o simpatie deosebită pentru prietenii unchiului său şi avocatul îi era chiar cel mai antipatic dintre toţi. N'avea nici-o poftă să se întreţie cu dânsul asupra acestui subiect şi de aceea îi răspunse, ridicând din umeri.

— Ciudat, foarte ciudat... murmură Crayton, se scărpină în cap şi păru că se gândeşte la ceva.

— Şi Stone a fost şi dânsul acolo...

Işi clătină capul încolo şi 'ncoace şi nu-şi deslipea privirile dela fată care se uita în gol, cu figura palidă şi serioasă.

Apoi rânjetul acela sinistru îi flutură din nou pe buze şi el începu să-şi frece mâinile.

— Ei, ce crezi, Miss Ana, cât vom moşteni? Ai? întrebă dânsul şi clipi şiret din ochi.

Fata îl privi supărată şi-i întoarse spatele.

— De asta nu m'am interesat încă, Mr. Crayton, răspunse ea, aspru.

— Nici nu e nevoie, Miss Moran! răspunse dânsul. Va fi o sumuşoară destul de frumuşică. — Şi dacă eşti singura moştenitoare, vei avea destul, în ori-ce caz. Socot la vre-o cincizeci-şeaizeci de mii de lire, şi desigur că aşa va fi.

Ana rămase surprinsă şi se întoarse spre avocat...

— Da, te surprinde, ai? A fost un bărbat foarte capabil, unchiul d-tale şi-a avut întotdeauna un miros fin pentru afaceri. — Cred că totul a fost sigilat, nu? întrebă el deodată, cu însufleţire. Fii cu multă băgare de seamă, Miss Moran, căci nu se ştie ce se poate întâmpla.

— Avem doi poliţişti în casă! răspunse ea scurt, şi Crayton păru oare-cum neliniştit, de vestea aceasta.

— Minunat! spuse el, gânditor. Dar cam ciudat, — nu găseşti? Doar nu se instalează poliţia într'o casă, aşa, cu una, cu două, Trebuie, deci, să fie ceva la mijloc.

Când văzu în cele din urmă că nu poate scoate nimic dela tânăra fată, se hotărî să plece.

— Rămâne precum am vorbit, Miss Ana: nu faci nimic fără mine! spuse el, apăsat. O moştenire e o chestie juridică şi orice chestie juridică e o poveste delicată, în care trebuie să te pricepi, dacă nu vrei să te păcăleşti. — Dacă ai şti din ce afaceri încurcate l-am scos eu pe răposatul d-tale unchiu, ai căpăta încredere în mine.

Ii luă mâna şi i-o strânse cu putere.

După ce plecă, Ana alergă repede, cu degetele răsfirate, spre cel mai apropiat robinet de apă şi-şi ţinu mâinile vreme îndelungată sub dânsul...

In dimineaţa următoare sosi din Londra o camionetă a prefecturei de poliţie şi inspectorul-şef Wilson, care venise cu dânsa, luă dispoziţiunile pentru transportarea celor două cadavre. Procedase cu multă atenţiune la operaţia aceasta şi când maşina, însoţită de cinci poliţişti, luă drumul înapoi spre Capitală, transportul acesta stârni interesul tuturor.

Apoi Wilson păru că vrea să se stabilească definitiv în „Casa castanilor". Nick îi aduse valiza în odăiţa care se afla între sufragerie şi cabinetul de lucru şi cu prilejul acesta, fu supus unui interogatoriu amănunţit, din care scăpă cu bine.

Apoi veniră la rând Mag şi Mrs. Emily, dar nici acestea nu putură să spuie ceva care l-ar fi interesat pe detectiv.

Mag se uită la Wilson de parc'ar fi avut în

fața ei un animal de menajerie și în dialectul ei stâlcit dădu câteva răspunsuri întretăiate, din cari reieșea numai că fusese toată seara în bucătărie și apoi dormise tun.

Același lucru îl mărturisi și Mrs. Emily și ca dovadă pentru temeinicia spuselor ei vru să arate inspectorului picioarele-i umflate, dar acesta știu să împiedice la timp lucrul.

Ana se afla în camera ei, ocupată să treacă într'un caet cheltuielile casei, când auzi bătăi ușoare în ușă.

Își întoarse repede capul, dar înainte de a spune „intră!", inspectorul se și afla în prag. Se înclină cam stângaciu în fața ei și fără să aștepte invitație se așeză pe scaunul care se afla în fața mesei de scris.

— Bună seara, Miss Moran. Mă iertați c'am dat buzna peste dv., dar vroiam să cercetez mai de-aproape și încăperile acestea.

Își roti privirile prin cameră, apoi dădu din cap, cu aprobare.

— E foarte drăguț la dv.

Se ridică repede de pe scaun, se'ndreptă spre fereastră, privi cu interes afară, apoi, fără să spuie un cuvânt, intră în odaia alăturată.

Ana rămase ca încremenită, cu ochii holbați și nu știa ce atitudine să ia față de nepoftitul acesta, pe care-l vedea pentru prima oară.

După câteva clipe, Wilson se'ntoarse pășind încetișor și când văzu privirea ei uimită, se lovi peste frunte, zâmbind.

— Dar am fost distrat, Miss Moran! D-ta nici nu mă cunoști! — Inspectorul-șef Wilson de la

Cereți mâine numărul 148 tuturor chioșcarilor și vânătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 2.

„Scotland Yard", se recomandă dânsul cu modestie şi la înfăţişarea sa s'ar fi potrivit mai bine dac'ar fi spus „profesor" sau „pastor".

In toată făptura simplă a acestui om, precum şi în glasu-i moale, nu era nimic care să fi justificat senzaţia apăsătoare care o cuprinse în mod subit pe biata fată. Faţa ei fină se făcu când roşie, când palidă şi când detectivul luă iar loc lângă dânsa, căută să pătrundă cam ce ar vrea el de la ea.

El însă, nu prea părea dispus să dea vre-o lămurire asupra acestui punct şi s'ar fi putut crede chiar că venise numai ca să viziteze apartamentul, ceea-ce şi tăcuse, cu cea mai mare atenţiune.

— Aveţi o perspectivă minunată aici, Miss Moran. Spre stradă şi spre grădină! constată el. Spre răsărit şi spre miază-zi! E bine cine se poate bucura de aşa-ceva!

Oftă uşor şi-şi împreună mâinile.

— Şi fereastra aceasta — arătă spre fereastra din dreapta — stă tocmaide asupra cabinetului de lucru. — Firește că ai fost obosită şi ai dormit adânc, căci presupun că ai fost şi d-ta toată seara în bucătărie, Miss Moran. Chiar dacă nu atât de mult ca celelalte...

Se întrerupse brusc şi se părea că-şi îndreaptă toată atenţiunea spre o pendulă mică, aflătoare pe cămin. Se ridică iarăşi, cercetă obiectul cu privire de cunoscător, şi murmură ceva în sinea lui:

— Obişnuiţi să trageţi jaluzelele înainte de vă culcaţi? auzi deodată Ana o voce limpede şi pătrunzătoare şi ea se cutremură de spaimă, căci nu-şi putea lămuri de undev enea această voce străină.

Wilson stătea lângă cămin, îşi înfundase mâinile în buzunarele pantalonului şi o privea cu un zâmbet prietenos.

— Mă gândeam anume, că în cazul acesta, aţi fi putut observa ceva pe stradă sau în grădină! spuse el, într'o doară. V'aţi dus la culcare cam pe la unsprezece şi jumătate şi dacă a-ţi fi trecut întâmplător pe lângă una din ferestre, ar fi fost cu putinţă să vă bată la ochi ceva. Probabil că ieri n'aţi dat nici-o atenţiune acestui lucru, dar astăzi, un fapt cât de mic este de mare importanţă.
— Cred că nu e necesar să vă spun, Miss Moran, că

în noaptea trecută s'au întâmplat în camera de lucru a unchiului dv., unele fapte cari au nevoie de lămurire. Gândiţi-vă, deci, puţintel...

Vorbea iarăş cu tonul lui potolit, dar fata avea impresia că, odată cu fiecare vorbă se apropia de dânsa o primejdie gravă. Spre marea ei surprindere, constată că omul acesta părea informat cu precizie asupra îndeletnicirilor ei din

seara trecută, şi când el începu să vorbească despre ferestre, ea se 'ntrebă dacă e vorba aici numai de o simplă presupunere sau aflase ceva prin cine ştie ce împrejurare nelămurită.

Dar un simţimânt pe care nu şi-l putea explica, o hotărî să nu vorbească şi simţi o oarecare satisfacţie răutăcioasă, la gândul că detectivului îi va fi cu neputinţă să aducă vre-o dovadă asupra acestui punct.

Wilson aşteptă un timp, dar frumoasa fată nici nu se clinti, şi privea cu fixitate drept înaintea ei, ca-şi-cum într'adevăr ar fi făcut sforţări să-şi reamintească de ceva care i-ar fi atras atenţiunea în seara trecută.

Dar se părea că lucrul nu-l mai interesează pe inspector, şi Ana răsuflă uşurată când dânsul începu iar să se plimbe prin cameră, observând cu curiozitate de copil toate obiectele ce le 'ntâlnea în cale. Chiar nişte fotografii în rame simple îi atraseră atenţiunea şi asupra uneia din ele se opri mai mult şi o privi mai amănunţit.

— Probabil mama dv., Miss Moran? întrebă el, plimbându-şi privirile între fotografie şi Ana.

Fata dădu din cap şi dânsul aşeză fotografia la locul ei cu o meticulozitate enervantă.

— O asemănare perfectă, Dar nici-o trăsătură de a lui Mr. Milner! constată el, aplecându-se din nou spre fotografie. — Mama dv. a fost doar sora lui Milner, — nu?

Ana răspunse afirmativ şi se miră că dânsul era informat şi asupra chestiunilor de familie.

— Mai avea Mr. Milner şi alte rude? întrebă el apoi.

— După cât ştiu eu, nu. Cel puţin mama şi unchiul Frank nu mi-au pomenit nimic de asta! răspunse fata şi nu putea pricepe de ce se uita la Wilson în chip atât de ciudat.

— Trebuie să te fi simţit uneori foarte singura-

tecă, Miss Moran! spuse el pe negândite şi glasul său avea o intonaţie caldă, prietenoasă. Casa unui burlac nu este potrivită pentru o fată tânără.

— Eu am meseria mea, d-le Wilson! răspunse ea, cu seriozitate.

Inspectorul zâmbi.

— Frumos. Dar, în definitiv, nici cu meseria n'ai făcut nimic atunci când ai douăzeci de ani...

— Douăzeci şi patru, îl corectă ea, zâmbind uşor.

— Douăzeci şi patru, deci! Aştia patru ani nu mai joacă nici-un rol — O tânără fată mai are nevoie şi de alte lucruri: prietene, puţină distracţie, un partener de dans...

Ana simţea că privirile lui deveneau din ce în ce mai cercetătoare şi simţimântul ciudat de mai înainte puse din nou stăpânire pe dânsa.

— Pentru aşa ceva n'am prea avut vreme! răspunse ea şi buzele-i se strânseră cu dispreţ.

Deodată, Wilson se afla iar lângă dânsa şi începu să ciocănească nervos cu degetele în masă.

— De când îl cunoaşteţi pe Mrs. Harry Reffold, domnişoară?

Pusese întrebarea aceasta într'o doară şi începu din nou să privească spre un obiect, care părea să-i placă, — dar Ana se cutremură şi mâinile pe cari le ţinea pe masă, începură să-i tremure cu putere.

Detectivul se apropiă de scaunul ei şi o mângâie uşurel pe braţ.

— Dar bine, domnişoară Moran, ăsta nu-i un motiv să te înspăimânţi aşa de tare.

Zâmbi şiret şi o ameninţă cu degetul.

— Pentru o fată tânără nu e de ajuns să aibă numai slujbă. — Dar să rămânem la chestie: Când şi unde l-ai cunoscut pe Mr. Reffold?

Ana îşi dădu seama că nu putea să se eschiveze de la răspuns şi cugetă repede ce şi cât trebuie să spuie, ca să nu-l înfunde pe Reffold. Se părea că

detectivul aflase printr'o împrejurare oare-care că dânsul avea ceva comun cu drama misterioasă din „Casa castanilor", dar ea nu era dispusă să întărească prin mărturisirile ei motivele de bănuială cari existau de-acum, poate, împotriva lui. Se hotărî deci, să-şi cântărească cu precizie fiecare cuvânt, şi să nu se mai lase luată prin surprindere.

— L-am cunoscut acum vre-o trei săptămâni, în timpul călătoriei de la Londra la Newchurch! răspunse ea, scurt, dar Wilson observă imediat că nu-i va merge atât de uşor cu dânsa.

Ana îl privi batjocoritor.

— De când e obiceiul ca poliţia să cerceteze pe fetele tinere asupra unor chestiuni intime? întrebă ea. — De-altfel, presupun că sunteţi informat şi în privinţa aceasta, căci după cum s'arată ştiţi de-acum multe...

Willson întâmpină ironia cu un zâmbet prietenos şi se făcu că nici n'a prieeput-o. Dar nu se dădu bătut:

— Cunoaşteţi poate ceva amănunte asupra tânărului?

— Regret că nu vă pot fi de folos, Mr. Wilson, răspunse ea, cu politeţe. Deoarece Mr. Reffold nu mi-a făcut încă nici-o propunere de căsătorie, n'am socotit necesar să mă informez asupra persoanei sale.

Aruncă o privire sfredelitoare către inspector şi acesta îi răspunse cu zâmbetul său blând.

— Nu prea sunteţi vorbăreaţă din fire, Miss Moran. Nici nu mai are vre-un rost, deci, să vă întreb dacă Mr. Reffold a fost vre-odată aici în casă...

Tânăra fată isbucni furioasă:

— Domnule Wilson...

— Nu aşa! căută el s'o liniştească. Mă gândeam numai că s'ar fi putut să se intereseze de starea de lucruri din „Casa castanilor". — Dar te-am ţinut de-acum prea mult de vorbă, Miss Moran, şi probabil

că aĭ lucruri mai importante de făcut decât să satisfaci curiozitatea mea...

Îi strânse prietenos mâna şi dispăru ca o umbră.

După câteva clipe, Ana auzi glasul său pe coridor şi imediat apoi, uşa casei închizându-se.

Se repezi la fereastră şi sosi tocmai la timp, ca să poată vedea cum dânsul o porni dealungul grilajului şi apoi dispăru la primul colţ.

Rămase o clipă pe gânduri, apoi se repezi pe scări şi privi cu luare-aminte în sufragerie. Văzând

că nu e nimeni acolo, se ndreptă spre telefon şi cu voce nervoasă ceru pensiunea d-nei Renold.

— Chemaţi-l pe Mr. Reffold la aparat. Spuneţi-i că e ceva foarte urgent! zise ea repede, când obţinu legătura.

Aşteptă cam multişor, dar în cele din urmă auzi glasul lui Reffold:

— Aici Harry Reffold!

— Mr. Reffold! Fii cu băgare de seamă! Se pare că poliția se interesează de-acum de d-ta. M'au cercetat pe mine asupra d-tale, dar n'am spus nimic. — Firește că nici despre chestia din grădină! Aranjează-te, deci, în consecință.

Fără să aștepte vre-un răspuns, atârnă receptorul și răsuflă ușurată.

Când se întoarse și vru să se 'ndrepte spre ușă... simți că genunchii i se înmoaie...

In ușa care dădea în odaia învecinată, stătea Wilson și o privea cu un zâmbet cuceritor.

— Aveți secrete, deci, Miss Moran! spuse el și o amenință în glumă cu degetul. — Cine și-ar fi închipuit asta?

Apoi se îndepărtă și păru că de data aceasta e chiar foarte grăbit.

CAP. 144

Cine-i criminalul ?

Mrs. Gea Renold avea o privire ageră și era o bună cunoscătoare de oameni și cu deosebire pentru oamenii poliției, avea un miros de adevărat copoiu.

Când Wilson intră în biroul pensiunei „Regina Victoria", Mrs. Renold era de-acum lămurită asupra vizitatorului acesta.

De-abia începu inspectorul să vorbească cu tonul său politicos și simplu: „Vreau să vă cer unele informațiuni..." și Mrs. Renold îl și străfulgeră cu privirea ochilor ei negri și împinse spre el un fotoliu de piele.

— Luați loc vă rog, domnule inspector-șef.

Wilson fu cât se poate de surprins de privirea ei ascuțită și o privi uimit pe durdulia patroană.

— Am, desigur, plăcerea să vorbesc cu d-na Renold? Prin căsătorie, Tonson?

D-nei Renold nu-i prea plăcea când se atingea punctul acesta și când lucrul venea din partea poliției cu atât mai neplăcut îi era, căci în cazuri dintr'acestea se temea că e vorba de vre-o nouă ticăloșie a fostului ei bărbat.

Dar detectivul n'o lăsă mult în îndoială, ci merse drept la țintă.

— Aș dori să aflu dela dv. ceva amănunte asupra unui anume Mr. Harry Reffold, care locuește aici! spuse el, pe ton de afaceri. In primul rând m'ar interesa să știu dacă noaptea de Sâmbătă spre Duminică și-a petrecut-o acasă, — respectiv când s'a întors? — Vă atrag luarea aminte că pun această întrebare în calitate oficială — (întoarse reverul hainei și-i prezentă insigna de polițist), — și că, eventual, veți avea să dovediți indicațiunile ce mi le veți furniza.

Asta era ceea-ce Mrs. Renold așteptase ceas cu ceas, două zile în șir, și întrebarea detectivului n'o făcu să-și piardă cumpătul.

— Da, domnule inspector-șef! răspunse dânsa, înclinând ușor capul. Stau cu totul la dispoziția dv. — Numai că nu știu... dacă v'aș putea fi de vre-un ajutor, după cum aș dori din toată inima. Firește că nu pun servitorii să-i controleze pe clienți. Dar vom vedea îndată...

Apăsă pe butonul unei sonerii și după câteva clipe își făcu apariția o fetișcană durdulie.

— Bessie — începu patroana, răvășind printre hârtiile de pe birou — îți poți aminti dacă Mr. Reffold a fost acasă alaltăeri seară, sau când s'a înapoiat?

Mrs. Renold se prefăcu ca-și-cum răspunsul n'ar mai interesa-o și-și depuse repede semnătura pe o scrisoare.

Bessie, însă, își duse degetul la născior și se gândi o clipă cu încordare.

— Da! spuse ea deodată, cu hotărîre. — Mr. Reffold nici n'a ieşit din odaie Sâmbătă seara, ci a rămas tot timpul acasă, pentru-că nu se simţea bine. — Ştiţi doar, doamnă, că ne-aţi poruncit să fim gata la prima chemare, dacă domnul va avea nevoie de ceva.

Mrs. Gea privi cu un ochiu la Wilson — care părea oare-cum desamăgit — iar cu celălalt se uita plictisită pe fereastră.

— Totuşi... Acuma îmi aduc aminte, spuse ea. Du-te şi aranjează florile în odaia mea, Bessie! se adresă ea fetei.

Când aceasta ieşi, doamna Renold deveni deodată foarte serioasă şi solemnă.

— O asemenea afirmaţie este plină de răspundere — spuse ea lui Wilson — şi de-aceea nu vreau să mă încred cu uşurinţă în memoria fetei. Dacă doriţi, voiu chema şi pe cealaltă fată. In ori-ce caz, nu poate strica.

Nu aşteptă aprobarea inspectorului, ci sună din nou, şi cealaltă fată îşi făcu apariţia. Nu era atât de frumoasă ca Bessie şi nici atât de prietenoasă. Când auzi întrebarea stăpânei sale, pe faţa ei trecu un nour ca de amintire neplăcută şi răspunse oarecum necăjită:

— Firește că ştiu. Din cauza asta mi-am pierdut doar toată noaptea, şi eri trebuia să plec cu îngăduinţa dv., doamnă, să dansez şi eu la salon. Dar când cu o noapte în urmă ai dormit îmbrăcată, cum să te mai duci...

Mrs. Renold o privi pe fată cu ochi mari, întrebători.

— Da, doamnă, mormăi Mary. Ne-aţi poruncit doar să nu-l lăsăm pe Mr. Reffold să aştepte prea mult atunci când va suna — şi doar nu pot să dau buzna în cămaşă de noapte, în camera unui bărbat.

Mrs. Gea privi cu un ochiu la fată, şi cu ce-

lălalt la inspector, ruşinată — apoi făcu un gest scurt cu mâna şi o concedie pe Mary.

Când fata fu la uşă, Wilson întrebă deodată:

— Ei, şi a sunat?

— Slavă Domnului, nu! răspunse dânsa, mofturoasă, şi-l privi de sus până jos. — Asta mi-ar mai fi lipsit.

După ce dispăru din birou, privirile lui Wilson şi a d-nei Renold se încrucişară ca nişte lame de pumnal.

Inspectorul părea oare-cum nedumerit, iar Mrs. Gea sincer mâhnită că nu-i putuse da altă lămurire.

— Are pensiunea dv. vre-o ieşire laterală, pe unde ar fi putut pleca neobservat clientul dv.? întrebă detectivul după o pauză scurtă.

Mrs. Renold se arătă supărată.

— Ce credeţi dv., domnule inspector! Pensiunea mea nu este doar o vizuină de vulpi, din care să te poţi furişa prin toate părţile. Atunci ar putea intra oricine din stradă şi asta n'ar conveni deloc atât clienţilor mei, cât şi mie.

Detectivul se ridică şi-şi şterse pălăria cu mâneca.

— E acasă Mr. Reffold? întrebă el.

Mrs. Renold dădu din umeri.

— Voiu trimite imediat să vadă. Doriţi să vă anunţ?

— Nu, mulţumesc. Doresc să merg singur la dânsul.

— Mă rog, cum vă e plăcerea. Camerele 12 până la 14. Etajul întâi, dreapta! spuse patroana, cu politeţe, şi inspectorul se înclină cu stângăcie în faţa ei.

După câteva minute, se afla în camera lui Reffold şi cu un zâmbet cuceritor se adresă acestuia:

— Sunt sigur că vizita mea nu te va surprinde

prea mult. Miss Moran a fost atât de amabilă şi m'a anunţat de-acum...

Harry arătă un scaun şi încruntă sprâncenele, surprins:

— Ah! aşa dar Miss Moran a fost? Degeaba m'am căznit, dar n'am putut recunoaşte glasul.

— Da! Şi eu mi-am luat permisiunea să ascult comunicarea.

Făcu o mutră, ca-şi-cum ar fi dat o lovitură de maestru şi nu-l părăsi din ochi pe Reffold.

Acesta zâmbi cu finețe.

— Aha, înţeleg: un truc, ai? Probabil că ai ieşit din casă, pentru a te reîntoarce pe un drum ocolit, ca s'o prinzi pe duduia la telefon? Admirabil. — Nădăjduiesc numai, Mr. Wilson — vocea lui deveni schimbată şi-l privi pe detectiv în chip ciudat — că n'ai speriat-o prea mult pe Miss Ana. E absolut sigur că ea n'a avut intenţii rele.

Wilson îl linişti, cu un gest.

— Oh, eu nu-s chiar aşa. In special faţă de fete tinere! spuse el.

Apoi, fără să-i pese de nimic, începu să se uite prin cameră. De la prima privire observă că tot ce se afla aici — de la geamantanele de piele, până la obiectele de toaletă, — era de prima calitate, marfă cu adevărat de lux. Şi proprietarul lor, nu mai puţin! Nu era, deci, cazul să aplice tactica obicinuită, ci trebuia să păşească la lucru cu multă atenţie.

Cercetă cu pătrundere figura distinsă şi plină de sănătate a personajului pe care-l avea în faţă şi, părea să caute ceva în memorie.

— Iţi pot veni în ajutor, Mr. Wilson! spuse Reffold, întinse inspectorului o cutie cu ţigări, puse un picior peste altul şi zâmbi mulţumit. — De ce să-ţi baţi capul fără folos? Pe cât ştiu, noi nu ne-am văzut încă niciodată şi în albumul dv. dela „Scotland Yard" nu veţi da de mine. Probabil că

mai târziu îmi veți pune fotografia acolo. — Asta a fost, probabil, chestia la care v'ați gândit?

Wilson își alese o țigară fină din cutie, îi tăie vârful și începu să fumeze.

— Mr. Reffold, de ce să ne jucăm de-a v'ați-ascunselea! spuse el. Într'un fel sau altul ai avut și d-ta un rol în evenimentele de la „Casa castanilor". Ce și cum, nu știu încă. Dar voiu afla eu, poți fii sigur! Și atunci, chestia va fi mai neplăcută pentru d-ta, decât dac'am da acuma lucrurile pe față.

Aplecă capul într'o parte și clipi din ochi spre Reffold, în semn de încurajare.

Harry își împreună mâinile pe genunchi și inspectorul admiră unghiile îngrijit manicurate.

— Sunteți atât de amabil, Mr. Wilson, încât v'aș face îndată o spovedanie amănunțită, dacă aș avea să mă spovedesc cu ceva. Dar conștiința mea e atât de curată, încât nu-mi pot explica, prin ce anume am izbutit să atrag asupra mea, atențiunea dv.

Începu să-și legene piciorul și privirea lui Wilson rămase ațintită asupra pantofului elegant ce-l purta.

— Un astfel de picior ar trebui să lase o amprentă caracteristică! spuse el — și în ochii săi se aprinse o lucire ciudată.

Reffold își privi gânditor piciorul.

— E drept. Foarte caracteristică.

— Vrei să facem o mică probă? întrebă detectivul, cu un surâs dulce și scoase din buzunar o foaie de hârtie, pe care o desfăcu încetișor.

— Cu plăcere, Mr. Wilson, dacă prin asta vă pot fi de folos! Dreptul sau stângul?

Inspectorul își cercetă hârtia:

— Hai să zicem dreptul!

Netezi hârtia, o puse repede pe parchet și Harry,

își așează piciorul în conturul desenat cu cărbune.

— Aproximativ cu un centimetru mai îngust și cel puțin cu doi centimetri mai scurt, scumpe domnule inspector-șef! — spuse el.

— Tălpi de cauciuc! mormăi Wilson și împătură la loc hârtia, cu ciudă. — Dar spune-mi te rog mai bine: ce cauți d-ta aici, în Newchurch? — După cât știu eu, n'ai nici o meserie care să reclame prezența d-tale aici și e oare-cum bătător la ochi ca un om ca d-ta să stea săptămâni întregi într'un cuib ca ăsta.

Reffold se uită la inspector foarte surprins.

— Mă odihnesc! spuse el, apăsat. Și după câte știu, ori-ce englez are dreptul să facă asta, oriunde-i place. In ceeace privește „cuibul" — cum vă place să-l numiți, trebuie să constat că gusturile noastre diferă. Mie-mi place nespus de mult aici! spuse el și zâmbind, îi arătă lui Wilson șirurile de dinți albi ca laptele.

Detectivul avu senzația că fusese învins pe toată linia la „Regina Victoria" și această senzație îl făcu puțin nervos.

Inainte de a plecă, vru cel puțin să aibă o mică satisfacție și să dea de înțeles că nu se dă bătut cu atâta ușurință.

— In viitor dacă nu te vei simți bine, Mr. Reffold — spuse el cu bunăvoință și-l bătu prietenește pe umăr pe celălalt — și bietele fete vor trebui să doarmă îmbrăcate, atunci să fii cu băgare de seamă ca lucrurile d-tale să nu 'nceapă să facă plimbări nocturne. Din cauza aceasta ai putea avea neplăceri serioase, fără să fii vinovat. — Uite, asta de aici — duse mâna în buzunarul vestei și ținu în fața lui Reffold o insignă de argint — am găsit-o sub fereastra cabinetului de lucru a răposatului Milner. După cum vezi prea bine, sunt gravate pe dânsa inițialele H. R. și aș putea face rămășag că aparține cutiei de țigări care se află

aici pe masă și la care se poate observa că lipsește ceva dintr'un colț.

Spunând asta, Wilson puse din nou în buzunar însigna și făcu acelaș lucru cu cutia de țigări.

— Mă ierți, Mr. Reffold, — doresc numai să cercetez chestia cu mai multă atențiune, în deplină liniște.

— Cu plăcere, Mr. Wilson! îi răspunse celălalt zâmbind amabil. Dacă găsiți necesar... Dar eu în locul dv. aș folosi timpul mai bine, scotocind puțin printre ruinele colibei din pădure, care a căzut pradă flăcărilor în cursul nopții trecute.

Inspectorul se uită la el cu o privire repede, scrutătoare, apoi făcu o închinăciune adâncă și cu pași grăbiți părăsi „Regina Victoria".

Inspectorul Langford își aștepta nerăbdător colegul la „Casa castanilor", în ușă. Sosise de curând din Londra, încărcat cu noutăți, de cari voia să se scape.

— Așa dar, d-rul Gordon s'a reîntors! izbucni el, plin de bucurie. In timpul nopții a fost readus și lăsat pur și simplu, în fața ușii. Dar altceva nu putem scoate de la dânsul. — Arată foarte prost, dar azi dimineață a luat parte la autopsie. Ceilalți medici au dat toți din cap, el, însă, a diagnosticat: „moarte prin aspirația unor vapori toxici". A ținut comisiunei o întreagă conferință, din care eu n'am prea înțeles mare lucru. Nu-s medic doar. Pentru noi, faptul principal e acela că raportul conchide că e vorba de „tentativă de crimă". V'am adus procesul-verbal. Acum știm cel puțin pe ce lume trăim. E ceva nou pe aici?

Cereți mâine numărul 149 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureșci I, Calea Victoriei 5.

Wilson clătină cu melancolie din cap și când cei doi polițiști ajunseră în birou, în ușa căruia stătea de pază un agent, Wilson luă procesul-verbal din mâna celuilalt și-l citi cu multă atențiune, întrerupându-se din când în când, pentru ca să arunce priviri cercetătoare prin încăpere, ca și cum ar fi căutat ceva precis. Deodată îi dădu ceva în gând și cugetă mult tot ținându-și privirea ațintită la locul din fața căminului. Apoi îndoi hârtia și-o băgă în buzunar.

— Ai pus să se ia informații asupra mosafirilor? îl întrebă pe Langford, care-și plimba privirile în toate ungherele, fără să știe singur ce căuta.

— Da, totul e 'n regulă! spuse el. Pentru noi, însă, nu va ieși nimic de aici. Oameni de treabă, toți...

Se așeză la birou, scoase câteva foi din carnetul de buzunar și le întinse în fața sa.

— Vrei să auzi? Firește, numai ceeace e mai important, nu te voiu plictisi cu amănunte zadarnice.

Wilson dădu din cap, și Langford începu să răsfoiască notițele.

— Așa dar, în primul rând ar fi Ernest Crayton. In vârstă de cincizeci și unu de ani, avocat, Somerstown, Patscutt-Street 9. — Necăsătorit, are, însă, o legătură cu d-na Joyce Winner, văduva unui funcționar de cale ferată, în etate de 48 ani. — Clientelă destul de frumoasă, dar din cercuri cam îndoelnice... Printre altele, l-a apărat pe Jack Cornfield care fusese dat în judecată pentru o spargerei importantă, — și pe Miss Elsa Flesh, care s'a făcut vinovată de fals. Amândoi au fost achitați. Personal n'a suferit nicio penalitate și certificatul poliției atestă o purtare bună. — Ce-i drept, eu nu mă raliez așa de ușor la părerea asta. Soiul ăsta de oameni nu se lasă prinși prea lesne. Dar în

cazul nostru sunt sigur că Crayton n'are nici-un amestec, căci o vulpe vicleană ca dânsul nu-şi riscă pielea, cu una cu două.

Langford îşi aprinse pipa şi urmă:

— Il avem apoi aici pe d-rul Charles Warner, în vârstă de cincizeci şi opt de ani...

Wilson îl întrerupse cu un gest:

— Acesta nu vine în discuţie.

— De aceiaşi părere am fost şi eu, aprobă inspectorul. Dar sunt unele lucruri foarte drăguţe pe cari le aflăm aici. Domnul acesta pleacă de două ori pe săptămână la Londra şi cercetează acolo, toate localurile de petrecere cu serviciu femenin.

— Lasă-i plăcerea asta! spuse Wilson, nerăbdător.

— Din partea mea... Dacă la vârsta lui mai e în stare, toate respectele mele... Acuma vine la rând Mr. Robert Vane, şeful firmei „Praighton şi Wellman", în vârstă de 53 ani. A fost funcţionar de bancă, se căsători apoi cu fiica bătrânului Artur Praighton şi preluă conducerea afacerei. Acuma văduv. O casă de bancă veche, e drept, nu mai e ce a fost pe vremuri, dar are clientelă bună din provincie. Lucrează în special cu ţările de peste ocean. Foarte bogat, trăieşte pe picior mare. Are relaţiuni cu lumea înaltă, cu deosebire din cercurile ministerului de finanţe şi al coloniilor precum şi cu câţiva parlamentari.

— Ştiu toate astea, spuse Wilson. Mai departe...

— De ce n'ai spus-o îndată? mormăi Langford, cam supărat. Crezi că-mi face plăcere să vorbesc atâta? Ştie Dumnezeu, gâtlejul mi-e uscat de-acuma... — Thomas Flesh, Brompton, Beak-Street 12, una din cele mai mari afaceri de aprovizionare din Anglia. In vârstă de 44 ani, necăsătorit. E asociat la „Westend-Theater" şi la „Chinely-Theater". E foarte introdus în cercurile artistice şi are legături cu diferite actriţe cunoscute.

— Asta-mi place mai mult decât văduva bătrână a lui Mr. Crayton. Aşi face-o şi eu, dac'aşi avea banii trebuitori... Ceva fain...

— Crezi că omul acesta avea vre-un interes să-i piardă pe Milner şi Stone?

— De ce nu? răspunse Wilson, laconic şi Langford făcu o mutră speriată.

— In sfârşit... Acuma vine la rând, colonelul Roy Gregory, în vârstă de cincizeci şi doi de ani. A fost mai întâi ofiţer de cavalerie, apoi în statul-major al lordului Kitchener. In război a căpătat menţiuni, în repetate rânduri. Din 1920 a fost trimis în armata indiană, cu diferite misiuni. A plecat deacolo de vre-o patru luni. Motivele sunt necunoscute. Ministerul de război nu vrea să dea lămuriri. Pare să fie foarte bogat, deoarece trăieşte pe picior mare... Informaţii comice, nu? — Dar ministerul de război, e rezervat întotdeauna când vrem să aflăm ceva dela el. Dar când el vrea să afle ceva dela noi, nu ne mai ajung mâinile şi picioarele.

Wilson îşi sprijini bărbia în palmă şi rămase o clipă pe gânduri. Apoi întrerupse tăcerea:

— Va fi necesar probabil, ca să rămâi aici, la Newchurch, Langford. Poţi să te aranjezi pentru asta?

— Dacă e nevoie, de ce nu? După cum ştii, şeful însuşi a ordonat ca să colaborez şi eu la cazul acesta. — Aveţi poate vre-o misiune specială pentru mine? întrebă el şi-l privi pe detectiv, nerăbdător.

Acesta dădu din cap.

— Ia-ţi o cameră la „Regina Victoria" şi supraveghează-l pe Mr. Harry Reffold, care locueşte acolo. Dar lucrează cu cap şi fii atent, căci omul nu e atât de uşor de tratat şi-ţi va da mult de lucru.

— Asta lăsaţi-o pe seama mea! spuse Langford scurt şi se bătu în piept. Nu trăiesc doar de azi pe

lume şi am avut de-aface de-acum cu o mulţime de clienţi frecaţi. — Crezi că suntem pe o urmă nouă?

Wilson îşi frecă nasul cărnos:

— Asta nu ţi-aşi putea-o spune. — Dar poate cel puţin pe o urmă care ne va duce pe urma cea dreaptă...

Inspectorul făcu o mutră uimită şi rămase o clipă pe gânduri, căutând să priceapă sensul acestor cuvinte.

— Ştii, d-le Wilson, — spuse el apoi — aşi dori să obţin un succes în afacerea asta, căci la sfârşitul anului ies şi eu la pensie.

Detectivul îl privi cu ochi melancolici.

— Asta e o ideie minunată, scumpul meu Langford, — spuse el, cu un oftat adânc. Căci dacă nu o scoatem la capăt cu afacerea asta blestemată — şi după toate aparenţele se pare că aşa va fi — vom fi daţi în ori-ce caz la rezervă.

CAP. 145

Un atac neaşteptat

Pe la ceasurile zece seara, doi călugări urcau masivul stâncos ce duce spre piscul Fontanellei. Cucernicii părinţi, aveau înfăţişarea respectabilă, căci purtau rase lungi şi aveau bărbi ce le ajungeau până la piept.

Unul avea barba albă ca zăpada, celalt o avea castanie.

Surprinzător era numai faptul că aveau doi cai minunaţi, cum nu se prea vede la sihaştrii munţilor, cari călăresc de-obicei pe mârţoage cărora li se văd coastele prin piele.

Dar, precum am spus, aceşti doi călugări au fost foarte prevăzători în alegerea roibilor lor, şi în tot cursul lungului drum, animalele nu obosiră

fel şi se părea că se pricep de minune să învingă dificultăţile terenului.

Călugării noştri nu vorbeau deloc între dânşii, ci contemplau doar minunăţiile naturei, prin mijlocul căreia treceau.

Crestele şi văgăunile Fontanellei erau învăluite în lumina lunii, care privea maiestuoasă din tăriile cerului albastru.

Noaptea era limpede şi frumoasă şi aici, între stâncile înalte ale Fontanellei, nu se simţea nici măcar vântul care jos, în vale, scutura frunzele din copaci şi aşternea cu ele, câmpiile.

Cei doi călugări mai aveau vre-un sfert de ceas de drum, până să atingă piscul Fontanellei. Se aflau tocmai la cotitura drumului, când de după o stâncă uriaşă îşi făcu apariţia o făptură omenească.

Țeava unei arme se'ndreptă asupra lor și o voce amenințătoare le strigă:

— Stați locului! Cine sunteți și ce căutați pe aici?

— Asta e simpaticul Tric-Trac! spuse unul din cei doi călugări. Stă aici de pază probabil. Cu ăsta vom aranja repede lucrurile.

— Răspundeți, sau trag! se auzi iar vocea omului din spatele stâncii.

— Dacă vei trage, vei făptui o prostie gogoneață, pentru care Egizio Ettore nu-ți va fi deloc recunoscător! spuse doctorul Wolfgang Schulze, care cu o mișcare repede, își rupse barba falșă care-i încadra figura.

Același lucru îl făcu și prințul Raymond de Paris și Tric-Trac văzu atunci în fața lui două figuri bine cunoscute.

In aceeași clipă el își retrase arma și o lăsă să-i cadă la picioare.

— La o astfel de surpriză nu mă așteptam, drept să vă spun! exclamă el. Asta va face bucurie mare, sus pe Fontanella.

Domnii mei — urmă dânsul — pentru dv. drumul este liber, dar căpitanul mi-a poruncit să fiu cu ochii în patru în noaptea asta.

S'o ia dracu! De vre-o două săptămâni e mare fierbere la noi. Toată noaptea facem de pază și trebuie să fim mulțumiți dacă putem închide ochii nițeluș peste zi.

La Bonifacio a fost numit un polițai nou și se pare c'ar avea de gând să puie mâna pe căpitanul nostru.

Ah! de-aș putea eu să-l capăt în labă pe acest domn polițai, vă asîgur că nu i-ar merge deloc bine. Dar de scăpat, tot nu scapă el, de asta am eu grijă!

— Foarte bine, dragă Tric-Trac, spuse doctorul Schulze; continuă să asculți de poruncile căpita-

nului vostru şi fii atent, căci se petrec acuma lucruri cari pot fi primejdioase pentru voi toţi.

Tânărul medic şi prinţul Raymond îşi urmară drumul, dar de-abia merseră vre-o cinci minute şi o nouă făptură îşi făcu apariţia dindărătul unei stânci.

Era Hector Gardane, care-i luă în primire imediat. Dar deoarece nu mai purtau bărbi îi recunoscu pe dată şi-i conduse el însuşi până la postul următor.

Acesta era compus din cei trei francezi, cari stăteau într'o scorbură de stâncă, cu puştile încărcate, gata să tragă.

Când îl recunoscură pe prinţ, săriră îndată în picioare şi se înclinară cu respect în faţa lui.

— Egizio Ettore e acasă? întrebă prinţul pe cei trei tineri.

— Da, Alteţă — răspunse Aristide de Lamotier — şi căpitanul va fi bucuros să vă primească. Doriţi să vă conducă unul din noi până sus?

— Nu-i nevoie, răspunse Raymond, luându-l pe Aristide de mână şi trăgându-l după sine.

Apoi îi şopti încetişor la ureche:

— Frumoasă treabă ai făcut, dragul meu. Casa mea adăposteşte în clipa de faţă un soţ nefericit. Ce să fac eu acum cu lordul Milton, care nu vrea să se înapoieze acasă fără soţia sa?

— Alteţă — răspunse Lamotier râzând — nu-i mai rămâne lordului altceva de făcut, decât să se consoleze fără soţia sa.

Mă iertaţi, Alteţă, cuvintele acestea sunt, poate, puţin cam aspre, sună cam nepoliticos la urechea dv., dar trebuie să vă spun că Mignon era a mea, ea mi-a fost făgăduită, a fost logodnica mea, — când lordul Milton s'a priceput s'o cucerească prin averea-i imensă.

A exercitat o presiune asupra mamei ei, o presiune căreia dânsa nu i-a putut rezista şi astfel, ne-

norocita fată a devenit lady Milton, împotriva voinței sale.

In felul acesta nu se poate vorbi de răpire, căci n'am făcut alta decât să-mi iau îndărăt dreptul meu.

Nădăjduesc, că Alteța voastră nu mă va disprețui din cauza aceasta. Dar chiar dacă a-ți face-o, n'am încotro... Am devenit un om liber cu desăvârșire, și în consecință am dreptul să-mi însușesc ceeace reprezintă pentru mine cel mai scump bun de pe pământ: femeia dragostei mele.

Prințul strânse mâna tânărului francez.

Și el iubise odată, și dânsul știa că dragostea prețui din cauza aceasta. Dar chiar dacă a-ți fanu se sinchisește de legile făcute de oameni... Numai inima are drepturi în fața amorului, și ceea-ce jinduiește aecastă inimă, trebuie să-i aparție.

Peste cinci minute prințul Raymond și doctorul Schulze ajunseră pe piscul Fontanellei. Atunci își făcu apariția, deodată, o făptură înaltă, care cu o mișcare sălbatecă, roti deasupra capului un topor cât toate zilele.

— Abdallah! exclamă doctorul Schulze. Vrei să-l ucizi pe medicul tău, pe acela care ți-a salvat viața?

De-abia rostise doctorul aceste cuvinte și Abdallah lăsă toporul jos, și căzu în genunchi în fața salvatorului său. Duse la buze marginea vestmântului pe care-l purta doctorul și murmură cuvinte de recunoștință. Intr'acestea, apărură în pragul casei, Egizio Ettore și Letiția.

— Tată, scumpul meu tată! exclamă frumoasa Madonă și cu brațele deschise alergă spre prinț.

Tată, văd în sfârșit iarăși chipul tău iubit, — lasă-mă să-ți sărut mâinile, — cât sunt de fericită că te pot numi tatăl meu!

Egizio Ettore stătea mut de-oparte, căci își spunea că n'are dreptul să-l salute pe prinț ca-și-cum l-ar considera tatăl său.

Dar cu un gest înimos, prințul Raymond îi întinse mâna și-l privi lung și cu întristare.

— Cred că știi de-acuma, Egizio, ce s'a întâmplat? Știi cum s'a sfârșit misiunea mea, care m'a dus întâi la Paris și apoi la Lyon?

— Știu totul — răspunse brigandul Corsicei — sărmanul președinte a fost ucis... De-aș fi fost eu în apropierea lui, glontele ucigaș nu l-ar fi atins.

— Dar nu-ți aduc grațierea la care am nădăjduit...

— Știu și asta, prințe Raymond; de-altfel, sunt ferm convins că președintele nici nu mi-ar putea-o acorda, chiar dac'ar mai fi în viață; pe un Egizio Ettore nu-l poți grația!

— Și știi tu ce s'a mai întâmplat? Știi tu că șef al poliției din Bonifacio, este acuma fratele meu Robert?

— Și ce-i cu asta?

— Robert de Paris nu va sta în cumpănă o singură clipă, să pornească o vânătoare împotriva ta.

— Mi-am spus și eu asta și aștept în fiecare zi atacul său.

— Și vei putea oare să-l respingi?

— Nădăjduiesc, cel puțin. Mi-am luat toate măsurile ca să nu mă poată surprinde atât de ușor.

— Cum te vei putea împotrivi tu, cu o mână de oameni, împotriva unei armate întregi de carabinieri?

— O, un carabinier este un servitor plătit, care luptă cu mâini paralizate. In vreme ce, fiecare din oamenii mei îmi este un prieten, — fiecare din ei face cât o armată întreagă.

— Asta e un cuvânt frumos, dar nimic altceva decât un cuvânt! spuse prințul. Trebuie luată o altă hotărâre și acesta e motivul pentru care am venit la voi. Am de vorbit cu tine ,Egizio Ettore, și cu scumpa mea Letiția.

— Atunci să intrăm în casă — spuse frumoasa Madonnă. Dă-mi brațul, tată!

Ce tablou mișcător s'o vezi pe fermecătoarea femeie, cum îl luă de braț pe bătrân, ținându-se strâns lipită de dânsul.

Doctorul Wolfgang Schulze îl urmă pe Ettore, care-i repetă lui Abdallah porunca, să fie cu ochii în patru.

Uriașul nu răspunse, dar strânse și mai tare în mâini toporul.

Peste câteva clipe, cei patru oameni stăteau împreună într'una din încăperile ruinei.

Se așezară în jurul unei mese, acoperită cu o față albă și Letiția aduse pahare și o cană mare cu vin.

Ciocniră cu toții.

Când cupele fură goale, prințul Raymond luă cuvântul:

— Copiii mei, am venit la voi să vă avertizez de primejdia care vă amenință. Nu trebuie să mai rămâneți nici pe Fontanella, nici în Corsica, nici în Franța. Trebuie să plecați cât mai repede cu putință, trebuie să fugiți!

— Să fugim! exclamă Ettore, încruntând sprâncenele. Cuvântul acesta nu este pe gustul meu. Egizio Ettore n'a fugit niciodată, el nu s'a dat înlături încă dela o luptă la care a fost provocat.

— Dar este o nebunie să începi o luptă care e dela început fără perspective de izbândă! îi răspunse prințul. De-aceea, ascultă propunerea mea. M'am gândit mult în ce fel ar fi posibilă fuga voastră din Franța și am dobândit convingerea că toate drumurile vă sunt închise. Nu veți putea trece frontiera, căci toate au primit porunca să fie cu ochii în patru, ca Egizio Ettore să nu scape...

In afară de asta, mai trebuie să ne gândim acuma și la noul șef al poliției din Bonifacio.

Știți că mizerabilul meu frate, Robert de Paris, deține acuma slujba aceasta și el va pune totul în

mișcare, pentru a nu vă lăsa să treceți frontierele Corsicei.

Cu toate acestea, doresc să vă fac o propunere, care cred că va întâmpina aprobarea voastră: Deoarece drumul pe uscat nu vă oferă nici-o șansă, hotărîți-vă pentru drumul pe apă.

Eu posed un yacht care e prevăzut cu tot confortul, și este astfel construit încât poate înfrunta marea cea mai furtunoasă.

Yachtul acesta poartă numele iubitei mele Carmencitta, și multe ceasuri frumoase am petrecut pe dânsul, cu neuitata mea soție.

El vă va aștepta într'un port din Corsica și deacolo veți lua drumul spre Italia, unde vă veți putea socoti salvați.

Veți rămâne acolo câteva luni, până când lucrurile vor fi date uitării într-u-câtva. Apoi veți putea călători mai departe, până într'un port mare, unde vă veți îmbarca pe un pachebot care să vă ducă în America.

Acolo, peste oceanul care desparte cele două lumi, vor dispare toate grijile voastre, și eu voiu veni la voi, să petrecem împreună, cel puțin câteva luni pe an. Firește că vă voiu da bani cât vă va trebui, pentruca să puteți privi viitorul în liniște. Ei, Ettore, ce spui de propunerea mea?

Brigandul nu răspunse imediat ci își sprijini capul în mână și privi îngândurat în gol.

— Ca să fiu drept — spuse el, într'un târziu — trebuie să mărturisesc că n'aș vrea să părăsesc locurile acestea, înainte de a nu fi regulat o socoteală pe care o am aici. Țin mult să vorbesc câteva cuvinte între patru ochi, cu șeful poliției din Bonifacio.

— Asta n'o vei face, Egizio Ettore! spuse prințul Raymond cu hotărâre. Iubirea pentru soția ta nu stă mai presus de răzbunarea care te arde la inimă? Soarta Letiției stă în mâinile tale. Vrei să aștepți oare până vă vor înhăța pe amândoi? Vrei

să-î căşunezi soţiei tale groaznica durere de a te vedea în lanţuri? Şi nici pe Letiţia n'o vor cruţa. Căci Robert de Paris va considera că se răzbună împotriva mea, predând-o pe Letiţia justiţiei.

Nu, Ettore, nu trebuie să laşi ca lucrurile să ajungă până acolo, — pentru tine nu există decât o singură soluţie şi aceasta este fuga. Şi cu cât mai repede te vei hotărî la aceasta, cu atât mai bine va fi pentru noi toţi.

Egizio Ettore se ridicase, se sprijini cu mâinile pe masă, buzele i se strânseră, pieptul îi tresălta cu putere şi cu glas răguşit vorbi:

— Mi-am jurat să nu părăsesc câmpul de luptă, înainte de a-i pedepsi precum se cuvine, pe aceia cari m'au nenorocit.

Mi-am jurat să-l îngenunchiez la picioarele mele pe Robert de Paris, să mă răzbun împotriva lui

pentru ceasurile de groază ce le-am îndurat la Bonifacio şi în temniţa din Capul Pertusato.

Dar aveţi dreptate, prinţe Raymond, — nu trebuie să mă gândesc la mine, ci la femeia care-mi este scumpă. Letiţia trebuie salvată cu orice preţ.

Primesc propunerea ce mi-aţi făcut-o, Egizio Ettore este ascultător.

— Nu pot decât să vă binecuvântez în hotărârea aceasta — interveni doctorul Wolfgang Schulze.—Şi sunt şi eu de părerea prinţului, şi anume: cu cât mai repede veţi fugi, cu atât mai mari sunt şansele de reuşită.

— Yachtul meu — spuse prinţul — se află în clipa de faţă în portul din Ajaccio. Voi telegrafia mâine dimineaţă căpitanului să părăsească portul şi să vă aştepte în apropiere.

Căpitanul va spune autorităţilor portului că eu am hotărât să întreprind o călătorie pe mare, pentru a-mi întări sănătatea zdruncinată.

Tu, Ettore, împreună cu Letiţia şi însoţitorii pe cari ţi-i vei alege, vei pleca mâine noaptea de aici şi în douăzeci şi patru de ore vei ajunge în port, unde sub pavăza întunericului, te vei putea îmbarca.

La caz de nevoie, căpitanul va trebui să plece din port chiar cu forţa. Pe bord se află un tun şi cu un singur foc orb, va-izbuti să-şi facă drum...

Din moment ce vă veţi afla în larg, totul va fi în deplină siguranţă.

Se prea poate întâmpla să fiţi urmăriţi, şi atunci va fi rolul vostru să scăpaţi de urmărire.

Pe bord veţi găsi îmbrăcăminte de tot felul şi ţie, Ettore, îţi voiu da bani îndeajuns, ca să nu duceţi nici-o lipsă.

In Italia veţi trăi sub nume de împrumut, pe cari le vom stabili împreună.

Letiţia se aruncă în genunchi la picioarele prin-

ţului şi privi la dânsul cu faţa îmbujorată şi cu ochii strălucitori.

— O, tată! — exclamă dânsa — cum să-ţi mulţumesc pentru ceeace faci pentru mine? Eşti un părinte inimos, şi nu ştiu dacă sunt vrednică de bunătatea ta, căci ţi-am căşunat doar atâtea dureri până acum!...

In clipa aceasta se auzi o împuşcătură.

Ecoul ei răzbătu în munţi, spărgându-se de stânci...

Ettore sări în sus, chipul i se schimonosi, ochii-i căpătară o expresie fixă... dar peste o clipă o adevărată văpaie ţâşni dintr'înşii.

Fără să rostească un cuvânt, dădu buzna pe uşă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s'a întâmplat? strigă prinţul Raymond şi împingând scaunul se ridică în picioare.

Dar în aceiaşi clipă, Abdallah dădu buzna în odaie, rotind toporul deasupra capului.

— La arme! la arme! răcni el cu voce tunătoare. Vin! Vin! Tot muntele Fontanella este înţesat de duşmani!

S'au căţărat pe toate stâncile! Din toate părţile vor să dea năvală asupra ruinei! In fruntea lor se află şeful poliţiei din Bonifacio...

— Sfinte Dumnezeule din Ceruri! exclamă Letiţia, făcându-se palidă ca un cadavru. Ocroteşte-l pe Egizio Ettore şi pe scumpul meu tată!

Acesta fu primul gând al fermecătoarei Madonne.

Prinţul Raymond se făcuse şi dânsul palid. Apoi se adresă doctorului Schulze cu vorbele:

Cereţi mâine numărul 150 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. 2 Lei

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 3.

— Nu ne va rămâne altceva de făcut, decât să intrăm şi noi în rândurile luptătorilor. Ai intrat în horă, trebuie să joci! Asta e o vorbă bătrânească şi n'am nici-o poftă să mă las dus în faţa tribunalului din Bonifacio, ceeace va face, desigur, cu cea mai mare plăcere, vrednicul meu frate dacă va pune mâna pe mine.

— Deocamdată să nu ne înspăimântăm prea tare! spuse doctorul Schulze. Probabil că nu e vorba decât de un atac fără importanţă, care va putea fi respins cu uşurinţă... dar... pare că e într'adevăr ceva serios... o luptă în toată regula...

Se auziră împuşcături repetate, apoi ţipete sălbatece.

Letiţia deosebi lămurit glasul lui Egizio Ettore şi a celor trei francezi.

— Iartă-mă, tată! exclamă dânsa, aruncându-se în braţele prinţului... dar trebuie să mă duc şi eu, trebuie să fiu alături de dânsul!

— Vrei să ieşi? In ploaia de gloanţe? Vrei să te expui morţii?

— Dar oare nu e datoria mea să fiu alături de soţul meu? Sunt doar femeia lui!..

— Atunci mă duc şi eu cu tine! strigă prinţul Raymond. Nu, nu te voiu lăsa singură, scumpa mea Letiţia, — rămân alături de tine! Dar n'am nici-o armă, nici măcar un pumnal...

— Arme sunt aici destule! răspunse fermecătoarea Madonnă, şi repezindu-se în încăperea învecinată, se 'ntoarse cu trei puşti. Dădu câte una celor doi bărbaţi iar pe cea mai uşoară o păstră pentru sine.

— Şi aici sunt muniţiuni! adăogă Abdallah-uriaşul şi aduse o mulţime de cartuşe.

— Asta-i tot ce-mi trebuie, răspunse prinţul Raymond. Nu mi-am închipuit că voiu merge la luptă la vârsta mea.

Dar când simt arma în mână, o văpaie tinerească începe să-mi curgă prin sânge şi-mi dau seama că nu-s prea bătrân ca să trag sabia.

Inainte, prieteni! Să întâmpinăm pe dusman, alături de Egizio Ettore!

CAP. 146

Măcelul de pe Fontanella

Peste câteva clipe, prinţul se afla pe platoul de unde putea să privească asupra întregei regiuni. Luna plină îi lumina priveliştea.

Abdallah avusese dreptate. Atacul începuse din toate părţile. Era organizat cu tactică şi se părea că şeful poliţiei din Bonifacio pusese pe picioare o întreagă armată de carabinieri. La prima privire, prinţul Raymond socoti c'ar fi vreo sută douăzeci de oameni, dar se putea să fie şi mai mulţi, căci nu se putea şti câţi erau ascunşi îndărătul stâncilor şi prin tufişuri.

Oricare altul, ar fi renunţat la împotrivire în faţa unor asemenea forţe, căci ar fi socotit inutil să-şi expuie viaţa sa şi a oamenilor săi.

Dar Egizio Ettore era din altă plămadă.

Cu o linişte vrednică de admirat, el organiză rezistenţa. Poziţia ruinei era cât se poate de favorabilă, pentru aceia cari aveau sarcina s'o apere. Ea se înălţa pe un platou stâncos, înclinat din toate părţile.

In orice caz, nu era uşor pentru carabinieri să cucerească stânca aceasta, căci pereţii ei nu ofereau nici-un punct de sprijin.

Nu exista în stâncă nici-o scobitură în care să-şi poată pune piciorul sau de care să se ţie cu mâinile.

Egizio Ettore îşi împărţi oamenii cât putu mai repede. La postul cel mai primejdios se aşeză el-însuşi, iar pe Abdallah-uriaşul îl plasă lângă sine.

Cei trei francezi primiră însărcinarea să circule neîntrerupt pe platoul stâncos şi să tragă în duşmani, în momentul când aceştia se vor arăta.

Hector Gardane şi Tric-Trac fură plasaţi în spatele ruinei, ca să împiedice să ajungă cineva pe platou, din partea aceea.

In ochii lui Ettore se aprinse o lucire de bucurie când zări de-odată pe soţia sa lângă dânsul, când îi simţi strângerea de mână şi auzi vorbele ce i le şoptea:

— Aduc o mică întărire: pe tata şi pe doctorul Schulze. Aşează-ne unde crezi nimerit, ca să putem înfrunta duşmanii.

— O, scumpa mea Letiţia — răspunse brigandul — pe tine nu te las de lângă mine. Rămâi aici şi spune tatălui tău să vie 'ncoace.

In ce-l priveşte pe doctorul Schulze, el va purta de grijă ca eventualii răniţi să fie imediat pansaţi şi dacă vrea să lupte şi el cu noi, atunci să se alăture de cei trei francezi. Eu voiu supraveghia drumul care duce direct spre platou, — singura cale pe unde se poate ajunge la fortăreaţa noastră.

Dar nădăjduiesc că atâta vreme cât sunt eu aici şi Abdallah lângă mine, nici-un carabinier nu va izbuti să puie piciorul pe piscul Fontanellei.

Dispoziţiunile lui Ettore fură îndeplinite imediat. Letiţia şi prinţul Raymond rămaseră lângă brigand, iar ceilalţi îşi luară în primire posturile lor.

Carabinierii erau liniştiţi pentru moment. Stăteau ascunşi în tufişuri şi îndărătul stâncilor şi niciunul din ei nu cuteza să înainteze.

Dar la lumina lunii puteau fi văzuţi la intervale, când vântul de toamnă răsfoia frunzişul şi-i descoperea.

— Atenţie, Abdallah! spuse Ettore către tovarăşul său. Vâră-ţi securea la brâu şi ia puşca şi de îndată ce se arată vre-un duşman, ochieşte bine şi trage fără frică! Cel puţin să-i scoatem din luptă,

— nu cer mai mult. Dacă izbutim să-i rănim, atunci am învins!

Abdallah nu aşteptă să i se spuie de două ori şi luă în mână o puşcă, care era cam de mărimea trupului său de uriaş.

Sprijiniţi de stânca care-i acoperea vederei duşmanului, ei aşteptară evenimentele.

Acestea nu întârziară prea mult.

După câteva minute de linişte se auziră deodată sunetele unei trompete şi în aceiaşi clipă se înălţară în aer strigăte sălbatece şi îndărătul tufişurilor se produse mişcare. Făpturi omeneşti îşi făcură apariţia, arme sclipiră la lumina lunei. — Dădeau năvală cu toţii spre muntele care ducea la stânca îndărătul căreia stătea Ettore cu tovarăşii săi.

Robert de Paris îşi concentrase aici, în tăcere, toate forţele sale, căci îşi dădea seama că aici se oferea singura posibilitate de a atinge platoul.

Erau o sută douăzeci de oameni, un fluviu întreg care trebuia să fie oprit din cursul lui, de un fir de paiu. Dar de cum zări Ettore pe soldaţi, scoase trei fluerături scurte şi peste câteva clipe se adunară în jurul său, toţi camarazii.

Stânca le oferea o acoperire suficientă.

— Lăsaţi-i să se apropie cât mai mult — spuse Ettore — apoi fiţi fără cruţare şi trageţi cât puteţi.

Şi zece ţevi de puşcă se îndreptară spre duşmanul care dădea năvală.

Carabinierii se aflau acuma doar la vreo treizeci de paşi depărtare de platou, când Ettore dădu de-odată poruncă:

— Foc!

Zece împuşcături detunară şi deoarece salva fusese trasă în imediata apropiere a duşmanului, toate gloanţele îşi atinseră ţinta.

Zece oameni se prăbuşiră.

In trecătoarea îngustă, trupurile lor constitu-

iau o piedică serioasă. Dar Ettore nu-şi lăsă duşmanii să-şi revie. Toţi aveau puşti din cari trăseseră mai multe focuri, fără să le încarce din nou.

Şi iar se auzi comanda lui:

— Foc!

Din nou împuşcăturile secerară duşmani. Firește, nici carabinierii nu se lăsau pe tânjală, dar, din cauza spaimei care-i cuprinsese ochiau prost şi gloanţele lori zbeau doar în stâncă.

Numai Neuville fu rănit uşor la obrazul stâng, sângele i se prelingea pe faţă, dar el şi-l ştergea râzând, şi spuse:

— Fiecare picătură de sânge mi-o vor plăti cu un mort.

Fiţi atenţi! Vedeţi colo un bărbat care se plimbă ca un păun în uniforma-i strălucitoare? El va primi cel dintâiu răsplata din partea mea!

Spunând acestea el trase şi, lovit în frunte, omul căzu mort la pământ.

Şi o a treia salvă porni asupra carabinierilor şi după aceea răsună trompeta prelung, trist, ordonând retragerea.

— Primul atac l-am respins! spuse Egizio Ettore.

Abdallah îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— Adevărat, oamenii ăştia se luptă grozav de prost! continuă Ettore. Atâţia soldaţi ar fi trebuit să ia dintr'odată o citadelă! Dar ei nu se pricep nici măcar să cucerească un platou stâncos, apărat de nouă bărbaţi şi o femeie.

— Să nu-i lăsăm să-şi revie! spuse Neuville. Eu sunt ofiţer de cavalerie şi sunt obicinuit să pornesc atacul, când duşmanul e oare-cum distrus. Dacă vrei să-mi urmezi sfatul, căpitane, să înaintăm asupra adversarului.

— Asta ar fi mai mult decât o lipsă de tactică,

spuse Egizio Ettore. Nu, cu nici un chip. Ne vom mărgini să apărăm platoul stâncos.

Dar tu, Tric-Trac, fă un ocol în jurul stâncei și încredințează-te dacă nu cumva intenționează să ne cadă în spinare.

Tric-Trac o luă din loc îndată.

Letiția se duse și dânsa să aducă ceva întăritor. Vroia să dea de băut luptătorilor puțin vin și îndreptându-se spre ruină, se'ntoarse după câteva minute cu o cană și un pahar și oferi băutură, apărăcorilor Fontanellei.

Dar aceștia nu avură răgaz multă vreme să-și reîmprospăteze forțele, căci trompetele sunară din nou atacul.

Acesta se produse cu multă înverșunare din partea carabinierilor, dar cei din dosul stâncei nu se lăsară nici ei mai prejos și după ce asaltatorii avură de îndurat noui pierderi simțitoare, se retraseră descurajați.

— Cred că le va pieri pofta să-l viziteze pe Egizio Ettore pe piscul Fontanellei! răspunse brigandul. Nu-i chiar atât de ușor, precum și-au închipuit ei să pătrunzi în cuibul de vultur al lui Ettore. — Ce, sângerezi, Lamotier?

— Nu-i nimic, căpitane, răspunse Aristide, un glonte m'a rănit la brațul stâng. Dar iat-o și pe scumpa mea Mignon ,— ea o fi dormit dulce până acum și a fost trezită de zgomotul luptei.

Vino, Mignon, leagă-mi rana. Când mâna ta o va atinge, nici nu voiu simți că port un glonte în braț.

Intr'adevăr, Mignon era aceea care dădea fuga spre ei, îmbrăcată într'un capot subțire. Părea grozav de turburată și credea că toată lupta aceasta se dădea din cauza ei.

Aristide o liniști cu câteva cuvinte și-i expuse situația, căutând să n'o înspăimânte.

Când frumoasa femeie îl zări pe prințul Ray-

mond, se înroşi până'n albul ochilor, dar nobilul bărbat îi întinse mâna şi spuse:

— Mă bucur nespus că te 'ntâlnesc aici. După cum vezi, am intrat şi eu în rândurile prigoniţilor, — da, viaţa îşi are capriciile ei, un prinţ devine brigand şi o lady devine soţia unui om fugărit.

— Nu mă condamna, prinţe, spuse Mignon cu vocea înceată. Dac'ai ştii cât am îndurat alături de bărbatul acela...

— Tăcere, ştiu totul! Niciodată nu mi-am putut explica cum de-ai fost în stare să trăieşti atâta timp cu lordul Milton.

— Datoria te sileşte, prinţe Raymond, răspunse Mignon. Dar într'o zi tot vine ceasul, când nu mai poţi învinge dreptul la dragoste şi fericire... şi atunci înlături blestemata aceea de datorie şi devii... ceea ce am devenit eu.

Intr'acestea, Ettore o ţinea îmbrăţişată pe Letiţia lui, îi spunea vorbe mângâietoare şi o întreba dacă nu-i va fi frică atunci când gloanţele vor roi în jurul ei.

— Să-mi fie frică? spuse frumoasa Madonnă. Când eşti tu alături de mine, mi se pare că nici-un glonte nu mă poate nimeri. Dar aşi fi vrut ca tata să ne fi făcut propunerea cu câteva zile înainte şi acuma ne-am fi aflat în largul mării... Ah, cât de fericită aşi fi să străbat cu tine, iubitule, întinsul apelor, să zbor cu tine în altă ţară, unde nu te cunoaşte nimeni, unde să putem începe o viaţă nouă.

— Poate că vom mai avea parte de norocul acesta, spuse Ettore. Nu e încă totul sfârşit şi când şeful poliţiei din Bonifacio, mizerabilul acela de Robert de Paris, îşi va da seama de zădărnicia planului său, de a cuceri piscul Fontanellei, va lăsa să treacă multe săptămâni, până să-şi reînnoiască încercarea, căci are de răspuns în faţa

guvernului, de pierderi atât de mari de vieți omenești.

Ei, dar ce se 'ntâmplă acolo!? exclamă el deodată, pe un ton cu totul schimbat. Mi se pare că se mișcă din nou colo jos și vor să ne dea iarăși de lucru.

Intr'adevăr, acesta era cazul. Tufișurile începură să se însufleţească, membrii răsfiraţi ai expediției se adunară într'o massă compactă și Ettore putu să vadă lămurit că acuma se afla în fruntea oamenilor, însuși Robert de Paris.

— Acuma se va produce desnodământul, spuse Ettore, dar în acelaș timp va veni și clipa pe care o aștept de atâta vreme. Da, vino Robert de Paris, vino, ticălosule; nu voi aștepta să ajungi aproape de tot, ci te voiu aduce eu ca să nu-mi poți scăpa.

— Ce vrei să faci, Egizio? exclamă Letiția. Doar nu vei cuteza să cobori de pe stâncă? O, nu face asta, iubitule, — atâta vreme cât stâncile ne apără, suntem oare-cum siguri, dar...

— La arme, prieteni, o întrerupse brigandul, cu glas tunător. Și fiecare din voi să-l ia bine la ochi pe omul său. Să știți însă că acela de colo, cu sabia în mână, îmi aparține mie. Pe dânsul să nu-l împuște nimeni, trupul său să vă fie sfânt, — vai de acela care-i va zdreli pielea numai!

Cu groază prințul Raymond își recunoscu acuma fratele, — figura palidă a lui Robert era luminată de lună, un zâmbet batjocoritor îi juca în jurul buzelor și dânsul avea înfățișarea unui om care e sigur de izbândă.

— Pe Dumnezeul meu! exclamă Hector Gardane, îți vine greu să te reții a trage în fața unui astfel de om. Multă plăcere aș avea să-i slobozesc un glonte în cap blestematului acesta de Robert!

Trâmbițele sunară și carabinierii dădură năvală pe drumul stâncos, sub conducerea contelui de Paris.

Pușile celor zece oameni trosniră din nou, dar

de data aceasta se aşteptau la salvă şi aplecându-se, scăpară de gloanţe, în afară de unul singur pe care Lamotier îl lovise în piept, şi care se prăbuşi.

— Lasă-i să se apropie! porunci Egizio Ettore. Şi apoi le vom da seria doua.

De data asta carabinierii izbutiră să ajungă în apropierea platoului stâncos şi acuma se încinse o luptă grozavă, căci oamenii lui Robert de Paris vrură să dea năvală asupra stâncei şi unii din ei începură chiar să se cațere pe dânsa.

— Înainte, sus pe stâncă! strigă Ettore.

Şi el fu primul care sări pe platformă.

In clipa următoare, unul din carabinieri se prăbuşi mort de pe stâncă, — un al doilea fu achitat de Abdallah, un al treilea fu străpuns în inimă de sabia lui Neuville.

Dar şi din rândurile apărătorilor căzură acuma doi, căci doctorul Schulze fu nimerit de un glonte în umărul stâng, în aşa fel încât deveni incapabil de luptă, trebuind să se retragă, iar baronul Lamberg se alese cu mâna dreaptă găurită.

Ettore căuta doar pe unul singur în lupta aceasta, şi-l urmărea cu privirile sale, îi spiona fiecare mişcare.

Şi deodată, înainte ca vre-unul din tovarăşii săi să-l poată opri, brigandul sări de pe stâncă, şi în clipa următoare îl înşfăcă de piept pe Robert de Paris.

Aceasta se petrecu atât de repede, încât de-abia fusese observat de ambele părți.

Robert de Paris, care nu se aştepta deloc la acest atac, căută să fugă, atunci când îl văzu pe Ettore făcându-şi apariția în faţa lui, dar acesta apucase de-acum cu o mână sabia pe care contele o ţinea, şi cu cealaltă ridică arma deasupra capului mizerabilului, vrând să-i zdrobească ţeasta.

Dar Robert scăpă de lovitura hotărîtoare, căci se aruncă într'o parte, apoi îl apucă pe vrăjmaşul

său şi amândoi începură să se lupte în trecătoarea îngustă.

— Ajutor! strigă nemernicul, cât putu de tare. Ajutor! aici este Egizio Ettore! Cine pune mâna pe dânsul capătă premiul pe care l-a pus guvernul pe capul lui!

In clipa următoare zece carabinieri îşi făcură apariţia şi vrură să se arunce asupra lui Egizio Ettore, — dar acesta îl trânti la pământ pe contele de Paris, îşi roti apoi arma deasupra capului şi începu să lovească în dreapta şi în stânga, asupra acelora cari cutezau să se apropie de el.

Gloanţe trase din toate părţile roiau în jurul brigandului, fără să-l nimerească, însă.

Cu toate astea, Ettore, ar fi fost pierdut, căci unul din carabinieri izbuti să se furişeze pe la spate lângă dânsul, şi cu o mişcare repede să puie mâna pe arma sa, în aşa fel că el nu-i mai putea scăpa.

Acuma se năpustiră de-odată asupra lui. alţi cinci carabinieri şi cu toate că Ettore se folosea de toată îndemânarea ca să scape de atacatori, aceştia se acăţară de dânsul şi-l trântiră la pământ.

— Căpitanul e în primejdie! se auzi deodată un glas, dominând zgomotul luptei. — Căpitane, — căpitanul meu, — viu!

Şi în clipa următoare o făptură uriaşă se ivi lângă carabinierii cari vroiau să-l lege acum pe brigand, — şi tăişul unei securi lovi pe cel dintâi care se pregătea să puie frânghia în jurul picioarelor lui Ettore.

Era Abdallah, uriaşul, care lupta acuma ca un leu pentru Ettore.

Securea sa făcu minuni: pe unul din carabinieri îl culcă la pământ, unui altuia îi tăiă mâna dreaptă, pe un al treilea îl nimeri în aşa fel, în cât se prăbuşi pe dată.

Dar Robert de Paris se şi ridicase de jos,

împreună cu Egizio Ettore, pe care Abdallah îl scăpase din mâinile carabinierilor.

Brigandul se retrase încetișor înapoi spre stânca, dindărătul căreia se apărase cu puțin mai înainte.

Luă măsuri ca nimeni să nu-i mai poată sări din spate, dar sângera din mai multe răni și simțea că nu mai avea timp de pierdut și trebuia să se

puie în siguranță, căci puterile începeau să-l părăsească din cauza sângelui ce-l pierdea necontenit.

— Inapoi, căpitane, înapoi! îi strigă Abdallah și brigandul văzu cum el căuta să-și croiască un drum pentru a ajunge iarăși lângă dânsul.

Carabinierii, înspăimântați, se dădură înapoi din fața uriașului. Grație trupului său enorm, și a securei ce o agita necontenit, el făcea asupra lor o impresie care-i umplea de groază. Ei credeau că

aveau în față pe însuși dracul, care venise să ia apărarea brigandului Corsicei...

Dar deodată uriașul scoase un strigăt de durere, cum numai un elefant rănit l-ar fi scos, apoi Ettore mai văzu cum Robert de Paris își scoase sabia din trupul uriașului, care se prăbuși la pământ.

— Mi-am plătit datoria — murmurară buzele lui Abdallah — acuma suntem achitați, Egizio Ettore.

Când brigandul îl văzu căzând pe credinciosul său tovarăș, îl cuprinse o furie atât de mare, încât nu se mai gândi de loc la propria sa siguranță.

Dintr'o singură săritură, ca de tigru, fu lângă conte, îl apucă de beregată și încercă să-l târască după sine.

— Acuma ești al meu, ticălosule! strigă el. Acuma îmi aparții mie, nu mai există nici-o scăpare pentru tine... Dar vreau să te am viu, căci a te ucide, ar fi ceva prea ușor, și Ettore nu se răzbună în felul acesta.

Zadarnic încerca Robert de Paris să se elibereze din strânsoarea de fier a brigandului. Acesta îl târî tot mai departe și acuma ajunse cu dânsul la stâncă și zece mâini se întinseră spre el... Ettore cuprinse cu amândouă mâinile victima, o ridică și strigă către Aristide de Lamotier și Neuville:

— Luați-l' pe ăsta întâi, — vin și eu!

Gloanțele continuau să șuiere în jurul său dar în clipa aceasta brigandul nu ținu seamă de nici-o primejdie....

Lamotier îl înșfăcă de piept pe Robert de Paris, Neuville îl apucă de picioare și erau pe punctul să-l ridice sus, pe stâncă, — dar în clipa aceea se auzi un răcnet scos din zeci de piepturi, și care venea din spatele apărătorilor platoului stâncos.

Era un strigăt de triumf sălbatec și în toiul gălăgiei se auzi lămurit un glas:

— Colo, — colo e Egizio Ettore... lăsaţi-mi-l mie pe omul acesta... el îmi aparţine... nimeni să nu-l atingă... sfânt să fie dânsul pentru voi... căci numai eu... numai eu vreau să-l ucid.

Erau aproape aceleaşi vorbe pe cari le rostise cu puţin înainte Egizio Ettore, cu privire la Robert de Paris, — cu singura deosebire că de data aceasta vocea era de femeie şi printre apărătorii platoului stâncos se găseau câţiva, cari cunoşteau glasul acesta.

Egizio Ettore se cutremură când auzi vocea, — Letiţia fu străbătută de un fior, dar şi cei trei francezi rămaseră o clipă ca împietriţi, — căci glasul era acelaş pe care-l auziseră cu mult înainte într'un salon luxos din Paris, — acelaşi care le dăduse însărcinarea să plece în Corsica, ca să puie mâna pe Egizio Ettore.

Brigandul se clătină o clipă, căci la acest atac nu se aşteptase, şi nu ştia deloc în ce fel să-l întâmpine.

Dar în clipa următoare îşi făcu vânt peste stânci, la ai săi, şi în grabă dădu dispoziţiunile de rigoare:

— Aristide de Lamotier, Neuville şi Lamberg! Vouă vă predau pe cele două femei! — Hector Gardane, vino lângă mine! — Tric-Trac, tu vei apăra viaţa prinţului Raymond! şi d-ta, doctore Schulze, care te mai ţii încă bine pe picioare, d-ta alătureazăte celor trei francezi şi dacă va fi să se întâmple ceva rău, aduceţi-vă aminte de sărmana mea Letiţia!

Aristide de Lamotier şi Neuville, se întovărăşiră imediat cu baronul Lamberg, pentru a împresura pe Letiţia şi Mignon. Doctorul Schulze se alătură şi dânsul de ei.

— Unde-i Abdallah? întrebă Letiţia, cu spaimă în glas.

— A căzut, — e fericit acum! îi răspunse Ettore.

— Şi ce plănuieşti acuma, Ettore? întrebă prinţul Raymond. Incotro ne vom îndrepta?

— Ascultaţi-mă — spuse brigandul — există numai o singură cale pe care ne putem găsi salvarea. Trebuie să înconjurăm ruina, trebuie să străpungem rândurile duşmanilor... De partea cealaltă, spre sud, e un drum îngust care duce în jos.

E greu de mers pe dânsul, dar nevoia ne va învăţa, şi în cel mai rău caz o voiu lua pe Letiţia în spate şi Aristide de Lamotier va face acelaş lucru cu Mignon a lui.

Şi acuma, prieteni, trebuie să luptăm, probabil să murim şi dacă va fi să nu vă mai revăd, ţiu să ştiţi că Egizio Ettore v'a iubit pe toţi şi că vă va fi recunoscător şi dincolo de moarte. Fiţi binecuvântaţi cu toţii, în vecii vecilor.

In clipa următoare mica trupă se năpusti în direcţia carabinierilor, cari se aflau în mijlocul platoului stâncos şi cari deschiseră un foc viu.

Un strigăt de moarte străbătu aerul... El părea să fi fost scos de doctorul Schulze, care să prăbuşi la pământ, lovit de un glonte.

Hector Gardane căzu şi el în genunchi, şi nu izbuti să se mai ridice, dar rana lui părea să nu fie mortală.

Când Egizio Ettore văzu ţâşnind sângele din trupurile prietenilor săi, când căpătă convingerea că-i va pierde pe aceia cari îi erau atât de scumpi, deveni de-odată un adevărat leu înfuriat şi, scoţând un răcnet grozav, se năpusti în mijlocul duşmanilor săi.

Cereţi mâine numărul 151 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 3.

Renunță să se folosească de flintă și cu patul puștii izbi într'unul din carabinieri, culcându-l la pământ, apoi trase de la brâu un cuțit de vânătoare, care era o armă grozavă în mâinile sale.

— După mine! După mine! strigă el. Vom sparge cercul... să trecem prin mijlocul dușmanilor... acolo ne este salvarea.

Și se azvârli în grămada carabinierilor, și cel dintâi care i se puse în cale căzu sub cuțitul său, — pe al doilea îl culcă la pământ cu pumnul, — pe un al treilea îl trimise pe lumea cealaltă călcându-l în picioare...

Aristide de Lamotier, Neuville și baronul Lamberg nu se lăsară nici ei mai prejos, ci luptau vitejește cu săbiile și pistoalele, — dar mai mult decât ei lovea în dreapta și 'n stânga Tric-Trac și spre marea nedumerire a carabinierilor, de fiecare dată când trăgea cu pușca sa, striga din toate puterile:

— Sclavi mizerabili, vă voiu arăta eu vouă!

Ettore își dădu seama cu bucurie că intenția sa de a străpunge rândurile dușmanilor va izbuti... Ai lui se găseau acuma în apropierea ruinei și trebuiau numai s'o înconjoare pe aceasta, pentru a câștiga drumul liber.

Deodată, Ettore auzi în spatele său un strigăt de groază, și când se întoarse, i se înfățișă înaintea ochilor un tablou înfiorător.

Lady Mignon stătea în brațele lui Aristide, sângele îi țâșnea din gură, și ochii nefericitei femei priveau cu groază spre iubitul ei.

— Mignon! strigă Lamotier, fără să se miște din loc. Mignon, — nu, nu, tu nu trebuie să mori — ah! ticăloșii aceștia mi te-au ucis!

Inainte, prieteni, răzbunați-o pe Mignon!

Ettore mai văzu cum cei trei francezi se luptau trup la trup cu carabinierii, — mai văzu cum prin-

tul Raymond fugi îngrozit în spre ruină, probabil în nădejdea de a găsi acolo un refugiu, — apoi trebui să lupte iar pentru propria lui viaţă, căci acuma Gilda Carazzoni însăşi se năpusti asupra lui.

— Predă-te, Egizio Ettore! strigă mizerabila femeie.

— Eu să mă predau! îi răspunse brigandul. Tu uiţi că vorbeşti cu Egizio Ettore! Dar fă-ţi ultima rugăciune, căci eşti pierdută!

— Poftește numai! strigă nenorocita. Te-am iubit odată, Egizio Ettore, dar acuma te urăsc din tot sufletul. Hai să ne luptăm amândoi pe viaţă şi pe moarte!

— Eu nu lupt cu o femeie! răspunse brigandul. Dar obicinuiesc să tai ghiarele pisicilor.

Ettore se dădu cu un pas înapoi, apoi se năpusti înainte. Gilda căută să-l lovească cu sabia, dar brigandul se pricepu să pareze lovitura.

In clipa următoare dânsul. sări asupra ei, o culcă la pământ şi timp de jumătate minut bărbatul şi femeia se încăierară sălbatec.

Gilda îşi înfipse dinţii în braţul brigandului, — acesta răcni de durere, dar el o strânse cu amândouă mâinile şi izbuti s'o imobilizeze.

— Tigroaică! scrâşni Ettore ,apăsând cu greutate pe trupul ei. In sfârşit, te am în mână şi acuma îmi vei plăti.

— Robert, vino-mi în ajutor! răcni frumoasa blondină.

Dar brigandul se ridicase de-acum, o aruncă pe umăr şi apoi alergă cu dânsa cât putu de repede, după ce se încredinţă dintr'o privire că Letiţia era alături de dânsul.

Gloanţele şuerau în jurul lor, şi vocea lui Robert se auzea ca un tunet, strigând carabinierilor să-i elibereze soţia. Dar Ettore dispăruse de-acum în spatele ruinei şi ajunsese pe cărăruia îngustă, unde rămase locului câteva clipe, ca să mai răsufle.

Din toți tovarășii săi de mai înainte, nu mai rămăseseră decât doi alături de dânsul: Letiția și Tric-Trac.

— Unde sunt ceilalți? întrebă Letiția cu glasul înspăimântat.

— Au căzut! răspunse brigandul.

— O, atunci să murim și noi, Egizio, căci simt parcă a sosit azi ceasul judecății din urmă, simt că nu ne mai e îngăduit să ne ducem zilele pe acest pământ!

CAP. 147

În ghiarele primejdiei

— N'avem timp de pierdut! strigă Ettore. Tu, Tric-Trac, ia-o pe mizerabila aceasta, care nu trebuie să ne scape cu nici-un chip, și păzește-o ca-și-cum ar fi o bijuterie de preț, pe care nu-ți este îngăduit s'o pierzi.

— O voiu ține, căpitane — răspunse Tric-Trac. Încrede-te în mine! Mai curând îmi voiu da capul, decât pe dânsa.

Ettore o aruncă pe Gilda în brațele bravului francez care o încărcă pe umăr, dându-i în acelaș timp câteva „instrucțiuni" în felul său:

— Ne vom înțelege de minune noi amândoi, dacă te vei purta bine și nu vei striga. Dacă însă nu vei face așa, îmi voi îngădui atunci să-ți răsucesc gâtul. Oiu fi eu francez, dar cuvântul tot mi-l țiu! Așa să știi!

— Și acuma, scumpa mea Letiția — spuse Ettore — vino să te iau în brațe și să te duc jos de pe stâncă. Când vom ajunge în pădure, vom putea nădăjdui că suntem salvați.

— Tatăl meu, sărmanul meu tată! exclamă frumoasa Madonnă. Dacă-l vom lăsa aici, — va fi ucis!

— Am văzut cum prințul Raymond s'a furișat

în ruină, îi răspunse Ettore. Poate că va izbuti să se ascundă.

Dar chiar dacă vor pune mâna pe dânsul, cine va cuteza să se atingă de prințul de Paris?

Nu, Letiția mea, nu mă îngrijesc eu de tatăl tău, ci de tine și de mine-însumi.

Oare nu mai însemnez cu nimic pentru tine — urmă brigandul, cu ton de imputare, când văzu că Letiția sta încă nehotărâtă — am pierdut oare inima ta, vrei poate să cad în ghiarele urmăritorilor mei?

— Nu, nu, de o mie de ori nu! exclamă frumoasa femeie. Tu ești totul pentru mine, numai pentru viața ta tremur, — ia-mă, Egizio, și du-mă de aici!

In clipa următoare brigandul o cuprinse în brațe, o ridică și, în vreme ce făcu un semn cu mâna lui Tric-Trac, începu să coboare treptele de piatră.

Aceste trepte de piatră nu erau altceva decât un drum săpat în stâncă, cu trepte ca vai de lume. In urmă cu câteva luni, Egizio Ettore se gândise că poate va veni vremea să aibă nevoie cândva de drumul acesta şi cu un topor începu să taie în piatră un fel de trepte neregulate, pe cari se putea aşeza piciorul.

Era un adevărat tur de forţă să cobori aceste trepte îndepărtate unele de altele, dar brigandul Corsicei ştia că e în joc viaţa lui şi a scumpei sale soţii, de-aceea întreprinse cu mult curaj escaladarea lor. El recomandă lui Tric-Trac să fie cu multă băgare de seamă şi să chibzuiască bine fiecare pas.

— Un pas greşit, te poate pierde, şi odată cu tine mă voiu prăvăli şi eu în prăpastie, căci merg înaintea ta. Fii atent, deci!

— Să n'ai nici-o teamă, căpitane! răspunse Tric-Trac. Voiu purta eu de-acum de grijă să nu se întâmple nimic. Pentru Tric-Trac ăsta e un lucru uşor, căci a făcut de-acum ascensiuni şi mai şi.

— Probabil prin munţii Parisului! râse Ettore, dar râsul lui dispăru foarte repede, căci văzu în ochii Letiţiei o spaimă fără margini.

Ridică încetişor pe frumoasa femeie, care-i înlănţui gâtul cu braţele ei moi.

Tric-Trac izbuti s'o lege pe Gilda cu o curea de spatele său şi folosindu-se de fiinţă în loc de baston, o porni la drum.

Luna lumina calea, uşurându-le, astfel, sarcina.

Dar Ettore aproape că blestema pe credinciosul său tovarăş, luna, pentru faptul că lumina atât de puternic. Căci din pricina aceasta ei putea să vadă lămurit prăpastia care se căsca în faţa lor, şi chiar fiinţa plină de curaj a brigandului fu cuprinsă de teamă, în faţa spectacolului înfiorător.

Dar depărtarea de pământ se micşora din ce în ce mai mult, căci ei făcuseră de-acum jumătate din drum.

— Inainte! Inainte! spuse Egizio Ettore. Numai când vom fi jos, ne vom putea considera salvați.

Dar în clipa aceasta brigandul auzi în spatele său un țipăt nearticulat, care-l umplu de groază. Rămase locului și-și întoarse privirile...

Sângele îi înghețâ în vine, părul i se făcu măciucă, căci îl văzu îndărătul lui pe Tric-Trac, cu figura palidă, cu ochii ieșiți din orbite, cu picioarele tremurânde...

In clipa următoare era gata să se prăbușească în adâncime.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci, Tric-Trac? îi strigă brigandul.

Dar bietul francez nu era în stare să răspundă, și Egizio Ettore își dădu seama îndată de motivul pentru care i se încleștaseră buzele.

Gilda izbutise să se elibereze din legăturile ce

o ţineau şi acuma se frământa pe umerii francezului, îi strângea gâtul cu mâinile, încercând să-l sugrume.

Ochii demonicei femei erau plini de o bucurie satanică, trăsăturile ei exprimau un triumf sălbatec şi zâmbetul ei părea de o cruzime înfiorătoare.

Egizio Ettore rămase o clipă nehotărât, neştiind ce să facă. Nu era în măsură să vie în ajutorul lui Tric-Trac, fără ca să-şi primejduiască propria-i viaţă şi aceia a Letiţiei, — şi totuşi, dacă n'o făcea, atunci bietul francez era pierdut şi probabil că şi dânsul împreună cu tovarăşa sa de viaţă.

— Ţii numaidecât să te duci în iad? strigă Ettore către Gilda. Vrei să-l gâtuieşti pe omul care te duce în spinare, ca să vă prăvăliţi amândoi în prăpastie unde nu se va mai alege nimic de voi?

Glasul Gildei se auzi sinistru în tăcerea înconjurătoare:

— Oare asta n'ar fi de o mie de ori mai bine pentru mine, decât să ajung în puterea ta?

Nu, Ettore, nu vreau să devin sclavă, — şi dacă nu există altă izbăvire, atunci mă dau morţii.

Ettore îşi liberă o mână şi ducând-o la buzunar scoase dintr'însul un pistol.

— Bine — spuse el — dacă aşa vrei tu, fie! Îţi voiu veni chiar în ajutor şi vei muri mai repede decât ţi-ai închipuit.

Îndreptă arma spre dânsa şi ţinu degetul pe trăgaciu.

Frumoasa blondină îşi desfăcu atunci mâinile din jurul gâtului lui Tric-Trac şi se aplecă, pentru ca glontele să n'o nimerească. Moartea o înspăimânta, căci ţinea prea mult la viaţă.

Tric-Trac îşi reveni repede, când nu mai simţi apăsarea mâinilor ei şi peste câteva clipe fu iar în măsură să-şi urmeze drumul spre poalele Fontanellei.

Şi astfel ajunseră cu toţii jos, în pădurea înver-

zită, unde lumina lunei pătrundea cu greu printre coroanele copacilor deşi.

Acuma simţeau din nou pământ solid sub picioare şi Egizio Ettore o aşeză jos pe Letiţia, respirând cu nesaţiu, aerul proaspăt.

Tric-Trac îşi lăsă şi el jos sarcina, înjurând în lege:

— Tigroaică blestemată! exclamă dânsul. Nu lipsea mult şi m'ai fi dat pradă morţii. Dar stai niţeluş, ţi-oiu tăia cu ghiarele.

Se apucă să-i lege mâinile şi picioarele şi cu toate că dânsa se apăra cu înverşunare, el îi petrecu peste spate cureaua.

— Acuma ne putem urma drumul — spuse parizianul — şi cred că de vreme ce ne găsim de-acum aicea jos, nu ne va fi prea greu să ne punem în siguranţă.

— Inainte de toate trebuie să ieşim din pădure — răspunse Egizio Ettore — apoi o vom lua spre unul din satele apropiate, în cari avem prieteni. Poate că vom putea ajunge la Aqua Longa, unde Enrico şi Marietta ne vor primi cu braţele deschise.

Ettore pătrunse cu însoţitorii săi din ce în ce mai adânc în pădure şi la răstimpuri rămânea locului şi-şi ascuţea auzul, căutând să-şi dea seama dacă urmăritorii nu sunt pe aproape.

Deodată i se păru că auzise lămurit un zgomot îndărătul unui tufiş, ca-şi-cum un animal ar fi călcat crengile cu picioarele. Ettore îşi trase pistolul de la brâu şi porunci lui Tric-Trac să ţie puşca pregătită.

— Te temi de ceva, iubitule? întrebă Letiţia.

— O, nu — răspunse brigandul — cred numai că vom întâlni pe vre-un carabinier, care s'a rătăcit pe aici.

Atunci apăru o formă dintre frunzele unui tufiş.

— E un cap de om, pregăteşte-ţi puşca, Tric-Trac! Când îţi voiu striga, trage!

— Te rog din suflet, Egizio — imploră Letiția — nu ucide nici-un om fără să fie nevoie, — ăsta nu ne poate face nici un rău...

— Firește că nu, răspunse brigandul, mișcat, căci în fața lui apăru o făptură care-i era cunoscută.

Era făptura unui bărbat, ale cărui haine erau numai zdrențe.

Sângele îi curgea din mai multe răni pe cari le avea pe față și mâini, dar rana cea mai gravă părea să fie aceea pe care o avea pe trup. Apăsa cu amândouă mâinile pe locul unde glontele pătrunsese în carnea sa.

— Hector Gardane, exclamă Ettore adânc mișcat. Tu ești, prietenul meu?

Gardane se îndreptă spre brigand, dar când se află la doi pași de dânsul, se prăbuși.

— Fugi, fugi! murmurară buzele sale. Toată pădurea e împresurată, — infanteriștii din Bonifacio,

în număr de vre-o opt sute, pândesc pretutindeni. Cu mare greu am putut să scap... Dar mi-au găurit trupul cu un glonte şi mă voiu prăpădi pe aici...

— Asta nu se va 'ntâmpla, prietene, atâta timp cât îţi mai putem ajuta! îi răspunse Ettore.

— Daţi-mi o înghiţitură de apă, — asta-i tot ce vreau!

— Apă nu avem — răspunse Tric-Trac, scoţând plosca — dar dacă vrei puţin vin, ţine!

Rănitul duse plosca la buze şi bău cu nesaţiu.

— Pădurea e împresurată... spuse Ettore, cu glas înăbuşit. Vai nouă, suntem pierduţi!

Dacă nu izbutim să ieşim din această pădure, atunci nu mai există pentru noi nici-un mijloc de scăpare.

— Fugiţi înapoi spre ruină... murmură Hector Gardane. Acesta e singurul sfat pe care vi-l pot da, — aici în pădure nu există nici-o siguranţă pentru voi.

In clipa aceasta răsunară trompetele cari chemau la atac.

— Aceştia sunt infanteriştii! exclamă Hector Gardane. Se apropie şi în curând vor da de voi. Fugi, fugi, Ettore ,— sau de nu, va fi prea târziu.

— Nu putem pleca fără tine, — îi răspunse brigandul. Vino, camarade, te vom ridica pe braţe şi te vom duce de aici!

— De ce vrei să-ţi iei o sarcină zadarnică? spuse Gardane. Eu voiu muri doar ori-cum, lăsaţi-mă aici şi fugiţi. Dumnezeu să-mi ajute, căci oamenii n'o mai pot face!

Plecaţi, ultima mea dorinţă este să mă lăsaţi aici!

Sunetele de trompete se apropiau.

Toată pădurea părea că se însufleţeşte, se auzeau tropotele soldaţilor, zăngănitul armelor.

— Rămâi cu bine, scumpul meu camarad! spuse Ettore, aplecându-se deasupra lui Hector Gardane

și luându-i mâna. Rămâi cu bine și iartă-mă că nu pot face nimic pentru tine!

In clipa aceasta îți mulțumesc din tot sufletul pentru credința și iubirea ce mi-ai dovedit-o... Dar spune-mi, Hector, nu știi nimic de soarta celorlalți?

— Cred că nu le-a mers mai bine ca mie! murmură rănitul. Abdallah a căzut și pe Wolfgang Schulze l-am văzut deasemeni prăbușindu-se.

Cei trei francezi s'au bătut cu turbare și poate că au izbutit să scape... dar chiar în cazul acesta, cred că au căpătat răni destule...

— A fost o noapte nenorocită, spuse Egizio Ettore. Cine ar fi crezut ieri încă, cum că viața noastră liberă de pe piscul Fontanellei va sfârși atât de repede!

Sunete de corn se auzeau acuma din imediata apropiere, — apoi poruncile ofițerilor cari erau date cu glas tare.

— Mergeți sănătoși... murmură Hector Gardane. mă voiu târî din nou în tufiș, — acolo vreau să mor, ca să nu cad în mâinile acestor oameni. Sunt foștii mei camarazi și tocmai din cauza aceasta vor fi cu mult mai nemiloși față de mine. Mergeți sănătoși și Dumnezeu să vă binecuvânteze pașii!

Ettore și Tric-Trac mai ajutară nenorocitului să ajungă înapoi în tufiș, apoi se întoarseră la Letiția, care se sprijinea de o piatră, și era cufundată într'o durere mută.

— De ce vreți să mai încercați a fugi? întrebă dânsa. Ceasul nostru a sunat doar de-acum...

O, nu mă lăsa pe mâinile soldaților, iubitul meu! Mă 'ngrozesc la gândul ce-ar putea deveni soarta mea în cazul acesta!

Ettore se uită cu ochi sticloși la frumoasa femeie, căci niciodată n'o văzuse atât de întunecată, atât de lipsită de curaj.

— Dacă mă iubești cu adevărat — spuse dânsa

— atunci ucide-mă, înainte ca s'o facă alții... Cel puțin să mor de mâna ta!

Îndreaptă-ți pistolul spre mine, o singură apăsare pe trăgaciu și voiu trece în lumea drepților, unde ne vom revedea, uniți în lumina paradisului.

— Femeie... femeie... ce ceri tu dela mine! strigă Ettore. Vrei să te... ah! să te ucid... cu mâna asta să distrug eu, ceeace am iubit și am zeificat?

— Vrei oare ca soldații s'o târască în închisoare pe aceea pe care aĭ zeificat-o?

— Tăcere, pentru numele lui Dumnezeu! strigă brigandul. Vrei să deviu ucigaș?

— Nu e crimă ceeace îți cer să faci, — e salvarea!

Ea îi întinse mâinile, implorătoare.

— Uite-i că vin, sunt aici... Țintește și trage în plin!

Cu o mișcare repede, tremurătoare, frumoasa Madonnă se aruncă în genunchi. Brațele ei se întinseră spre Ettore, își dădu puțin capul pe spate, — niciodată nu-i păruse lui mai frumoasă, mai strălucitoare ca în clipa aceasta.

Și trupul acesta să fie atins de mâinile soldaților?

Nu, asta nu trebuia să se întâmple.

Tot sângele îi dispăru din obraji, ochii-i mari se umplură de o lucire sinistră și cu voce răgușită exclamă:

— Bine, Letiția, soția lui Egizio Ettore, nu trebuie să moară decât de mâna lui Ettore. Întinde brațele, ființă nefericită, și primește glontele izbăvitor.

Ba nu, încă o sărutare, ultima.

Ea îl cuprinse în brațe își lipi buzele de ale lui și trupul ei fu străbătut înc'odată de fericirea aceea pe care o simțise de atâtea ori.

Apoi frumoasa femeie căzu în genunchi, întinse brațele și-i strigă:

— Acuma, Egizio Ettore, slobozește glonțele salvator... Imi afund privirea într'a ta și mă îmbăt la amintirea scurtei fericiri pe care am gustat-o pe acest pământ. Haide, moartea din mâna ta iubită este fericirea, este viața. — Țintește bine!

Brigandul ridicase pistolul... ochi... dar mâna care ținea arma îi căzu în jos și i se întunecă în fața ochilor.

— Nu pot... nu pot, și totuși trebuie! Cum să te las să ispășești pentru mine? Vei urca sus în cer, Letiția, — un glonte pentru tine, al doilea pentru mine! Colo sus ne vom revedea!

Și Ettore atinse trăgaciul pistolului, dar în aceiași clipă trase repede brațul îndărăt și privirile sale se aținti spre vârful copacului sub care stăteau, la piciorul căruia se desfășura o scenă sfâșietoare.

Ce fusese asta?

Căzuse oare o stea din Cer ca să strălucească pe capul Letiției în vreme ce aceasta urma să primească moartea din mâna iubitului? Ce lucea colo sus atât de luminos, colo sus în coroana copacului? O lumină inexplicabilă și misterioasă, care vroia parcă să-i ispitească, care căuta parcă să se exprime în cuvinte, pentru a se face înțeleasă.

Nu era o lumină a Cerului, ci o flacără vie, care nu putea să aibă decât origine omenească. In clipa aceasta Ettore își reaminti de-odată de o întâmplare, când flacăra apăruse în fața altarului din Bisericuța Lacrimilor lui Isus, când dânsul se aflase, ca și acuma, în primejdie de moarte.

Să fie aceasta tot un semn al acelei puteri nevăzute care-l apărase încă în două rânduri, — atunci când dânsul zărise flacăra pe altar și mai târziu când primise în chip atât de enigmatic medicamentul care-i salvase viața?

Cuprins de o presimțire nelămurită, brigandul strigă către soția sa:

— Letiția, scumpa mea, vino în brațele mele, urmează-mă căci nu suntem pierduți încă.

Frumoasa Madonnă scoase un strigăt și sări în picioare. Văzu deodată strălucind speranța pe figura lui Ettore, se alipi tremurătoare de dânsul și-i șopti:

— Atâta vreme cât nu ești cuprins de disperare, nădăjduiesc și eu. Te urmez ori-unde mă vei duce!

— Vezi colo sus lumina aceia? o întrebă brigandul. Ne vom conduce după dânsa. Ah! acuma pălește, dispare... dar se vede iar lângă copacul de colo... ăsta e un semn că trebuie să apucăm pe drumul acela.

Să urmăm lumina misterioasă, scumpa mea Letiția! S'o urmăm!

CAP. 148

Corabia văzduhului

Și ei urmară lumina și se lăsară conduși de dânsa, ca altădată Moise pe muntele Sinai.

Lumina aceasta, care avea o strălucire de fulger, și care părea că se desvoltă dintr'o scânteie, sărea din copac în copac, se așeza în crengile acestora, dar în așa fel încât să poată fi văzută de Ettore și de cei cari se aflau cu dânsul.

— Incotro ne va conduce lumina aceasta misterioasă? întrebă Letiția cu glas șoväitor, căci trompetele soldaților continuau să se audă tot mai aproape.

Cereți mâine numărul 152 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. (cu 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 1, Calea Victoriei 3.

Incotro ne va conduce această lumină minunată, nu știu nici eu, răspunse Egizio Ettore. Dar atâta știu doar, că Spiritul acela pe care noi nu suntem în stare să-l pricepem, a aprins pentru noi această lumină și datoria noastră este s'o urmăm.

Lumina devenise acuma mai limpede, mai puternică și mai intensivă, — părea că-i îndeamnă pe fugari să mai aibă răbdare câteva minute și apoi vor ajunge la țintă.

Acuma dânsa coborî din nou și în aceiași clipă în care începu să se târască pe pământ, Ettore ajunse în fața unui luminiș al pădurii.

Atunci lumina se înălță iarăși și își aruncă razele asupra unui obiect ciudat care se afla cam prin mijlocul luminișului.

— Da — spuse Egizio Ettore — forța aceea necunoscută, care mi-a făcut de-acum atâta bine în viață, nu m'a părăsit nici astăzi.

Vedeți, prieteni, acesta e un balon umplut cu aer și gata de plecare... Posedă o gondolă care e îndeajuns de mare ca să ne primească pe toți, și a fost adus aici ca să ne ajute să fugim.

— O, Egizio! exclamă Letiția, mai există oare minuni în vremea noastră?

— După cum vezi, iubito — îi răspunse brigandul — ne aflăm într'adevăr în fața unei minuni și nu trebuie să stăm prea mult la gânduri ci să ne folosim de dânsa.

Ori-cine o fi adus aici balonul acesta, fapt e că a făcut-o cu intenția să ne scape de urmărirea carabinierilor.

Haide, Tric-Trac, la lucru! Să dăm drumul balonului și dea Domnul să ne ducă spre un liman fericit!

— Dar asta mi se potrivește de minune! excla-

mă francezul, plin de bucurie, contemplând balonul cu priviri admirative. Căpitane, vezi şi d-ta acuma cât de capabil e servitorul d-tale, căci vă voiu mărturisi că am fost în slujba unui aeronaut, care dădea reprezentaţii cu balonul său la Paris în „Bois de Boulogne" şi mă pricep cât se poate de bine la drăcia asta, — tot aşa de bine precum mă pricepeam la maşina de gătit, pe care, din păcate, am fost nevoiţi s'o părăsim colo sus, pe piscul Fontanellei.

— Să nădăjduim — răspunse Ettore — că nici în gondolă nu vom flămânzi. De-altfel, nu prea avem timp să stăm la gânduri şi chiar dacă nu vom găsi nimic de-ale gurii în gondolă, totuşi trebuie să ne folosim cât mai repede posibil de balon şi să ne urcăm cu dânsul în împărăţia văzduhului.

Cu o grabă uimitoare se făcură toate pregătirile de plecare, cari erau, de-altfel, cât se poate de simple.

Ettore o ridică pe scumpa lui soţie şi o depuse în interiorul gondolei.

— Ei, cum te simţi? întrebă brigandul, când o văzu instalată.

— Cât se poate de bine! răspunse fermecătoarea Madonnă. Veţi rămâne surprinşi când vă veţi afla în gondolă.

— Înainte! porunci acuma brigandul. O luăm cu noi şi pe mizerabila aceasta de Gilda. Colo sus, în aer, o vom judeca!

La cuvintele acestea ale lui Ettore, soţia lui Robert de Paris fu străbătută de un fior de groază.

Cu o nepăsare ciudată Gilda îşi întâmpinase până acuma soarta, şi în ochii ei se aprindea o lumină de bucurie când răsunau în pădure semnalele soldaţilor, căci era ferm convinsă că Ettore nu va putea scăpa de ceeace-l aştepta.

— Vino, drăguţa mea, spuse Tric-Trac, vino mica mea pisicuţă, ne vom juca puţintel împreună în gondolă!

Cu vorbele acestea o ridică pe Gilda și o aruncă în interiorul balonului.

— Acuma e rândul tău, Tric-Trac, și la urmă viu eu! spuse Ettore.

— Căpitane, va trebui să tăiem frânghiile și doarece acestea sunt în număr de trei, ar fi indicat să ne scăpăm întâi de două, — apoi când va fi să ne înălțăm nu ne va mai rămâne decât una singură.

Fiți atât de bun și luați loc în gondolă. Restul lăsați-l pe seama mea!

— Mă pot încrede în tine? întrebă brigandul. Vei face lucrul cum trebuie?

— Stăpâne, trebuie să știți că m'am născut, oare-cum, într'un balon, vreau să spun că biata mamă-mea...

— Bine, atunci taie frânghiile. Te poți folosi pentru asta de cuțitul tău de vânătoare, și cred că e destul de ascuțit ca să reteze frânghia dintr'odată.

Spunând acestea Ettore se sui în gondolă.

Sunetele de trompetă ale soldaților se auzeau tot mai aproape. Probabil că infanteriștii găsiseră urmele fugarilor și se 'ndreptau acum spre luminișul în care se afla balonul.

— Grăbește-te, Tric-Trac, căci altfel va fi prea târziu! îi strigă Egizio Ettore. Urmăritorii noștri sunt de-acum aproape, îi aud foarte bine.

— Da, căpitane, sunt de-acum la lucru! răspunse parizianul și folosindu-se de cuțitul său de vânătoare tăie prima funie ce ținea legat balonul.

Ca o pasăre uriașă, care fusese pusă în lanțuri și care face sforțări să se ridice în aer, spre libertate, — tot astfel începu să se înalțe dela pământ aeronava misterioasă.

— Funia a doua! porunci Ettore, cu glas tremurător.

Tric-Trac tăie și cealaltă frânghie și acuma, fi-

ind legat numai de una singură, balonul se ridică mai mult şi de-abia putu să fie reţinut de ultima funie care-l mai ţinea legat de pământ.

— Repede în gondolă! strigă Egizio Ettore către Tric-Trac. Caţără-te pe frânghie şi eu te voiu ridica peste bord, trăgându-te înăuntru!

— Viu, viu! răspunse parizianul şi apucându-se cu mâinile de funie începu să se cateere, ceeace-i veni cam greu, căci balonul se clătina încolo şi încoace din cauza brizei uşoare ce sufla.

Dar în clipa în care Ettore se aplecă peste marginea gondolei, pentru a întinde mâinile lui Tric-Trac şi a-l ajuta să se urce, răsunară deodată împuşcături din tufiş. Dacă brigandul nu s'ar fi retras repede în interior, atunci unul din g'oanţe l-ar fi nimerit în mod sigur, căci toate, absolut toate, erau îndreptate spre dânsul.

— Suntem pierduţi! gemu Ettore. Ne vor ciurui învelişul balonului, apoi vom cădea în mâinile lor şi...

— Jos cu Egizio Ettore! strigară o sută de glasuri în acelaş timp şi ca o ceată sălbatecă, infanteriştii dădură buzna din tufiş.

— Totul e pierdut! exclamă brigandul, cu ton sfâşietor, prăbuşindu-se pe banca din interiorul gondolei. — La asta nu mă aşteptam!

O, de ce n'a lucrat Tric-Trac destul de repede, de ce nu s'a îngrijit ca...

Dar ce este asta, scumpa mea Letiţia?... Ce se 'ntâmplă cu noi? Balonul se ridică, pluteşte de-acum deasupra copacilor... Oh! am triumfat!

Probabil că TricTrac a tăiat şi ultima funie care ne mai ţinea de pământ, dar a plătit salvarea noastră cu propria sa libertate, căci el nu se află cu noi în gondolă... A rămas jos şi probabil că în clipa aceasta gloanţele soldaţilor îi găuresc trupul...

— Nu te 'ngriji de mine, căpitane! se auzi atunci

un glas care părea să vie de dedesubtul gondolei. Mă aflu în imediata dv. apropiere... e drept că într'o situaţie cam neplăcută, căci sunt atârnat de o bucată de frânghie, pe care o ţinecam tocmai în mână când am tăiat ultima funie.

— Tric-Trac, scumpul meu prieten! exclamă Ettore şi se aplecă mult peste marginea gondolei pentru ca să-l zărească pe francez. — Unde eşti, dragul meu? Răspunde-mi!

— Aici, dedesubt, căpitane.

Şi într'adevăr, acuma îl observă Ettore pe Tric-Trac, care se crampona de o funie fixată în gondolă şi care fusese ultima legătură a balonului cu pământul.

In clipa când viteazul parizian văzuse so'daţii ţâşnind din tufiş, nu-i mai rămăsese altceva de făcut, decât să taie cu cea mai mare grabă ultima funie, căci altfel ar fi căzut cu toţii în mâna duşmanului.

Din păcate, însă, nu mai găsise timp să sară în gondolă şi de-aceea trebui să se mulţumească să se atârne cu toată puterea de rămăşiţa de funie, plutind între cer şi pământ.

Dar primejdia cea mare nu trecuse încă. Soldaţii întâmpinară cu un răcnet de furie înălţarea balonului şi în deosebi ofiţerii îşi ieşiseră din fire dându-şi seama că în ultima clipă scăpaseră din mână pe brigand şi odată cu dânsul premiul însemnat pus pe capul său.

— Trageţi în balon! răcniră ei cu furie şi o salvă pornită din o sută de puşti se înălţă în aer, pentru a găuri învelişul balonului. Dacă aceasta ar fi reuşit, atunci succesul ar fi fost în mod sigur de partea infanteriştilor.

In clipa în care numai un singur glonte ar fi nimerit învelişul balonului, gazul cu care acesta era umplut s'ar fi scurs prin gaura făcută, aeronava s'ar fi prăbuşit şi Egizio Ettore cu însoţitorii săi

şi-ar fi găsit o moarte groaznică în prăpastia ce se căsca dedesubtul lor.

Dar graba necugetată cu care trăgeau soldaţii, făcu ca gloanţele să nu-şi nimerească ţinta şi balonul se înălţa tot mai sus, în tăriile albastre ale cerului.

Soldaţii cari priveau după dânsul nu-l mai vedeau acuma decât ca un balon de cauciuc dintr'acelea cu cari obicinuiesc să se joace copiii.

Ofiţerii, turbaţi de mânie, îşi dădură seama că ori-ce nădejde de a pune mâna pe îndrăzneţul brigand al Corsicei era zadarnică şi, în consecinţă, poruncirăă soldaţilor să se înapoieze în oraş.

Ei nu-şi puteau lămuri cu nici-un chip cum de izbutise Egizio Ettore să obţie un balon, căci nu puteau presupune ca brigandul să se fi îngrijit să aibă la dispoziţie un asemenea mijloc de scăpare, pentru cazul când ar fi ajuns în situaţia să fie nevoit a fugi.

Balonul continua să plutească deasupra pădurii. Ettore nu schimba nici-un cuvânt cu Letiţia, gândurile sale fiind îndreptate acuma numai spre găsirea unei soluţii pentru a-l aduce pe Tric-Trac în interiorul gondolei, căci bietul parizian se afla într'o situaţie mizerabilă.

— Mai eşti încă acolo, Tric-Trac? întrebă Ettore, aplecându-se din nou peste marginea gondolei fără să izbutească, însă, a-l zări.

Vântul îl gonise, desigur, direct sub podeaua gondolei unde nu putea fi văzut.

— Da, căpitane, am onoarea să mă aflu încă în apropierea dv. — răspunse francezul — dar n'aşi avea nimic împotrivă, dacă într'un fel sau altul aţi izbuti să mă aduceţi în interiorul balonului.

— Aşteaptă o clipă! îi răspunse Ettore.

După două minute o funie se lăsă în dreptul lui Tric-Trac. Ea avea la capătul de jos un săculeţ cu nisip şi asemenea obiecte servesc aero-

nautilor ca balast, care se aruncă pe pământ atunci când doresc ca balonul să se înalțe mai sus.

Săculețul cu nisip căzu doar la vre-o trei metri sub gondolă. Tric-Trac, însă, pricepu îndată ce însemna asta.

Desfăcându-și o mână de pe funia de care se ținea, o apucă pe aceea care i-o aruncase Ettore și... cu o săritură îndrăzneață în aer — la o înălțime de vre-o trei sute de metri de pământ — încălecă pe sacul de nisip și strigă vesel în sus:

— Puteți trage, dacă nu vă supărați... Sistemul e cât se poate de ingenios, pe cinstea mea!

Ettore își adună toate puterile de cari dispunea și începu să tragă vârtos. Mușchii îi erau încordați peste măsură, vinele stăteau gata să-i plesnească dar mai curând și-ar fi dat viața decât să lase să-i scape din mână funia salvatoare.

Acuma, Tric-Trac se afla aproape la acelaș nivel cu gondola. Încă o sforțare din partea brigandului și francezul căzu cu sac cu tot în interior.

Câteva clipe domni tăcere, dar apoi se auzi un glas vesel de pe podeaua gondolei:

— Vă cer mii de scuze, doamnă Letiția... Cred că v'am lovit puțin la piciorul stâng, dar vă rog să mă credeți că nu mi-a fost posibil să înlătur aceasta, în cădere.

Și acuma, căpitane, n'ai putea să-mi spui încotro mergem?

CAP. 149

Intre cer și pământ.

Incotro mergeau?

Da, aceasta era întrebarea pe care și-o punea și Ettore, dar la care nu izbutea să găsească răspuns. Și gândul acesta îi preocupa, desigur, și pe ceilalți trei pasageri ai balonului.

Impînsă de o briză ușoară, aeronava îi ducea prin împărăția atmosferei, cu o iuțeală fantastică. Dar deoarece ceața dimineții învăluia pămîntul, Ettore și însoțitorii săi nu puteau recunoaște ce era dedesubtul lor. Nu puteau deosebi dacă mai era încă pădure, dacă era apă, sau vre-un oraș mare.

De fapt, ce importanță avea asta pentru cei din balon, atâta vreme cât se puteau considera scăpați de primejdia cea mare?

De mai mare însemnătate trebuia să fie pentru dânșii, starea în care se găsea încăperea unde se aflau, adică gondola balonului.

In această privință, puteau să se considere mulțumiți.

Gondola respectivă avea o lungime de vre-o patru metri și o lățime de doi, — avea deci dimensiunile unui mic cabinet.

Instalația ei părea să fi fost pusă la punct de un spirit fin, precaut, căci nu lipsea nimic din ceeace ar fi fost nevoie pentru o călătorie de durată mai lungă.

Pe margine se aflau bănci căptușite, cari printr'un mecanism ingenios se puteau transforma în paturi.

Ettore, care supuse unei cercetări amănunțite toată instalația, făcu apoi descoperirea că dacă puneai în funcțiune o manivelă aflătoare pe podea, ieșea la iveală o masă, la care puteau mânca foarte comod, patru persoane.

Dacă nu mai era nevoie de masă, manivela era pusă în funcțiune în sens invers și atunci totul dispărea ca sub puterea unei baghete magice.

In pereții gondolei se aflau apoi dulăpașe cari conțineau tot felul de alimente precum și uneltele aeronautice necesare.

Erau acolo în primul rând toate instrumentele de trebuință pentru o călătorie în văzduh cu ba-

ionul, cum ar fi termometre, barometre, ochiane, un compas și un ceasornic de mare precizie.

In dulapul cel mare, Letiția descoperi cu multă bucurie o mulțime de alimente cari, după socoteala lui Ettore, ar fi putut potoli foamea la patru oameni, timp de cel puțin o lună de zile.

Erau în special conserve din fabricile cele mai renumite ale Franței, carne, pesmeți, pește și felurite pateuri cari ar fi zgândărit pofta ori-cărui gurmand.

Dar ca-și-cum asta n'ar fi fost de-ajuns, Ettore și ai săi descoperiră lapte condensat, carne, șuncă, și cârnați într'un al doilea dulap, iar un al treilea conținea un întreg arsenal de sticle, umplute cu coniac și licheruri de cea mai bună calitate.

Apoi, într'un dulăpior lateral, se aflau tot felul de medicamente, de cari ar fi putut avea nevoie în timpul călătoriei.

Și când brigandul deschise al cincilea și ultimul dulap, descoperi o pușcă plianță, câteva revolvere și pumnale și numeroase cartușe.

Nu putea exista nici-o îndoială că balonul acesta fusese conceput de un creer cu experiență în acest domeniu.

Dar cine putea să fie acest spirit genial? Era un pământean, sau o ființă din alte lumi?

Nu, nu era o ființă din alte lumi și Ettore socotea că știe chiar unde sălășluia dânsa.

Dar la gândul acesta îl cuprinse o sfiicime atât de sfântă, încât se hotărî să nu vorbească nimic nici măcar Letiției și cel puțin deocamdată să n'o introducă în taina pe care avusese prilejul s'o cunoască nu de mult, pe piscul Fontanellei.

După ce am descris cititorilor interiorul gondolei, trebuie să spunem că în afara ei, de jur-împrejur, se aflau un număr de săculețe umplute cu

nisip, așa-numitul balast, care se aruncă din balon pentru a-i îngădui să se urce mai sus.

Aeronava era îmbrăcată cu mătasea cea mai fină care există și care este întrebuințată numai în astfel de scopuri.

In zilele noastre, când problema baloanelor cu cârmă este la ordinea zilei, știe ori-cine că un astfel de balon reprezintă o adevărată avere și e nevoie de o cantitate uriașă de mătase pentru îmbrăcămintea lui.

Ettore privi cu mult interes ventilele cu ajutorul cărora se oprește balonul și asculta lămuririle de specialist ale lui Tric-Trac, — lămuriri teoretice, firește, căci el se ferea să se apropie prea mult de ele. Nu aveau deloc intenția să prăpădească vreun decimetru cub din prețiosul gaz, deoarece interesul aeronauților noștri era să păstreze forțele balonului, pentru ca el să-i ducă cât mai departe de piscul Fontanellei, cât mai departe de Bonifacio, unde se afla dușmanul lor de moarte. contele Robert de Paris.

Cu cercetarea balonului și a instalațiilor sale minunate ei pierdură vreme de vre-un ceas.

Intr'acestea se făcuse ziuă deabinelea și razele soarelui alungaseră ceața care învăluia atmosfera.

O panoramă minunată se desfășura acum dedesubtul lor, și cei trei oameni nu se mai săturau admirând-o.

In schimb Gilda, nu avea posibilitatea să contemple această frumusețe fără seamăn, căci ea zăcea legată de mâini și de picioare într'un ungher al gondolei.

Ettore și Letiția stăteau mână în mână la marginea gondolei și priveau în jos, spre pământul pe care-l părăsiseră.

Colo, sub dânșii, se întindea marea, a cărei suprafață era luminată acum de soare, făcând-o să sclipească în mii de culori.

Dar balonul nu rămase mult deasupra întinderei de apă.

Acuma zbura peste o suprafață acoperită de câmpii de grâne și clădiri, apoi peste pășuni întinse unde ciobanii cu oile lor apăreau ca niște jucării de copii.

Dar deodată imaginea se schimbă: balonul plutea acuma deasupra munților Corsicei și atât de jos, încât era în primejdie să se izbească de stânci.

Lucrul acesta ar fi fost cât se poate de neplăcut pentru corăbierii văzduhului, căci s'ar fi putut lesne ca învelișul de mătase al aeronavei să fie rupt în atingere cu un vârf de stâncă.

— Căpitane — spuse Tric-Trac, adresându-se lui Egizio Ettore, — trebuie să purtăm de grijă să ajungem în regiuni mai înalte... Cred c'am face mai bine dacă ne-am apropia de soare. Vă rog să-mi îngăduiți să arunc nițel nisip peste capetele seme-

ului noştri!

— Fireşte — răspunse Ettore — găureşte un sac şi vom atinge îndată înălţimea dorită.

Tric-Trac se aplecă peste marginea gondolei, îşi scoase cuţitul de vânătoare şi-l înfipse la întâmplare într'unul din sacii cu nisip.

Gaura făcută în felul acesta era îndestulătoare pentru ca sacul să-şi golească conţinutul şi balonul se ridică imediat cu cea mai mare repeziciune.

Se aflau acuma la o înălţime de cel puţin şease sute de metri de pământ şi munţii Corsicei se vedeau mici de tot. Primejdia fusese îndepărtată.

— Cât să fie ceasul? întrebă Ettore, după ce se înălţară câtva timp.

Letiţia aruncă o privire asupra cronometrului din gondolă şi răspunse:

— Şeapte fără zece minute.

Brigandul duse mâna albă a Letiţiei la buzele sale şi spuse:

— In cazul acesta cred că e timpul să luăm dejunul. Dă-i drumul, Letiţia, fă-ţi datoria de gospodină!

— Dejunul! exclamă dânsa. Cred că va fi un dejun cam rece, căci n'avem nici-o posibilitate să preparăm o cafea.

— Vă 'nşelaţi, stimată doamnă, răspunse Tric-Trac. Priviţi la instalaţia asta din peretele gondolei! Punând în funcţiune mecanismul, avem imediat la dispoziţie un aparat modern pentru fiert lichide.

Şi într'adevăr aşa era: Letiţia se apropiă de o cutie de lemn fixată în peretele cabinei şi apăsând pe un resort, ieşi la iveală o maşină mică de gătit care avea loc pentru două oale.

Deoarece ar fi fost cât se poate de primejdios să se întrebuinţeze un foc cu flacără în balonul acesta umplut cu gaze, maşina de gătit era legată de o baterie electrică care avea destulă forţă să aducă apa în clocot ba chiar şi să rumenească o friptură.

— Trebuie să recunosc — spuse Ettore — că inventatorul acestui balon a pus multă grijă și dragoste în construcția lui. Cu aeronava aceasta am putea zbura până la Polul Nord.

— Dar de întors ar fi cam greu, răspunse Tric-Trac, pe dată. Am putea avea aceeași soartă ca nefericitul Andree care a fost descoperit de-abia după treizeci de ani. E drept că l-au găsit aproape întreg, dar conservat în ghiață...

Ettore se uită, zâmbind, la Letiția, care prepara tocmai cafelele, și spuse:

— Și chiar dacă Andree și-a dat viața în zăpezile eterne ale Polului Nord, găsesc că soarta lui este demnă de invidiat, căci a murit în slujba unei idei mari, — și-a dat viața pentru știință.

— Căpitane, eu consider mult mai frumos să trăiești pentru știință, răspunse parizianul.

— Ah, scumpul meu Tric-Trac, omul nu trăiește veșnic și trebuie să te împaci cu gândul că mai curând sau mai târziu sfârșitul fatal te va ajunge.

— Asta și fac — răspunse francezul — dar mă împac mai bine cu gândul că la vârsta de 122 ani mă voiu culca sănătos tun într'o seară, pentruca să nu mă mai trezesc deloc a doua zi dimineața.

— Văd că nu te-ai gândit rău, Tric-Trac — intervenî Letiția — dar înainte de a ajunge vârsta de 122 anî, cum ți-ai propus, ce-ar fi să-mi dai o mână de ajutor la prepararea dejunului?

— Cu cea mai mare plăcere, doamnă.

— In cazul acesta, te rog să pui masa în primul rând.

Treaba se făcu repede.

Tric-Trac răsuci manivela, masa ieși la iveală, apoi scoase din dulap o față de masă, trei cești din porțelan chinezesc, trei linguriță de argint și tot ce mai trebuia.

— Drept e — spuse dânsul — că nici la „Hotel Ritz" din Paris nu poate exista un serviciu mai

elegant. Omul acela care ne-a pus la dispoziție balonul trebuie să fie un adevărat geniu, și n'am dorință mai vie decât să-i fac cunoștința.

După zece minute cei trei fugari erau așezați în jurul mesei încărcată cu de toate.

Cafeaua, pe care o găsiseră în dulapul cu provizii, era de cea mai bună calitate — un amestec de Ceylon și Mocca. Nu lipsea nici zahărul și laptele condensat era din belșug. Apoi Letiția tăiase în grabă câteva felii de șuncă și alte mezeluri minunate. Mai găsiră și pesmeți, pișcoturi și chiar cozonac aproape proaspăt.

— Cred — spuse Ettore, așezându-se pe scaun — că după noaptea grozavă pe care am trăit-o, dejunul acesta ne va prii cât se poate de bine. Dar înainte de a ne înfrupta dintr'însul, să înălțăm o rugăciune către Cel de Sus, care acuma e mai aproape de noi ca ori-când.

Letiția își împreună mâinile și rosti o rugăciune, cu glas limpede.

Apoi Ettore apucă ceașca și vru s'o ducă la gură, dar Letiția îl împiedică de la aceasta, cu o mișcare repede a mânei.

— Egizio — spuse ea, cu glas blând și duios — scumpul meu bărbat, vrei tu să-mi îndeplinești o dorință, — cea dintâi din noua noastră viață, — căci am început doar o viață nouă...?

— Orice dorință ți-o voiu îndeplini, iubita mea.

— Uite... mie nu mi-ar prii mâncarea, dacă nu-i voiu da și prizonierei noastre ceva... Gândul că se află cu noi în gondolă o ființă care e condamnată să flămânzească... gândul acesta e grozav pentru mine... Scumpul meu Egizio, îngăduie să-i dau și Gildei ceva de mâncare.

Cereți mâine numărul 153 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 1, Calea Victoriei 5

— Gilda... spuse brigandul, încruntând sprâncenele — ei bine, asta să-i fie ultima masă! Tric-Trac, desleag'o pe prizonieră!

— N'aşi putea face asta mai bine după masă? întrebă francezul. Cred că-mi va prii mai bine mâncarea şi băutura dacă n'o voiu vedea în faţa mea pe făptura asta mizerabilă.

— Fă precum îţi poruncesc, Tric-Trac, şi nu te opune!

Tric-Trac se ridică, îşi scoase cuţitul dela brâu şi se aplecă spre Gilda, care stătea într'un ungher al gondolei.

Până atunci, nefericita femeie nici nu se mişcase dela locul ei, privise ţintă înainte-i şi nu-şi trădase prezenţa prin nici-un cuvânt, prin nici-un geamăt.

In clipa aceasta, însă, când Tric-Trac se aplecă asupra ei, ţinând cuţitul în mână, ea crezu probabil că va fi ucisă, căci scoase un ţipăt de groază, un ţipăt înfiorător.

— Ei, linişteşte-te cucoană! ţi strigă Tric-Trac. N'am deloc intenţia să-ţi tai gâtul — vreau numai să-ţi îndepărtez legăturile. Fii cuminte şi ascultătoare deci şi dă-mi mai întâi mâinile... aşa, s'[illegible]t! Şi acuma picioruşele, te rog frumos,... nu [illegible]... să nu muşti şi să nu sgârii, căci altminteri [illegible] mai garantez!

Operaţia se îndeplini repede şi Gilda se afla liberă. Tric-Trac, însă, trebui să-i vie în ajutor ca s'o ridice, căci timpul îndelungat cât fusese legată îi paralizase membrele. Ea începu să facă gimnastică cu mâinile şi picioarele, pentru a-şi redobândi elasticitatea corpului şi într'acestea căută să-şi pună în evidenţă frumuseţea formelor.

Dar aici, în gondolă, nu era nimeni pe care să-l poată ameţi cu trucul acesta.

Ettore îşi întoarse capul cu dispreţ când îşi

dădu seama de intenţia perfidei femei, iar Tric-Trac se interesa mai mult de şunca de pe masă, decât de trăsăturile frumoase ale corsicanei şi de strălucirea ochilor ei minunaţi.

— Gilda Carrazoni, — i se adresă acum Ettore — ia loc şi mănâncă! Dar să ştii că după ce vei fi terminat, vei afla din gura mea sentinţa pe care o meriţi. Cu alte cuvinte, acesta e ospăţul tău de adio.

Frumoasa blondină îi răspunse printr'un râs obraznic.

Râzând, ea îşi arătă dinţii-i albi, apoi se aşeză la masă cu o linişte de par'că s'ar fi aflat încă în palatul prinţului de Paris şi ar fi fost servită de o ceată întreagă de lachei.

Letiţia îi aruncă o privire de compătimire, dar când văzu cu câtă imperti·enţă o întâmpină Gilda, frumoasa Madonnă se cutremură.

— Vreţi probabil să mă otrăviţi! spuse Gilda, privind ceaşca pe care i-o întinsese Letiţia. — In cazul acesta, cu atât mai bine, — numai de-ar merge repede. Nădăjduesc că nu mă veţi lăsa să mă chinuesc prea mult!

— Noi nu suntem otrăvitori, îi răspunse Ettore. Poţi mânca în toată liniştea. De-altfel, vezi bine că soarta te-a adus într'o situaţie cam ciudată, — te afli aici între cer şi pământ.

— Aşi dori să ne prăbuşim la pământ şi să se aleagă fărâme din noi! fu răspunsul.

— Eşti atât de plictisită de viaţă? întrebă Ettore.

— Urăsc viaţa, pentru că mi-a fost blestemată, răspunse Gilda. De ce aşi cânta imnuri de slavă vieţii, când moartea e poate de o mie de ori mai bună?

Poate că oamenii îşi închipuie numai că viaţa e viaţă, — poate că tocmai moartea e adevărata viaţă.

Ea duse apoi ceaşca la gură şi începu să soarbă cu nesaţ.

Probabil că era tare înfometată, căci nu aşteptă să fie rugată şi mâncă din toate, cu linişte desăvârşită, ca-şi-cum Ettore nu i-ar fi spus cu câteva clipe mai înainte că acesta e ospăţul ei de adio.

CAP. 150

Tovarăşii misterioşi

Thomas Flesh ceru secretarului său să-i aducă scrisorile sosite cu poşta de dimineaţă, dar când acesta sosi cu ele şi i le puse în faţă, răsfoi plictisit câteva dintr'însele, apoi împinse tot teancul secretarului şi se afundă comod într'un fotoliu.

— Mai bine spune-mi d-ta ce scrie în ele! zise dânsul cu glasu-i obosit, apoi închise ochii, încât s'ar fi putut crede că tot ce-i citea celălalt, de-abia dacă-l interesa.

Din când în când, însă, Flesh îşi deschidea pleoapele ce-i acopereau ochii negri şi făcea o observaţie scurtă sau dădea o dispoziţie, care trăda că fusese foarte atent.

Biroul lui Thomas Flesh ocupa o clădire întreagă în „City", cartierul comercial al Londrei, şi deşi depozitele sale se aflau la Battersea, în afara oraşului, clădirea unde-şi avea biroul era, totuşi, înţesată cu mărfuri de tot soiul.

Firma Flesh furniza de toate şi pentru toţi. Aproviziona vapoare, armata, expediţii şi nu furniza numai provizii felurite ci şi material armat, cum ar fi puşti, ba chiar şi tunuri, atunci când se cereau.

Din afacerea mică începută de înaintaşul său în primii ani ai războiului, se desvoltase, după câţiva ani, o întreprindere mare, sub conducerea lui Thomas Flesh.

Dar odată cu succesul părea să fi pierit energia proprietarului. Afacerea mergea înainte ca şi până acum, dar Flesh nu făcea prea mult pentru asta. Omul de muncă, robust, de altă dată, devenise un comerciant elegant, foarte îngrijit, care pe lângă diferitele idile mai avea şi o întreprindere care mergea bine.

Mai mult decât corespondenţa de afaceri îl interesau pe Flesh scrisorile particulare, care-i erau

aduse de servitorul său privat, într'o geantă închisă, şi cu care obicinuia să se ocupe mai bine de un ceas pe zi, în cabinetul său, ale cărui uşi erau bine închise. Funcţionarii ştiau că în timpul acesta nu trebuia să fie deranjat cu chestiuni de afaceri, oricât ar fi ele de importante, şi ei făceau fel de fel de presupuneri cu privire la şeful lor. De câte

ori servitorul cu geanta de piele fină trecea prin birou, funcționarii bărbați își făceau semne din ochi, iar fetele de la mașinile de scris, strâmbau cu răutate născioarele, și fantesia lor se pierdea în imaginile cele mai sensuale. Un mucalit botezase geanta asta „mijlocitoarea" și se părea că de conținutul ei atârna dispoziția d-lui Flesh. Dacă după lectura corespondenței private apărea în ușă cu un zâmbet mulțumit pe figura rigidă, întunecată, — asta însemna vreme bună — dacă însă, în jurul gurei sale umflate se vedeau cute adânci, se producea mai întotdeauna o furtună, care cutremura din temelii toată casa.

In zile dintr'acestea Thomas Flesh umbla cu dinții încleștați prin încăperile sale și căuta o jertfă pentru proasta-i dispoziție, care transforma într'un despot pe bărbatul de-obiceiu atât de liniștit.

In ultimul timp avusese iar o perioadă proastă, în care se părea că nimic nu-l interesează. Apăruse la o oră târzie la birou, dăduse dispozițiunile în grabă nervoasă și foarte distrat, apoi dispăru pentru tot timpul zilei. Nici secretarul nu știa unde e de găsit șeful și nici n'ar fi cutezat să-l caute, căci atunci când Flesh nu spunea unde poate fi găsit, însemna că ține cu tot dinadinsul să fie scutit de orice chestiuni de afaceri.

. . . . . .

Secretarul terminase de-acum de mult raportul și aștepta nerăbdător să fie concediat, dar Flesh nu se clintea și părea să fi uitat cu totul de prezența celuilalt.

De-odată, însă, își îndreptă trupul cu o mișcare bruscă, ochii-i aruncau sclipiri, se ridică de pe fotoliu și începu să umble încolo și încoace în încăperea vastă, care părea mai curând cabinetul unui diplomat decât biroul unui comerciant.

— Mr. Lee — întrebă el de-odată — la cât se ridică creanțele noastre?

Secretarul se gândi o clipă, apoi răspunse:

— Cam la vre-o nouăsprezece mii de lire, Mr. Flesh...

— Şi numerarul de care dispunem?

— La douăzeci şi cinci mii de lire, sumă rotundă. In ultimul timp am ridicat sume importante din depozitele noastre bancare.

— De ce îmi spui asta? întrebă Flesh, iritat. Te-am întrebat eu oare sau îţi închipui c'aşi avea o memorie atât de slabă? Incă în cursul zilei de azi pune-mi la dispoziţie douăzeci de mii de lire şi vezi de încasează cât mai repede creanţele. Peste câteva zile voiu avea nevoie de cel puţin patruzeci de mii de lire.

— Până atunci am putea sconta polita lui Frank Milner — observă Lee. Are termen scurt şi e în sumă de douăzeci de mii de lire.

Flesh se gândi câtva timp, apoi răspunse:

— Nu, să nu te gândeşti la asta. Rămâne aşa cum am stabilit.

Făcu un gest de concediere şi secretarul dispăru fără să-şi mai bată capul asupra dispoziţiilor date de şef, căci nu era obicinuit să primească lămuriri dela acesta.

Flesh lăsă să treacă o bucată de timp, apoi trase zăvoarele la cele două uşi capitonate, din cari una dădea spre birouri, iar cealaltă direct pe coridor. Acuma ştia că va rămâne neturburat, căci becul albastru pe care-l aprinsese deasupra uşii trebuia să fie respectat cu sfinţenie de funcţionarii săi.

Se aşeză pe marginea biroului mare, îşi sprijini bărbia în mână şi se adânci în gânduri... Preparativele şi le făcuse şi acuma mai trebuia să afle dacă într'adevăr nu mai există altă cale.

După trăsăturile sale se putea deduce cu câtă vioiciune lucrau gândurile sale. Şi liniile cari por-

neau dela nas spre colţurile gurii, deveneau tot mai adânci şi pronunţate.

In cele din urmă păru să fi luat o hotărâre definitivă şi când puse mâna pe receptorul telefonului, îţi făcea impresia unui om care-i pregătit la orice şi nu se dă îndărăt dela nimic.

Trecu destul de mult timp până obţinu legătura cu numărul cerut, dar Flesh părea pregătit la aceasta şi aşteptă răbdător cu receptorul la ureche.

In cele din urmă microfonul începu să vibreze şi Flesh ascultă cu încordare...

— Aici Thomas... Da... — Stăpânului...

Glasul său suna nerăbdător şi poruncitor.

Interveni o pauză şi Flesh închise obosit genele. De-odată, însă, le ridică cu iuţeala fulgerului. şi trupul său luă o atitudine dreaptă.

— Da... Thomas..., răspunse el.

Vocea din aparat părea să spuie ceva care nu-i convenea, căci dânsul dădu capul pe spate şi vorbele sale căpătară un sunet ascuţit.

— Oh, lasă tonul acesta, te rog... Ştii bine că eu nu admit asta.

Celălalt îi răspunse ceva care-l făcu să isbucnească într'un râs batjocoritor.

— N'ai decât să 'ncerci. Cunosc prea bine metodele d-tale, pentru ca să-mi fie teamă de ele.

Incruntă sprâncenele şi se vedea că e gata să dea o lovitură:

— Şi probabil cunosc ceva mai mult decât metodele.

Ascultă cu încordare ca să nu scape efectul cuvintelor sale. Când se produse răspunsul, buzele sale se schimonosiră într'un zâmbet batjocoritor. Apoi răspunse rece:

— Să facem o probă. Şă-ţi spun ceeace ştiu? Firește că e departe de a fi totul, dar în orice caz e destul pentru a face o bucurie mare lui Mr. Wilson

Glasul din telefon se auzi iar şi Flesh păru să încerce o bucurie drăcească cu prilejul acesta.

— N'avea grijă, sunt cu ochii în patru. In cazul cel mai rău, îl am pe doctorul Gordon. Cred că mă pricepi?

Vorbele sale păreau să fi făcut impresia dorită la celalt capăt al firului, căci Flesh zâmbi mulţumit în sinea lui.

— Vezi deci — spuse dânsul — că nu trebuie să duci prea departe jocul cu mine. Dacă am colaborat până acuma, aveam motivele mele pentru asta. Dar de azi încolo nu mai vreau, şi în privinţa aceasta ameninţările d-tale nu pot schimba nimic. Chestia devine îngrijorătoare. N'am de loc poftă ca într'o bună dimineaţă, în loc să-mi pun un guler alb la gât, să-mi puie alţii o funie săpunită.

Se auzi din nou vocea cealaltă şi Flesh asculta cu buzele strânse.

— Dragul meu — spuse dânsul — mai bine n'ai vorbi despre asta. Pentru mine, plicul acesta albastru însemnează, în cazul cel mai rău, doi până la trei ani închisoare, şi în ziua în care d-ta vei fi spânzurat, voiu cere să mi se dea o permisie... Căci n'aş putea renunţa cu nici-un chip la plăcerea de a fi de faţă... De altfel, ai proceda mai inteligent dacă te-ai gândi la lucrul acesta din urmă, în loc să te gândeşti la povestea cea veche. Ai lucrat cu atâta neîndemânare în chestia aceea, încât toţi dracii şi-au vârât cozile. Ceeace vroiai să posezi, ţi-a fost luat de sub nas şi cei mai periculoşi copoi au mirosit urma.

Glasul din aparat făcu o obiecţiune care-l enervă pe Flesh.

— Nu-l subaprecia pe omul acesta! spuse el cu tărie. Asta ar fi o nouă prostie şi aşa-ceva nu ne mai putem îngădui. Rareori a avut Wilson vre-un insucces. Dar şi mai primejdios îmi apare celălalt, care şi-a vârât coada în afacerea asta. Chestia

cu d-rul Gordon dovedește de ce este în stare. Ce vrea omul acesta și cine e dânsul? Asta trebuie s'o afli în primul rând și apoi să lucrezi repede. Mă înțelegi? De ieri tot aștept necontenit să aflu ceva dela d-ta în privința asta, dar nu te-ai mișcat deloc. Mărturisesc deschis că necunoscutul mă face nervos și asta înseamnă mult la mine. Trebuie să fie dat dracului, dacă...

Flesh se întrerupse brusc și trăsăturile sale exprimau cel mai mare interes pentru răspunsul ce avea să vie.

— Ei, în sfârșit! exclamă el, ușurat. — Cum? Reffold?

Clătină capul și părea că nu știe ce să creadă de numele acesta.

— Ce știi despre dânsul? Și ce-ai de gând să faci?

Ascultă cu încordare câteva clipe, apoi un zâmbet crud îi încreți buzele.

— Cred că vei rămâne ascuns și de data aceasta, ca întotdeauna? întrebă el. „Stăpânul" misterios care trage sforile și ne face să dansăm pe noi, ceștilalți. Dar cred că noi doi ne vom cunoaște cândva mai de-aproape.

Răspunsul pe care-l primi îi răpi buna dispoziție și figura lui deveni iar aspră și amenințătoare.

— Imi permit să-ți dau sfatul prietenesc să te ferești a face prostii, căci atunci când eu nu voiu mai fi, s'ar putea ca anumite însemnări pe cari le-am făcut să cadă în mâini nepotrivite, și mi-ar părea nespus de rău dacă din cauza aceasta ar rezulta neplăceri pentru d-ta. Cred că m'ai înțeles? Bine, asta va îndulci raporturile noastre viitoare. Deci, sunt în așteptarea comunicărilor. Și banii îi vei primi, de 'ndată ce voiu ști dacă se poate face ceva cu polița. Dacă lucrul ar fi decurs în toată liniștea, — după cum nădăjduiai, — atunci s'ar fi făcut repede. Dar în urma larmei care s'a pro-

dus, nu cutez pentru moment să prezint hârtia cu semnătura aceasta. Cât timp...? Mai lasă să treacă câteva zile. Deocamdată, ţine-te mai bine de Refold ăla. Atât de repede nu putea el să fi dosit lucrurile. Dacă da, totuşi, vom şti noi să le găsim.

Răspunsul părea să fie pe placul lui Flesh, căci el dădu din cap, mulţumit.

— Da, asta-i foarte inteligent lucru. Dar fără nervozitate, te rog! Şi să nu faci nimic, înainte de a mă anunţa şi pe mine. Altfel ar fi ieşit multe lucruri, dacă nu m'ai fi tratat până acuma ca o marionetă. Bine... da... Cunoşti numărul meu... S'a terminat!

Flesh atârnă receptorul şi-şi şterse fruntea de sudoare.

Cu toată stăpânirea de sine de care dăduse dovadă, se părea că convorbirea îl enervase mult, căci trebui să se sprijine de masă câteva clipe, înainte de a fi în măsură să se 'ndrepte spre uşă şi să tragă zăvoarele.

In timpul acesta Robert Vane îşi pierduse răbdarea aşteptând în biroul funcţionarilor.

Personalul îl cunoştea bine pe bancher din vizitele lui ocazionale, dar atunci când lumina albastră ardea deasupra uşii de la cabinetul şefului, nu putea intra nimeni, oricine ar fi fost!

Din clipă 'n clipă Vane deveni mai nervos şi în repetate rânduri se hotărâse să plece, dar se răsgândea apoi iarăşi.

Sfârşitul tragic al lui Milner îndată după ce fuseseră împreună, îl preocupa în aşa măsură pe bancher încât simţea nevoia să discute cu cineva în privinţa aceasta. Ziarele publicau coloane întregi asupra misteriosului caz şi Vane se gândea necontenit dacă nu cumva în ultimele ceasuri pe cari le petrecuse alături de Flesh şi ceilalţi în „Casa castanilor", s'ar găsi un moment cu care ar putea fi pus oare-cum în legătură groaznicul eveniment de mai târziu.

Când intră în cabinetul lui Flesh, el aduse îndată vorba despre chestia ce-i stătea la inimă.

— Nici nu știi d-ta cât m'a iritat afacerea asta. E drept, prietenia mea cu Milner era numai superficială, dar nu mă pot deloc împăca cu gândul că omul acesta a avut un astfel de sfârșit tragic, la scurt interval după ce l-am părăsit în cea mai bună dispoziție.

Își îndreptă ochii spălăciți spre Flesh, care-l asculta politicos, și figura lui era mai palidă ca oricând.

— E groaznic, când te gândești la asta. De fapt, cam ciudată societatea în care se afla! spuse el după câtva timp și-l privi cam dintr'o parte pe Flesh. — L-ai cunoscut pe omul acela?

Flesh părea că nu prea se interesează de tema aceasta, ci își alegea cu atențiune o țigară din cutia aflătoare pe masă.

— Îl crezi pe Stone, despre care se vorbește în reportagii?

Împinse spre Vane cutia cu țigări și câteva clipe își scrută memoria:

— Stone...? — Posibil. Venim doar în contact cu atâția oameni în afacerile noastre!

Bancherul dădu din cap, în semn de aprobare.

— In câteva rânduri am avut de-a-face cu dânsul. Firește, în chestiuni absolut corecte! se grăbi el să adaoge. Dar știam de mult de-acum, că la dânsul nu prea e totul în ordine. Are câteva istorii cam deochiate la activul său, dar nu i s'a putut dovedi nimic. Acuma, poliția va avea treabă mai ușoară și se pare că a pornit cu toată energia la lucru. Probabil că se gândește că în afacerile nu prea curate ale lui Stone este de găsit cheia crimei din „Casa castanilor". Cel puțin așa bănuiesc eu, în urma unor întrebări pe cari mi le-a pus inspectorul-șef Wilson de la „Scotland-Yard".

Flesh scoase încet ţigara din gură şi scutură scrumul.

— Ce legături ai d-ta cu Scotland-Yard, Mr. Vane? întrebă el zâmbind, fără să-şi ridice pleoapele.

— N'am nici-o legătură cu dânsul — răspunse bancherul, oare-cum înţepat — dar ăia au socotit necesar să-mi afle părerea. — Asta s'a întâmplat azi-dimineaţă, pe când îmi luam dejunul. Şi n'aşi putea spune că această convorbire mi-a sporit pofta de mâncare. Părea un adevărat interogatoriu şi cu toate că am conştiinţa curată, m'a cam indispus. Se mai poate observa şi acuma încă pe faţa mea. Wilson ăla are o manieră ciudată să strângă cu uşa pe cineva. Dar îl vei cunoaşte şi d-ta.

Flesh deschise încet ochii şi în privirea cu care se uită la bancher era o întrebare plină de uimire.

— Nu ştiu cu ce i-aşi putea fi de folos — răspunse el. Dar voiu avea plăcere să stau de vorbă cu el.

Vane rânji, arătându-şi dinţii de aur.

— Pot să-ţi spun că nu prea e mare plăcere, dragă Flesh. Individul acesta te scoate din sărite, ori-cât ai fi de potolit. Noi ăştia, cari am petrecut ultima seară împreună cu Milner, i-am devenit foarte suspecţi.

Se uită semnificativ la Flesh şi începu să se agite în scaun.

— Şi Crayton şi colonelul Gregory! adăugă el cu glasul slab şi începu să-şi frământe nervos buzele, căci celălalt dădea doar din cap, fără să rostească un cuvânt.

In cele din urmă Vane nu mai putu suporta tăcerea şi căută în alt chip să aducă mai departe convorbirea, care părea să-l preocupe atât de mult.

— Ce părere ai d-ta despre colonelul Gregory? întrebă dânsul de-odată şi se aplecă spre Flesh. Un

bărbat interesant, nu? Un bărbat foarte interesant chiar. Iți amintești că a fost singurul dintre noi care a intrat în cabinetul de lucru al lui Milner, cu câteva clipe înainte de a ne despărți...

Bancherul căută să întâlnească privirile celui din fața sa, dar Flesh se juca în mod mecanic cu țigara și părea să nu fi sesizat tonul cu care Vane rostise ultimele cuvinte.

— Da, da, îmi amintesc! spuse el, într'o doară.

Vroia să-și schimbe hainele și servitorul s'a dus cu dânsul...

Își strivi țigara în scrumieră și-l privi pătrunzător pe bancher.

— Cam cât timp să fi rămas în cameră cei doi?

Vane se gândi o clipă.

— Aproximativ zece minute! șopti el după câtva timp și căută să citească în trăsăturile celuilalt.

Dar Flesh îşi luă mutra-i plictisită din totdeauna.

— Ai comunicat ceva lui Mr. Wilson în privinţa asta?

— Fireşte, trebuia doar s'o fac! spuse Vane. De-altfel, a fost singurul fapt mai de seamă pe care aveam să i-l spun...

— Şi ce-a spus inspectorul şef?

— Nimic! răspunse bancherul, scurt. Omul acesta pune necontenit întrebări, dar de la dânsul nu poţi scoate nici-o vorbă. Rare-ori am avut de-aface cu un om atât de insuportabil.

Flesh zâmbi ciudat şi se părea că în privirea sa era o lucire de batjocură.

— E ceva fatal, dragă Vane, că omul acesta îţi e atât de antipatic. Cred că în viitorul apropiat te vei bucura mai des de societatea lui.

Bancherul făcu ochii mari şi figura lui deveni şi mai palidă.

— Vorbeşti serios? întrebă el.

Flesh dădu din cap, nepăsător.

— Poţi avea deplină încredere. De oamenii ăştia nu te poţi cotorosi atât de uşor, după ce ai făcut cunoştinţă cu dânşii.

Când, după câtva timp, Vane se urcă cam indispus în maşina sa, avu prilejul să se convingă câtă dreptate avusese Flesh cu observaţia sa.

De-abia străbătu câteva sute de metri cu maşina şi un motociclist, care ieşise ca din pământ, se luă după dânsul.

De la fereastra cabinetului său, Thomas Flesh urmărea cu încordare plecarea lui Vane.

Cereţi mâine numărul 154 cuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

Când motocicleta își făcu apariția dintr'o străduță laterală și o luă repede în urma mașinei, fața lui se schimonosi într'o grimasă și-și spuse că din momentul acesta trebuia să fie cu ochii 'n patru.

CAP. 151

Clienta bancherului

După ce Vane își termină afacerile la Bursă și ajunse după vreo două ceasuri la biroul său din City, îl întâmpină ceva care făcu să-i piară dintr'odată proasta dispoziție și-l electriză aproape.

In fața intrării principale aștepta o limuzină elegantă, în care recunoscu surprins mașina d-nei Mabel Hughes, și asta fu de-ajuns ca să-l aducă într'o stare de nespusă veselie. Nici nu mai aștepță ca șoferul să-i deschidă portiera și porni cu atâta grabă pe scări în sus, încât când ajunse la ușa biroului său trebui să se oprească o clipă, ca să-și recapete răsuflarea.

Când servitorul îi anunță că Mrs. Hughes îl așteaptă de-acum de vre-un sfert de ceas, Vane dădu din cap și trecu în fața oglinzii unde-și aranjă în grabă cele câteva fire de păr.

In salonul de așteptare rezervat numai pentru clienții favoriți, Mrs. Mabel Hughes își trecea timpul fumând o țigaretă după alta și cu o răbdare îngerească își ținea privirile ațintite spre tavan.

In figura brunetă care, cu regularitatea ei clasică și ochii ei expresivi, era de o frumusețe ciudată — nici-o fibră nu se mișca și totul mărturisea o liniște neturburată și multă stăpânire de sine.

Când Vane intră radios în încăpere și începu să se scuze în fel și chip, ea îl întâmpină cu un zâmbet ușor și cu un gest amabil.

— Să lăsăm scuzele, dragă prietene! spuse dân-

sa și bancherul fu încântat și de data aceasta de accentul fermecător cu care se exprima ea în englezește. — Șezi jos și revino-ți puțin în fire.

Ochii ei scânteiară și cu o mișcare ușoară a mânei îl sili să se așeze într'un scaun.

— Uneori prea ești furtunos! mai spuse dânsa, ca încheiere.

Vane respiră de câteva ori din adâncul pieptului și se uită la Mrs. Mabel cu o privire de focă înfometată.

— Numai când e vorba de dv., Mrs. Hughes, șopti el, cu înțeles și vocea-i groasă vibra de agitație.

Frumoasa femeie nu răspunse nimic la această observație, dar își aplecă privirile și începu să bată cu tocul în parchet.

Vane și-ar fi dat jumătate din avere dacă ar fi putut citi în gândurile ei în clipa aceasta, dar ori-cât o privea de pătrunzător, nu ajunse la nici-

un rezultat și se mărgini să ofteze din toată inima.

Asta păru să aibă efect, căci din ochii mari ai d-nei Mabel țâșni o privire atât de caldă, încât Vane îi luă, plin de fericire, mâna înmânușată și o duse la buze.

Mrs. Mabel nu făcu nimic pentru a răpi bancherului această plăcere, ba... el crezu chiar că simte o apăsare ușoară a degetelor ei lungi și fine.

— Cum merg afacerile noastre?

Mrs. Mabel lăsă să treacă o pauză destul de lungă până puse întrebarea aceasta și Vane presupuse că a făcut-o numai pentru a întrerupe tăcerea apăsătoare. El ar fi fost cât se poate de fericit, dacă ar fi avut prilejul în clipele de față să spuie d-nei Hughes ceeace vroia de-acum de luni de zile să-i împărtășească... Dar, nu ținea de loc să se grăbească în chestia care-i stătea atât de mult la inimă. Desigur, proceda mai inteligent apropiindu-se pas cu pas de ținta visată, decât să strice totul printr'o propunere impetuoasă.

Cu toată pasiunea sa puternică pentru minunata femeie, bancherul își păstrase într'atât judecata limpede, încât nu-și ascundea cum stau lucrurile: Mrs. Mabel Hughes nu era numai o femeie foarte frumoasă, ci și foarte bogată și în fața frumuseței ei strălucitoare el nu avea de opus altceva decât averea sa care — după aprecierile sale — era egală cu a ei, în cazul cel mai bun.

Dacă vroia să aibă succes în chestia asta, trebuia să-i vie în ajutor o împrejurare cu totul fericită, și această împrejurare o găsi Vane în faptul că Mrs. Mabel îl luase pe dânsul de consilier în toate afacerile bănești, și el știuse să se facă indispensabil în această calitate. Era într'adevăr un financiar cumpătat, cu mult fler pentru afacerile de bursă și Mrs. Mabel era foarte mulțumită cu tot ce făcuse el până acum pentru dânsa.

Vane era cât se poate de fericit că putea să

răspundă cu siguranța omului de afaceri la întrebarea ce-i pusese dânsa:

— Eri și astăzi am vândut acțiunile dv. de cale ferată, Mrs. Hughes — spuse el cu modestie — și am realizat un câștig de șeaptesprezece puncte, la acțiunile trustului de hârtie.

Ea fu, într'adevăr, foarte bucuroasă și îl învrednici pe bancher cu o privire atât de recunoscătoare, încât fața-i palidă se împurpură timp de câteva clipe.

— Cât face asta? întrebă ea, cu naivitate de copil, și se uită la el cu ochii mari, rotunzi.

Vane zâmbi conștient de sine și făcu o mică socoteală pe cap.

— O nimica toată de treizeci și patru de mii opt sute dolari.

— Oh! asta-i minunat! spuse Mrs. Mabel. Îți mulțumesc, Mr. Vane. — Și ce se va 'ntâmpla cu banii?

— Ceeace s'a întâmplat cu toți banii dv., Mrs. Hughes. Am dat de-acum dispoziția ca suma să fie transmisă către „City Banking Company" din Chicago, prin mijlocirea Băncii Angliei.

Vane făcu o mutră cam rece și Mrs. Mabel părea să fi înțeles motivul, căci puse cu duioșie mâna pe brațul lui și zâmbi, ca-și-cum și-ar fi cerut iertare.

— Ah, da, firește. — Știi prea bine că sunt silită să fac asta, din dorința răposatului meu soț. El era interesat la „City Banking Company" și a lăsat dispoziția ca averea mea să fie administrată și pe mai departe acolo. Mi se pare foarte neplăcut lucrul acesta, căci socot cam nepotrivit să trăiesc în Anglia și să-mi țiu bunurile peste Ocean. De pe urma aceasta rezultă unele greutăți și am încercat în repetate rânduri să ajung la un aranjament. Dar, din păcate, n'am izbutit...

Mrs. Mabel păru să fie foarte necăjită și Vane se grăbi s'o consoleze.

— Pricep foarte bine — spuse el cu galanterie şi zâmbi dulceag către frumoasa femeie. Şi eu m'aşi opune cu toată străşnicia să pierd o asemenea clientă. — In ceeace mă priveşte, americanii pot să păstreze cât or vrea banii dv., dacă nu mi se va răpi plăcerea de a continua să vă fiu de ajutor prin sfatul şi acţiunile mele.

Bancherul făcu o mutră amabilă şi Mrs. Mabel îi zâmbi cu recunoştinţă.

Cu asta dânsa puse capăt chestiunilor de afaceri şi trecu deodată la o altă temă.

— Aşi dori să părăsesc Londra pentru câtva timp, dragul meu prieten! spuse ea într'o doară. Zilele acestea de toamnă înaintată nu-mi priesc deloc. Duc dorul de lumină şi aer.

Ochii-i negrii căpătară o expresie nostalgică şi ea îşi întinse trupul mlădios, ca o pisică.

Vane rămase surprins.

— Vreţi să plecaţi, Mrs. Hughes? întrebă el, îngrijorat.

Ea clătină capul, zâmbind, şi îndreptă spre bancher o privire care-l linişti oare-cum pe acesta.

— Nu, Mr. Vane. Voiu petrece numai câteva zile undeva, la ţară. Dar nu prea departe de Londra, ca să nu fiu nevoită să renunţ la distracţiile Capitalei, dacă mi se va face dor de dânsele. — Cunoşti, întâmplător, un astfel de loc?

El avu deodată un gând, care păru să-l însufleţească.

— Firesce! răspunse repede. Cunosc ceva care ar corespunde dorinţelor dv., probabil. Am o vilă la Newchurch... nu prea mare... dar destul de confortabilă... şi ar fi o deosebită plăcere pentru mine să v'o pot pune la dispoziţie. — Veţi găsi acolo liniştea pe care o căutaţi şi pe de altă parte veţi fi foarte aproape de Londra. Cu maşina dv. faceţi drumul într'un ceas. E dela sine 'nţeles că voiu dispune să se amenajeze totul cum se cuvine şi voiu

purta de grijă ca să nu vă plictisiți prea mult în mediul de țară.

Vorbea cu multă însuflețire și convingere și Mrs. Mabel păru să fie de acord cu propunerea.

— Sunteți foarte amabil, Mr. Vane, spuse dânsa și-i întinse mâna.

De-odată păru să-și amintească de ceva și se gândi o clipă:

— Newchurch? Unde am întâlnit eu numele acesta în vremea din urmă?

— Probabil că l-ați citit în ziare. Acum câteva zile s'a făptuit acolo o crimă misterioasă.

Mrs. Mabel Hughes se 'nfioră ușor și-l privi pe bancher cu ochi speriați.

— Dar faptul acesta nu trebuie să vă facă antipatic locul, Mrs. Hughes! se grăbi Vane s'o liniștească. Asemenea întâmplări se petrec doar pretutindeni și în cazul special se pare că e vorba de ceva deosebit. Altfel, Newchurch este locșorul cel mai liniștit și simpatic pe care vi l-ați putea dori. Și, ca să vă liniștesc pe deplin, vă voiu spune că vă stau la dispoziție servitorul, portarul și grădinarul meu, — trei oameni în cari puteți avea deplină încredere. — Pot să dau, deci, ordinele de rigoare? Am nevoie numai de douăzeci și patru de ore pentru ca totul să fie aranjat cum trebuie.

Privi nerăbdător spre frumoasa femeie și-și făurea, într'acestea, cele mai mărețe planuri, pentru a-i face cât mai plăcută șederea în vila sa. Se gândea că în felul acesta i se va oferi prilejul să spuie ce avea de spus, — și de-aceea era hotărât să facă totul pentru a o determina pe Mrs. Hughes să-i primească invitația.

Frumoasa femeie continua să stea pe gânduri, apoi își scoase brusc mănușa de pe mâna dreaptă și se ridică.

Vane trebui să privească în sus spre dânsa, căci făptura ei îl întrecea cu o jumătate de cap.

— Şi când pot veni? întrebă ea, cu un zâmbet cuceritor. — Peste trei, patru zile...?

Bancherul luă mâna fină ce-i fusese întinsă şi o sărută cu patimă.

— Mâine după-masă totul va fi pregătit pentru primirea dv.! o asigură el, cu grabă.

— Atunci poimâine. — Să nu grăbim prea mult lucrurile, dragă prietene.

Bancherul o conduse la maşină pe frumoasa lui

clientă şi ori-cine şi-ar fi putut da seama ce pereche nepotrivită formau: el scund, molău şi cu răsuflarea grea, — ea cu silueta minunată şi de o mlădiere tinerească în toate mişcările ei.

Dar Vane nu observă deosebirea aceasta, căci vedea numai pe femeia de lângă dânsul.

Până la ora mesei, bancherul nu mai vru să primească pe nimeni, ori-cât ar fi fost de impor-

tante afacerile ce-i aduceau. Stătea necontenit la telefon și dădea cele mai felurite dispoziții.

Când isprăvi cu asta, trecu în revistă lista cunoscuților mai apropiați și se gândi pe cine ar putea învita ocazional la Newchurch, pentruca Mrs. Mabel să nu fie nevoită să renunțe la viața de societate.

Se hotărî pentru Thomas Flesh, despre care știa că e un desăvârșit jucător de golf, — apoi se mai opri la colonelul Roy Gregory, ale cărui talente mondene le admirase în repetate rânduri.

Dar în aceiași clipă se gândi la seara petrecută în „Casa castanilor", și fără voia lui se simți străbătut de un fior.

CAP. 152

Moștenirea lui Frank Milner

Pe când lua dejunul cu Wilson în sufrageria pensiunei „Regina Victoria", inspectorul Langford dădu de înțeles detectivului că nu aprobă deloc metodele cum lucrează colegul său dela Scotland Yard.

— In felul acesta n'ai să înaintezi prea mult, domnule inspector-șef! spuse el cu energie și-și îndesă în gură sandwichul cu șuncă pe care-l luase din farfurie. De trei zile de când tot alerg după blestematul ăla de Mr. Reffold, încât de-abia îmi mai simt picioarele, și individul nu poate scoate un oftat măcar fără ca să aflăm și noi, — dar cu toate astea n'am înaintat cu nimic. Știu doar că omul acesta are o deosebită slăbiciune pentru plimbări și că dă târcoale necontenit în jurul „Casei castanilor". Faptul acesta e destul de suspect, dar el nu ne îndrituește să-i punem streangul în jurul gâtului, după cât se pare că merită. — Dac'ar fi după mine, aș proceda cu totul altfel. D-ta pari să știi

ceva mai mult, Wilson... Ia spune, de ce nu lucrezi mai energic, punând mâna în gâtul acestui individ? Crede-mă că asta e cea mai bună modalitate pentru a obține ceva și în felul acesta îți economisești foarte mult timp. Când Mr. Reffold ăsta va fi lipsit de baia-i zilnică și de celelalte lucruri plăcute, la cari pare să ție atât de mult, îi va pieri buna dispoziție și-l vom face să-și deschidă gura. Ar fi o adevărată plăcere pentru mine să-l pot lua în fabrică timp de câteva ceasuri, căci îmi face impresia că-și bate joc de mine.

Wilson puse liniștit în buzunarul vestei hârtiuța pe care-și făcuse niște însemnări, și dădu din cap, cu aprobare.

— De noi amândoi, dragă Langford, complectă el, apăsat. Am observat și eu asta... vreau să zic că-și bate joc de noi. — Și eu în locul lui aș face la fel! adăogă, cu un oftat. — Dar ți-am spus-o dela 'nceput că vei avea de furcă mult cu individul acesta.

— Da! răcni Langford, de se cutremurară pereții. Și asta pentru-că trebuie să umblu cu mănuși fine cu el. Ai vedea d-ta cât de repede aș sfârși-o cu dânsul, dacă...

— Nu mai urla atâta! spuse Wilson. Știi doară că pereții de aici au urechi ascuțite când e vorba de Mr. Reffold.

Langford făcu un gest care vroia să spuie că asta îi este indiferent, dar se potoli totuși și-și înfrână mânia.

— In sfârșit! Se pare că ești pe o cale greșită în privința asta, dragul meu, spuse el, zâmbind. Domnișoara Moran e prea inteligentă ca să se vâre într'o asemenea afacere. Crede-mă. — Aseară am vorbit mult cu dânsa și i-am simțit pulsul. Ne-am întreținut admirabil și sunt convins că mi-a spus tot ce știa.

Zâmbi cu înțeles și amintirea acestor clipe părea să-i fie atât de plăcută, încât Wilson îl privi surprins, apoi căzu pe gânduri și începu să-și frece nasul.

— Nădăjduiesc că te gândești serios, Langford, să te stabilești la pensiune? întrebă el pe neașteptate, după o pauză scurtă.

Inspectorul nu prea înțelese întrebarea și se părea că nici plăcere nu-i face.

— Cum de-ai ajuns la asta? spuse el bănuitor și rău dispus. In definitiv, asta-i treaba mea. Alte griji nu mai ai?

Wilson își clătină capul cu melancolie încolo și 'ncoace.

— Din păcate am destule griji! spuse dânsul și scoase hârtia pe care o vârîse în buzunarul vestei cu câteva clipe mai 'nainte. O parcurse repede cu privirea și stătu pe gânduri. — Ca să spun exact, grijile mele sunt în număr de șease. — Dacă mi-ai putea veni în ajutor, Langford, îți asiguri pensia dei nspector-șef. Garantez eu de asta.

— Dă-i drumul! spuse Langford, repede, căci perspectiva aceasta era expresia intimă a dorințelor sale. Ar trebui să fie ceva supranatural pentru ca două vulpi bătrâne cum suntem noi să nu poată găsi o ieșire.

— Sunt șease întrebări — spuse Wilson aplecându-se deasupra mesei și ținând hârtia în față. — Intâi: Care-i cauza morții lui Milner și a lui David Stone? — D-rul Gordon afirmă că ar fi vorba de un gaz otrăvitor și dacă el spune asta, chestia e rezolvată pentru noi. — Dar atunci se naște a doua întrebare: Cum a ajuns gazul în camera închisă și unde a rămas apoi vasul respectiv sau conducta? Prin gaura cheii nu prea cred să-l fi suflat în odaie, căci așa-ceva se 'ntâlnește numai în romane. Aceasta e, deci, o chestiune, cu care trebuie să ne frământăm mintea. Cugetă și d-ta

puțin și dacă-ți dă în cap ceva inteligent, spune-mi și mie. — Dar poate că ajungem la vreo soluție dacă găsim răspuns la punctul trei: Ce obiect a stat în fața căminului și cum și de cine a fost îndepărtat? — Apoi întrebarea numărul patru: De ce au trebuit Milner și Stone să creadă în asta și ce s'a întâmplat apoi? Cine are bijuteriile? Primul care a fost aici sau ceilalți doi, cari au venit după dânsul?

Langford făcu o mutră surprinsă.

— Asta-i iarăși ceva nou, spuse dânsul. De când e vorba de bijuterii aici, mă rog?

— Dela 'nceput, dragă inspectore. Stone ăla avea întotdeauna în depozit asemenea obiecte și Milner pare să fi fost un prieten al pietrelor scumpe, când nu costau prea mult. De-aceea nici n'am mai întrebat de unde provin. Nici n'ar fi fost nevoie să găsesc perla sub hârtiile de pe masa de scris, pentru a ști că cei doi tratau o astfel de afacere. — Dar unde a rămas marfa despre care e vorba? Pentru o singură perlă nu s'ar fi obosit Stone la mijezul nopții până la Newchurch, chiar dacă ar fi valorat o sută de lire. Pentru un om de talia lui Mr. David, asta însemna o nimica toată. Deci, trebuiau să fi fost mai multe...

Wilson se întrerupse și privi iar la notița ce o avea înainte-i.

— Acuma ar veni întrebarea numărul cinci, pe care ași lăsa-o cu plăcere pe seama d-tale, deoarece te-ai ocupat de-acum cu dânsa: Ce rol are Mr. Reffold în afacerea asta? Că și-a făcut de lucru în noaptea cu pricina în grădina „Casei castanilor", asta știu, — dar restul rămâne o enigmă pentru mine. Dece Dumnezeu nu și-a luat repede tălpășița și stă pe aici și se joacă cu noi ca pisica cu șoarecele? Vreme a avut destulă doar.

Wilson se scărpină pe după ureche și părea

că rumegă temeinic întrebarea aceasta. Apoi îi veni de-odată un gând, începu să-şi frece nasul cu putere şi zâmbi misterios.

— Asta ar fi ciudat, ce-i dreptul, — murmură el ca pentru sine — dar a trecut de-acum...

Lui Langford nu-i plăcea când i se vorbea în enigme. De-aceea, spuse cam supărat:

— Dacă vrei să vorbeşti cu d-ta însuţi, Mr. Wilson, nu e nevoie să fiu şi eu de faţă. Din mormăielile d-tale nu pricepe nimeni ceva şi doar ţii

ca să preiau eu afacerea pe mână. Vorbeşte deci în aşa fel, încât ceeace ai să-mi spui să aibă cap şi picioare.

Inspectorul-şef se adâncise din nou în notiţele sale.

— Mai e, deci, încă o întrebare: a şasea! spuse el. Ce a făcut colonelul Gregory cu servitorul său în birou? — Ar fi foarte important de ştiut, dar nu e nevoie să te ocupi d-ta cu asta. Asta e o

chestie care te poate vârî lesne în bocluc şi nu doresc să ţi se întâmple vre-o nenorocire tocmai când te pregăteşti şi d-ta să-ţi aranjezi drepturile la pensie. — De-altfel vom face o mică excursie în după-amiaza zilei de astăzi. Poate că ne vine vre-o ideie fericită cu acest prilej. L-am rugat pe comisarul de aici să dispuie curăţirea ruinelor colibei încendiate din pădure şi e bine să fim şi noi de faţă. La ora două vom pleca cu maşina.

Vestea aceasta nu prea îl entuziasmă pe Langford. Mormăi rău dispus:

— Ce-o mai fi şi asta? Cum de ţi-a dat în gând aşa ceva?

— Mr. Reffold mi-a sugerat-o, răspunse Wilson, liniştit.

Inspectorul rămase mut o clipă şi-l privi uimit.

— Aşa! spuse el apoi şi se vedea după trăsăturile şi tonul său, cât de ciudată i se părea chestia. — Şi cazi în cursă atât de uşor?

Se lovi cu palma peste genunchi şi izbucni în hohote de râs.

Detectivul însă, nu-şi pierdu cumpătul, ci clătină doar capul.

— Da, da. Sunt convins c'am da cu plăcere câteva lire, dac'am şti câte ceva din ceeace ştie omul acesta. Când îmi dă un sfat, îl urmez imediat. — Am mai făcut-o odată şi nu mi-a părut rău.

Langford îl privi nedumerit.

— Cu scrisoarea din grădină, spuse Wilson. Ştii şi d-ta... aceia în care era vorba de bolnavul care a fost adus la circumscripţia d-tale.

Langford se simţea oare-cum indispus de câte ori venea vorba de chestia asta.

— De la Reffold a fost scrisoarea? întrebă el, neîncrezător. De unde ştii asta?

— Printr'o întâmplare neînsemnată! răspunse Wilson scurt, făcu un semn colegului său şi se îndreptă cu paşi grăbiţi spre uşă.

Când Wilson sosi la „Casa castanilor" se începuse tocmai, în prezența reprezentanților justiției, inventarierea averii rămasă de pe urma lui Frank Milner.

Ea aducea unele surprize și îngăduia să se arunce o privire în tainele defunctului. Cu excepția câtorva acțiuni industriale în valoare de câteva mii de lire și a unui carnet de cecuri de vre-o 7000 lire, s'au găsit în lada primitivă numai bani numerar în aur și bancnote, cari atingeau suma rotundă de șaptezeci și două mii lire sterline. Bancnotele — în majoritate englezești și vre-o opt mii dolari — erau aranjate cu o meticulozitate pedantă, după valoare, și legate în pachețele. Un registru de cassă ținut cu îngrijire, îngăduia un control exact. Cu prilejul acesta ieși la iveală că o sumă de douăsprezece mii de lire nu era înregistrată. Cu două zile înainte de moarte Milner totalizase sumele și în rubrica banilor aflători în cassă era trecută suma de optzeci și patru de mii de lire; dar cu toate că comisiunea numără banii de câteva ori, nu găsi mai mult de șaptezeci și două de mii și toate cercetările întreprinse prin cameră nu duseră la vre-un rezultat.

Lipsa aceasta era cu atât mai surprinzătoare, cu cât se părea că Milner trecuse în registru și cel mai mic post, atât la intrare cât și la ieșire. Lipsa rămânea nelămurită, deci.

Era exclus ca suma să fi fost scoasă din casă după moartea lui Milner, căci în primul rând tezaurul fusese sigilat după câteva ceasuri numai dela crimă și biroul fusese sub necontenită supraveghere, și în al doilea rând era improbabil

Cereți mâine numărul 155 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERIZ. București I. Calea Victoriei 5.

ca în cazul acesta să fi dispărut numai o sumă relativ atât de mică.

Cei din comisiune îi atraseră atenţia lui Wilson asupra acestui fapt, dar detectivul nu păru prea surprins. Rosti doar un „Oh!" şi când judecătorul de instrucţie îl privi întrebător, el adăogă cu intonaţie de oracol:

— La asta m'am aşteptat. O afacere foarte rentabilă. Două muşte omorâte cu o singură lovitură.

Magistratul nu prea pricepu mare lucru din acest răspuns, dar socoti că-şi făcuse pe deplin datoria, prin faptul că atrăsese atenţia reprezentantului „Scotland Yard"-ului.

Se făcură şi cercetări amănunţite pentru aflarea unor dispoziţiuni testtamentare, dar nu se găsi nimic. Hârtii scrise se găsiră, de-altfel, foarte puţine şi se părea că Milner purtase grijă să distrugă orice piesă de soiul acesta, căci în afară de câteva corespondenţe de afaceri şi socoteli, nu se găsiră în sertarele biroului decât unele tăieturi din gazetă, cari păreau fără nic-o însemnătate. Numai Wilson găsi interes în ele şi le confiscă, împreună cu un carneţel vechiu pe care magistratul îl puse de-o parte după ce-l cercetă în chip superficial.

Ca fost avocat al lui Milner, Crayton se simţi îndatorat să asiste comisiunea de anchetă, deşi nu primise nici-o invitaţie specială. Tot timpul rămase în umbră, cu modestie, dar nu scăpă nici-un cuvânt şi lucirea vie a ochilor săi trăda că era necontenit în curent cu totul.

Când se puse, în sfârşit, chestia tutorelui, ca consecinţă a lipsei unui testament, dânsul socoti că venise momentul să intervie.

— Imi iau îngăduinţa să atrag atenţiunea onoratei comisiuni că am reprezentat interesele defunctului timp de cincisprezece ani încheiaţi şi cunosc, în consecinţă, ca nimeni altul afacerile sale!

spuse el cu modestie şi făcu câte o plecăciune în faţa fiecărui membru al comisiunei în parte. Am apoi şi un drept de onorariu de opt sute lire...

Wilson sări ca ars şi-l privi pe avocat, pătrunzător:

— Pentru ce?

Crayton tresări puţin, dar apoi îşi reluă mutra obişnuită.

— Asta o voiu dovedi! răspunse el cu demnitate. De-altfel, cred că nu e treaba poliţiei ci a forurilor judecătoreşti! adăogă dânsul cu o privire măgulitoare spre procuror şi acesta păru să fie de aceiaşi părere.

— Dacă Mr. Crayton a reprezentat într'adevăr pe defunct vreme atât de îndelungată, socot drept...

— O clipă, Sir! îi tăiă Wilson repede vorba şi-şi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor, ceeace făcea întotdeauna când era enervat, pentru a putea strânge pumnii neobservat. Ţiu să vă atrag atenţiunea că se află în casă o persoană presupusă a fi îndreptăţită la moştenire, Miss Ana Moran, şi că aceasta are căderea să-şi spuie şi dânsa cuvântul în această chestiune însemnată. Vă rog, dispuneţi să fie adusă aci, înainte de a lua o hotărâre.

Magistratul înălţă din umeri cam supărat, dar se hotărî totuşi să ţie seama de dorinţa lui Wilson.

Când Ana Moran intră în odaie, apariţia ei făcu o impresie extraordinară. Rochia neagră pe care o îmbrăcase scotea în evidenţă formele-i minunate şi seriozitatea care-i era întipărită pe figură îi dădea un farmec deosebit. Părea să fi învins turburările sufleteşti din ultimele zile şi numai în ochii-i mari şi plini de viaţă se aprindea din când în când o privire îndurerată...

Privea oarecum nesigur dela unul la altul şi trăsăturile ei trădau că e înarmată împotriva vreunui atac oarecare.

Crayton se grăbi s'o întâmpine imediat cu un

salut plin de exagerare, ca-şi-cum ar fi fost în cele mai apropiate raporturi cu dânsa, dar frumoasa fată îl privi cu uimire şi-i întoarse apoi spatele.

Avocatul n'ar fi renunţat atât de uşor la intenţia sa dacă Wilson n'ar fi intervenit în felul lui hotărât. Cu o mişcare liniştită a braţului său lung îl împinse pe avocat la o parte, apoi o luă de mână pe Ana, şi-i explică cu glasul duios şi părintesc:

— Fapt este, Miss Moran, că n'am găsit nici-un testament scris şi din cauza aceasta trebuie instituit un administrator al averii până se vor aranja chestiunile juridice. Mr. Crayton se crede a fi omul indicat pentru rolul acesta, dar eu am cerut ca să fii întrebată şi d-ta. Şi acuma spune-mi: eşti pentru Mr. Crayton?

Fără să stea o clipă la gânduri, tânăra fată îşi dădu capul pe spate şi răspunse cu un „Nu" tăios, ceeace făcu ca mutra avocatului să se schimonosească fioros.

— Bine! făcu Wilson. Ai putea să propui pe altcineva, Miss Moran? Cunoşti pe cineva în care ai încredere şi căruia i s'ar potrivi această misiune?

Intrebarea aceasta o puse în încurcătură pe tânăra fată, căci trebui să-şi mărturisească cum că era singură de tot pe lume şi nu cunoştea nici-un om căruia i-ar putea încredinţa apărarea intereselor sale. In cele din urmă îi dădu în gând că l-ar putea ruga pe William Brook să preia sarcina aceasta, căci dânsul, dovedise întotdeauna multă bunăvoinţă. Şovăind, îi rosti, deci, numele.

— Brook şi Sons...? Cunosc! spuse Wilson. Una din primele firme din City, sir — se adresă el magistratului — şi cred că justiţia nu va putea avea nimic împotrivă.

— In orice caz, voiu face propunerea — răspunse judecătorul, care deveni deodată foarte a-

mabil şi făcu o plecăciune în faţa tinerei fete, în semn de concediere.

Pe când Ana se pregătea să părăsească încăperea, Crayton se năpusti şi o apucă de braţ.

— Asta te va costa scump! scrâşni dânsul şi în ochii-i congestionaţi se aprinse o lucire ameninţătoare.

Ana se smuci cu scârbă din mâinile sale şi fugi repede de acolo.

Wilson îşi vârî din nou mâinile în buzunare şi se adresă avocatului:

— Mr. Crayton, declară-te mulţumit şi nu face prostii. Cred că nici n'ai fi avut timp destul pentru sarcina asta, căci peste câteva zile Poarta de Fier îţi va da puţin de lucru.

Avocatul se înfioră din tălpi până'n creştet şi-l fixă pe detectiv cu ochii holbaţi.

CAP. 153

Cei doi îndrăgostiți

Ana Moran stătea de-acum la telefon și vroia să cheme firma la care lucra, când se răzgândi iarăși și luă hotărârea să plece singură la Londra și să expuie verbal chestia lui Mr. Brook. Avea timp încă să prindă trenul de amiază și deoarece șeful ei nu părăsea niciodată biroul înainte de ora patru, era sigură că-l va găsi acolo.

Își făcu în grabă toaleta și fiindcă nu părăsise casa din noaptea aceea de groază, călătoria aceasta însemna pentru dânsa o variație binevenită, pe care o aștepta cu nerăbdare firească.

Dar dacă ar fi fost sinceră față de sine-însăși, ar fi trebuit să-și mărturisească cum că nerăbdarea ce o cuprinsese în mod atât de subit, era legată cu o dorință și o nădejde cari mocneau în fundul sufletului său. Dar frumoasa fată nu era sinceră cu sine ci căuta să se încredințeze singură că nu era altceva la mijloc decât trebuința de a evada dintre zidurile mohorâte ale casei, pentru a mai veni puțin între oameni.

Fără să privească la dreapta sau la stânga ea parcurse repede drumul până la gară și se părea că prin graba aceasta vroia să înlăture o întâlnire neplăcută.

Dar când rămase singură în compartiment și trenul se puse în mișcare, pe fața ei se oglindea o umbră de desamăgire și cu privirile turburi privea la peisagiul tomnatic ce defila prin fereastră.

Nu auzi deschizându-se ușa și de-abia când Crayton începu să tușească insistent, dânsa se întoarse și văzu ochii lipicioși ai avocatului fixându-se asupra ei.

Fără multă etichetă se așeză în fața ei și când

dânsa vru să sară de pe canapea, el o împinse înapoi cu mâna-i aspră și păroasă.

— Rămâi liniștită la locul d-tale Miss Moran! — spuse el cu un rânjet respingător — și îngăduie să stăm nițel de vorbă ca doi oameni de treabă. Va fi numai spre binele d-tale dacă mă vei asculta și dacă te vei hotărî să aranjăm împreună lucrurile cum se cuvine. Căci am fost prea mult timp avocatul unchiului d-tale, pentru a nu cunoaște anumite chestiuni cari ți-ar putea deveni foarte neplăcute. Și afară de asta — (mutra lui luă o înfățișare de om la pândă și se vedea că stă să cântărească fiecare cuvânt înainte de a-l rosti) — vreau să te fac atentă asupra faptului că s'ar putea ridica unele pretențiuni asupra moștenirii rămasă de pe urma bătrânului. E foarte posibil ca Milner să nu se fi ținut de anumite angajamente cu prilejul unora din afacerile sale și lucrurile să iese acuma la iveală.... Atunci s'ar putea întâmpla ca să pierzi dintr'odată totul ce ți-a căzut în poală în chip atât de neașteptat și care pare să te fi ametit puțintel. Bătrânul și prea cinstitul Mr. Brook nu-ți va putea fi de mare folos în chestiunile acestea, ci pentru asta ai nevoie de un avocat cu experiență, ca mine... In definitiv, ce ai d-ta împotriva mea, Miss Moran? urmă dânsul lingușitor și o privi cu ochi lacomi. Nici nu știi cât de mult îți vreau binele și dacă ai fi puțin prietenoasă față de mine, ți-aș face unele servicii pe cari nici nu le poți bănui măcar în momentul de față...

Ana stătea ca paralizată și vorbele avocatului răsunau ca un ecou îndepărtat în urechea ei. Ea nu era în stare nici să răspundă, nici să fugă de acolo și Crayton era hotărât să se folosească de starea ei de slăbiciune.

Ii luă mâna pe care dânsa nu fu în stare să și-o reție, i-o mângâiă cu tandrețe, apoi își apăsă buzele-i cărnoase de pielea ei fină.

— Vezi, copilito — şopti dânsul şi ochii-i scânteiau cu lăcomie — aşa îmi placi. Şi nu vei avea nimic de pierdut dacă vei fi puţin prietenoasă cu mine...

Se aşeză deodată lângă dânsa şi-i puse braţul pe umăr.

— In definitiv, eu sunt...

Ana se trezi ca dintr'un vis groaznic, dar multă vreme încă mai târziu nu-şi dădu seama ce se petrecuse în clipa aceea.

Văzuse deodată o umbră mare, întunecată, auzise apoi un zgomot înăbuşit şi când deschise ochii după câteva clipe, pe locul din faţa ei, unde stătuse avocatul până atunci, sedea acuma cu totul altă persoană.

Închise repede ochii din nou şi deschizându-i după câteva clipe se uită pe fereastră, ca să-şi dea seama dacă nu cumva visează.

Dar trenurile cari alergau încolo şi încoace, vapoarele cari pluteau pe Tamisa, coloanele de fum ce se 'nălţau în aer şi sirenele fabricilor cari îi ţipau în urechi... toate astea nu erau înşelătoare...

Şi colo în faţa ei, şedea fără îndoială Harry Reffold, care o privea de data aceasta cu zâmbetul lui simpatic.

Tânăra fată îşi roti uimită privirile în compartiment şi când îşi opri privirile asupra celuilalt, în ele se afla o întrebare mută, plină de frică.

El îi făcu un semn liniştitor şi-şi arătă dinţii-i albi ca zăpada.

— Mr. Crayton a plecat, domnişoară Ana, şi vă garantez că aşa de curând nu-l veţi mai vedea.

Ea respiră uşurată, fără voia ei, şi o cuprinse de-odată un sentiment liniştitor de siguranţă. Nu era în stare să vorbească, dar din privirea ei blândă, nedumerită, cu care se uita la dânsul, Reffold îşi dădea seama că vrea să-i mulţumească.

El găsi că făptura tânără şi conştientă de sine,

pe care o avea în față, era mai fermecătoare ca ori-când și cu multă bucurie trebui să constate că ochiul cel mai critic chiar, ar fi nevoit să-i recunoască cum că n'avusese gust prost. Prea era adulat de femei, pentru a se lăsa impresionat ușor, dar în cazul acesta căpătase o impresie care-i preocupase mult spiritul în ultimele zile. Căci necontenit trebuia să-și mărturisească cum că Ana Moran îl interesa cu mult mai mult decât s'ar fi cuvenit pentru chestia pe care o urmărea dânsul, și sforțările lui zadarnice de a o revedea îi căsunaseră o indispoziție insuportabilă.

Astăzi, însă, dăduse în sfârșit de urma ei și pe când căuta un prilej nimerit, în coridorul vagonului, să intre în vorbă cu ea, își dădu seama că venise tocmai la timp pentru a-l împinge pe ușă afară pe insuportabilul Crayton.

El își spuse că trebuia să lase timp tinerei fete să se reculeagă de pe urma agitațiilor din ultimele clipe și că nu trebuia să fie insistent, dacă vroia să-i împrăștie bănuelile fără a fi nevoit să trădeze prea multe.

De-aceea nu întrerupse prin nici-un cuvânt tăcerea care se așternuse între ei și Ana îi era recunoscătoare pentru aceasta, căci în felul acesta câștiga timp să-și recapete cumpătul și să se gândească ce atitudine să ia în fața lui.

Dar ea nu izbuti să ia o hotărâre în această direcție, căci dânsul începu să-i vorbească într'un chip atât de nesilit și sincer, încât toate îndoielile ei cu privire la bărbatul acesta, începură să se șteargă din conștiința ei.

— Nu v'aș sfătui deloc, Miss Moran să plecați la Londra, așa singură, după întâmplările acelea din casa dv., — spuse dânsul și o privi cu seriozitate și căldură. Nu vreau să vă înspăimânt, dar trebuie să vă atrag atențiunea că în calitate de moștenitoare probabilă a lui Milner, ați trezit in-

teresul acelor cercuri cari au prăpădit pe unchiul dv., — şi din motivul acesta puţină atenţiune e cât se poate de îndicată.

El observă cum ochii ei se măresc de groază şi cum se înfioară toată, — şi ascultând de un impuls îşi puse mâna dreaptă pe mâinile ei tremurătoare.

— N'aveţi de ce vă teme, Miss Moran — o linişti dânsul şi în colţurile gurei sale apăru un zâmbet hotărât, care o linişti mai mult decât toate vorbele la un loc — dar e bine să ştiţi despre asta... Pentru ca să nu comiteţi vre-o neatenţie, ca astăzi de pildă — adăogă el. Dar pentru aceasta veţi fi pedepsită corespunzător, prin aceea că veţi fi silită să acceptaţi tovărăşia mea. Fie că vreţi sau nu, — în ori-ce caz veţi da de mine la ori-ce pas pe care-l veţi face, şi asta până vă voiu vedea înapoi la „Casa castanilor".

Cu tot tonul său glumeţ, Ana observă că Reffold o credea foarte serios, şi pentru întâia oară după atâtea zile, un zâmbet vesel flutură pe buzele ei, — un zâmbet care trăda lui Harry mai mult, decât ar fi putut-o face cuvintele.

Călătoria decurse în tăcere, nici-unul din ei nu scotea un cuvânt, dar Ana mărturisi mai târziu că niciodată în viaţa ei nu se simţise mai fericită ca în ceasul acela.

Când părăsiră gara din Londra, Reffold descoperi de-odată în mulţime figura pânditoare a lui Crayton, care-i aruncă o privire de ură sălbatecă. Făcu o bezea strengărească avocatului, agită pălăria cu o politeţă exagerată, apoi se urcă zâmbitor în maşină, alături de Ana.

William Brook primi cu multă bunăvoinţă pe corespondenta sa şi când dânsa îi expuse chestia, cu şovăială, el se entusiasmă nespus.

— Sunt fericit să-ţi pot fi de folos, Miss Moran — se grăbi dânsul s'o încredinţeze — căci deabia acuma, când lipseşti dela slujbă, ne dăm sea-

ma cât de preţioasă ne eşti. De fapt, convingerea asta am avut-o din totdeauna — căută el să îndrepte repede lucrurile şi-i clipi cu bunătate din ochi — dar şi Mr. Grapes îţi înalţă acum în fiecare zi imnuri de slavă.

Mr. Grapes îşi făcu şi el apariţia în biroul şefului, când auzi de prezenţa Anei, şi-i exprimă condoleanţe în cuvinte cât se poate de simţite.

Când tânăra fată termină cu ei, ieşi în vestibul unde găsi pe Reffold aşteptând-o. Stătea acolo ca o sentinelă şi când dânsa îşi făcu apariţia, el privi la ceas.

— Dacă ţi-ai terminat treburile, Miss Moran — spuse el — putem lua masa acuma. Până la plecarea trenului mai avem o grămadă de timp.

Invitaţia asta o puse oarecum în încurcătură, dar în dispoziţia în care se afla nu era în stare s'o refuze net, după cum ar fi făcut, în mod sigur, cu puţin înainte.

— Din păcate, mai am să rezolv o mulţime de chestiuni, căută dânsa să se eschiveze, dar Harry nu renunţă la ideia sa.

— Minunat! — răspunse el cu însufleţire. In cazul acesta mai am timp să invit o doamnă, ca să fim în trei. Intr'adevăr, nu prea e obişnuit lucru ca o fată frumoasă şi tânără să ia masa singură cu un bărbat... pe care l-a cunoscut pe stradă, întâmplător, complectă el, clipind din ochi şi zâmbind, şi Ana găsi că de data aceasta surâsul lui era iarăşi puţin cam impertinent.

Şi într'adevăr, intrând amândoi într'un magazin unde Ana avea de cumpărat ceva, Reffold intră în cabina telefonică de unde se întoarse radios, după câteva clipe.

— Totul e în regulă, Miss Ana! îi spuse dânsul. Am îngrijit pentru d-ta de o doamnă de companie, care-ţi va fi pe plac, sunt sigur.

Restaurantul mic şi elegant se afla într'o stră-

duță laterală a lui Regent-Street și când Ana păși în localul distins și aranjat cu mult gust, se simți câteva clipe foarte intimidată. Până acum nu avusese încă prilejul să cunoască decât birturile modeste în care iau masa funcționarii și oamenii de afaceri și acestea aveau cu totul altă înfățișare decât ăsta de aici.

Incăperea tapetată în alb și auriu, cu draperiile grele, roșii, cu lumina orbitoare, cu cristalurile și argintul strălucitor, o orbi o clipă, și biata fată se simți păsind nesigură timp de câteva clipe...

Dar își recăpătă repede stăpânirea de sine și Harry Reffold, cu ținuta-i elegantă și sigură, n'ar fi putut găsi o însoțitoare mai demnă de dânsul ca această fată frumoasă, care se comporta cu o siguranță atât de distinsă, de parc'ar fi crescut în mediul acesta luxos.

Reffold părea să fie foarte cunoscut în local și după cât s'arăta era așteptat, căci cu toată aglomerația, ei găsiră rezervat un ungher confortabil și chelnerii se întreceau în amabilități.

In vreme ce Harry, cu monoclul în ochi, compunea menu-ul cu siguranța unui cunoscător și mulțimea de chelneri așteptau respectuoși ordinele sale, ochii mari ai fetei nu se deslipeau de pe figura lui energică și din nou se născu într'însa întrebarea chinuitoare:

— Cine este bărbatul acesta...?

Când termină, în sfârșit, cu alegerea mâncărurilor, se 'ntoarse spre Ana, cu un zâmbet șiret:

— Mă iertați, Miss Moran, dar a fost o treabă foarte importantă. Doresc să cunoașteți specialitățile acestui local. (Privi cam nerăbdător la ceas). Am venit cu câteva minute prea de vreme. D-na Lambert este de-altfel...

Se întrerupse pentru a ieși în întâmpinarea unei doamne care tocmai intrase în local și privea cercetătoare în jur.

— Miss Moran — spuse el, întorcându-se cu însoţitoarea sa — Mrs. Lambert e nespus de fericită să vă facă cunoştinţa. I-am povestit de-acum multe despre dv., şi dacă veţi avea nevoie cândva de sfatul unei femei inteligente, adresaţi-vă ei cu toată încrederea.

Ana văzu în faţa ei o figură frumoasă şi simpatică de femeie, care o măsura cu mult interes, cu nişte ochi ce zâmbeau prietenos, — şi, în încur-

cătura ei plină de farmec, fata nu izbuti să facă altceva decât să încline căpşorul şi să strângă cu căldură mâna ce-i fusese întinsă.

Recomandaţia aceasta scurtă trecu neobservată, căci era ceva obişnuit într'un local ca cel de faţă, — dar ea avusese un efect extraordinar asupra unuia din clienţii aflători în restaurant.

D-rul Gordon, care se găsea într'una din nişele învecinate, auzi de-odată rostindu-se numele d-nei Lambert şi asta era destul ca să-l facă să-şi

ciulească urechile. Scoase puțin capul afară, dar și-l retrase cu iuțeala fulgerului când, spre nespusa lui uimire, văzu pe menajera sa, care tocmai intrase atunci.

Apariția ei neașteptată în locul acesta și în tovărășia unor persoane străine, îi produse o agitație de nedescris și se simțea îmboldit să afle amănunte asupra acestui fapt. Își spunea, de-altfel, că nu-l privește ceeace face d-na Lambert, dar viermele geloziei începu să-l roadă și nu-i dădu pace.

Ciuli urechea pentru a prinde vre-un cuvânt din convorbirea însuflețită pe care o întrețineau cei de dincolo, un cuvânt care să-l lămurească întrucâtva, dar trebui să constate că vorbeau numai despre lucruri indiferente și despre Newchurch.

De-abia când interveni un glas bărbătesc, care vorbi mai mult timp, trăsăturile d-rului Gordon se încordară de-odată și căută să-și întipărească bine vocea aceasta. De sigur, o mai auzise cândva, ba își aducea aminte chiar fiecare cuvânt pe care îl rostise.

Se ridică fără zgomot, merse până în capătul sălii, apoi se întoarse pe partea cealaltă, căutând să arunce o privire în interiorul nișei.

Văzu o făptură înaltă, cu umeri largi... pe care o cunoștea de asemeni.

Persoana aceasta îl adusese în mașină până la ușa casei, îi deslegase legăturile, apoi sărise iar în automobilul cu care veniseră.

Și acuma... Mrs. Lambert lua masa cu acest bărbat misterios...

D-rul Gordon părăsi repede localul pe o ieșire dosnică.

Blestema pe lady Crowford și se blestema pe el însuși pentru că fusese atât de rezervat față de inspectorul Langford, când acesta îl iscodise cu privire la diferitele amănunte ale aventurii sale.

Dar acuma voia să repare totul. Nu mai era

dispus să se poarte cu mănuşi faţă de doamna Lambert....

Harry Reffold mestecă cu poftă o stridie, apoi se adresă zâmbind d-nei Lambert:

— Trebuie să-ţi comunic ceva, Betsy, care te va interesa foarte mult.

Femeia îl privi nerăbdătoare şi chipeşul bărbat îi clipi vesel.

— D-rul Gordon a fost aici şi s'a interesat foarte mult de noi.

Mrs. Lambert se făcu de-odată roşie ca focul şi exclamă doar: „Oh!".

Apoi începu să se joace nervos cu inelele.

CAP. 154

Pe piscul lui Montblanc

Balonul în care se aflau Egizio Ettore, Letiţia, Tric-Trac şi Gilda, plutea lin în înălţime, purtat de un vânt molcom, şi când brigandul aruncă o privire asupra indicatorului care arăta depărtarea de pământ — sau mai bine-zis înălţimea la care se afla — constată că pluteau acum la o mie de metri de sol.

Intorcându-se spre veselul parizian, Ettore spuse:

— Cred c'ar fi bine să ne mulţumim cu atât şi să nu încercăm să ajungem mai sus.

— Asta e şi părerea mea — răspunse Tric-Trac — căci gândesc că n'avem ce căuta sus. Dar când veţi socoti potrivit să aterizăm, căpitane?

— Atunci când nu ne vom mai afla deasupra Franţei! răspunse brigandul.

Cereţi mâine numărul 158 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERIZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 3

— Așa-dar, dorești să treci granița?

— Firește, căci atâta vreme cât ne aflăm pe pământul republicei, nu suntem siguri de loc; când vom avea, însă, frontiera în urma noastră, putem nădăjdui să scăpăm cu fața curată.

— Și ce frontieră socoate căpitanul meu să atingă?

— Cred că dacă balonul păstrează direcția pe care o are acuma, vom trece granița spre Elveția. Poate că izbutim atunci să aterizăm pe un teren muntos și apoi... Dumnezeu ne va ajuta mai departe.

— Căpitane, aș avea de făcut o propunere — spuse Tric-Trac, cu multă însuflețire. — N'ar fi oare cu putință să lăsăm balonul să zboare până la Paris? Ar fi ceva minunat dac'am ateriza pe negândite pe una din străzile orașului-lumină... asta va face senzație. Sunt sigur că vom deveni dintr'odată eroii zilei!

— Ce-ți trece prin gând, Tric-Trac! Trebuie să căutăm undeva o regiune singuratică, și nu un oraș mare. Asta ar fi curată nebunie din partea noastră.

Dejunul se sfârșise și ceasul arăta 9 dimineața.

Ettore vru s'o lege din nou pe Gilda, dar Letiția se rugă pentru dânsa, spunând:

— Ce-ar putea face nenorocita asta aici? O încercare de fugă este cu neputință, căci ar trebui să sară peste marginea gondolei și un sfârșit atât de groaznic nu și-ar alege dânsa... N'o mai lega, Egizio!

— Nu știu dacă s'o fac! răspunse Egizio Ettore, clătinând din cap, căci mă tem de răufăcătoarea aceasta... Dar ai dreptate, gondola asta este o carceră sigură, cum puține se găsesc pe pământ. Până și din Capul Pertusato se putea evada, — de aici, însă, cam greu!

Și astfel, Gilda rămase nelegată.

Vremea era admirabilă, vântul se înteți puțintel, împingând balonul cu iuțeală vertiginoasă.

Panorama se schimba necontenit dedesubtul zburătorilor, — orașele defilau după orașe, regiuni pitorești după regiuni pitorești.

— Uite Parisul, spuse deodată Letiția, arătând în jos.

Și într'adevăr, dedesubtul lor se întindea uriașa metropolă, cu turnurile înalte ale bisericilor, cu imensul turn Eiffel care se afla mai aproape de dânșii ca toate celelalte, cu Sena care părea o panglică nesfârșită, strălucitoare în bătaia soarelui.

Cronometrul din balon arăta ora unsprezece și treizeci și două minute.

Și aeronava plutea mai departe, tot mai departe, și pasagerii dintr'însa nu mai pridideau să observe ce se petrecea dedesubtul lor, — ei trăiau într'o sferă nouă, într'un element nou, și se simțeau nou-născuți, căci în piepturile lor sălășluia credința că sunt în deplină siguranță.

— Da, aici e frumos! — exclamă Egizio Ettore. Aicea sus aș dori să trăiesc întotdeauna, cât mai departe de oameni.

— Asta ar fi cât se poate de bine — interveni Tric-Trac — dar ceva tot ne-ar lipsi.

— Și anume?

— O gazetă.

La ora unu luară prânzul, pe care Letiția îl prepară la mașina de gătit. Aveau carne, legume, vin, prăjituri.

Pe la ora patru zburară deasupra unei întinderi mari de apă.

— Ne găsim în partea de sus a Italiei, spuse Ettore, și nădăjduiesc că odată cu întunericul vom trece frontiera.

Întunericul veni mai curând decât se așteptaseră.

In ultimele ceasuri, balonul se ridicase cu încă o mie de metri și plutea acum la o înălțime de două

mii de metri. Stelele păreau atât de aproape, încât navigatorii aveau impresia că le pot atinge cu mâna şi luna, care strălucea cu multă intensitate în noaptea aceasta, poleia gondola cu o lumină de basm.

— Ferice de acela care a avut norocul să vadă o privelişte ca aceasta! exclamă Letiţia, plină de admiraţie. Cât de aproape de cer te simţi aici!

Balonul se afla acuma deasupra unui teren muntos şi Ettore trebui să mai arunce balast pentru a-l face să se înalţe, căci în câteva rânduri era cât pe ce să se lovească de creştetul unui munte.

— Aceştia sunt munţii Elveţiei! exclamă brigandul, triumfător. Nu ne mai aflăm pe pământul Franţei, ci plutim deasupra liberei Elveţii... Acuma... acuma sunt salvat!

Spunând acestea, îmbrăţişă pe Letiţia, strângând-o cu căldură la pieptul său, — o sărută cu patimă de nenumărate ori şi soţia brigandului vărsă lacrimi de bucurie şi de fericire.

Dar Ettore trebui acuma să-şi concentreze întreaga atenţiune asupra balonului, căci se iviră greutăţi cari cereau să fie înlăturate.

Munţii deveneau acum tot mai înalţi, — tot mai sus îşi înălţau în împărăţia atmosferei piscurile învestmântate în zăpadă şi navigatorii văzură dedesubtul lor căscându-se prăpăstii fioroase şi simţiră fiori trecându-le prin trup; căci era cu neputinţă să nu se gândească la moartea îngrozitoare care i-ar fi aşteptat dacă s'ar fi prăbuşit într'una din acele prăpastii fără fund.

Vedeau zăpada veşnică ce acoperea cu hlamida-i albă munţii uriaşi, — vedeau ghiaţa care nu se topeşte niciodată şi faţă de care razele soarelui sunt neputincioase şi apoi vedeau mai jos vreun lac strălucitor şi vre-o colibă chiar, care se înălţa pe ici, pe colo.

Ettore se aşezase cu Letiţia pe una din ban-

chete şi amândoi vorbeau în şoaptă. Subiectul discuţiei lor se referea la soarta Gildei.

— Dintru'nceput — spuse brigandul — intenţia mea a fost s'o îmbrâncesc afară din gondolă pe mizerabila aceasta, ca să se aleagă praf de dânsa şi astfel să-şi capete pedeapsa meritată pentru nelegiuirile ei, — dar acuma mă aflu într'o dispoziţie prea excelentă şi-mi este imposibil să dau o sentinţă atât de aspră, deşi i s'ar cuveni cu vârf şi îndesat. De-aceea am luat altă hotărîre, spre a o face să-şi ispăşească păcatele.

— Oricare ar fi deciziunea ta — spuse frumoasa Madonnă — te rog din suflet s'o cruţi, să-i dăruieşti viaţa, căci este femeie şi gândeşte femeieşte şi în general nu e demn de un bărbat să se atingă de o fiinţă de sex opus.

— Dar şi femeia trebuie să fie judecată, atunci când făptuieşte o crimă, răspunse Ettore. Nu se pot face excepţii, şi în faţa legii sunt egali bărbatul şi femeia. Vreau, însă, să-i dăruesc viaţa, renunţând la ideia de a o azvârli din gondolă. Intenţia mea este să cobor acuma balonul şi să-l aterizez într'un loc pustiu din munţi, pe creştetul celui mai înalt munte.

Acolo o voiu debarca pe mizerabila aceasta, lăsând-o în plata Domnului, în vreme ce noi ne vom înălţa iar în văzduh.

Nu găseşti şi tu, Letiţia, că acesta e un act de supremă clemenţă faţă de nelegiuita care a căutat să ne prăpădească, în tovărăşia duşmanului nostru de moarte, care este Robert de Paris?

— Găsesc că sentinţa aceasta este dreaptă! răspunse Letiţia.

— In cazul acesta, s'o executăm fără zăbavă! spuse brigandul Corsicei.

Cu aceste cuvinte, se ridică de pe banchetă şi chemă pe Tric-Trac, pe care-l puse în cunoştinţă cu intenţia sa.

— Intr'adevăr, ar fi o ideie minunată! exclamă parizianul, cu bucurie. In felul acesta nu vom fi nevoiți să jucăm rolul de călăi și cu toate acestea dânsa nu va scăpa cu viață, de pe urma acestei pedepse originale.

Și dacă stăpânul meu dorește să-și pue în practică intenția aceasta, îmi permit să-i atrag atențiunea că ni se oferă tocmai acuma terenul propice, — căci dacă nu mă 'nșel, apoi aș putea

spune că vântul ne duce în momentul de față deadreptul spre piscul înalt al lui Montblanc. Plutim acum la o înălțime de cinci mii de metri.

— Și trebuie apoi să ne 'ngrijim să coborâm cât mai repede posibil — spuse Ettore — căci aerul rarefiat îngreuiază respirația. O simt la mine și mi se pare că o observ și la voi. Dar îngăduiți-mi să cercetez terenul.

Brigandul își înarmă ochii cu un ochian, se aplecă apoi peste marginea gondolei și privi cu atențiune în adâncime.

Da, se aflau acuma peste cel mai înalt creştet al lui Montblanc, unul din cei mai de seamă munţi de pe întreaga suprafaţă a globului pământesc; căci balonul se găsea la cel mult două sute de metri depărtare de zăpada vesnică a uriaşei ridicături de pământ.

Montblancul îşi înmuia piscul în lumina limpede a lunii, gheţarii scânteiau, luând înfăţişarea unor câmpii nesfârşite de diamante, şi în prăpăstiile sale păreau să se fi adunat toate bogăţiile şi comorile pământului.

Miliarde şi miliarde de briliante scânteietoare părea să tăinuiască în sânul său gigantul giganţilor... Priveliştea ce o oferea privitorului era fermecătoare şi multă vreme îţi rămânea în minte impresia covârşitoare a apariţiei sale majestuoase.

— Să 'ncercăm a ateriza! spuse Ettore. Câmpul acela întins ne oferă o suprafaţă destul de largă şi nădăjduiesc că ancora pe care o vom arunca va găsi un teren prielnic în care să se înfigă.

In clipa aceasta vântul încetase aproape cu desăvârşire, ceia ce era o împrejurare cât se poate de favorabilă pentru întreprinderea plănuită de brigand.

După ce coborîră balonul până la aproximativ zece metri de câmpul de zăpadă al lui Montblanc, Ettore şi Tric-Trac aruncară peste bordul gondolei ancora grea care era fixată de o funie trainică.

Dar de-abia după nenumărate încercări zadarnice, izbutiră să găsească terenul prielnic în care să se fixeze ancora.

Scara de frânghie fu lăsată jos din gondolă şi Ettore fu cel dintâi care coborî pe ea, spre a examina soliditatea terenului pe care vroiau să pună piciorul.

Se putea lesne întâmpla ca zăpada să acopere numai o prăpastie fioroasă a Montblanc-ului şi ast-

fel să existe primejdia unei prăbuşiri în adâncimi necunoscute.

Dar brigandul se încredinţă că zăpada acoperea un teren sigur şi solid, şi-i ajungea numai până la genunchi.

— Urmaţi-mă! spuse dânsul.

Letiţia părăsi, la rându-i gondola şi peste câteva clipe fu alături de soţul ei. Apoi veni rândul Gildei să coboare scara de frânghie şi ultimul fu Tric-Trac, care observa cu atenţiune fiecare mişcare a criminalei, ţinând-o sub continuă supraveghere.

Gilda n'avea nici cea mai mică bănuială că aterizarea balonului se făcea de dragul ei, dar trebui să-şi dea seama în curând cu groază că acuma sunasec easul de apoi pentru dânsa.

In cele din urmă brigandul găsi locul potrivit unde vroia s'o pedepsească pentru purtarea-i criminală, — unde trebuia să-şi ispăşească nelegiuirile ce le făptuise.

— Gilda Carazzoni! strigă brigandul, după ce Tric-Trac îi aduse condamnata. Gilda Carazzoni, a sosit clipa să rostesc sentinţa şi s'o aduc la îndeplinire chiar imediat.

— O sentinţă? Privitoare la mine? — exclamă frumoasa blondină, cu spaimă. Cu ce drept cutezi să devii judecătorul meu?

Vrei să pronunţi o sentinţă asupra mea? Află deci că tu-însuţi eşti vrednic de spânzurătoare sau de temniţă — şi nu iau în consideraţie sentinţa ta.

Ettore nu-şi pierdu cumpătul, la vorbele nelegiuitei femei, ci rămase complect liniştit. Ceva mai mult: urmă emoţionat, cu glas trist.

— Imi este absolut indiferent, Gilda Carazzoni, dacă vrei sau nu să mă recunoşti de judecător al tău. Sunt, totuşi, căci am puterea de a fi, în ceeace te priveşte pe tine.

Voiu reîmprospăta în memoria ta faptele de

carî te-ai făcut vinovată, — voiu expune înc'odată în faţa ta crimele făptuite în dauna mea şi a Letiţiei.

Ai încercat s'o smulgi pe scumpa mea soţie din inima tatălui ei şi s'o îndepărtezi de dânsul. Ai căutat să-i răpeşti toate drepturile pe cari i le dăduse naşterea ei. Vroiai să furi Letiţiei numele cinstit, respectul oamenilor, iubirea părintelui.

Vroiai s'o distrugi, s'o azvârli în prăpastia fără fund a nenorocirii, — ai dat o mână de ajutor lui Robert de Paris ca s'o vândă mizerabilului acela de Smith, care cutreera prin oraşe şi sate cu teatrul lui ambulant, — şi tot tu ai fost aceea care ai răpit-o pe Letiţia de pe Fontanella, în noaptea nunţii sale.

Şi ceeace ai făptuit faţă de mine, aproape că n'ar mai fi necesar să-ţi reamintesc.

Te-ai unit cu ticălosul acela de Robert de Paris, care este duşmanul meu de moarte, — te-ai pus în fruntea trupelor cari m'au atacat pe furiş în ascunzătoarea mea de pe piscul Fontanellei şi nu e meritul tău, Gilda Carazzoni, dacă mă aflu încă în viaţă în faţa ta... Dacă ar fi mers după vrerea ta şi dacă ar fi şi acuma după tine, aş zace undeva neînsufleţit, în vre-una din văgăunile muntelui Fontanella şi nici-unul dintr'ai mei n'ar fi scăpat cu viaţă.

Acestea sunt crimele tale, Gilda Carazzoni, — dar numai acele de cari ştiu, pe cari le cunosc. Poate că ai mai făptuit şi altele, cari mi-au rămas tăinuite, — dar asta nu mă mai interesează, căci sunt destule acestea pe cari ţi le-am expus.

Ştiu prea bine că eşti perversă şi depravată, mizerabilă şi plină de păcate şi, pentru toate astea, ţi-ai meritat moartea.

Da, nimic nu mi s'ar pune stavilă să fac ce vreau să te ucid, să te ucid; te-aş putea supune la chinurile cele mai groaznice, făcându-te să 'nduri moartea cea mai cumplită... Te-aşi fi putut zvârli din

gondolă ca să s'aleagă praf de tine, dela o înălțime de cinci mii de metri de pământ...

Dar vreau să îndepărtez de mine gândul acesta, nu vreau să te ucid și să mă bucur de moartea ta.

Trebuie, însă, să te fac nevătămătoare, Gilda Carazzoni, trebuie să-mi asigur viața mea și a Letiției, pentruca trădarea ta și uneltirile tale să nu ne mai poată duce la pieire. Căci ura unei femei perfide se ridică până și 'n aer, pentru a coborî deacolo pe bărbatul pe care vrea să-l distrugă.

Așa-dar, am hotărât să te las în părăsire în pustiul acesta de ghiață, — aici, unde nu poate ajunge ființă omenească, — în vreme ce noi ne vom înălța iar cu balonul în văzduh.

Lipsită de ori-ce ajutor, va trebui să te încrezi numai în norocul tău, pentru ca să găsești drumul care să te ducă jos, pe pământ.

Dacă vei izbuti, mă 'ndoiesc mult, Gilda Carazzoni, căci creștetul lui Montblanc a fost escaladat de prea puțini alpiniști până acuma. Și unii din acei îndrăzneți cari au riscat să ajungă până la înălțimea aceasta, nu s'au mai întors printre semenii lor, ci au rămas undeva printre văgăunile muntelui ori s'au prăvălit în prăpastii.

De-aceea, mă 'ndoiesc dacă vei izbuti să ajungi iar printre oameni, dar îți doresc din toată inima să reușești și, din parte-mi, îți făgăduiesc că nu voiu face nimic pentru ca să te împiedic. Îți vom lăsa alimente îndestulătoare pentru ca să nu mori de foame.

Tric-Trac! Adu încoace alimente cari să-i ajungă pentru trei zile. Nu uita nici o sticlă cu coniac, care s'o mai încălzească puțin pe nenorocita aceasta.

Gilda Carazzoni nu rostise nici-un cuvânt până acum. Cu brațele încrucișate pe piept, ascultase cu un zâmbet dispretuitor cuvintele lui Egizio Ettore.

Dar când dânsul îi spusese că o va lăsa aici, între cer și pământ, unde va fi singura ființă vieţuitoare, — mizerabila se cutremură și o spaimă de moarte se întipări deodată pe figura ei.

O treceau fiorii, gândindu-se că va trebui să întreprindă o călătorie în necunoscut, o călătorie unde la fiecare pas o amenințau primejdii nenumărate.

Totuși, continua să se mângâie cu speranța că brigandul căutase numai s'o înspăimânte, să-i insufle numai groază. Socotea că este exclus să-i fie hărăzită o astfel de soartă.

Chiar atunci când Tric-Trac aduse un coș în care se aflau cutii cu conserve, pâine, vin și o sticlă cu coniac, ea urma să creadă că Ettore juca numai o comedie cu dânsa... Nu se putea împăca cu gândul că brigandul ar lua în serios lucrul acesta și nu putea să creadă că omul pe care-l iubise odată ar avea intenţiuni atât de grozave față de dânsa.

— Și acuma, Letiția mea — se adresă brigandul tinerei sale soții — urcă înapoi în gondolă, unde te vom urma și noi.

— Rămâi cu bine, Gilda! — spuse frumoasa Madonnă, apropiindu-se de fosta ei prietenă din copilărie și privind-o cu compătimire. Din toată inima îți iert totul ce-ai păcătuit împotriva mea și mă voiu ruga Domnului din Ceruri să fie îngăduitor față de tine.

— Și în ce mă privește pe mine — luă cuvântul Tric-Trac, adresându-se Gildei — îți doresc de asemeni să ajungi cu bine jos, frumoasă tigroaică! Dacă te vei prăpădi însă, nu va fi nici-un păcat, căci mai sunt destule animale de pradă pe acest pământ.

Eu sunt, de-altfel, un om bun, un băiat sincer — urmă dânsul, văzând privirea plină de ură pe care i-o aruncă Gilda — dar ceeace ai făcut tu, tre-

buie să fie pedepsit şi socot că stăpânul şi căpitanul meu a rostit o sentinţă prea blândă faţă de tine.

— Du-te draculuil izbucni frumoasa uzurpatoare şi se părea că vrea să-l străpungă cu ochii ei cari scânteiau de ură.

— Cu îngăduinţa d-tale, mă voiu duce mai curând în cer! răspunse veselul parizian.

Şi, cu agilitatea unei pisici, se cătără pe scara de frânghie, întrând în gondolă.

Acuma numai Egizio Ettore se mai afla în faţa Gildei.

Intunecat la chip şi totuşi plin de compătimire, căta la aceea pe care vroia s'o pedepsească pentru nelegiuirile pe cari le făptuise împotriva sa şi a Letiţiei.

— Rămâi cu bine, Gilda! îi se adresă el acum. Rămâi cu bine, căci trebuie să te părăsesc. Cu dragă inimă aş fi vrut să-ţi pregătesc altă soartă, dar tu ţi-ai meritat moartea şi e de-acum un act de clemenţă faptul că-ţi dăruiesc viaţa, lăsându-te

în plata Domnului. Rămâi cu bine! Îți doresc din suflet ca să găsești drumul înapoi la oameni!

Ettore se pregătea să se îndepărteze, dar în aceeași clipă se simți reținut; două brațe se încolăciră pe după el și, tremurând din tot corpul, Gilda se lipi de dânsul.

— Rămâi... rămâi... Ettore, rămâi! O! nu este cu putință să vrei să mă lași aici, — în locul acesta groaznic... înconjurată numai de zăpezi și ghețuri. Tu nu poți proceda astfel, căci ar fi... ar fi neomenos, Ettore.

— Neomenos a fost ceeace ai făcut tu — răspunse brigandul, — să nu ne mai judecăm acuma, căci timpul a trecut.

Și el încercă să se desfacă din brațele ce-l înlănțuiau.

Dar spaima și disperarea împrumutau puteri uriașe nefericitei, care înlănțuia din ce în ce mai strâns pe brigand și, în vreme ce ochii ei vărsau lacrimi amare, buzele-i nu încetau să rostească cuvinte implorătoare.

— Voiu muri, mă voiu prăpădi, dacă mă lași aici... Groaza mă va înebuni, niciodată nu voiu mai regăsi drumul înapoi spre oameni... Mă voiu prăbuși într'o prăpastie și voiu zăcea acolo zile întregi, până când moartea mă va izbăvi de suferințe.

Nu, nu; tu vrei să mă încerci numai, dar în realitate nu te gândești să-mi dai această pedeapsă, tu nu o vei executa... Egizio Ettore, ia-mă cu tine și-ți jur că-ți voiu fi supusă, te voiu sluji ca o servitoare!

— Regretele tale vin prea târziu! Dacă sunt într'adevăr regrete sincere acele pe cari le exprimi! Lasă-mă! Dă-mi drumul, căci niciodată nu voiu consimți să-ți ușurez sentința. Soarta ta e pecetluită.

Gilda continua să-l reție și vocea sa avea acuma un sunet mai blând:

— Atunci ascultă-mă, Ettore! Da, am păcătuit şi am comis fapte grozave, dar totul s'a întâmplat numai pentru-că te iubeam... De-aceea am urît-o pe Letiţia, de-aceea am înşelat pe prinţul Raymond de Paris, — crezând că voiu putea să pun la picioarele tale bogăţiile lui şi să te fac fericit în felul acesta.

In scopul acesta m'am întovărăşit cu Robert de Paris, — da, pentru-că vroiai să mă ucizi. Şi acuma vrei să-mi pregăteşti un sfârşit atât de îngrozitor?

Nu... nu... tu nu o veî face... Ettore! Indurare! Ai milă! Uite... cad la picioarele tale... îţi întind mâinile implorătoare... ia-mă cu tine, Ettore... nu mă face să-mi pierd minţile!

— Indărăt! tună glasul brigandului, împingând-o de lângă sine. Imi este tot una dacă ai păcătuit din dragoste sau ură, — vina ta e atât de mare încât nu mai poate fi iertată.

Rămâi aici pe piscul lui Montblunc, eu nu sunt în măsură să-ţi ajut şi nici nu vreau să-ţi ajut! Dacă Dumnezeu vrea să te ierte, să-ţi trimită un înger ocrotitor, care să te călăuzească prin labirintul acesta de zăpezi şi gheţari. Dacă vrea Dumnezeu, Gilda Carazzoni, vei rămâne în viaţă!

O clipă în urmă, Ettore sări pe scara de frânghie şi intră în gondolă.

Gilda scoase un ţipăt înfiorător şi se aruncă disperată în zăpadă.

— Ridică ancora! strigă Ettore. Trebuie să părăsim locul acesta neospitalier.

— O, oameni buni, luaţi-mă cu voi! Indurare! Indurare! Milă... ah! Ancora se ridică... sunt pierdută, totul e pierdut... sunt condamnată.

Gilda se ridică din zăpadă şi se uită disperată după balonul care se înalţa.

— Judecata s'a îndeplinit! strigă o voce de sus, care se părea că vine din Cer...

Dar era numai glasul lui Egizio Ettore din gondola balonului care urca într'o sferă mai înaltă... spre stele!

CAP. 156

Rătăcită prin munți

Niciun muritor nu-și poate închipui o situație mai tragică decât aceea în care se afla Gilda, după ce Egizio Ettore executase sentința grozavă.

Abandonată pe piscul lui Montblanc!

Dacă această femeie frumoasă și nefericită ar fi căzut sub securea călăului, dacă justiția pământească ar fi băgat-o într'o celulă subterană și i-ar fi spus: „Din această celulă nu vei putea ieși niciodată!" — astea ar fi fost pedepse mai blânde decât să fii sortită să rămâi pe crestetul Montblancului, singură, înfiorător de singură.

Cugetați o clipă unde se afla nenorocita.

La 4700 metri deasupra sălășluirilor omenești, pe un câmp întins de zăpadă, pe care de-abia putea să-l cuprindă cu privirea. Se găsea deasupra norilor și dac'ar fi vrut să se întoarcă între oameni, trebuia să facă un drum pe care numai puțini muritori au avut norocul să-l ducă la bun sfârșit, — și asta în împrejurări cu totul altele decât acelea în cari era silită acuma Gilda să întreprindă coborîrea.

Până în anul 1876 niciun picior omenesc nu călcase pe piscul lui Montblanc. Până atunci uriașul nu fusese încă atins de omuleții de pe pământ și niciun ochiu terestru nu văzuse încă de

Cereți mâine numărul 157 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERIZ, București I, Calea Victoriei 5.

se petrece pe creştetul său. Se bănuia numai că acesta ar fi acoperit cu zăpadă veşnică şi că domneşte pe el o necontenită lumină crepusculară.

In August 1876 vestitul naturalist Saussure din Geneva izbuti să cerceteze mai de-aproape muntele şi, sub conducerea alpiniştilor francezi Balmat şi Paccard, ajunse pe piscul lui Montblanc.

Dar nici Saussure nu ajunsese până la înălţimea unde se afla acuma Gilda, părăsită şi izolată. Expediţia nu ajunsese până acolo şi nici ascensioniştii de mai târziu nu cutezară să se urce atât de sus, căci aerul e atât de rarefiat încât de-abia dacă îngăduie respiraţia.

De-atunci, Montblanc-ul a fost urcat de o sumă de persoane, cari au apucat cu toţii drumul peste Grandmulet, dar expediţiile au ajuns numai până la o anumită înălţime, fiind silite apoi să se întoarcă.

Şi toţi aceia cari se puteau lăuda că au urcat pe vestitul Montblanc, şi-au pregătit cu multă grijă expediţiunile, au fost prevăzuţi cu tot ce trebuie pentru o întreprindere atât de îndrăzneaţă şi periculoasă: îmbrăcăminte călduroasă, bastoane alpine, bocanci cu ţinte, funii şi alimente din belşug.

Gilda, însă, era singură, — nu avea nimic care ar fi putut s'o apere împotriva zăpezii şi frigului, împotriva foamei şi a celorlalte primejdii. Aproape goală o lăsase Egizio Ettore pe întinsul de zăpadă al muntelui, — iar el se urcase repede în nacelă şi se ridicase din nou în văzduh.

Frumoasa corsicană îşi pierdu cunoştinţa când balonul pieri din faţa ochilor ei. Stătea întinsă în zăpadă, dar frigul o făcu să-şi vie în fire.

Se ridică şi privi disperată în juru-i.

Zăpadă, nimic alta decât zăpadă, ori încotro privea.

Şi deasupra ei nu vedea decât cerul posomorât, — atât şi nimic mai mult.

Naufragiatul care se cramponează de o scândură pe oceanul furtunos, ar fi putut nădăjdui mai mult în salvarea sa, decât dânsa. Căci el se mai poate aștepta să se ivească la orizont vre-o corabie, pe bordul căreia să se audă strigătele sale de ajutor, — el mai poate încă nădăjdui să atingă un țărm, încălecat pe scândura sa plutitoare, — vre-o stâncă de mare, sau cine știe ce ajutor neașteptat... Dar dânsa? Ce-ar putea nădăjdui?

Aici sus, pe creștetul unuia din cei mai uriași munți din lume, nu putea să întâlnească nici-o ființă umană, — aici totul era mort, totul era tăcut...

Trecu timp îndelungat până când frumoasa blondină să-și recapete într'atât stăpânirea de sine, încât să se poată gândi la posibilitatea salvării ei, care-i apărea totuși, imposibilă.

Salvarea ar fi putut exista pentru dânsa numai acolo unde erau oameni. Dar pentru a ajunge la aceștia, era nevoie să facă un drum îngrozitor, — un drum care trecea pe lângă prăpastiile cele mai fioroase, și pe care un singur pas greșit ar fi prăbușit-o în adâncimile fără fund.

Pe drumul acesta va fi urmărită de furiile foamei, ale frigului, ale groazei și disperării, — va trebui să rătăcească zi și noapte necontenit, pentru ca apoi să facă descoperirea îngrozitoare că s'a rătăcit și că se găsește încă departe de tot de orice sălășluire omenească.

Dar dacă rămânea aici sus, dacă nu încerca să facă nimic pentru a găsi vreun adăpost, apoi ar fi cu desăvârșire pierdută.

Aici sus nu exista nimic cu ce să-și poată potoli foamea, — aici nu creștea nici-un copac, nici-o plantă, — nimic, nimic. Și setea nu putea să și-o astâmpăre decât cu zăpadă... atâta tot.

— Trebuie să pornesc în jos! — își spuse dânsa cu hotărâre. Nu-mi rămâne altă alternativă; e sin-

gura soluţie. Voiu începe drumul primejdios şi am presimţirea că-l voiu duce la bun sfârşit.

Sunt călăuzită de spiritele răzbunării şi vai ţie, Egizio Ettore, dacă voiu izbuti să scap cu viaţă.

Voiu începe atunci din nou lupta împotriva ta, şi oriunde te vei ascunde, ochiul Gildei te va descoperi.

Te-am iubit cândva, dar tu te-ai purtat astăzi fără milă faţă de mine. Acuma nu mai poate exista între noi decât un singur lucru: războiul până la exterminare.

Ah! frumuseţea aceea cu nimb sfânt în jurul ei — urmă să-şi vorbească pătimaşa femeie — cu câtă compătimire se uita la mine... Nu voiu uita niciodată privirea pe care o îndrepta împotriva mea, când balonul începu să se înalţe şi eu... a trebuit să rămân aici!

Dar eu n'am nevoie de mila ei, o urăsc cu atât mai mult. Ah, fii blestemată, Letiţia! In toiul fericirii tale să te ucidă fulgerele răzbunării!

Pe înălţimea ameţitoare a acestui munte se afla un singur om, un singur muritor — o femeie tânără şi frumoasă, dar şi dânsa aducea în atmosfera aceasta nepătată, care nu fusese încă atinsă de răutatea omenească, — şi dânsa aducea, zicem ura aceea sălbatecă pe care muritorii o port cu ei pretutindeni, ori unde pun piciorul pe acest pământ.

Câteva clipe încă frumoasa corsicană rămase nemişcată, ca o statuie de marmoră, — întinse mâna ameninţător şi privea cu ochi scăpărători de furie în direcţia în care pierise balonul.

— Te voiu regăsi, Egizio Ettore! strigă ea apoi, cu vocea plină de ură. Chiar dac'ai pluti veşnic între cer şi pământ, eu te voiu regăsi, totuşi, şi atunci ne vom socoti noi pentru ziua de pe Fontanella.

Apoi se întoarse şi începu drumul lung şi plin de primejdii.

Câtă-va vreme rătăci peste câmpia de zăpadă, îngropându-se până la genunchi în nămeții înalți, și cu multă greutate izbuti să păsească înainte... Domnea un frig care o făcea să tremure din tot trupul și teama ei cea mare era să n'o doboare oboseala. Dacă ar adormi pe undeva, era sigură că somnul îi va fi veșnic.

Ajunse în sfârșit la marginea platoului de zăpadă, după care începea de fapt coborîrea.

Umbla printr'o văgăună stâncoasă, în care nu pătrundea nici-o rază de lumină. Noapte întunecoasă domnea în jurul ei, de nu-și putea vedea nici mâna înaintea ochilor. Dar asta n'o înspăimânta pe Gilda. Ea vroia să meargă înainte, — trebuia să meargă înainte.

Deodată scoase un țipăt de groază, căci numai un singur pas de-ar mai fi făcut și s'ar fi pră-

bușit într'o prăpastie înfiorătoare, care se căsca la câțiva centimetri de dânsa.

Era un șanț de pământ larg numai de doi metri, dar adânc precum e oceanul.

Gilda stătu o clipă pe gânduri și își dădu seamă că nu există altă soluție decât să sară peste șanțul acesta. Își făcu vânt și... ajunse teafără în partea cealaltă.

Dar spaima îi pătrunsese în oase; se prăbuși în zăpadă și timp de o jumătate de ceas rămase în nesimțire. Se ridică apoi și începu să se cațere pe stâncile ce-i ieșeau în cale.

Trăia un ceas îngrozitor. Toate stâncile acelea erau acoperite cu ghiață, și pe suprafețele lor ca oglinda trebuia să se cramponeze cu mâinile și să alunece astfel la vale.

De câte ori ajungea la picioarele unui ghețar dintr'aceștia, se minuna singură că nu ajunsese zdrobită jos.

Apoi i se ivi în față un drum îngust, de ambele părți ale căruia se căscau prăpăstii fioroase.

Era un noroc mare pentru Gilda că se născuse într'un ținut muntos și când era copil rătăcise adesea prin văgăunile și pe stâncile Fontanellei, — altfel n'ar fi fost în stare s'o scoată la capăt cu drumul acesta.

Nu simți nici-o amețeală, tot înaintând pe cărările cele mai primejdioase, oricât ar fi fost de adânci și grozave. prăpastiile ce se căscau dedesubtul ei.

Dar când se găsi la mijlocul drumului, se stârni deodată un vânt puternic și Gilda crezu că i-a sunat ceasul din urmă.

Nu mai vedea nimic, nămeții albi îi păreau de culoare roșietică, un văl i se așeză pe dinaintea ochilor... Vântul se juca cu îmbrăcămintea ei și o desgolea complect, în așa fel încât simțea frigul direct pe piele.

Trebui să desfăşoare o energie supraomenească pentru a împiedeca să fie aruncată într'una din prăpastiile ce se căscau în toate părţile.

Începu să alerge, vrând parcă să scape de vântul ce o lovea din spate, — dar trebuia să-şi concentreze întreaga atenţiune asupra drumului, căci un singur pas greşit şi ar fi alunecat în hău, pentru a fi îngropată acolo de zăpada veşnică.

Cerul părea să fi hotărît pierzania ei, căci masele de zăpadă cari se cerneau din norii cenuşii, erau atât de uriaşe încât Gilda nu se mai putea apăra împotriva lor.

Şi nicăeri, până la depărtări incomensurabile, nu era nici-un adăpost, nici-un acoperământ omenesc... nimic, nimic.

Gheţari şi iar gheţari, stânci şi iar stânci, şi nici-o fiinţă, nici-o vieţuitoare care să-i insufle puţin curaj.

Ceasurile se scurgeau unele după altele şi nenorocita înainta în chip mecanic, fără să-şi dea seama încotro merge. Se găsea acuma din nou pe câmpul presărat cu gheţari.

Deodată simţi o oboseală sfâşietoare punând stăpânire pe dânsa.

Să doarmă... să se odihnească... să-şi întindă membrele... acesta era singurul gând care o mai însufleţea.

Şi totuşi, ştia prea bine că va fi pierdută în clipa în care va ceda dorinţei de odihnă...

Nu, trebuia să meargă înainte, — nu avea dreptul să se întindă pe pământ pentru odihnă, căci astfel va fi acoperită de zăpadă pentru vecii vecilor.

Dincolo de câmpul cu gheţari vedea un munte cu văgăune sălbatice; acolo se înălţau stânci uriaşe, — acolo există probabil vreo peşteră, în care ar putea să se furişeze, ca un animal obosit...

Ah! ce n'ar fi dat ea în clipa de faţă, dacă ar fi putut găsi aşa-ceva, — numai o peşteră, o grotă,

cel mai mizerabil adăpost pe care l-a dat Natura bietului om; o grotă dintr'acelea în cari locuiau primii oameni de pe pământ, când duceau încă o viaţă sălbatică, de animale...

Gilda îşi adună toate puterile şi o porni înainte, vroind să ajungă la muntele din faţa ei.

Dar cu un ţipăt puternic se prăbuşi deodată la pământ, — puterile o părăsiseră, forţa de rezistenţă dispăruse din trupul ei, era istovită,

In clipa în care căzu la pământ, îşi întinse deacum membrele obosite şi un fior de plăcere îi străbătu tot trupul, — un soiu de destindere nervoasă o copleşi...

Da, vroia să doarmă, ghiaţa care-i servea de aşternut îi se părea o saltea moale, — ba uită chiar în clipa aceasta cu totul unde se afla...

Avea impresia că se odihnea în propriul ei pat din palatul prinţului Raymond de Paris, — că tot ce se întâmplase cu dânsa din clipa când părăsise Miramare nu fusese decât un vis, — un vis şi nimic mai mult.

— Mâine mă voiu trezi — îşi spuse dânsa — şi atunci îmi voiu da seama că am visat numai — apoi mă va aştepta un dejun îmbelşugat, bătrânul Cristofor mă va servi şi voiu fi iarăşi ceeace sunt: prinţesa Gilda de Paris!

Inchise ochii şi câteva minute rămase în somnolenţă.

Aceste câteva minute fură deajuns pentru ca zăpada s'o acopere cu un linţoliu imaculat.

Nu mai avea conştiinţa situaţiei sale, se cufundă în somnolenţa aceea premergătoare morţii, când toate membrele omului se înţepenesse de frig.

Dar Cerul părea să fi hotărît altfel cu dânsa, căci Gilda fu scoasă din această stare printr'o împrejurare ciudată.

Se trezi brusc căci auzise lămurit deasupra ei un freamăt...

— Balonul! exclamă dânsa, ridicând privirile. Nu poate să fie decât balonul lui Egizio Ettore... Ah! se reîntoarce, vrea să mă ia îndărăt, — regretă, de sigur, că m'a lăsat aici, pradă unei morți atât de înfiorătoare.

Dar în aceeași clipă vorba îi pieri de pe buze — privirile-i se umplură de groază... căci nu era nici pomeneală de balon în văzduh... ci un uliu uriaș, cum nu se 'ntâlnesc decât prin munții aceștia.

Pasărea, de-abia văzu pe femeia culcată în zăpadă, că se și năpusti din înălțimi, încredințat că are în fața sa o pradă minunată.

Scoțând un croncănit înfiorător, el se lăsă pe trupul Gildei și încercă să-și înfigă ghiarele ascuțite în pieptul ei.

Ghiarele acestea erau niște arme înfiorătoare și animalul însăși făcu o impresie grozavă asupra nefericitei Gilda.

Capul mic cu pliscul încovoiat, ochii verzi și lacomi, trupul vânjos, — toate astea dovedeau Gildei că avea în fața ei un dușman de temut.

In general, aceste păsări de pradă nu prea sunt primejdioase pentru persoanele adulte, și ele se păzesc să intre în luptă cu omul.

Dar smulg cu ușurință un miel din turmă, înălțându-se cu el în văzduh, și se dau chiar și la copii atunci când aceștia scapă de sub supravegherea mamei.

Cu instinctul acela caracteristic păsărilor de pradă uliul observase, de sigur, că avea de-a-face cu un om adult, dar cu o femeie, pe care oboseala o doborîse și cu care se putea lesne prinde în luptă.

Gilda scoase un țipăt de groază, când uliul se lăsă deasupra ei. Instinctiv, ea întinse mâinile și apucă pasărea de picioare.

In felul acesta izbuti să împiedice ca el să-i înfigă ghiarele ascuțite în piept. Dar apoi începu o luptă vajnică între dânsa și uliu, — o luptă pe

care nici-o pană omenească n'ar fi în măsură s'o descrie, şi care ţinu mult timp, fără să se poată spune cine va ieşi învingător: omul sau pasărea.

Când uliul îşi dădu seama de imposibilitatea de a se ridica în văzduh cu prada sa, începu s'o înţepe pe nefericita femeie cu ciocul său ascuţit. Îşi alesese obrazul ei, şi Gilda trebui să-şi puie la contribuţie toată îndemânarea, pentru a preîntâmpina loviturile furioase cari îi ameninţau ochii. Dacă pasărea ar fi nimerit unul din ochi, totul ar fi fost pierdut.

Din fericire pentru dânsa, animalul nu izbuti să-şi ducă planul la bun sfârşit şi epuisat de luptă îndelungată şi zadarnică, renunţă să mai atace, îngrijindu-se numai să scape din strânsoarea Gildei, spre a se înălţa din nou în văzduh.

Dar în groaza ei de moarte, femeia ţinea vârtos pasărea.

Uliul îşi întinse atunci aripile şi începu să zboare; firește, nu putea să ridice cu sine povara aceea grea, dar o târî dealungul câmpului de zăpadă, o bună bucată.

Gilda găsi foarte acceptabilă metoda aceasta de a merge mai departe, căci n'avea nevoie să-şi cheltuiască forţele, ci numai să se ţie cu toată puterea de trupul pasării.

Uliul, însă, făcea sforţări să ajungă pe muntele din faţa lor şi tocmai acolo vroia să ajungă şi Gilda.

Câmpul de ghiaţă se sfârşise. Uliul ajunsese pe masivul stâncos, scoase un ţipăt răguşit, dar femeia tot nu-i dădu drumul din strânsoare.

Deodată, muntele începu să se însufleţească şi Gilda văzu cu groază că strigătul uliului fusese un semnal, cu ajutorul căruia chemase într'ajutor alte păsări de pradă, de aceeaşi mărime şi forţă ca dânsul.

Animalele îşi dădură repede seama în ce pri-

mejdie se afla tovarășul lor și se năpustiră cu furie asupra frumoasei blondine.

Gilda avu doar timpul să-și desfacă mâinile cari strângeau picioarele uliului, și în vreme ce pasărea uriașă se prăbuși la pământ, sfârșită de oboseală, Gilda începu să alerge înainte, atât cât îi îngăduia terenul acoperit cu ghiață.

Dar celelalte păsări — vreo zece la număr — păreau să nu se 'mpace de loc cu gândul de a le scăpa din ghiare o pradă atât de neașteptată. Ceeace nu izbutise să aducă la îndeplinire unul singur, vor izbuti cu toții împreună.

Urmăriră, deci, pe Gilda, și croncănitul lor strident trezea ecoul munților.

Copleșită de groază, femeia alerga necontenit înainte, dar dușmanii ei înaripați se apropiau tot mai mult. Unii dintr'înșii planau direct deasupra capului ei și nu trebuiau decât să se lase puțin în jos spre a o înșfăca... Ba într'un rând, ea simți o împunsătură dureroasă în spate.

O groază de moarte îi umplu sufletul, fiori îi străbăteau trupul și, încordându-și puterile, alerga nebunește înainte. Dar în spatele ei venea ceata uliilor, cari nădăjduiau s'o vadă căzând sfârșită de oboseală, și apoi să înceapă ospățul cu carnea ei.

Și clipa aceasta nu putea să mai fie departe.

Sforțarea pe care o făcuse Gilda era supraomenească și mult nu mai putea s'o ducă astfel.

Își pierdu respirația, simțea cum sângele nu mai circulă prin vine și inima ei bătea cu atâta putere încât părea să se spargă.

Nu mai vedea nimic înaintea ei, căci un văl i se lăsase pe ochi... Se clătina ca un om beat, genunchii i se îndoiau, — dar nu vroia să se dea bătută, deși știa prea bine că sforțarea ei nu putea să fie încoronată de succes.

Dar deodată se poticni de o piatră care-i stătuse în cale și pe care n'o observase.

In aceeaşi clipă doi ulii se aşezaseră pe trupul ei, încercând să-şi înfigă ghiarele în carnea ei moale...

Dar dânsa izbuti încă odată să-i îndepărteze, apoi o porni iar înainte.

Deodată scoase un strigăt, — dar de data aceasta era un strigăt de bucurie, un strigăt de fericire...

La cincizeci de paşi numai departe de dânsa, văzu o colibă, lipită de stâncă.

Da, o adevărată colibă, un adăpost omenesc, care părea să fie opera unui Dumnezeu îndurător.

Era o colibă cu pereţii trainici, cu ferestre şi cu o uşă — era un azil în care îşi va putea găsi salvarea.

— Ajutor, ajutor! strigă Gilda din tot pieptul. — Ajutor, oameni buni!

Dar nimeni nu-i răspunse, uşa nu se des-

chise, nimeni nu veni să-i aducă ajutorul atât de prețios.

Nu-i mai rămase decât să se 'ndrepte în grabă spre colibă. Dar o îndoială sfâșietoare puse stăpânire pe dânsa, căci nu știa dacă va găsi deschisă ușa colibei misterioase.

Păsările păreau a se teme și dânsele să nu le scape prada și, năpustindu-se vitejește, făcură o ultimă încercare s'o captureze. Cel mai mare uliu îi se așeză pe piept, dar înainte să-și poată înfige ghiarele în sânul ei, Gilda, în furia disperării, îi cuprinsese gâtul cu ambele mâini, înăbușindu-l, și pasărea căzu grămadă la pământ.

Sări peste trupul neînsuflețit care zăcea la picioarele sale și, făcând încă câțiva pași, ajunse la colibă.

Ah! binecuvântat fie Cerul! Ușa se deschise sub apăsarea ei și Gilda intră înăuntru. Împinse ușa înapoi, apoi căzu în nesimțire la pământ.

De afară se auzea croncănitul sinistru al uliilor, cărora le scăpase din ghiare prada.

CAP. 156

Adăpostul salvator

Gilda era atât de sleită încât căzu într'un somn de plumb și, când se trezi, afară domnea un întuneric adânc și beznă era și în încăperea în care se afla dânsa.

Acuma se punea chestia pentru ea să se familiarizeze cu adăpostul spre care o condusese o întâmplare fericită.

Începu să pipăie în jurul ei încercând să recunoască obiectele. Își dădu seama, în felul acesta, că se aflau acolo o masă, o bancă, apoi în perete un dulăpior, pe care izbuti să-l deschidă.

În dulăpiorul acesta se găseau mai multe o-